ZONA

colecţia fenomenelor stranii colecţia întâmplărilor enigmatice colecţia realului îngemănat cu fantasticul colecţia frontierelor cunoaşterii

Deşi mă aflu printre cei care consideră că OZN-urile sunt obiecte materiale reale, nu cred că sunt extraterestre în sensul obişnuit al cuvântului. După părerea mea, ele reprezintă o contestare interesantă a însuşi conceptul nostru de realitate.

Dacă, aşa cum voi arăta, aceste obiecte au fost văzute încă din timpuri imemoriale şi dacă ocupanţii lor au acţionat identic în situaţii asemănătoare, atunci nu este rezonabil să se afirme că sunt „simpli" vizitatori extratereştri. Trebuie să fie ceva mai mult.

Poate că au fost întotdeauna aici. Pe Pământ. Alături de noi.

JACQUES VALLÉE

JACQUES VALLÉE

ALTE DIMENSIUNI

UN DOSAR AL CONTACTELOR CU EXTRATEREŞTRII

traducerea LIA DE CEI

DIMENSIONS A Casebook of Alien Contact by Jacques Vallée First Ballantine Books Editions May 1989

Editor

SAVAS PRESS, 1993, Bucureşti Copyright

© 1993, Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparţin societăţii VALDO imp-exp s.r.l. Reproducerea sau transmiterea, chiar şi fragmentară sub orice formă sau prin orice mijloace cunoscute sau viitoare, sunt permise numai cu acordul scris al Editorului.

Titlul original DIMENSIONS A Casebook of Alien Contact Copyright © 1988 by Jacques Vallée „Foreword by

Whitley Strieber”.

e1988 Wilson & Neff, Inc.

Traducere Lia De cei Coperta Riess Walter Informaţii şi comenzi c.p. 76 – 161, Bucureşti, 77450, ROMÂNIA.

ISBN 973 – 9085 – 32 – 6

Această carte este dedicată memoriei dr. J. Allen Hynek.

Ca om de ştiinţă, a fost cel dintâi care a pătruns semnificaţia acestei probleme. Ca gânditor, a înţeles legătura ei cu alte enigme care ne înconjoară. Ca profesor, a împărtăşit cu generozitate datele obţinute şi concluziile sale.

Ca om, a fost minunat.

Cuprins

Cuvânt înainte de Whitley Strieber *11* Introducere:
Minţi închise, întrebări deschise *15*
PARTEA ÎNTÂI: CRONICELE EXTRATERESTRE
1 Întâlniri în antichitate *23*
2 Discuri înaripate şi lipii crocante *47*
3 Comunitatea Secretă *85*
PARTEA A DOUA: O ALTĂ REALITATE
4 Componenta emoţională:
Tentaţia cosmică *121*
5 Componenta celestă:
Semne în rai *152*
6 Componenta metapsihică: Metalogica *168*
7 Componenta spirituală:
O morfologie a miracolelor *190*
PARTEA A TREIA: O PROVOCARE ADRESATĂ CERCETĂRII
8 în luptă cu tripla acoperire *216*
9 împotriva extratereştrilor *244* 10 Sistemul de control *258*
Încheiere: Explorând alte dimensiuni *267*
Anexa 1

Sanctus Agobardus, Ora Pro Nobis! *275*
Anexa 2 Dimensiuni:
Un interviu cu Jacques Vallée de Linda J. Strand *280*

Cuvânt înainte de Whitley Strieber

LJouă lucruri fac extrem de interesantă controversa asupra fenomenului OZN. Primul – este probabil cel mai mare mister cu care s-a confruntat vreodată umanitatea. Al doilea – a fost obiectul a numeroase negări, în ciuda faptului că este cu siguranţă un fenomen real.

La urma urmei, este o problemă socială extrem de importantă deoarece are întreg potenţialul unei idei destul de puternice pentru a pătrunde în mod inconştient în mitologie şi acolo poate genera credinţe atât de cuprinzătoare încât pot avea implicaţii religioase asupra culturii.

Singurul lucru necesar acum pentru a face din mitul OZN o nouă *religie, de o remarcabilă forţă, este o singură reperare de necontestat. O astfel de reperare nu ar trebui să dureze decât câteva minute – destul de mult pentru a se obţine o documentare completă. Ar oferi în acelaşi timp celor ce cred în* extra*tereştri, OZN-iştilor, un adevăr revelator.*

Această stare de lucruri de neinvidiat a apărut dintr-un singur motiv. Intelectualii noştri au ignorat metodic fenomenul OZN timp de jumătate de secol şi au lăsat deci publicul fără posibilitatea de a da sens complexei experienţe a reperărilor de OZN-uri şi interacţiunii cu ocupanţii acestora.

Comunitatea ştiinţifică nu a fost în stare să abordeze această problemă din două motive. Primul motiv: fenomenul este de asemenea natură încât nu poate fi uşor măsurat. Ocupanţii OZN-urilor – dacă există – nu pot fi studiaţi şi nici nu poate fi angajat un dialog cu ei, iar maşinile lor sunt doar rar văzute de observatori avizaţi dispuşi să împărtăşească observaţiile lor colegilor. Al

doilea motiv este, simplu, teama. Orice explicaţie ne prozaică a fenomenului conduce inevitabil la o profundă contestare a teoriilor înrădăcinate despre natura minţii şi universului şi despre locul omului în cosmos.

Dacă vom ajunge la o corectă înţelegere a fenomenului OZN, s-ar putea ca în cursul procesului respectiv să distrugem

CUVÂNT ÎNAINTE

Întreaga bază a credinţelor nostre actuale despre realitate. Simţind inconştient aceasta, oamenii de ştiinţă se ascund în spatele facilei posturi de „demascatori" încercând să altereze sau să suprime datele confuze pentru a păstra intacte ideile obişnuite. Publicul este lăsat – aşa cum am fost şi eu – să înfrunte vizitatorii din puterea nopţii fără nicio noţiune în legătură cu ceea ce sunt, de unde vin ori cum să se comporte în prezenţa lor.

Lipsind orice adevărată înţelegere a fenomenului, eşti silit să-l accepţi drept ceea ce pare a fi. Aşa cum subliniază dr. Vallée în *analiza sa amănunţită, asta este exact ceea ce nu trebuie să facem.*

Autorul plasează experienţa modernă OZN în context istoric, considerând-o ultima manifestare a unui fenomen care datează cel puţin din vremurile cunoscute de istorie. Deci, ca o provocare, el o redefineşte drept parte a mitologiei fundamentale a experienţei umane şi astfel putem, pentru prima dată, să începem a ne pune întrebări semnificative despre OZN-uri, suficient de profunde şi de rezonante.

Autorul ne poartă cu el într-o mare călătorie prin analele experienţei stranii şi anormale. Şi ne prezintă un adevăr teribil: fenomenul a fost prezent, alături de noi, de-a lungul istoriei, şi niciodată, în tot acest timp, nu am fost în stare să-l tratăm cum trebuie. Oricum ar fi el, se modifică odată cu abilitatea noastră de a-l percepe. În secolul al XV-lea vizitatorii văzuţi ca zâne. În secolul al X-

lea erau silfi. Romanii i-au considerat nimfe şi spirite. Şi aşa mai departe.

Unul din miile de oameni care mi-au scris în legătură cu cartea mea Communion *spunea*: *„Oricare ar fi cosmologia sau mitologia în care am pătruns, ele par a fi factorul ce îmbracă contextul şi viziunile asociate experienţelor mele, care cred, sunt în principal de natură abstractă*

Eu însumi am avut de-a face cu fiinţe reale. Contextul propriei mele experienţe, la care au asistat şi *alţi martori, arată dar că fenomenul se poate produce ca o prezenţă reală, fizică, ce poate manipula tot ce se află în jur. Totuşi, în următorul moment, se poate evapora în aer, nelăsând nicio urmă a ceea ce a reprezentat, numai cu o clipă mai devreme, o prezenţă reală şi copleşitoare.*

Cum se poate întâmpla asta? *Nu e de mirare că nu am fost în stare să punem întrebări satisfăcătoare despre fenomen. Mi s-a întâmplat chiar să mă gândesc că pur şi simplu e vorba de felul în care arată forţa evoluţiei acţionând asupra unor creaturi conştiente. La urma urmei, întreaga noastră istorie de 5.000 de ani nu reprezintă decât o clipă în viaţa speciei noastre, mai puţin de o clipă în evoluţia universului. Ş-ar putea chiar ca întreaga*

CUVÂNT ÎNAINTE

noastră istorie să fie una dintre acele minunate explozii ale forţei evoluţiei care schimbă totul dintr-odată – echivalentul efectiv al „momentului” în care omul de Cro-magnon s-a ivit pe scenă sau ăl mai *lungului „moment” în care au dispărut dinozaurii.*

Şi vizitatorii – un fenomen obscur şi foarte activ care pare să populeze breşe ale inconştientului, breşe în spaţiu-timp, breşe în istorie – sunt cumva legaţi de esenţa a ceea ce se întâmplă. Dr. Vallée pune bazele a ceea ce va deveni sigur o nouă viziune asupra fenomenului OZN, una care va rămâne alături de diferitele niveluri ale iluziei în spatele

căreia se ascunde acesta.

Dr. Vallée susţine că forţa ce apare acum sub forma OZN-urilor şi a manifestărilor ce le însoţesc a apărut de mai multe ori de-a lungul istoriei, operând un fel de mecanism de control care schimbă şi dă formă activităţii umane, adesea în mod profund.

El demonstrează, de exemplu, că miracolul Fatimei a fost un fel de hibrid ce apărea, în parte, ca fenomen religios şi ca întâlnire clasică cu un OZN. Cititorul este lăsat să se întrebe dacă nu cumva există o tehnologie reală în spatele miracolelor şi apariţiilor ce au influenţat atât de mult culturile noastre. Într-ade văr, din această perspectivă, se poate argumenta serios că majoritatea religiilor au apărut în urma unor experienţe vizionare care sunt, de fapt, de înţeles în contextul întâlnirilor cu OZN-uri. De aceea fenomenul nu înseamnă doar o parte dintr-un grup de lucruri ce influenţează evoluţia unei culturi, ci mai degrabă un fel de motor primar.

S-ar putea foarte bine să fie vorba de singura influenţă foarte importantă asupra istoriei noastre. Şi este fără îndoială mult mai activă acum, ia scara globală, decât a fost vreodată.

Constatarea ne spune ceva despre importanţa acestui moment în istorie şi sugerează că a sosit timpul i pentru o clarificare şi o mai corectă înţelegere a fenomenului.

Cu cât îl ignorăm mai mult, cu atât îşi menţine puterea asupra noastră. A sosit timpul să cercetăm fenomenul cu mintea limpede. Mi se pare că dr. Vallée a făcut un important pas în această direcţie.

Introducere Minţi închise. Întrebări deschise f 7

Un mister ce obsedează imaginaţia umană de mai mulţi ani, misterul obiectelor zburătoare neidentificate, revine pe primele pagini ale ziarelor cu o mulţime de noi probleme: nu numai că obiectele respective au fost văzute

în cer şi pe pământ, dar se afirmă că au contactat fiinţe umane şi, în câteva cazuri, le-au răpit. Publicul a reacţionat la aceste poveşti cu un amestec de scepticism, sfiala şi frică. Lipsesc datele demne de încredere şi o cercetare serioasă.

Prin urmare, a sosit timpul pentru a reexamina fenomenul OZN şi redeschide arhivele care se ocupă de visul străvechi al civilizaţiei noastre, al oricărei civilizaţii: contactul cu fiinţe extraterestre.

Fiecare cultură a contribuit cu ceva la marele fond de legende, folclor şi tradiţii ce leagă imaginaţia umană de ceruri. Astăzi ritmul rapid de dezvoltare a tehnologiei necesită o nouă evaluare a problemei. Cititorul modern are nevoie de o nouă perspectivă, de un nou model în care teama să dispară, iar cunoaşterea să prevaleze. Mai presus de toate, el are nevoie de fapte.

În efortul de a răspunde acestei nevoi, cartea de faţă este o chintesenţă a aproximativ douăzeci şi cinci de ani de cercetări. Ea cuprinde, aduse la zi, materiale publicate anterior, paginile sale conţinând cele mai semnificative evenimente care au marcat bogata istorie a fenomenului OZN. Şi conduce ia o nouă concluzie: Deşi mă aflu printre cei care consideră că OZN-urile sunt obiecte materiale reale, nu cred că sunt extraterestre în sensul obişnuit al cuvântului. După părerea mea, ele reprezintă o contestare interesantă a însuşi conceptului nostru de realitate.

Se afirmă că, pe măsură ce secolul XX se apropie de sfârşit şi noi descoperiri devin posibile, minţile a numeroşi oameni de ştiinţă rămân închise la această problemă. În numărul său din iunie 1987, populara revistă de astronomie Sky & Telescope *nota cu scepticism sarcastic şi rafinat*:

INTRODUCERE

Obiectele zburătoare neidentificate şi-au pierdut din popularitate în ultimii ani, poate pentru că mass-media a

devenit mai conştientă de faptul că în spatele fiecărei poveşti despre OZN-uri se află foarte puţine lucruri bine investigate.

Ironie a sorţii, în aceeaşi lună, două cărţi au ajuns în topul bestsellerelor publicat de New York Times. Communion *şi* Intruders *conţineau descrieri senzaţionale ale unor întâlniri cu OZN-uri şi ale unor confruntări sau contacte spirituale cu pretinşii ocupanţi ai acestora.*

Această deosebire între aroganţa oamenilor de ştiinţă şi noua orientare socială ilustrează un fapt important în societatea noastră: în timp ce ştiinţa refuză consecvent să ia în considerare fenomenele ce se află la frontierele cunoaşterii, pubijcul caută cu aviditate explicaţii convenabile.

În timp ce oamenii de ştiinţă r amân nepregătiţi în faţa datelor ce ar putea stimula noi teorii asupra universului, ceilalţi simt lipsa unei posibilităţi de a face serioase progrese în ceea ce ar putea fi o importantă cercetare spirituală.

Cartea aceasta este o încercare de a completa golurile prin examinarea dovezilor ce atestă existenţa OZN-urilor, nu numai în vremea noastră, ci şi în alte epoci.

Această perspectivă istorică, cuprinsă în Partea întâi, „Cronicile extraterestre”, este antrenantă şi chiar captivantă. Dar, mult mai important, e absolut necesară pentru înţelegerea deplină a problemei. Dacă aceste obiecte au fost văzute încă din timpuri imemoriale, aşa cum voi arăta, şi dacă ocupanţii lor au acţionat identic în situaţii asemănătoare, atunci nu este rezonabil să se afirme că sunt „simpli” vizitatori extratereştri. Trebuie să fie ceva mai mult.

Poate că au fost întotdeauna aici. Pe Pământ. Alături de noi.

*După opinia mea, credinţa larg răspândită printre cercetătorii din domeniu în adevăr*ul *„răpirilor” este numai*

o simplă aproximare a unei realităţi mult mai complexe. Una diferită. O realitate caracterizată prin atracţie cosmică, semne stranii pe cer, evenimente paranormale care prezintă o bogată panoplie de fenomene metafizice. Partea a doua *se ocupă de analizarea acestora, pregătind terenul pentru Partea a treia, pe care am intitulat-o „O provocare la adresa cercetării" deoarece studierea serioasă a fenomenului OZN nu mai poate fi evitată.*

Pentru multă vreme, armata SUA a ocolit problema pentru că „nu arată nicio intenţie ostilă şi nu ameninţă securitatea naţională". Acest argument nu mai stă în picioare.

INTRODUCERE

În vreme ce guvernul nostru propune dezvoltarea Iniţiativei de Apărare Strategică, cunoscută sub denumirea de „Războiul Stelelor" în spaţiu, cât mai putem tolera un fenomen neexplicat în atmosferă? OZN-urile, orice ar fi, rămân vizibile cu ochiul liber şi detectabile prin intermediul sateliţilor de recunoaştere, senzorilor electronici şi radarelor. Un viitor val de OZN-uri similar cu cele înregistrate în 1952, 1954, 1966 sau 1973 ar putea împiedica desfăşurarea Iniţiativei de Apărare Strategică şi ar provoca creşterea riscului declanşării accidentale a unui nou război mondial. Ar putea chiar masca un eventual atac. Această posibilitate nu poate fi acceptată de securitatea noastră naţională, chiar dacă OZN-urile nu sunt ostile. E la fel de inacceptabilă pentru oricare dintre naţiunile avansate.

S-ar putea argumenta că fenomenul OZN e atât de complex şi dincolo de posibilitatea noastră de a-l clasifica şi că nu vom putea găsi soluţia încă multă vreme de acum încolo. Este un punct de vedere bine argumentat, dar nu ne va descuraja; ne vom continua cercetările. Chiar dacă nu vom înţelege niciodată în întregime fenomenul, tot se pot trage învăţăminte cât de mici. Aş fi foarte bucuros, de

exemplu, dacă aş putea înţelege cum anume reuşesc aceste obiecte să manipuleze undele electromagnetice pentru a crea fascicule luminoase retractabile, cu efecte gravitaţionale capabile să mişte obiecte, oameni şi animale prin aer ori să înţeleg cum îi paralizează pe martorii care ajung foarte aproape de ele.

Imaginaţi-vă un boşiman asistând la aterizarea unui Boeing 747. Nu are nicio şansă de a înţelege complicata tehnologie care controlează maşina zburătoare. Dar dacă priveşte cu atenţie trenul de aterizare, un aborigen deştept va putea să inventeze roata!

Asta este poziţia noastră vizavi de OZN-uri. Sunt reale? *De ce par să nesocotească principiile fizicii noastre*? *Şi de ce interacţionează cu noi*? *în timp ce minţile multor oameni de ştiinţă sunt închise pentru necunoscut, câţiva dintre noi cred că aceste întrebări rămân deschise. Ele conţin una din cele mai interesante provocări ce a apărut* vreodată *în faţa ştiinţei, a imaginaţiei noastre, a raţiunii umane.*

Nu am răspuns la acest mister, dar am o mulţime de date relevante. S-*a progresat mult în ultimii ani şi eu însumi am început să gândesc problema OZN în termenii a trei niveluri distincte.*

Primul nivel este fizic. *Ştim acum că OZN-urile se comportă ca o porţiune din spaţiu, de mici dimensiuni* (*aproximativ zece*

INTRODUCERE

metri), *în care este stocată o mare cantitate de energie. Această energie se manifestă prin fenomene luminoase puisatorii intens colorate şi prin alte forme de radiaţie electromagnetică.*

Al doilea nivel este biologic. *Rapoartele despre OZN-uri prezintă tot felul de efecte psiho-fiziologice asupra martorilor. Expunerea la fenomenele respective provoacă viziuni, halucinaţii, dezorientare în spaţiu şi timp, reacţii*

fiziologice (incluzând orbire temporară, paralizie, schimbări ale ciclului veghe-somn) şi schimbări de personalitate pe termen lung.

Al treilea nivel este social. *Credinţa în realitatea OZN-urilor se răspândeşte rapid în toate nivelurile societăţii, în întreaga lume. Continuă să se tipărească lucrări dedicate acestui subiect. Sunt realizate filme documentare sau artistice de către bărbaţi şi femei care au crescut auzind poveşti despre farfurii zburătoare. A fost revoluţionată teoria existentei vieţii în univers. Multe teme moderne din cultura noastră pot fi urmărite înapoi în timp până la „mesajele din spaţiu" provenind de la OZN-urile contactate în anii patruzeci şi cincizeci.*

Experienţa unei întâlniri de aproape cu un OZN este o grea încercare fizică şi mintală. Trauma are efecte mult dincolo de ceea ce martorul îşi poate aminti în mod conştient. Sunt condiţionate noi tipuri de comportament şi promovate noi tipuri de credinţe. Dincolo de orice consideraţie ştiinţifică, consecinţele sociale, politice şi religioase ale experienţei respective sunt enorme dacă sunt privite de-a lungul unei generaţii.

Puse faţă-n faţă cu noi val de experienţe OZN descrise în cărţi precum, Communion *sau* Intruders *şi în filme precum* Close Encounters of the Third Kind, *religiile noastre par demodate. Ideea noastră de biserică privită ca entitate socială funcţionând în cadrul unor structuri raţionale este în mod evident negată de cerinţa unei comunicări directe, în timpurile moderne, cu fiinţe vizibile care par a fi dotate cu puteri supranaturale.*

Această idee ar putea zdruncina societatea noastră până în temelii. Martorii nu se mai tem să povestească despre răpiri, schimburi spirituale cu extratereştrii, chiar despre interacţiuni sexuale cu ei. Astfel de relatări nu sunt altceva decât folclor în formare. Am descoperit că prezintă asemănări cu poveştile despre întâlniri ie cu ei fii şi djinii

din epoca medievală, cu locuitorii „Magoniei”, ţara de dincolo de nori din cronicile străvechi. Dar ele mai sunt şi altceva: un semn al importantelor lucruri ce vor veni.

Părerea mea personală, care se deosebeşte considerabil de dogma acceptată printre cei ce cred în OZN-uri, este că avem

INTRODUCERE

de-a face cu un nivel încă necunoscut al conştiinţei, independent de om, dar strâns legat de Pământ, care îşi are propria relaţie cu forţele cosmice.

Astăzi există numeroase motive pentru o schimbare de atitudine în privinţa inteligenţei extraterestre. Efortul ştiinţific naţional s-a îndepărtat temporar de obiectivele care pot capta imaginaţia şi entuziasmul publicului. Anticiparea întâlnirilor cu alte fiinţe inteligente ar putea ajuta în rezolvarea unor conflicte locale de pe Pământ şi în realizarea, în timpul unei singure generaţii, a unor modificări de comportament care altfel ar putea necesita sute de ani. Dacă aceasta este contribuţia fenomenului OZN, atunci avem într-adevăr de-a face cu una dintre cele mai mari tranziţii din istorie.

Partea întâi

CRONICILE EXTRA TERESTRE

În ultimă instanţă, magia, religia şi ştiinţa nu sunt altceva decât *teorii; şi aşa cum ştiinţa le-a depăjit pe celelalte, va fi şi ea, la rândul ei, înlăturată de o ipoteză şi mai perfectă, poate de vreun mod total diferit de abordare a fenomenelor – înregistrând umbrele de pe ecran – pe care noi, cei din această generaţie, nu ni-l putem încă închipui.*

SIR JAMES FRAZER, O.M.

The Golden Bougb

A devenit imposibil ca ascultând radioul sau uitându-te la televizor să nu auzi o relatare despre întâlniri cu obiecte zburătoare stranii şi presupuşii lor piloţi. Deşi

multe din aceste afirmaţii par ridicole şi unele ţin de-a dreptul de domeniul psiho-patologiei, majoritatea poveştilor par cu adevărat sincere. Cu excepţia celor care cred că lumea este restrânsă pentru totdeauna la fenomenele normale deja cunoscute ştiinţei, este greu să negi că martorii au participat la evenimente intense, neobişnuite şi terifiante, şi că este vorba de o formă de inteligenţă încă necunoscută nouă.

Tentaţia de a trage primele concluzii ce îţi vin în minte este mare. E supărător să fii confruntat cu ceva de neexplicat, mai ales cu ceva ameninţător şi care pune sub semnul întrebării tot ce ţi s-a spus despre natură şi univers. Aşa că ne agăţăm şi de un pai. Poate că, ne închipuim noi, suntem vizitaţi de fiinţe de pe altă planetă. Poate că guvernul nostru va declara nu peste multă vreme că unii din oamenii noştri de ştiinţă ştiu despre „ei” şi pot explica multe. Poate că totul va fi în regulă.

Aceia dintre noi care studiază acest fenomen de mai multă vreme (în cazul meu, de la valurile imense de reperări din anii cincizeci din Europa) au învăţat cum să reziste tentaţiei de a trage concluzii pripite. Dacă a existat vreodată o situaţie în care să fie nevoie de mare grijă în trierea datelor, în punere la îndoială şi testarea fiecărei ipoteze, aceasta este situaţia fenomenului OZN.

Cititorii cărţilor mele anterioare ştiu că în ultimii douăzeci şi cinci de ani am întreprins o anchetă serioasă, pe termen lung, asupra fenomenului. Consider că bogata experienţă a martorilor oferă mari posibilităţi ştiinţei şi, mai important, se pot combina eforturile mai multor ştiinţe pentru a explora o zonă încă misterioasă. Dar am păstrat întotdeauna distanţa faţă de vocile cercetătorilor care susţineau că OZN-urile sunt vizitatori interplanetari; o astfel de concluzie nu este numai prematură.

JACQUES VALLE

dar e contrazisă de unele fapte importante care ies în

evidenţă când sunt studiate în perspectivă istorică, mai degrabă decât atunci când se ia în considerare un caz singular şi se generalizează evenimente izolate.

Partea întâi a acestei cărţi prezintă o astfel de perspectivă cititorului care nu cunoaşte decât cazuri recente şi nu este avertizat că fenomenul a fost prezent printre noi de-a lungul întregii istorii – nu numai sub forma unor semne pe cer, ci şi prin numeroase relatări ale unor contacte cu fiinţe stranii şi chiar prin răpiri.

Ne aflăm la începuturile încercării de a face o legătură între observaţiile moderne ale OZN-urilor şi unele dintre ideile care au influenţat folclorul, religiile, filosofiile noastre. Vor fi necesari mulţi ani pentru a reface lanţul experienţelor personale şi speculaţiilor în legătură cu viziunea lui Iezechiel din timpurile biblice şi relatările dispersate şi uneori terifiante ale contemporanilor noştri. Dar nu e prea târziu pentru a începe.

ÎNTÂLNIRI ÎN ANTICHITATE

Să începem cu un fapt simplu: omul a fost întotdeauna conştient că nu este singur. Toate tradiţiile umanităţii păstrează cu grijă relatări ale unor contacte cu alte forme de viaţă şi inteligentă, în afara regnului animal. Şi mai semnificativ, se afirmă că suntem înconjuraţi de entităţi spirituale care se pot manifesta fizic în moduri pe care noi nu le înţelegem. În acest capitol sunt prezentate câteva dintre aceste tradiţii şi se schiţează o strânsă paralelă între relatările din trecut ş) cazurile moderne de contact cu entităţi similare.

Am început lucrul la această carte în timpul unei călătorii de afaceri la Paris. În cele câteva ore libere dintre două întâlniri am vizitat unul dintre cele mai extraordinare monumente de artă ale tuturor timpurilor – Sainte Chapelle, situată în incinta Palatului de Justiţie, nu departe de Notredame. Am trăit o senzaţie incredibilă, comparabilă cu o călătorie în interiorul unei bijuterii sau, mai degrabă,

într-un întreg sipet cu bijuterii. În capela propriu-zisă nu se află aproape nimic: câteva sculpturi, lemn pictat. Dar vitraliile prin care pătrund luminile Parisului strălucesc, creând o armonie, o atmosferă fantastică.

Pe unul dintre vitraliile de la Sainte Chapelle este reprezentată răpirea profetului Iezechiel de către un obiect care apare într-un vârtej de vânt. El a văzut roti în interiorul unor roţi şi patru creaturi stranii. A fost dus apoi pe vârful unui munte îndepărtat, unde s-a trezit într-o stare de uimire şi confuzie.

În numeroşii ani de investigaţii OZN, am vorbit cu mulţi martori – oameni pe care i-am putut auzi, atinge şi privi în ochi – care mi-au spus că au fost luaţi de un vârtej de vânt, au văzut creaturi ciudate şi au rămas uimiţi şi confuzi. Aşteptau să le risipesc confuzia. Tot ce le-am putut oferi a fost asigurarea că nu erau singuri, că mulţi alţii trecuseră prin aceeaşi experienţă şi că eu cred că ştiinţa viitorului va putea înţelege şi accepta aceste experienţe ca pe importante surse de cunoaştere.

Oamenii pe care i-am intervievat nu vor fi reprezentaţi niciodată pe vitraliile capelelor în care îngenunchează şi se roagă regii şi reginele. Sunt oameni obişnuiţi ce nutresc speranţele şi au slăbiciunile unor oameni obişnuiţi. Dar povestea lor merită a fi ascultată.

EXPERIENŢA UNEI RĂPIRI

M-am întâlnit pentru prima dată cu femeia pe care o voi numi Helen* în urma telefonului său în care mi-a vorbit despre un motor mai deosebit pe care dorea să-l construiască. Înaltă şi bine îmbrăcată, ar fi putut fi manechin sau secretară. Dar mi-a declarat că dorea să rezolve criza energetică construind un nou tip de motor.

În timpul întâlnirii noastre, Helen mi-a mărturisit că ideea motorului îi fusese sugerată de răpirea ei la bordul unui OZN. Se pare că văzuse OZN-ul pe când se afla împreună cu un grup de muzicieni care se întorceau de la

Lompoc, California, îndreptându-se către Los Angeles, în vara anului 1968.

„Am plecat după ultimul concert”, mi-a spus ea. „Probabil că ne-am strâns bagajele pe la 2: 15 a.m. Ne aflam pe drum de o jumătate de oră – patruzeci şi cinci de minute, poate chiar un ceas. În momentul acela, ne aflam pe o porţiune plată de teren. Pe partea dreaptă a drumului erau dealuri şi ne îndreptam spre sud. Dinspre dealuri a apărut o lumină albă, care s-a înălţat şi s-a îndreptat spre noi. Un avion nu s-ar fi putut mişca în felul acela, aşa că ne-am gândit că e vorba de un elicopter. Apoi a început să se comporte ciudat, rotindu-se, îndepărtându-se şi apropiindu-se foarte repede”.

Am întrerupt-o, încercând s-o determin să povestească mai pe îndelete. Doream să obţin o relatare punct cu punct a celor simţite. „Cum aţi reacţionat?”, am întrebat. „Ce au văzut ceilalţi?”

Răspunsul a fost hotărât: „Toţi patru eram cât se poate de conştienţi de ceea ce ni se întâmpla”, a spus imediat. „Am

— Pentru a păstra anonimatul martorilor, numele menţionate în această carte nu sunt cele adevărate, cu excepţia celor care au apărut deja în mass-media (n.a.).

discutat mult despre asta, dar nimeni nu a spus «Să ne ascundem» ori ceva asemănător. George şi Barbara erau în faţă – George conducea –, eu stăteam în spatele lui şi Dave se afla în dreapta mea. Dave şi Barbara erau speriaţi. George şi cu mine îi încurajam; nouă ne plăcea”.

Deci s-ar fi putut să vadă un elicopter. „Ce a făcut obiectul?”

„A ajuns deasupra maşinii şi în faţa noastră, poate la 100 – 200 de picioare* deasupra solului, şi avea, aş spune, o lăţime cât şase benzi de autostradă. Era alb şi era înconjurat de un fel de aură strălucitoare, foarte frumoasă. Îmi amintesc de un fel de ferestre, dar nu sunt prea sigură.

Nu făcea niciun zgomot. Era imens. Din perimetrul vehiculului au ţâşnit patru lumini albe, în formă de pâlnie, care au coborât şi ne-au înconjurat pe fiecare din noi”. A privit în sus şi s-a înfiorat ca şi cum obiectul s-ar mai fi aflat acolo, planând deasupra noastră.

„Ce anume ai simţit atunci?”

„Îmi amintesc că mi-am părăsit trupul, care a rămas pe bancheta maşinii, şi că mă aflam la aproximativ trei sau patru picioare de automobil”, a spus ea. „Toţi patru am făcut acelaşi lucru: ne-am ridicat! Nu îmi amintesc nimic altceva şi până de curând nici n-am crezut că a mai fost altceva. Apoi am realizat că trebuie să se fi întâmplat ceva pentru că următorul lucru pe care mi-l amintesc este că mă întorsesem în maşină. Am privit în jur şi am văzut lumina lucind în jurul Barbarei şi al lui Dave şi ne-am întors în corpurile noastre”.

Am fost tulburat vizualizând scena. Călătoria astrală nu este ceva nou. Aşa se pretinde că se duceau vrăjitoarele la Sabat şi sfinţii la întâlnirile din rai. Robert Monroe, om de afaceri american şi experimentator metapsihic, a pus la punct un sistem cu ajutorul căruia oamenii puteau fi ajutaţi să-şi părăsească trupurile. Cultura psihedelică a îmbrăţişat cu entuziasm acelaşi concept în anii şaizeci. Probabil că orice entitate vie îşi poate transfera conştiinţa în afara propriului corp. Dar automobilele nu au conştiinţă şi nu sunt în stare de călătorii astrale.

„Ce s-a întâmplat cu maşina?”, am întrebat.

„Vehiculul a rămas alături de noi în vremea aceea, apoi s-a îndepărtat, iar maşina a continuat să se deplaseze. Aşa a fost”.

La cererea ei, am aranjat ca Helen să fie supusă unei forme uşoare de hipnoză. În timpul şedinţei, şi-a amintit că a ajuns la bordul „farfuriei” şi că a observat mecanismul de propulsie al acesteia. Acolo a întâlnit un bărbat îmbrăcat în alb care i-a arătat motorul uimitor pe care dorea să-l

construiască.

— Picior – unitate de măsură pentru lungime. 1 picior = 30, 479 cm (n.t.).

I-am verificat povestea. Mai întâi, am avut o lungă convorbire telefonică cu George, care n-o mai văzuse pe Helen de câţiva ani, dar îşi amintea incidentul ca pe „un punct de referinţa în viaţa (lui)”. Dave s-a mutat în alt oraş, unde l-am căutat! Un prieten de-al meu, psihiatru, a luat legătura cu el şi a obţinut o declaraţie. Ca şi George, îşi aminteşte foarte bine întregul incident şi îl descrie în termeni asemănători.

Chiar după întâlnirea respectivă, Helen a simţit nevoia să construiască maşina al cărei principiu îi fusese dezvăluit de unul dintre piloţii farfuriei zburătoare. Acesta a devenit un lucru esenţial pentru ea, scopul vieţii sale. Deşi motorul pe care vrea să-l construiască nu funcţionează încă, fizic, cel puţin în felul în care explică ea.

Există patru martori la această întâlnire cu un OZN şi totul pare a confirma realitatea experienţei lor. Dar tocmai aceasta m-a pus pe gânduri.

Să privim povestea din punctul de vedere al teoriei „navei spaţiale”. Să admitem, împreună cu majoritatea celor ce cred în OZSl-uri, că ceea ce a văzut Helen a fost un vehicul de pe altă planetă, ce a venit aici pentru explorări? La prima vedere, se pare că această interpretare se potriveşte cu faptele.

Dar nu cumva e vorba de efecte paranormale? Putem ignora mărturia Hellenei că a fost „teleportată” în OZN? Putem ignora „absurditatea” ce caracterizează întregul episod? Cum se împacă cu ideea navei spaţiale?

„Întâlnirea” de la bordul navei nu are sens dacă ne închipuim că bărbatul în alb era un vizitator de pe o stea îndepărtată. De ce oare un astfel de vizitator ar trebui să arate ca noi? De ce ne-ar arăta un motor care nu poate funcţiona obiectiv, fizic, un motor pe care nu-l putem

construi? Acestea sunt doar unele dintre întrebările la care ne vom întoarce mereu în această carte.

Unele relatări despre răpiri sunt chiar mai extraordinare. În 1985 o femeie numită Kathy i-a declarat cercetătorului Budd Hopkins că a fost luată în interiorul unui obiect, într-un loc în întregime alb, unde se aflau nişte fiinţe mici, gri, ce arătau ca nişte humanoizi. Sub hipnoză, Kathây şi-a amintit de ceva asemănător unui examen medical. În cartea sa, *Intruders*, Hopkins propune un scenariu conform căruia ocupanţii OZN-ului şi-au planificat vizita în ziua potrivită din lună pentru a lua un ovul de la Kathy, ţinând-o în stare de „cvasianestezie” în timpul operaţiei.

Kathy a descoperit că este însărcinată la începutul anului 1978; avea nouăsprezece ani pe atunci. Data căsătoriei, care fusese planificată pentru sfârşitul primăverii, a fost devansată în aprilie. Sarcina fusese confirmată de medici. Totuşi Kathy a avut ciclu în martie. Atunci când noi teste au confirmat că nu mai era însărcinată, a strigat, continuând să repete: „Mi-au luat copilul”. În 1985, sub hipnoză, conform lui Hopkins, Kathy şi-a amintit că acele fiinţe au atins-o, au imobilizat-o şi i-au făcut un fel de operaţie.

Şi alte relatări descriu răpiri ale unor persoane de ambele sexe care afirmă că au avut de-a face cu extratereştri. Numeroşi cercetători apreciază că astfel de relatări dovedesc că intruşi din spaţiu fac experienţe genetice pe om, dar uită că aceste poveşti moderne sunt asemănătoare cu relatările ce au ajuns la noi din timpuri îndepărtate, înregistrate de cei mai vechi cronicari.

EPOCA ZEILOR

Cele mai multe descrieri ale obiectelor zburătoare venind din ţări celeste, cu organizarea, natura, şi filosofia ocupanţilor lor, sunt întâlnite în literatura religioasă. Într-adevăr, mai mulţi autori au subliniat că textele

fundamentale ale oricărei religii se referă la contactul comunităţii umane cu o „rasă superioară” de fiinţe din cer. Această terminologie este folosită mai ales în Biblie, unde se spune:

Ei au venit dintr-o ţară îndepărtată, de la capătul cerurilor, întocmai Domnului şi mâniei sale, pentru a distruge întreg ţinutul.

Vizitatorii pot zbura prin aer, – folosind nave luminoase, numite uneori „care cereşti”. Acestor demonstraţii le sunt asociate manifestări fizice şi meteorologice, pe care autorii antici le numesc „vârtejuri de vânt”, „stâlp de foc” etc. Ocupanţii acestor nave, cărora imaginaţia populară le va asocia mai târziu aripi şi strălucire, sunt asemeni omului şi comunică cu el. Sunt organizaţi după un sistem militar:

Carele Domnului sunt în număr de douăzeci de mii întocmai miilor de îngeri: Dumnezeu se află prinţe ei…

Aceste tradiţii nu se limitează doar la Egipt, Israel şi Mesopotamia. d>în Era Jomon, perioadă timpurie a istoriei

Japoniei, care se sfârşeşte pe la 3.000 înainte de Hristos, datează numeroase statui din lut. La început, aceste statui erau mici şi foarte simple. Ele reprezentau fiinţe umane. Pe la jumătatea perioadei, artiştii au început să facă statui mai mari, cu trăsături diferite: piepturi largi, picioare arcuite, braţe foarte scurte, capete mari, acoperite în întregime, după toate aparenţele, cu coifuri. Aceste statui par a descrie chiar „ocupanţi” asemănători cu cei văzuţi la bordul OZN-urilor de martorii moderni.

Arheologii nu au căzut de acord asupra naturii coifurilor. În 1924, deoarece credea că reprezentarea semăna cu cea de pe o mască de lemn din Africa, dr. Gento Hasebe a propus următoarea ipoteză: coiful este de fapt o mască funerară. În regiunea Tōhoku din nordul Japoniei, unele dintre cele mai elaborate statui de acest fel poartă ceva asemănător unei perechi de ochelari de soare; au ochi

imenşi ca aceia ai insectelor – un design într-adevăr remarcabil. Se presupune că statuile din ultima parte a Erei Jomon au fost la început făcute din lut, apoi copiate în piatră. Cele descoperite la Lomoukai, în priovincia Nambu, sunt săpate în stâncă şi au coifuri. Una din ele, un Jomon Dogu datat 4300 î. de Hr. şi descoperit în ruinele Amadaki din prefectura Iwate, prezintă detalii ale părţii frontale a coifului, cu o deschidere rotundă la baza nasului, în spatele a ceea ce pare a fi o farfurie mare, perforată.

Asemănarea statuilor Dogu cu multe descrieri ale ocupanţilor OZN-urilor este un factor relevant. El a condus pe unii cercetători ai Erei Jomon la formularea ipotezei că statuile par să indice o reprezentare a unor vizitatorii din alte lumi. Coiful cu filtrul său, ochelarii imenşi, gâturile cu gulere mari şi costumele dintr-o singură piesă sunt cu siguranţă interesante.

VRĂJITORII DIN NORI

În general se consideră că termenul de farfurie zburătoare este „made in America”. Că a fost inventat de un om de afaceri american în 1947. Că primele investigaţii oficiale au fost iniţiate de autorităţile militare ale Statelor Unite câteva săptămâni mai târziu.

Aşa este. Dar un fermier din Texas a descris un obiect zburător întunecat drept „o farfurie mare” în ianuarie 1878 şi scrierile vechi japoneze ne informează că la 27 octombrie 1180 un obiect luminos neobişnuit, descris drept „un vas de lut”, a zburat de pe un munte din provincia Kii peste muntele Fukuhara, aflat la nord. Era miezul nopţii. După un timp, obiectul şi-a schimbat traiectoria şi a dispărut din raza vizuală dincolo de orizontul sudic, lăsând în urmă o dâră luminoasă.

„Din cauza timpului care s-a scurs de la reperare” – aşa cum le place să spună investigatorilor din US Air Force – este dificil să obţii date în plus astăzi. Totuşi este interesant să găseşti un cronicar medieval japonez vorbind

despre vase de lut zburătoare.

Tot japonezilor trebuie să li se recunoască faptul că au organizat prima investigaţie oficială. Povestea este amuzantă şi se potriveşte atât de bine cu activităţile moderne ale US Air Force încât nu pot rezista tentaţiei de a o reproduce aici.

Era 24 septembrie 1235, acum şapte veacuri deci; generalul Yoritsume şi armata sa instalaseră tabăra. Deodată, a fost observat un fenomen curios: surse misterioase de lumină au fost văzute rotindu-se înspre sud-vest, deplasându-se cu un fel de sărituri până spre dimineaţă. Generalul Yoritsume a ordonat ceea ce noi am numi astăzi „o investigaţie ştiinţifică pe scară largă” şi oamenii săi s-au pus pe treabă. Nu după multă vreme au întocmit un raport. „Totul este absolut natural, domnule general”, afirmă ei în esenţă. „Nu e decât vântul care leagănă stelele”. Sursa mea de informaţie, Yusuke J. Matsumura din Yokohama, adaugă cu tristeţe: „Oamenii de ştiinţă plătiţi de guvern fac întotdeauna astfel de declaraţii ambigue! 1.

Fenomenele celeste par a fi fost atât de prezente pe cerul japonez în timpul evului mediu încât ele au influenţat în mod direct viaţa oamenilor. Panica, revoltele, mişcările sociale erau adesea puse în legătură cu apariţiile celeste. Ţăranii japonezi aveau tendinţa dezagreabilă de *a* interpreta orice „semn din ceruri” drept o indicaţie că revoltele împotriva feudalilor sau a invadatorilor străini e rău îndreptăţite şi drept o asigurare că rebeliunile lor vor fi încununate de succes. Pot fi citate numeroase exemple de astfel de situaţii. De pildă, la 12 septembrie 1271 faimosul preot Nichiren urma să fie decapitat la Tatsunokuchi, Kamakura, când pe cer a apărut un obiect ca o lună plină, strălucind orbitor. Oficialităţile s-au speriat şi execuţia a fost întreruptă.

La 3 august 989, în timpul unei perioade de convulsii

sociale, au fost observate trei obiecte rotunde neobişnuit de strălucitoare; ceva mai târziu ele au fuzionat. În 1361, un obiect zburător, descris ca fiind „de forma unei tobe, cu un diametru de aproximativ 20 de picioare”, a apărut din marea interioară din vestul Japoniei. La 2 ianuarie 1458, un obiect strălucitor ce semăna cu o lună plină a fost văzut pe cer şi această apariţie a fost urmată de „semne ciudate” pe cer şi pe pământ. Oamenii au fost „uimiţi”. Două luni mai târziu, la 17 martie 1458, au apărut cinci stele care înconjurau luna. Şi-au schimbat culoarea de trei ori şi au dispărut brusc. Cârmuitorii au fost îngrijoraţi şi au crezut că semnul anunţă o mare frământare în ţinut. Locuitorii oraşului Kyōto se aşteptau la dezastre şi însuşi împăratul era foarte îngrijorat. Zece ani mai târziu, la 8 martie 1468, un obiect întunecat, care scotea „un sunet ca al unei roţi”, a zburat de pe muntele Kasuga către vest la miezul nopţii. Este greu de explicat combinaţia dintre sunet şi culoarea închisă a obiectului zburător.

La 3 ianuarie 1569, seara, pe cer a apărut o stea foarte luminoasă. A fost considerată ca prevestind serioase schimbări, anunţând căderea dinastiei Chu. Asemenea fenomene s-au repetat în secolele XVII şi XVIII. De exemplu, în mai 1606, deasupra oraşului Kyōto au fost semnalate mingi de foc şi într-o noapte o minge de foc ce semăna cu o roată roşie a plutit în apropiere de castelul Nijo şi a fost văzută de mai mulţi samurai, în dimineaţa următoare, în cetate circulau mai multe zvonuri şi populaţia murmura din nou: „Asta trebuie să fie semn rău”.

Într-una din zile, la prânz, în septembrie 1702, soarele a devenit sângeriu câteva zile la rând şi din el cădeau parcă fâşii de bumbac, fenomen amintind de „miraculoasele” observaţii de la Fatima, Portugalia, în 1917.

La 2 ianuarie 1749, trei obiecte rotunde „ca luna” au apărut şi au fost văzute timp de patru zile, provocând haos

în întreaga Japonie. În această stare de îngrijorare generală, care părea să se afle în mod clar în legătură cu misterioasele „obiecte cereşti”, guvernul s-a decis să intervină. Participanţii la rebeliune au fost executaţi. Dar starea de confuzie a devenit totală atunci când oamenii au observat trei „luni” aliniate pe cer şi, câteva zile mai târziu, doi „sori”.

Fără îndoială, japonezii trebuie să fi fost martorii unor fenomene naturale similare mirajelor şi le-au interpretat incorect în contextul revoltelor sociale. Totuşi, de la această depărtare este imposibil să separi observaţiile vrednice de încredere de interpretările emoţionale. Ceea ce este important e legătura între unele fenomene neobişnuite – observate ori imaginate – şi comportarea martorilor. Relatările arată că este posibil să influenţezi vieţile a numeroşi oameni arătându-le lucruri care depăşesc puterea lor de înţelegere.

O scurtă examinare a elementelor legendare din Europa vestică medievală ne va arăta că şi aici s-au răspândit zvonuri similare despre obiecte zburătoare stranii şi manifestări supranaturale. Într-adevăr, Pierre Boaistuau remarca, în secolul al XVI-lea:

Faţa raiului a fost atât de des desfigurată de comete pletoase, torţe, flăcări, coloane, suliţe, scuturi, dragoni, luni duble, sori şi alte lucruri similare încât dacă cineva ar încerca să povestească într-o oarecare ordine ce anume s-a întâmplat numai de la naşterea lui Iisus Hristos încoace şi să cerceteze cauzele originii lor, viaţa unui singur om nu ar fi de ajuns.

Conform unei ediţii mai noi a aceleiaşi cărţi, iată ce s-a întâmplat la câteva mile de Tübingen, în Germania, la 5 decembrie 1577, ora 7: 00 a.m.

Au apărut numeroşi nori negri în jurul soarelui, aşa cum am mai văzut în timpul marilor furtuni, şi imediat după aceea au apărut alţi nori, cuprinşi parcă de flăcări,

sângerii, şi alţii galbeni ca şofranul. Din nori ieşea ceva ce semăna cu nişte pălării mari, înalte şi late, iar pământul părea galben şi sângeriu şi parcă era acoperit cu pălării înalte şi late, de diferite culori, roşii, albastre, verzi, multe din ele fiind negre.

Deosebit de interesant pentru noi este faptul că relatările despre obiecte cereşti sunt însoţite de pretinse contacte cu creaturi stranii, o situaţie asemănătoare cu cea a aterizărilor moderne de OZN-uri.

Deoarece aceste zvonuri au intrigat multe autorităţi ale Bisericii romano-catolice, poate că ar fi potrivit să începem cu un citat din viaţa Sfântului Anton, fondatorul de origine egipteană al mănăstirilor creştine care a trăit în jurul anului 30 după Hristos. Sfântul Anton s-a întâlnit în deşert cu o fiinţă ciudată, de statură mică, care a dispărut în zbor după ce i-a vorbit câteva clipe:

Nu peste mult timp, într-o mică vale mărginită de stânci din toate părţile, el a văzut un omuleţ cu un bot acoperit cu o glugă, cu coarne în frunte şi cu extremităţi asemănătoare unor copite de capră. Când l-a văzut, Anton, ca un bun soldat, şi-a apucat scutul credinţei şi coiful speranţei: totuşi creatura a încercat să-i ofere un fruct de palmier pentru călătorie ca semn de pace. Văzând acestea, Anton s-a oprit şi a întrebat cine este. Iată ce răspuns a primit:

„Sunt o fiinţă muritoare şi unul din locuitorii Deşertului pe care păgân îi i-au înşelat cu diferite forme de cult sub numele de fauni, satiri şi incubi. Am fost trimis ca reprezentant al tribului meu. Te rugăm să-l implori pentru noi pe Dumnezeul tău şi al nostru, care, am aflat, a venit o dată să salveze omenirea şi «al cărui cuvânt a ajuns departe, în toată lumea»”.

În vreme ce rostea aceste cuvinte, obrajii bătrânului călător erau scăldaţi în lacrimi, semne ale simţămintelor sale profunde, ale bucuriei pe care o împărtăşea astfel. El

se bucura de gloria lui Hristos şi distrugerea Satanei şi se minuna în acelaşi-timp că putuse înţelege limba satirului şi, lovind pământul cu toiagul, spuse:

„Blestemată fii, Alexandrie! Animalele vorbesc de Hristos şi tu te închini monştrilor şi nu lui Dumnezeu! 1.

Nu terminase de vorbit când, ca şi cum ar fi avut aripi, creatura îşi luă zborul.

Nu trebuie să ne îndoim că acest incident a avut loc; adevărul său e confirmat de ceea ce s-a întâmplat în vremea domniei lui Constantin, ceva la care a asistat întreaga lume. Căci o fiinţă asemănătoare a fost adusă vie la Alexandria şi arătată poporului. Ulterior corpul său neînsufleţit a fost păstrat în sare, ca să nu se descompună din pricina căldurii, şi dus la Antiohia pentru a fi văzut de împărat.

Din nou, prin intermediul acestei povestiri, ne aflăm în faţa unei relatări a cărei bună credinţă nu poate fi pusă la îndoiala: vieţile sfinţilor sunt pline de miracole care ar trebui luate mai degrabă că figuri de stil decât ca observaţii ştiinţifice. Important este că textele religioase conţin astfel ele material ce oferă, chipurile, scrisori de înnobilare unei categorii de fiinţe despre care se credea că sunt de origine supranaturală. Observaţii ca ale Sf. Anton se dovedesc fundamentale atunci când autorităţile religioase sunt confruntate cu problema evaluării relatărilor medievale despre fiinţe din cer, a evocării de demoni prin mijloace oculte şi a miracolelor moderne.

Detaliile şi terminologia observaţiei nu sunt importante pentru noi. E de ajuns să notăm că fiinţa stranie este denumită satir sau pitic, în timp ce sfântulafirmă că păgânii folosesc şi numele de faun sau incubus. Sfântul Ieronim vorbeşte de „un om de felul acela”.

Studiind aceste legende, vom întâlni aceeaşi confuzie. În relatarea de mai sus, totuşi, pentru Sf. Anton

este limpede cel puţin că creatura nu e nici înger, nici demon. Dacă ar fi fost, l-ar fi recunoscut imediat.

În *Sūrya Siddhānta*, un tratat indian de astronomie vechi de douăzeci de secole, se spune: „Dincolo de lună şi stele se află Siddhas (oamenii perfecţi) şi Vidyaharas (posesorii cunoaşterii)”. Conform scriitorului australian Andrew Tomas, tradiţia indiană menţionează că Siddhas puteau deveni „foarte grei, dacă doreau, sau la fel de uşori ca o pană, călătoreau în spaţiu şi dispăreau, devenind invizibili”.

Observaţii despre fiinţe care zburau şi aterizau se găsesc de asemenea în scrierile lui Agobard, arhiepiscopul Lyonului, Agobard s-a născut în Spania în 779, a venit în Franţa la vârsta de trei ani şi a devenit arhiepiscop la treizeci şi şapte. Când a murit, în 840, fiind „unul dintre cei mai cinstiţi şi învăţaţi prelaţi ai secolului al IX-lea”, a lăsat o relatare, interesantă despre un incident deosebit de semnificativ:

Am văzut şi am auzit mulţi oameni destul de proşti sau de nebuni încât să creadă în existenţa unei anumite regiuni, pe care o numesc *Magonia**, unde corăbiile navighează în nori, pentru a aduce în acel ţinut roadele pământului distruse de grindină şi furtuni, marinarii plătesc pe vrăjitorii furtunii şi ei înşişi primesc grâu şi alte produse. În afară de cei destul de nebuni să creadă în asemenea lucruri, am văzut patru persoane – trei bărbaţi şi o femeie – despre care se spuneau că au căzut din acele corăbii; după câteva zile de captivitate, au fost aduşi în faţa mulţimii pentru a fi ucişi cu pietre. Dar adevărul a biruit.

Vom vedea că ocultiştii interpretează oarecum diferit acelaşi incident.

CEI ŞAPTE VIZITATORI AI LUI FACIUS CARDAN

În evul mediu a existat un curent de gândire major diferit de religia oficială, culminând cu operele

alchimiştilor şi adepţilor hermeneuticii. Printre aceştia se aflau câţiva dintre primii oameni de ştiinţă, ca şi cei ce se remarcau prin gândirea lor independentă şi vieţile lor aventuroase, cum a fost de pildă Paracelsus. Natura fiinţelor misterioase înveşmântate în straie strălucitoare sau acoperite cu păr închis la culoare i-a intrigat pe aceşti oameni. Ei au fost primii care au făcut legătura între

— Caracterele italice din interiorul citatelor indică sublinierile autorului (n.a.)

aceste fiinţe ciudate şi creaturile descrise în Biblie şi în scrierile Cabalei.

Conform scriitorilor biblici, ierarhia raiului include fiinţe asemănătoare omului, numite heruvimi, cuvânt care în ebraică înseamnă ” atotştiutor”. Iezechiel îi descrie astfel:

Înfăţişarea acestor fiare se asemăna cu înfăţişarea cărbunilor aprinşi, cu înfăţişarea unor făclii aprinse; printre fiare curgea foc, iar din foc ţâşneau raze şi fulgere.*

Să fi fost oare misterioasele creaturi care zburau în navele lor, „corăbiile din nori” – în pofida lui Agobard – din neamul îngerilor? se întrebau vechii filosofi. Nu, deoarece sunt muritori, în *Entretiens sur les sciences secretes* se spune:

Evreii obişnuiau să numească aceste fiinţe, situate undeva între îngeri şi om *Sadaim*; grecii, transpunând literele şi adăugând încă o silabă, i-au numit Daimonas. Filosofii antici socoteau că aceşti demoni aparţin unei rase aeriene, stăpâni ai Elementelor, sunt muritori şi pot da naştere altor fiinţe. Ei nu sunt cunoscuţi în acest secol de către cei care rar caută Adevărul în locul în care sălăşluia în antichitate, care este, trebuie spus, Cabala şi teologia ebraică, ce deţineau arta deosebită a păstrării legăturii cu popoarele aeriene şi a transpunerii în lumea locuitorilor aerului.

Însuşi Plutarh are o întreagă teorie despre natura acestor fiinţe. Conform lui A.H. Clough:

El crede că este absurd să nu existe nicio formă de mijloc între cele două extreme: fiinţa nemuritoare şi cea muritoare; că nu poate exista în natură o atât de mare fisură, fără un anumit fel de viaţă intermediar, care să facă parte din amândouă. Aşa cum legătura între suflet şi trup este realizată prin spiritele animale, tot astfel între divinitate şi umanitate se află aceşti demoni.

Nu este surprinzător deci să aflăm că „filosofii” nu erau de acord cu Agobard asupra naturii celor trei bărbaţi şi a femeii care au fost capturaţi de gloată la Lyon:

În timpul domniei lui Pepin, faimosul Zedechias, membru al Cabalei, şi-a pus în gând să convingă lumea că Elementele sunt locuite de acei oameni pe care tocmai i-am descris. S-a gândit să le ceară silfilor să se arate în Aer tuturor: au făcut-o cu măreţie. Aceste fiinţe au fost văzute în Aer sub formă umană, uneori în formaţie de luptă, mărşăluind în ordine, oprindu-se cu armele în mâini, sau în corturi magnifice; *uneori în corăbii aeriene*

* Iezechiel, 1; 13 (n.t.).

minunate, în escadre zburătoare ce rătăceau în bătaia zefirului.

Ce s-a întâmplat? Credeţi că în acea epocă ignorantă au putut fi admirate acele spectacole minunate? Numaidecât oamenii au crezut că vrăjitorii au pus stăpânire pe Aer pentru a stârni furtuni şi a aduce grindina asupra recoltelor lor. Teologii şi juriştii au îmbrăţişat imediat părerea maselor. împăratul a crezut la fel; şi această himeră ridicolă a mers atât de departe încât Charlemagne şi după el Ludovic cel Pios au instituit pedepse aspre împotriva acelor presupuşi tirani ai Aerului.

Şi acum urmează o relatare a unui contact în toată puterea cuvântului despre care pomeneşte aceeaşi carte, *Entretiens* sur les *sciences secretes*, din care cităm:

Văzând că populaţia, ţăranii şi chiar capetele încoronate, este pornită împotriva lor, silfii au hotărât să risipească părerea proastă pe care oamenii şi-o făcuseră despre inocenta lor flotă *luând oameni din fiecare localitate* şi *arătându-le frumoasele lor femei*, RepGblica lor şi forma lor de guvernământ şi apoi aducându-i înapoi pe pământ în diferite părţi ale lumii. Şi-au pus planul în aplicare. Cei care i-au văzut coborând au început să fugă în toate direcţiile, convinşi că erau vrăjitori ce se despărţiseră de tovarăşii lor pentru a otrăvi recoltele şi izvoarele. Orbiţi de nebunie, s-a u grăbit să-i supună la torturi pe nevinovaţi. Marele număr al celor omorâţi prin foc şi apă în regat este incredibil.

Extrabrdinară este răpirea celor patru oameni şi aducerea lor pe pământ:

Într-o zi, la Lyon, s-a întâmplat ca *trei bărbaţi şi o femeie să fie văzuţi coborând din aceste corăbii aeriene*. Întreaga cetate s-a adunat în jurul lor, strigând că erau magicieni şi că au fost trimişi de Grimaldus, duce de Beneventum, duşmanul lui, Charlemagne, pentru a distruge recoltele francezilor. În van cei patru au încercat să se dezvinovăţească spunând că erau concetăţeni de-ai lor şi că *au fost luaţi cu puţin timp în urmă de oameni miraculoşi care le*-au arătat *minuni nemaivăzute şi că doreau să le relateze ce anume văzuseră*. Populaţia, înnebunită, nu i-a ascultat şi era pe punctul de a-i arunca în foc când renumitul Agobard, episcop de Lyon, care se bucura de multă autoritate încă din vremea în care era călugăr în acel oraş, a venit alergând la auzul zgomotului şi, ascultând acuzaţiile poporului şi apărarea inculpaţilor, a declarat că şi unele şi celelalte erau false. Nu era adevărat că acei oameni căzuseră din cer şi ceea ce pretindeau că au văzut era imposibil.

Oamenii au crezut mai degrabă cele spuse de bunul părinte Agobard decât ce văzuseră cu propriii ochi şi s-au

liniştit, eliberându-i pe cei patru ambasadori ai silfilor şi au primit cu uimire cartea pe care a scris-o Agpbard pentru a confirma sentinţa pe care o pronunţase. În felul acesta mărturia celor patru a fost zadarnică.

Asemenea poveşti erau obişnuite în evul mediu; problema comunicării cu Elementele a devenit o preocupare a adepţilor hermeneuticii şi o parte importantă a filosofiei lor. Paracelsu s-a scris o carte despre natura acestor fiinţe, dar şi-a dat mare osteneală pentru a-l avertiza pe cititor asupra pericolelor ce le însoţesc:

Nu vreau să spun aici, *din pricina* nenorocirilor *ce s-ar putea abate asupra celor care ar încerca aceasta*, prin intermediul căruia pact cineva se poate asocia cu aceste fiinţe, mulţumită cărui pact ele ni se arată şi ne vorbesc.

În tratatul său intitulat *De ce ni se înfăţişează aceste fiinţe?”* el dezvoltă următoarea teorie ingenioasă:

Orice lucru creat de Dumnezeu se înfăţişează omului mai devreme ori mai târziu. Câteodată Dumnezeu îl confruntă pe om cu Diavolul sau spiritele pentru a-l convinge de existenţa acestora. Din slava cerului, El ne trimite şi pe îngeri, servitorii Lui. În acest chip ni se înfăţişează aceste fiinţe, nu pentru a rămâne printre noi sau a deveni aliaţii noştri, ci pentru ca noi să putem să-i înţelegem. Aceste apariţii sunt, ca să spunem adevărul, rare. Dar de ce ar fi altfei? Nu este suficient ca unul din noi să vadă un înger ca noi toţi să credem în ceilalţi îngeri?

Paracelsus s-a născut probabil în 1493; numai cu doi ani mai devreme Facius Cardan şi-a scris observaţiile despre cei şapte vizitatori stranii asemănători creaturilor Elementelor care l-au intrigat atât de mult pe marele filosof. Incidentul s-a păstrat în scrierile fiului său Jérôme Cardan (1501 – 1576), care ne este cunoscut astăzi mai ales ca matematician.

Jérôme Cardan trăia la Milano şi nu a fost doar matematician, ci şi ocultist şi medic. În carte *sa de*

subtilitate, Cardan afirmă că l-a auzit deseori pe tatăl său spunând povestea aceea ciudată şi că în cele din urmă a căutat însemnările despre eveniment, interpretate astfel.

13 august 1491. Pe când terminam de îndeplinit cele obişnuite, în a douăzecea oră a zilei, în faţa mea au apărut şapte bărbaţi îmbrăcaţi în veşminte de mătase, asemănătoare togilor greceşti şi purtând, încălţări strălucitoare. Sub platoşele sclipitoare şi roşii, păreau să aibă ceva înflorat de culoare purpurie, extraordinar de frumos.

Totuşi nu erau toţi îmbrăcaţi la fel, ci numai doi care păreau a fi de rang mai nobil decât ceilalţi. Cel mai înalt dintre ei, care avea o faţă bronzată, era urmat de doi însoţitori, iar al doilea, care era mai alb la faţă şi de statură mai mică, de trei. Deci erau şapte în total. El nu a lăsat nicio însemnare în legătură cu ce purtau pe cap. Erau în vârstă de aproximativ patruzeci de ani, dar nu păreau să aibă mai mult de treizeci. Când au fost întrebaţi cine erau, au spus că sunt alcătuiţi, chipurile, din aer şi că se nasc şi mor. Era adevărat că trăiau mult mai mult decât noi şi că puteau atinge vârsta de 300 de ani. Întrebaţi despre nemurirea sufletelor lor, au afirmat că nimic care să aparţină exclusiv individului nu supravieţuieşte… Când tatăl meu i-a întrebat de ce nu le arată oamenilor comorile dacă ştiu unde se află, ei au răspuns că le *era interzis de o lege specială*, *sub pedepse straşnice*, *să comunice astfel de lucruri oamenilor*. Au stat cu tatăl meu mai bine de trei ore. Când el i-a întrebat despre felul în care s-a format universul, nu au fost de acord. Cel mai înalt a negat că Dumnezeu a creat lumea din eternitate. Dimpotrivă, a adăugat celălalt: Dumnezeu a creat-o şi o acceptă necontenit, în aşa fel încât dacă El s-ar opri o clipă, lumea ar pieri… Adevăr sau fabulă, aşa a fost.

Trei secole mai târziu, în septembrie 1768, un tânăr în vârstă de şaisprezece ani călătorea de la Frankfurt către

Universitatea din Leipzig împreună cu alţi doi pasageri. Plouase aproape toată ziua şi diligenţa urca cu greutate un deal. Pasagerii coborâseră şi mergeau pe jos, pe lângă cai, când tânărul a observat un obiect luminos straniu la nivelul solului:

Deodată, într-o râpă de pe partea dreaptă a drumului, am văzut un fel de amfiteatru, minunat luminat. Într-un spaţiu în formă de pâlnie se aflau numeroase luminiţe strălucitoare, plasate una peste alta; străluceau atât de tare că te orbeau. Dar şi mai uimitor era că nu stăteau nemişcate, ci săreau încoace şi încolo, de sus în jos şi viceversa şi în toate direcţiile. Cea mai mare parte a lor, totuşi, rămâneau nemişcate şi străluceau. M-am despărţit cu mare greutate de acest spectacol, pe care aş fi vrut

* în original: Greek togas (n.t.).

să-l examinez mai îndeaproape... Nu ştiu dacă erau licurici sau o mulţime de creaturi luminoase.

Tânărul nu era altul decât Goethe. Veţi găsi cele de mai sus în cartea a şasea a autobiografiei sale, conform regizorului de film şi savant ocultist Kenneth Anger, căruia îi rămân îndatorat pentru această interesantă descoperire. Dacă poetul şi omul de ştiinţă german ar fi trăit în secolul XX, ar fi avut şansa să afle mai multe despre „creaturile luminoase”? Dacă Paracelsus s-ar întoarce, ar găsi oare material nou pentru teoriile sale despre natura straniilor fiinţe din cer? Putem afirma fără a greşi că atenţia le-ar fi imediat atrasă de aterizările de OZN-uri şi de relatările despre răpiri.

ÎNTOARCEREA HUMANOIZILOR

Într-o noapte de ianuarie, în 1958, o femeie, al cărei nume nu sunt autorizat să-l public, mergea cu maşina pe New York State Thruway, în apropiere de Cascada Niagara. Era viscol şi ceasul arăta 1: 30 a.m. Se ducea să-şi viziteze fiul, care se afla pe atunci în armată, şi conducea foarte prudent, încercând să găsească o ieşire,

căci credea că drumul se înzăpezise undeva în faţă. Vizibilitatea era extrem de proastă. Aşadar nu a avut nicio şansă când a văzut, brusc, în centrul şoselei ceva ce semăna cu epava unui avion:

Puteam vedea o formă nedefinită, imensă, şi un stâlp subţire, înalt de cel puţin cincizeci de picioare, luminat şi care se micşora tot mai mult, ca şi cum ar fi intrat în pământ. Motorul meu a încetinit şi când m-am apropiat maşina s-a oprit de tot. M-am speriat şi am încercat cu disperare să o pornesc căci se stinseseră şi luminile.

Primul gând a fost să cobor şi să văd ce se întâmplă, dar deodată am observat două siluete înălţându-se în jurul acelui stâlp subţire, care continua să se micşoreze. Erau suspendate, dar se mişcau în jurul lui. Semănau cu nişte animale cu patru picioare şi o coadă, dar aveau două tentacule în faţă, sub cap, ca nişte braţe. Apoi, foarte repede, lucrurile au dispărut, forma aceea s-a ridicat; atunci am realizat că era o farfurie zburătoare, care s-a rotit, a zumzăit la aproximativ zece picioare de sol şi apoi s-a ridicat în aer şi nici măcar nu am putut vedea încotro s-a îndreptat.

Brusc, luminile maşinii mele s-au aprins. Am pornit maşina şi totul era în ordine. M-am oprit în locul acela, am coborât cu o lanternă şi m-am îndreptat spre zona unde aterizase OZN-ul. În zăpadă era o groapă mare, de aproximativ un metru, şi se putea vedea iarba de dedesubt. Iarba era caldă, dar nu se afla nicio urmă în jur.

Femeia, care nu a fost crezută când a povestit toate acestea familiei, i-a trimis o scrisoare lui Otto Binder, ce începuse să publice în mai multe ziare serialul său „Our Space Age”.

Uimitor este faptul că astfel de poveşti au devenit, din 1946, mai degrabă obişnuite în toate părţile lumii. Bineînţeles că pentru un fizician ele par de necrezut, la fel cum straniul omuleţ întâlnit de Sf. Anton pare neverosimil

pentru un biolog. Şi totuşi există mai multe cazuri înregistrate în care relatări similare sunt asociate cu urme care nu pot fi puse la îndoială.

În renumitul incident de la Socorro, New Mexico, un poliţist, Lonnie Zamora, a relatat că a văzut două fiinţe mici, înveşmântate în alb, nu departe de un obiect strălucitor în formă de ou, ce se sprijinea pe patru suporturi înainte de a decola cu un zgomot asurzitor, devenind perfect silenţios în timp ce zbura. Incidentul a avut loc la 24 aprilie 1964 şi ulterior s-au făcut măsurători interesante (de către poliţia locală şi un reprezentant al FBI) ale urmelor lăsate de obiect. Şi aici se observă un pattern emoţional, care aminteşte în mod straniu scena medievală pe care tocmai am examinat-o: martorul din cazul Socorro, care urma să fie investigat de reprezentanţii Forţelor Aeriene, era atât de puţin convins că observase un dispozitiv construit de om că a cerut să vorbească cu un preot înainte de a relata cele văzute autorităţilor.

Un alt caz care nu poate fi trecut cu vederea este cel al familiei din Kentucky care pretinde că a fost asediată de mai mulţi „omuleţi” care arătau absolut fantastic. Incidentul a avut loc în noaptea de 21 aprilie 1955 şi cu ocazia aceasta au fost făcute mai multe observaţii ale comportării „vizitatorilor”. Una din creaturi a fost văzută apropiindu-se de clădirea fermei cu ambele mâini ridicate. Când se afla la o depărtare de aproximativ douăzeci de picioare, doi dintre martori au tras în intrus. Acesta a sărit şi a dispărut în întuneric. Apoi a apărut la fereastră după ce omul intrase în casă şi a fost din nou împuşcat. O altă creatură, văzută pe acoperiş, a fost lovită de un glonţ, dar în loc să cadă, *a plutit* spre pământ.

Fiinţele aveau capete foarte mari, aproape perfect rotunde, şi braţe lungi, terminate cu mâini imense prevăzute cu gheare. Purtau un fel de costum strălucitor, care aminteşte de cel al silfilor din 1491. Ochii lor erau

foarte mari şi aparent foarte sensibili. Se apropiau de casă venind din întuneric. Nu aveau pupile, nici pleoape. Erau mult mai mari decât ochii omeneşti şi se aflau în vârful capului. În general, creaturile mergeau în poziţie verticală, dar când s-a tras în ele, au fugit, servindu-se de toate cele patru membre, extrem de rapid, şi braţele lor păreau că le asigură propulsia.

La 10 septembrie 1954, la Quarouble, un sătuc francez situat la graniţa cu Belgia, pe la 10: 30 p.m., Marius Dewilde a ieşit afară din casă, la început fiind intrigat de o masă întunecată aflată pe şinele de cale ferată. Apoi Dewilde a auzit paşi. Aprinzând lanterna, s-şi trezit faţă-n faţă cu două fiinţe ce purtau nişte căşti foarte mari şi ceea ce păreau a fi nişte costume de scafandri. Aveau umeri largi, dar Dewilde nu le-a văzut braţele. Nu erau mai înalţi de patru picioare. Dewilde s-a îndreptat spre ei, cu intenţia de a-i surprinde, dar în partea superioară a obiectului închis la culoare aflat pe şine a apărut o lumină şi şi-a dat seama că nu se poate mişca. Când şi-a recăpătat controlul asupra propriului corp, cei doi vizitatori intraseră în aşa-zisa maşină şi îşi luaseră zborul.

Această observaţie clasică are o urmare stranie, care nu a fost niciodată publicată. Investigatorii civili francezi care au cercetat cazul au colaborat îndeaproape cu poliţia locală, dar la faţa locului s-au aflat şi alţii, mai ales reprezentanţi ai Poliţiei Aviaţiei din Paris. Când s-a făcut o anchetă în legătură cu pietrele calcinate găsite în locul în care Dewilde văzuse farfuria zburătoare, s-a descoperit că nici măcar poliţia nu a putut obţine anumite informaţii în legătură cu rezultatele analizelor, lată ce a declarat şeful poliţiei locale:

Grupul oficial care a lucrat în colaborare cu Poliţia Aviaţiei aparţine Ministerului Apărării Naţionale. Însuşi numele acestui minister exclude ideea oricărei comunicări.

La 19 noiembrie 1954, poliţia a confirmat că Dewilde a făcut un al doilea raport în legătură cu observarea unui obiect „în apropierea casei sale”. Totuşi, afirmă poliţia, Dewilde şi familia sa, temându-se de publicitate, au hotărât să nu dezvăluie a doua întâmplare. De aceea nu veţi găsi nicio menţiune a acesteia în ziarele locale.

În plus, investigatorilor civili li s-a spus – politicos, dar în termeni fără echivoc – că orice altă informaţie despre astfel de incidente va fi păstrată confidenţială de către poliţie.

Totuşi, relatările au continuat şi unele l-ar fi delectat cu siguranţă pe Paracelsus. La 14 octombrie 1954, un miner numit Starovski a pretins că a întâlnit pe un drum de ţară, lângă Erchin (tot în nordul Franţei), o fiinţă ciudată, scundă şi corpolentă, cu ochi mari, oblici, şi cu corpul acoperit cu blană. Piticul, având o înălţime mai mică de patru picioare, avea un cap imens şi purta pe el ceva ca o tigvă, cu o plasă la câţiva iner deasupra ochilor. Ochii erau bulbucaţi, cu irişi foarte mici; nasul era turtit; buzele subţiri şi roşii. Un detaliu minor: martorul nu a putut afirma că a văzut creatura ieşind ori intrând într-o farfurie zburătoare. El a întâlnit pur şi simplu fiinţa aceea stranie, care nu purta niciun fel de aparat respirator. Înainte de a se putea gând: măcar s-o oprească, creatura a dispărut.

Şase zile mai târziu, la 20 octombrie 1954, la Parravici d’Erba, lângă Como, Italia, pe când îşi gara maşina, un bărbat a văzut o fiinţă stranie, îmbrăcată într-un costum lucitor, înaltă de circa patru picioare, stând lângă un copac. Observându-l, creatura a îndreptat un fascicul luminos spre el, paralizându-l până când a reuşit să strângă în pumn legătura de chei de la garaj, lucru ce a părut să-l elibereze din starea de neputinţă. S-a repezit să-l atace pe străin, care *s-a ridicat de ia pământ* şi a dispărut cu un sunet amintind un bâzâit. Autorul acestei poveşti de

necrezut avea treizeci şi şapte de ani, iar oamenii din partea locului îi cunoşteau ca pe un om care spune întotdeauna adevărul. A ajuns acasă în stare de şoc şi când s-a culcat avea febră. Detaliile cazului au fost obţinute în urma unei investigaţii făcute de poliţia italiană.

Unsprezece ani mai târziu, a urmat un nou val de relatări. La

1 iulie 1965, Maurice Masse, fermier francez din Valensole, a ajuns pe câmp la ora 6: 00 a.m. şi se pregătea să pornească tractorul când a auzit un zgomot straniu. Înaintând, a observat că ceva coborâse în câmpul lui de levănţică. A crezut că este vorba de un prototip şi s-a îndreptat spre el, intenţionând să le spună răspicat piloţilor să-şi găsească un alt teren de aterizare pentru

— Unitate de măsură pentru lungime; 1 inch (ţol) = 2, 54 cm (n.t.).

drăcovenia lor. Doar când se afla la aproximativ douăzeci de picioare de maşinărie şi-a dat seama ce greşeală făcuse.

Obiectul, în formă de ou, având o carlingă rotundă, era susţinut de şase picioare subţiri şi un pivot central şi nu era mai mare decât un automobil. În faţă se aflau doi piloţi ce păreau a examina o plantă. Erau îmbrăcaţi în costume gri – verzui, dintr-o singură piesă. În partea stângă a centurii se afla un mic conteiner; unul mai mare se găsea în partea dreaptă. Măsurau mai puţin de patru picioare înălţime, ochii lor semănau cu cei umani, dar aveau capetele foarte mari. Nu dispuneau, practic, de gură, ci numai de o mică deschizătură, fără buze. Nu purtau niciun fel de aparat de respirat, nici cască ori mănuşi. Aveau mâini mici, normale. Când Masse s-a apropiat, au devenit dintr-odată conştienţi de existenţa lui şi, fără niciun semn de teamă sau surpriză, unul dintre „piloţi” a luat un mic tub din conteiner şi l-a îndreptat spre Masse – rezultatul: martorul s-a trezit brusc imobilizat.

Cele două fiinţe l-au privit pe Masse şi i s-a părut că vorbesc între ei – un fel de gargariseală. Sunetele proveneau din gâtlejul lor, a subliniat martorul, dar gurile nu îi s-au mişcat. În acest timp, privirile aveau expresii umane. Între patru ochi, Masse mi-a spus că nu s-a speriat de atitudinea lor, care era mai degrabă de curiozitate prietenoasă decât de ostilitate.

După câtva timp – estimat de Masse la aproximativ un minut creaturile au intrat în navă. Uşa s-a închis „ca partea din faţă a unui secretaire”, dar Masse îi mai putea vedea în carlingă. Se aflau în faţa lui în timp ce obiectul a decolat în direcţie opusă, mai întâi planând la câteva picioare de pământ, apoi ridicându-se oblic cu viteza unui avion cu reacţie. A dispărut o dată ajuns la o depărtare de şaizeci de iarzi.

I-am pus câteva întrebări martorului asupra acestui ultim punct, dar Masse nu putea spune dacă obiectul a dispărut atât de repede încât ochii nu l-au putut urmări sau dacă a dispărut pur şi simplu. Totuşi, a fost destul de clar afirmând că „acum lucrul acela era acolo, iar în momentul următor, nu mai era nicăieri”. Masse a rămas pe câmp singur, paralizat.

Cuvântul „paralizat” nu este prea bine folosit în legătură cu incidentele de acest tip. Masse a afirmat că a fost conştient în timpul întregii observaţii. Funcţiile sale fiziologice (respiraţie, bătăile inimii) nu au fost afectate. Dar nu se putea mişca. Apoi s-a speriat cu adevărat. Singur pe câmp, fără a putea striga după ajutor, Masse s-a gândit că o să moară. Numai după aproximativ douăzeci de minute şi-a recâştigat treptat controlul asupra muşchilor şi a fost în stare să se ducă acasă.

Această experienţă nu a rămas fără urmări. Timp de mai multe săptămâni după incident, Masse a fost extrem de somnoros şi toate rudele sale – ca şi investigatorii – au observat că avea nevoie de somn şi că îi era tare greu să

rămână treaz chiar şi patru ore la rând. Aceasta este o altă caracteristică puţin cunoscută a întâlnirilor de aproape. Pentru Masse, care obişnuia să muncească „din zori şi până-n seară”, a reprezentat o consecinţă foarte neplăcută a experienţei pe care o trăise. O altă urmare, dar a publicităţii făcute în jurul cazului, a fost reprezentată de stricăciunile aduse câmpului de mulţimea de turişti care au venit să vadă urmele lăsate de navă.

Trebuie să spun că Masse este un om respectat de concetăţenii săi. Fost luptător în Rezistenţă, fermier harnic, este privit ca un om demn de încredere de către poliţia care a investigat cazul sub conducerea căpitanului Valnet, din Digne. Totuşi el ne-a spus o poveste care nu e pur şi simplu fantezistă, ci absolut de necrezut.

Ce impresie şi-a făcut Masse despre vizitatori? El afirmă că *ştia că* nu doreau să-i facă niciun rău. Nu au fost ostili, numai indiferenţi. Pe când stătea în faţa lor, în timpul acelui lung minut, a fost copleşit brusc de certitudinea că erau buni – o certitudine pe care nu e în stare să o explice, pentru că nu a înţeles deloc straniul lor limbaj.

Povestea este fantastică. În plus, ne reaminteşte relatarea pe care Barney şi Betty Hill au făcut-o, sub hipnoză, despre aşa-zisa lor răpire din New Hampshire. Întorcându-se din vacanţa pe care o petrecuseră în Canada în septembrie 1961, au văzut o lumină ciudată pe deasupra munţilor. Ea s-a apropiat de şosea şi apoi s-au trezit în maşină, la vreo şaizeci de mile mai la sud, fără a-şi aminti nimic despre călătoria ce avusese loc între timp. Sub hipnoză, şi-au reamintit un lung şir de evenimente: răpirea de către nişte fiinţe mici şi un examen „medical”. Relatarea include descrierea unei limbi străine, vorbită de fiinţele a căror expresie era aproape umană, a unui sentiment dominant de încredere şi nu dă nici cea mai mică indicaţie că incidentul a avut un scop semnificativ sau

a urmat un anumit model. De mare interes pentru psihologi este faptul că fiinţele respective sunt la fel de efemere şi se comportă cu aceeaşi ignorare a legilor logicii sau fizicii ca şi personajele unui vis, monştrii coşmarurilor noastre, vrăjitoarele imprevizibile ale copilăriei.

Ce înseamnă toate acestea? Cum pot fi puse cap la cap fapte contradictorii? într-o încercare lăudabilă, unii pun la îndoială clasica nevoie de motive. „Este cu adevărat necesar”, se întrebă el, „să detectăm motive semnificative – în sensul nivelului nostru de inteligenţă – în comportarea unei rase superioare? Nu ar trebui să găsim în acţiunile lor numai date întâmplătoare şi imagini incoerente, asemeni unui câine aflat în faţa unui matematician scriind la tablă? Dacă este aşa, numai după ce în conştiinţa noastră vor apărea noi concepte vom putea «descoperi» sensul prezenţei lor în jurul nostru. Şi dacă o rasă superioară generează de fapt ceea ce noi observăm acum sub numele de fenomenul OZN, poate că o face tocmai cu scopul de a schimba cursul destinului uman prezentându-ne dovada limitelor noastre în domeniul tehnic şi mintal”.

Copiii Necunoscutului – dacă nu sunt reali, trebuie să considerăm aceste zvonuri drept un semn că ceva s-a schimbat în imaginaţia umană, punând într-o lumină nouă zonele neexplorate încă ale „inconştientului colectiv”? Poate că sunt doar copiii imaginaţiei noastre şi interesul nostru pentru ei este asemenea pasiunii pentru Batman şi Cenuşăreasa. Dar s-ar putea să fie reali. Ştiinţa modernă nu stăpâneşte decât un domeniu limitat, doar o anumită-variaţie pe o temă infinită.

În orice caz, este important să înţelegem ce anume vor să realizeze aceste imagini, de ce această cunoaştere este, în acelaşi timp, captivantă şi atât de stresantă pentru noi. Iată subiectul cărţii de faţă.

Discuri înaripate şi lipii crocante

Tocmai am stabilit că există o strânsă paralelă între

relatările moderne despre contactele OZN şi tradiţiile vechi de secole care cuprind entităţi spirituale extraterestre. Dar cât de strâns sunt legate aceste poveşti? Putem fi siguri că suntem cu adevărat martorii continuării aceluiaşi curent, ai reapariţiei aceluiaşi şuvoi subteran?

În capitolul de faţă vom pătrunde dincolo de suprafaţa poveştilor şi vom trasa paralele precise între observaţiile fizice făcute în timpurile străvechi şi cele ce caracterizează „întâlnirile de aproape” moderne. Aceste manifestări fizice includ forma obiectelor zburătoare, reprezentarea lor ca „discuri înaripate” „fiinţele asociate lor, fasciculele luminoase pe care le pot manipula, alterarea sensului timpului pe care o pot produce şi caracteristicile specifice interacţiunii dintre martorii umani şi fiinţele respective. Deseori, diafogul, pare absurd, dar el nu ascunde un artificiu literar, ci un adevăr simbolic. Şi această absurditate se referă la obiectele schimbate cu ocupanţii OZN şi chiar la dovezile fizice pe care le lasă în urmă: inele de iarbă arsă, pământ ars, zone cu presiune extremă. Până ce nu vom reuşi să înţelegem clar aceste patternuri şi nu vom recunoaşte că ele au apărut şi în relatările din antichitate şi evul mediu, nu vom putea spera să înţelegem sensul fenomenului OZN.

UN FAPT UNIVERSAL

Problema care se-află în faţa noastră este următoarea: dacă realitatea aflată în spatele fenomenului OZN este în acelaşi timp de natură fizică şi psihică şi dacă manipulează spaţiul şi timpul în moduri în care conceptele noastre ştiinţifice nu le pof descrie, există vreun motiv ca efectele sale să fie limitate la cultura şi generaţia noastră? Am stabilit deja că nicio ţară nu deţine privilegiul acestor manifestări. Totuşi trebuie să luăm în considerare următorul argument: dacă fenomenul OZN nu este limitat la condiţiile sociale specifice timpului nostru sau la anumite realizări tehnologice, atunci reprezintă un fapt

universal. S-ar putea să fi fost alături de noi, într-o formă sau alta, de când există rasa umană pe Pământ.

În antichitate s-a petrecut ceva care nu a fost explicat în mod adecvat de teoriile istorice. Sugestia că acelaşi lucru s-ar putea întâmpla din nou ar trebui să ne determine să facem pe cât posibil lumină asupra problemei. Începând din secolul al II-lea înainte de Hristos şi până la căderea imperiului roman, elitele intelectuale din lumea mediteraneană, formate în spiritul raţionalismului ştiinţific, au fost confruntate şi câteodată înfrânte de un element iraţional asemănător cu cel conţinut în apariţiile moderne ale unor fenomene inexplicabile, un element amplificat de respingerea rapidă din partea ştiinţei. El a însoţit prăbuşirea civilizaţiilor antice.

Scriitorul francez Aimé Michel propune următoarea scenă. Să luăm, de exemplu, unul dintre gânditorii din Alexandria, un om ca Ptolemeu, astronomul din secolul al II-lea, format în spiritul metodelor raţionale ale lui Arhimede, Euclid şi Aristotel. Şi să ni-l imaginăm citind Apocalipsa, diferite scrieri despre Armageddon. Cum ar fi reacţionat la o astfel de experienţă? Ar fi dat pur şi simplu din umeri, spune Aimé Michel: „Nici nu i-ar fi trecut prin minte să acorde cea mai mică încredere unui astfel de compendiu plin de ceea ce el trebuie să fi privit drept nebunii. O astfel de scenă trebuie să se fi petrecut de mii de ori la sfârşitul antichităţii clasice. Şi ştim că de fiecare dată trebuie să fi fost vorba de aceeaşi respingere, de aceeaşi ridicare din umeri, deoarece nu există nicio scriere care să cuprindă vreo examinare critică a doctrinelor, ideilor şi revendicărilor contraculturii reprezentate prin Apocalipsă. Această cultură opusă era prea absurdă pentru a reţine atenţia celor care-l citeau pe Platon. Dar, după puţin timp – foarte puţin – cultura a triumfat şi Platon a fost uitat pentru o mie de ani. Oare aşa ceva se va mai

întâmpla? 11

Numai o examinare amănunţită a textelor antice ne va salva de efectele unei miopii culturale asemănătoare. Printre alte obiecte interesante, câteva artefacte din Fenicia care au ajuns până la noi dovedesc că există o înţelegere a ideii contactului OZN în antichitate.

AMULETELE FENICIENE

Cărţile de istorie nu spun că civilizaţia feniciană există cu mult înainte de migraţiile evreilor, când mai multe triburi semitice au fondat o serie de cetăţi pe ţărmul Mediteranei. Numele lor: Tir, Sidon, Tripqlis ori Byblos şi erau guvernate de o oligarhie sau de un rege. În perioada de înflorire a sa, Fenicia se întindea până în acea parte a Siriei cuprinsă între Nahr-al-Kabir (Eleutherus) în nord şi Muntele Carmel în sud.

Sir E.A. Wallis Budge, unul dintre cei mai mari specialişti ai secolului XX în Egipt şi Mesopotamia, afirmă că fenicienii nu erau un popor de literaţi. Spre deosebire de majoritatea popoarelor semitice, ei iubeau marea. Şi-au tăiat pădurile pentru a obţine lemn pentru corăbii. Produsele atelierelor meşteşugăreşti, excepţional de rafinate, erau vândute de negustorii lor în întreaga lume antică, în Europa, Asia, Africa şi India. Au învăţat de la Babilonieni arta vopsirii, de la egipteni meşteşugul suflării sticlei şi ştiau să folosească un sistem precis de greutăţi. Se cunoaşte foarte puţin

1 despre credinţele lor religioase, deşi se subliniază adesea, pe temeiuri lingvistice, că numele zeilor arată influenţe directe babiloniene, egiptene şi greceşti.

Despre ritualuri ni s-a spus că îşi sacrificau primii născuţi, că prizonierii de război erau ucişi pe altarele zeilor şi că femeife îşi ofereau virginitatea în sanctuarele zeiţei Astarte. Se pare că pentru protecţia lor personală fenicienii au adoptat tipul de amulete folosite în Babilonia şi Asiria; o colecţie de sigilii cilindrice se află la British

Museum. Unele dintre aceste artefacte, prezentate în cartea lui Wallis Budge-Amulets and Superstisions, datează probabil din anii ’400 – 300 î. de Hr. Pe cinci dintre aceste sigilii cilindrice se află un disc înaripat, adesea reprezentat cu unele „accesorii”. Personajele care în literatură sunt numite „fiinţe divine” ies din aceste discuri în patru cazuri. Şi în fiecare caz apar personaje umane, în veşminte de ceremonie, ce par a fi implicate în ritualuri cu trăsături asiriene.

Pe primul cilindru apare un personaj ce ţine în fiecare mână membrele anterioare ale unui animal înaripat. Cinul dintre cele două animale are coarne şi coadă. Deasupra fiinţelor umane se află discul înaripat, din care apare un zeu. („Ahuramazda sau vreun zeu asirian”, afirmă Sir Wallis Budge.) Pe a doua amuletă apar oameni-scorpioni şi simboluri sexuale. Este limpede că două creaturi stranii, bărbaţi, susţin un disc înaripat deasupra unui copac sacru. La dreapta se află un adorator, în timp ce altă persoană aduce un fel de animal pentru a fi sacrificat. Şi aici pot fi văzute două personaje divine, ieşind din disc.

Pe o a treia amuletă, două personaje mari, înaripate – interpretate de către specialişti drept „preoţi ce poartă veşminte cu aripi” – încadrează un disc enorm cu suporturi înalte. Sub disc se află simbolizat un fulger, în faţa căruia apare un bărbat care parcă se închină. În vârful discului se află ceva.

Un alt artefact: un sfinx şi o capră aşezaţi de o parte şi de alta a unui copac sacru, deasupra căruia se afla un disc înaripat. Doi bărbaţi îndeplinesc un ritual în legătură cu scena respectivă.

Pe ultima amuletă, două personaje ciudate, parcă nişte pitici, pe care specialiştii le numesc oameni-scorpioni (în ciuda piepturilor late reprezentate pe acest sigiliu), susţin „un disc înaripat din care apar capetele a trei fiinţe

divine”. Doi bărbaţi se închinăjn faţa discului, sub care se poate vedea un fel de uşă boltită. În stânga se află un personaj foarte straniu, interpretat ca „un zeu ce ţine o gazelă sau o capră sub fiecare braţ”.

Interpretarea artefactelor pune câteva întrebări deoarece, părerea îndeobşte acceptată că discul zburător este pur şi simplu o reprezentare primitivă a soarelui sau a sufletului, lasă mult de dorit. Este oare ceva obişnuit ca din partea superioară a unui disc înaripat (un simbol frecvent în antichitate) să apară fiinţe? în ce context sunt întâlnite asemenea reprezentări? Dacă discul este un simbol mitologic legat de cosmos (aşa cum o indică abundenţa desenelor astronomice de pe sigilii: stele, semiluni), trebuie să considerăm că un disc din care pornesc gheare reprezintă o încercare de păstrare a memoriei unei viziuni sau observaţii a unei nave zburătoare capabile să aterizeze?

Această interpretare nu răspunde tuturor întrebărilor noastre, dar oferă o cale de cercetare a simbolismului. Este într-adevăr fascinant să citeşti că interpretarea acceptată în general pentru simbolul zigzagat aflat pe unele amulete este un fulger. De ce oare un fulger este asociat neapărat unui disc înaripat şi de ce trei oameni în veşminte somptuoase se închină în faţa acestuia? Scena sugerează şi un scop mai degrabă decât o întâmplare, un fenomen natural. Ea sugerează un evident contactat cu o navă zburătoare.

Tot atât de fascinante sunt pentru cei ce studiază cazurile de întâlniri de aproape sunt scenele în care sunt transportate animale către discul ce planează pe cer. Într-un caz, este reprezentat un zeu ce ţine câte un animal cu coarne sub fiecare braţ – o scenă ce aminteşte cu siguranţă de numeroasele relatări de răpiri de animale de către ocupanţii OZN-urilor. Pe trei dintre sigiliile cilidrice este reprezentat cu aproximaţie acelaşi lucru: un disc aflat

deasupra unei structuri de pe sol, un om ce se „închină „şi un altul aducând un animal cu coarne spre centrul scenei.

Fiinţele pot fi împărţite în următoarele categorii:

1. Fiinţe umane, pe care asiriologii îi numesc adoratori, preoţi, regi etc. Uneori poartă veşminte cu aripi.

2. Zeii. Sunt reprezentaţi apărând din disc şi având, în unele cazuri, capul acoperit cu podoabe complicate sau mergând pe lângă disc, aşa cum apar, de exemplu, pe amuleta unde o fiinţă poartă părul strâns în trei cozi lungi de fiecare parte a capului.

3. Oamenii-scorpioni; în unul din cazuri sunt reprezentaţi cu atribute falice de mari dimensiuni, dar în altul pot fi mai degrabă femei-scorpioni. Ei apar numai susţinând discul. Ar fi interesant de aflat cum anume a apărut denumirea de scorpion în legătură cu aceste personaje. Oamenii-scorpioni au cam două treimi din înălţimea oamenilor, care, în schimb, sunt mai mici decât zeii. (Profesorul Douglas Price-Williams de la UCLA subliniază că *Epopeea* lui *Ghiigamesh* scorpionii erau paznicii muntelui soarelui. Omul-scorpion din *Enuma E/ish*, operă babiloniană, era un monstru creat din haos la începutul lumii. Price-Williams adaugă: „Aceste creaturi sunt deci fiinţe telurice, «htonice», cum ar fi spus Jung”.)

4. Diferiţi monştri, ca, de exemplu, creatura cu coarne sau sfinxul.

De ce observarea unui disc zburător a fost reprezentată în contextul unei evidente ceremonii magice care nu prea avea nicio caracteristică tradiţională a religiei feniciene? Ni s-a spus că fenicienii credeau, ca şi evrei, în nemurirea sufletului, că îşi incinerau morţii şi că ceremoniile de sacrificii implicau omorârea unor fiinţe umane şi prostituţia sacră. De ce se întâmpla aşa dacă sigiliile sunt asociate cu valori spirituale şi religioase care nu descriu nimic asemănător, ci arată în schimb discuri înaripate care nu par a veni de pe o altă stea, poartă cu ele

fiinţe stranii care iau de pe Pământ animale şi emit fascicule luminoase? Şi de ce personajele umane poartă veşminte speciale, cu aripi?

Reprezentarea discurilor zburătoare în religie nu se limitează la fenicieni. Simbolul e unul de bază la începuturile creştinismului şi este constant asociat cu îngerii. Teologia creştină nu spune prea multe despre îngeri, tot aşa cum teologia musulmană oficială păstrează discreţia asupra djinilor. Câteva documente totuşi conţin detalii în legătură cu natura acestor fiinţe. Conform cercetătorului japonez Y. Matsumura, *Sophia*, un bocument religios păstrat la biblioteca Naţională din Lenigrad, ce cuprinde comentarii asupra dogmei bisericii ortodoxe greceşti, descrie astfel procesul comunicării dintre Dumnezeu şi îngeri:

Cum poate Domnul arăta calea Îngerului Său dacă îngerul nu poate vedea faţa Domnului său? Un înger are o proiecţie în partea superioară a ochilor, unde se află un nor sacru. El mai are şi ceva pe capul său pentru a primi sunetele. Acest lucru produce zgomote atunci când îngerul primeşte un ordin de la Domnul său. Apoi priveşte în oglinda din mâna lui şi vede în acea oglindă instrucţiunea dată de dumnezeu.

Nu am putut verifica direct existenţa acestui document şi acurateţea traducerii, dar seamănă cu un număr de picturi, icoane şi fresce care descriu contactul dintre „Dumnezeu” şi mesagerii săi şi contactul dintre mesageri şi oameni. Multă vreme, comunicarea a avut loc mai degrabă prin reprezentări pictografice decât prin cuvinte şi nir exită decât câteva descrieri ale unui astfel de contact în cronici.

Sunt înclinat spre o interpretare mai degrabă literară decât pur simbolică a scenelor de pe amuletele feniciene şi sunt de asemenea tentat să accept ca ipoteză de lucru că de-a lungul timpului au avut loc contacte între conştiinţele

umane şi alte conştiinţe, descrise ca demonice, angelice sau, simplu, extraterestre. Aceasta ar putea explica multe din puterea simbolică conţinută în vremea noastră în conceptul de „semne pe cer”. Ar fi o dovadă a faptului că OZN-urile moderne par să aibă destule elemente arhaice, dar şi futuriste (ca în reprezentarea semnului astrologie arab pentru Venus pe obiectul văzut la Socorro, New Mexico, de poliţistul Lonnie Zamora), şi ar explica de asemenea fascinaţia pe care oamenii din toate ţările şi rasele au simţit-o întotdeauna pentru straniile fiinţe de „dincolo”.

Cât de constante au rămas aceste observaţii şi viziuni vom vedea comparând povestea sigiliilor feniciene cu următoarea scrisoare a unei femei care a văzut un om-scorpion… în vremea noastră.

CAZUL OMULUI-SCORPION DIN OXFORD

Iată cum începe scrisoarea acestei femei din Marea Britanie: La conferinţa ţinută de Jacques Vallée pe 12 decembrie la Asociaţia Arhitecţilor din Londra am fost surprinsă de unul dintre diapozitivele prezentate: un sigiliu fenician pe care apare o sferă înaripată ţinută de două creaturi pe care confereţiarul le-a numit

„Oameni-scorpioni”. Este posibil să fi văzut şi eu un astfel de om…

Era vara anului 1968, pe la 4: 00 p.m., într-un weekend. Plecase cu maşina de la Londra către o localitate de lângă Stratford pentru a face o vizită unor prieteni. În maşină se mai afla cineva. Chiar după ce au ieşit din Oxford, amândoi au văzut un disc strălucitor pe cer. Au încetinit şi apoi au oprit maşina pentru a-l urmări cum se deplasează ca o săgeată şi dispare. Nu departe se mai oprise o maşină. În cele din urmă, obiectul a dispărut în spatele unui copac. Şi-au continuat drumul, dar evenimentele într-adevăr impresionante s-au petrecut abia după dispariţia discului:

Pe drum, între Burford şi Stratford, am avut nişte relevaţii uimitoare şi neobişnuite în legătură cu ceea ce aş putea numi Natura Realităţii. Erau legate într-un anume fel de discul acela strălucitor şi au avut un efect profund asupra mea, cauzând ceea ce este îndeobşte cunoscut sub numele de schimbarea personalităţii. Nu voi încerca să explic ce anume înseamnă aceste relevaţii deoarece aproape toate religiile lumii au încercat să o facă şi nu au reuşit. (în acea după-amiază m-am transformat din agnostic în gnostic, dacă asta înseamnă ceva pentru dumneavoastră.) Totuşi, revelaţiile m-au lovit ca nişte săgeţi din cer, din afară, una după alta. Nu am mai trăit o asemenea experienţă de atunci.

Scrisoarea continuă cu descrierea a ceea ce a văzut femeia, o descriere parcă ieşită direct dintr-un roman de John Fowles: oaspeţii se aflau în salon, iar femeia s-a dus la uşa terasei pentru a respira aer curat. Vremea era, scrie ea, „foarte caldă şi închisă”.

Lumina din cameră strălucea într-un arc de cerc de aproximativ 10 picioare în jurul uşii. În această suprafaţă am văzut, imediat ce am ajuns la fereastră, un personaj straniu. Eram stăpânită de panică şi asta mă făcea să îl percep foarte greu. Pentru mine era, fără îndoială, un demon sau un diavol pentru că interpretam în stil occidental (îmi imaginez) viziunea, creatura, animalul sau orice o fi fost. Ca şi „omul-scorpion”, ca şi Pan, avea labe de câine sau de capră. Era acoperit cu o blană mătăsoasă, pufoasă, închisă la culoare şi scânteind în lumină. Era, negreşit, un humanoid, răuvoitor, credeam eu. S-a ghemuit, privind fix, fără să fie orbit, cu ochi verzi, oblici; nu aveau pupile. Ochii străluceau şi erau, de departe, lucrul cel mai înfricoşător. Încerca, aşa cred acum, să comunice cu mine, dar panica m-a împiedicat să recepţionez ceva. Dacă ar fi stat în poziţie verticală, ar fi avut aproximativ patru – cinci picioare înălţime. Avea

urechi ascuţite şi un bot lung. Dădea impresia că e foarte emaciat; mâinile şi degetele erau subţiri ca nişte beţe.

Convinsă că era vorba de o halucinaţie, am revenit în cameră şi m-am aşezat o vreme, până ce panica a mai scăzut. Apoi m-am dus să văd dacă mai era acolo. Era, dar se deplasase ceva mai încolo, la capătul cercului luminos. M-am ferit să mă mai apropii de uşa aceea tot restul serii şi a doua zi am plecat. Nu am spus nimănui. Am realizat că ar putea avea vreo legătură cu discul strălucitor numai după ce am văzut diapozitivul, în dosarele mele se găsesc şi alte rapoarte ale unor astfel de observaţii uitate de care martorii şi-au amintit văzând un diapozitiv, coperta unei cărţi sau asistând la o conferinţă.

FASCICULUL LUMINOS

În toate tradiţiile religioase există o trăsătură comună: un fascicul luminos ce emană dintr-un punct situat pe cer sau dintr-un nor de formă deosebită şi focalizează asupra unei fiinţe omeneşti. Acest fascicul este de obicei interpretat ca un semn binecuvântat ce transmite informaţii dintr-o sursă divină.

Sunt intrigat de acest concept pentru că el revine în cazurile moderne de contact OZN. Experimentatorul metapsihic Robert Monroe a descris un fenomen similar pe care el însuşi l-a trăit pe când efectua o experienţă de exteriorizare corporală. În noaptea de 9 septembrie 1960, pe când stătea lungit în pat, spune Monroe (în cartea sa *Out of the Body*):

M-am simţit, dintr-odată, scăldat şi străpuns de un fascicul foarte puternic ce părea a veni din nord, la aproximativ 30° deasupra orizontului. Eram complet lipsit de putere, fără voinţă proprie, şi mă simţeam ca şi cum m-aş fi aflat în prezenţa unei forţe foarte puternice, în contact personal cu aceasta.

Era inteligentă într-un fel care depăşea puterea mea de înţelegere şi pătrundea direct (de-a lungul fasciculului,

în jos?) în capul meu, părând a căuta orice amintire din mintea mea. Era într-adevăr înspăimântător pentru că nu puteam face nimic împotriva acestei intruziuni.

La 16 septembrie, noaptea, din nou, conform notelor lui Robert Monroe:

Aceeaşi atingere impersonală, aceeaşi putere, din acelaşi unghi. Totuşi, de data aceasta, am avut ferma impresie că simţeam loialitatea faţă de această forţă inteligentă, omniprezentă, şi că asta era misiunea mea aici, pe Pământ...

Am avut impresia unor ţevi imense, atât de vechi încât erau acoperite cu muşchi şi rugină. Prin ele curgea ceva asemănător cu petrolul, dar cu mult mai multă energie decât acesta; era vital şi preţios oriunde (presupunere: nu pe această planetă materiala).

Pe 30 septembrie, acelaşi şablon:

Păreau să se înalţe spre cer când i-am strigat, implorându-i. Apoi am fost sigur că mentalitatea şi inteligenţa lor depăşeau cu mult înţelegerea mea. Este o inteligenţă impersonală, rece, cu niciuna din emoţiile dragostei sau compasiunii pe care noi le respectăm atât de mult; totuşi aceasta este poate atotputernicia pe care o numim Dumnezeu. În trecutul omenirii, astfel de vizite s-ar putea să fie stat la baza tuturor credinţelor noastre religioase şi se prea poate ca ceea ce ştim astăzi să nu ofere răspunsuri mai bune decât cele de acum o mie de ani.

În timp ce primeam lumina, m-am aşezat pe jos, plângând mai tare decât am plâns vreodată, pentru că ştiam, fără nicio speranţă de schimbare, că Dumnezeul copilăriei mele, al bisericilor, al religiei din întreaga lume, nu era cel căruia ne închinăm – că pentru restul zilelor mele voi „suferi” de pierderea acestei iluzii.

LUMINA TRANCHILIZANTĂ

Un caz ce a avut loc în martie 1958, şi despre care a

relatat în *The Ftying Saucer Review* investigatorul francez Joel Mesnard, ne oferă posibilitatea de a verifica din nou proprietăţile stranii ale luminilor asociate cu fenomenul OZN azi şi în trecui Martorul este un francez de 28 de ani din Legiunea Străină, santinelă în tabăra algeriană Bouahmama, în deşertul situat la sud de Constantino. Puţin după 12: 30 a.m., a auzit un şuierat ce părea a veni din cer; a privit în sus şi a văzut un obiect mare, cu diametrul de aproximativ 1.000 de picioare, coborând cam la 150 de picioare de el. Însă remarcabilă nu era dimensiunea enormă a obiectului, ci lumina ce provenea din partea sa interioară: un fascicul conic, verde-smarald.

În afară de acest punct, amintirile legionarului sunt vagi şi, după cum el însuşi admite, s-ar putea să nu corespundă realităţii. În loc să tragă un foc pentru a-i alerta pe ceilalţi sau să telefoneze pentru a-şi anunţa superiorii, a rămas privind la obiect mai bine de trei sferturi de oră. Conform acestui bărbat, intervievat de Joel Mesnard: „Culorile verde pal şi smarald erau cele mai frumoase, relaxante şi fascinante culori pe care le-a văzut vreodată”.

Obiectul a plecat în modul clasic: mai întâi şuieratul, apoi ridicarea la altitudine de aproximativ trei sute de picioare şi în cele din urmă urcarea cu o „viteză nemaipomenită” spre nord-vest. În vreme ce obiectul se îndepărta, iar omul se întorcea la realitate, senzaţia extatică pe care o trăise a fost înlocuită de tristeţe. A luat telefonul şi a raportat cele văzute superiorilor. Aceştia au crezut la început că experienţa respectivă nu fusese decât o halucinaţie datorită stresului, dar au ordonat o investigaţie. În loc să ascundă cele petrecute (şi Legiunea Străină din Algeria avea multe alte probleme presante în afară de investigarea unei aterizări OZN!), ofiţerii s-au deplasat la faţa locului, l-au examinat cu atenţie, nu au găsit niciun fel de dovadă materială, s-au mulţumit să-l

întrebe pe martor şi, cum insista asupra veridicităţii evenimentului, iar ei nu aveau niciun motiv să se îndoiască de aceasta, l-au trimis la Paris pentru o examinare mai detaliată. La Paris a fost ţinut sub observaţie timp de o săptămână la Spitalul Val-de-Grră ce. I s-a făcut o electroencefalogramă, care nu a relevat nimic neobişnuit. Medicii au ajuns la concluzia că era sănătos din punct de vedere mintal şi fizic.

DI Mesnard l-a întâlnit pe martor în mai 1976. Legionarul se reîntorsese la viaţa civilă şi investigatorul a fost impresionat de simţul său practic, realist. Nu căutase deloc publicitatea şi nu prea îi plăcea să discute despre experienţa trăită. Când a făcut-o, a răspuns la întrebări direct, sincer. Nu fusese deloc bolnav din ziua reperării, nu trăise niciun fel de altă experienţă neobişnuită şi îşi reamintea starea de pace extremă simţită în prezenţa obiectului. *„Era ca şi cum timpul trecea foarte încet... ca şi cum m-aş fi aflat într-o altă lume”*.

Este deci mecanismul apariţiilor OZN o invariantă în toate culturile? Suntem confruntaţi cu altă realitate care transcende noţiunile noastre limitate de spaţiu şi timp? Nu văd nicio altă ipoteză mai bună în acest punct al cunoştinţelor noastre despre fenomenul OZN. Cu siguranţă, ipoteza vizitatorilor din spaţiu nu explică în mod adecvat simbolismul antic. Nu avem de-a face cu o simplă serie de incidente care pot îi explicate ca o întâlnire cu nişte călători din spaţiu care au ajuns pe Pământ în drumul lor întâmplător către o altă destinaţie cosmică. În loc de asta, avem de-a face cu un anumit fel de manifestări, deschizând porţi către un nivel spiritual, indicând o cale spre o conştiinţă diferită şi producând evenimente iraţionale, absurde.

Amuletele feniciene, întâlnirile de aproape cu „ocupanţii” petrecute în vremea noastră, fasciculul luminos din ceruri şi lumina focalizată din OZN-uri par a

implica o tehnologie capabilă de manifestări fizice şi efecte psihice, o tehnologie care pătrunde adânc în conştiinţa colectivităţii, provocând confuzie, modelându-ne – aşa cum probabil a provocat confuzie şi a modelat civilizaţiile umane în antichitate.

„PRIVEŞTE, DAR SĂ NU ATINGI

A fost un miracol, un semn ceresc, într-adevăr, minunata navă spaţială ce a zburat pe deasupra Statelor Unite în primăvara lui 1897. Şi redescoperirea valului uriaş de relatări pe care l-a generat a furnizat o crucială verigă lipsă între apariţiile din timpurile străvechi şi poveştile moderne cu OZN-uri, mulţumită unor cercetători precum Donald Hanlon, Jérôme Clark şi Lucius Farish. Rezultatul investigaţiilor lor este uimitor.

În noiembrie 1896, în California, sute de locuitori din San Francisco <pu văzut un obiect mare, alungit, întunecat la culoare, care avea reflectoare puternice şi putea zbura împotriva vântului. Între ianuarie şi martie 1897, a dispărut cu totul. Şi deodată, brusc, numeroase persoane au semnalat un obiect identic în Midwest. În martie, un obiect straniu a fost văzut de Robert Hibbard, un fermier ce locuia la cincizeci de mile nord de Sioux City, Iowa. Hibbard nu numai că a văzut nava dar şi o ancoră ce atârna de o frânghie legată de misteriosul obiect zburător l-a apucat şi l-a târât câteva picioare înainte de a-i da drumul din nou pe pământ.

S-ar putea scrie o întreagă carte numai prin înşirarea în ordine a tuturor relatărilor din acea perioadă. Scopul meu este numai de a trece în revistă cele mai detaliate observaţii ale felului în care s-au comportat ocupanţii navei pe pămânf Dar mai întâi cum s-a comportat obiectul? A efectuat manevre asemănătoare celor în care se afirmă că evoluează OZN-urile, cu excepţia faptului că nu a fost văzut niciodată evoluând în formaţie sau efectuând dansuri aeriene. De obicei, nava zbura mai degrabă încet şi

maiestuos – desigur, un astfel de obicei nu risca să fie urmărit în 1897 –, cu excepţia câtorva cazuri în care, observat de aproape, relatările menţionează că a plecat „ca un glonţ dintr-o armă”. O altă deosebire de OZN-urile moderne constă în faptul că a zburat liniştit peste mari zone urbane. Au fost „vizitate” Omaha, Milwaukee, Chicago şi alte oraşe; de fiecare dată, mari mulţimi s-au adunat pentru a privi obiectul. Altfel, nava a prezentat toate activităţile tipice ale OZN-urilor: planare, aruncare de „sonde”-la Newton, Iowa, la 10 aprilie, de exemplu –, schimbare bruscă de traiectorie, schimbare de altitudine cu mare viteză, rotiri, aterizări şi decolări, măturarea spaţiului cu puternice fascicule luminoase.

Ocupanţii navei au fost descrişi în mod variat, aşa cum sunt şi cei ai OZN-urilor. Câteva relatări se referă la pitici, dar martorii sunt destul de scumpi la vorbă.

Conducătorii OZN-ului care au angajat discuţii cu martorii umani nu se deosebeau de populaţia Americii acelor timpuri, lată, de exemplu, relatarea căpitanului James Hooton (descris în Arkansas Gazette drept „bine cunoscutul conductor de cale ferată din Iron Mountain”):

Mă dusesem la Texarkana să aduc un tren special şi, ştiind că va trebui să petrec vreo opt-zece ore în Texarkana, m-am dus la Homan (Arkansas) la o mică vânăt Oare. M-am descurcat destul de bine şi, fără să-mi dau seama, se făcuse deja şase când am pornit înapoi către gară. În timp ce mergeam prin tufăriş, atenţia mi-a fost atrasă de un sunet familiar, asemănător celui făcut de o pompă de aer de pe o locomotivă.

M-am îndreptat imediat în direcţia din care venea sunetul şi, într-un spaţiu deschis de aproximativ cinci sau şase acri, am văzut obiectul ce producea acel sunet. Dacă spun că am fost uimit, nu redau decât slab ceea ce simţeam. Am înţeles pe loc că era vorba de faimoasa nava văzută de numeroşi oameni din ţară.

La bordul acesteia se afla un bărbat de talie mijlocie şi am observat că purta ochelari fumurii. Meşterea ceva în ceea ce părea a fi partea din spate a navei: m-am apropiat, dar eram prea uluit pentru a putea vorbi. El s-a

— Unitate de măsură pentru suprafaţă; 1 acru = 2 046, 7838 m² (n.t.).

uitat la mine surprins şi a spus: „Bună ziua, domnule; bună ziua”. Am răspuns: „Aceasta este nava zburătoare?”. El a replicat: „Da, domnule”; în acest moment, trei sau patru oameni au apărut din ceea ce părea a fi chila navei.

O examinare mai îndeaproape a arătat că această chilă era împărţită în două, ascuţită în faţă asemănătoare vârfului unui cuţit, în timp ce partea din mijloc era mai umflată, descrescând apoi. Pe fiecare latură se aflau trei roţi mari, făcute dintr-un metal îndoit, ce se deformau în timp ce se deplasau spre înainte.

„Îmi cer iertare, domnule”, am spus, „zgomotul seamănă mult cu cel făcut de o frână pneumatică Westinghouse”.

„Poate că da, prietene: folosim aer comprimat şi aripi, dar vei afla mai multe mai târziu”.

„Totul e gata, domnule”, a strigat cineva, iar grupul a dispărut dedesubt. Am observat că în faţa fiecărei roţi se afla o ţeavă de doi inci, care a început să arunce aer în direcţia roţilor, iar acestea au început să se învârtească. Nava s-a ridicat treptat, cu un sunet ca un şuierat. Deodată, aripile au ţâşnit înainte, întorcând vârful ascuţit către cer, apoi cârmele din partea posterioară a navei au început să vireze într-o parte şi roata s-a învârtit atât de repede încât cu greu puteau fi văzute palele. În mai puţin timp decât mi-a trebuit mie ca să vă povestesc, nava dispăruse.

Căpitanul Hooton adaugă că nu a văzut niciun clopot ori funie de clopot pe navă şi a fost foarte şocat de acest detaliu deoarece el credea că „orice locomotivă cu aburi ar

trebui să aibă unul”. Căpitanul a făcut un desen detaliat al maşinii.

Să cercetăm acum mărturia poliţistului Sumpter şi a ajutorului de şerif McLemore, din Hot Spre ings, Arkansas:

În timp ce călăream spre nord-vest de oraş în noaptea de 6 mai, 1897 am observat o lumină strălucitoare sus pe cer. Deodată a dispărut; nu am discutat despre asta deoarece nu doream să facem zgomot. Am mai mers vreo patru sau cinci mile şi am văzut din nou lumina, care acum părea a fi mult mai aproape de pământ. Am oprit caii şi ne-am uitat la ea cum cobora, până ce brusc a dispărut dincolo de alt deal. Am călărit cam o jumătate de milă, apoi caii au refuzat să meargă mai departe. La aproximativ o sută de iarzr am văzut două persoane ce se mişcau, având parcă nişte lumini. Ne-am scos

— Unitatea de măsură pentru lungime; 1 iard = O, 9144 m (n.t.).

Winchesterele – căci acum eram convinşi de importanţa situaţiei – şi am întrebat: „Cine e acolo şi ce faci?”

Un bărbat cu barbă neagră a înaintat, cu o lanternă în mână, şi aflând cine suntem, ne-a spus că el şi ceilalţi – un tânăr şi o femeie – călătoreau prin ţară cu o navă aeriană. Distingeam cu greu contururile navei, care avea forma unui trabuc, aproximativ şaizeci de picioare lungime şi arăta exact ca în ziarele din ultima vreme. Era întuneric şi ploua; tânărul umplea un recipient mare cu apă la circa treizeci de iarzi mai departe, iar femeia era în întuneric. Ţinea o umbrelă deasupra capului. Bărbatul cu favoriţi ne-a invitat să facem o plimbare, *spunând că ne poate duce undeva într-un loc în care nu plouă, i-am spus că preferăm să fim udaţi*.

Întrebându-l de ce lumina strălucitoare se stingea şi se aprindea, el a replicat că era atât de puternică încât consuma mult din forţa motrice. A spus că ar fi dorit să se

oprească în Hot Spri ngs câteva zile şi să facă băi calde, dar nu avea timp. A mai spus că se îndreptau spre Nashville, sfârşitul călătoriei, după ce văzuseră ţara de la un capăt la altui. Deoarece ne grăbeam, am plecat; după patruzeci de minute, când ne-am întors, nu mai era nimic de văzut. Nu am auzit şi nici nu am văzut nava plecând.

În *Chicago Chronide* din 13 aprilie 1897, au apărut următoarele, sub titlul „Nava văzută în Iowa”:

Fantanelle, Iowa, 12 aprilie. Nava a fost văzută aici la 8: 30 seara de către întreaga populaţie. A venit din sud-est, se menţinea la 200 de picioare deasupra vârfurilor copacilor şi se deplasa foarte încet, fără a depăşi zece mile pe oră. Maşina a putut fi văzută bine şi este descrisă ca având şaizeci de picioare lungime; a putut fi observată clar vibraţia aripilor. Avea obişnuitele lumini colorate şi putea fi auzit zgomotul maşinilor în funcţiune, ca şi nişte acorduri muzicale, de parcă ar fi când tat o orchestră. Au salutat-o, dar a trecut spre nord, părând a-şi mări viteza, şi a dispărut. În Fontanelle nimeni nu se îndoieşte că a fost vorba de ceva real şi pot depune mărturie cei mai de vază cetăţeni.

Aici nava, care i-a apărut căpitanului Hoot ca un dispozitiv mecanic tipic, are o înfăţişare mai degrabă de basm. Paralela devine şi mai pregnanta în următoarea relatare, aşa cum subliniază cercetătorul Donald Hanlon. Este extrasă din ediţia din 28 aprilie a lui *Houston Daily Post*:

Merkel, Texas, 26 aprilie. Câteva grupuri care se întorceau de la biserică noaptea trecută au observat un obiect greu care se târa, trăgând o funie după el. L-au urmărit până ce, traversând calea ferată, frânghia s-a prins de o şină. Privind în sus, au văzut ceea ce au presupus a fi nava aeriană. Nu era destul de aproape pentru a-şi face o idee despre dimensiunile ei. Se vedeau câteva ferestre luminate; şi o lumină strălucitoare în faţă, ca farul unei

locomotive.

După vreo zece minute, a fost observat un bărbat coborând pe frânghie. S-a apropiat suficient pentru a fi văzut clar; purta un costum marinăresc albastru deschis şi nu era prea înalt. S-a oprit când a descoperit grupurile ce se aflau lângă ancoră şi a tăiat frânghia de dedesubt, nava îndreptându-se apoi spre nord-est. Ancora se află acum expusă în atelierul de fierărie al lui Elliot şi Miller şi atrage sute de oameni.

„Toate acestea sună mult prea familiar pentru a fi tratate superficial”, comenteză Hanlon, care ne reaminteşte de incidentul de la Sioux City – când Robert Hibbard a fost târât de o ancoră ce atârna dintr-o navă aeriană – şi de relatarea lui Drake şi Wilkins în legătură cu două incidente ce au avut loc în jurul anului 1211. Conform povestirii irlandeze:

În apropiere de Cloera, într-o duminică, în timp ce oamenii erau la slujbă s-a petrecut o minune. În oraş se află o biserică închinată sfântului Kinarus. S-a întâmplat că o ancoră a fost aruncată din cer, legată de o funie, iar unul din vârfuri s-a agăţat de arcada de deasupra uşii bisericii. Oamenii au ieşit afară din biserică şi au văzut pe cer o corabie la bordul căreia se aflau nişte bărbaţi; nava zbura în faţa cablului ancorei şi au văzut un bărbat sărind peste bord şi apoi jos la ancoră, ca şi cum ar fi vrut s-o ia. Parcă înota prin apă. Oamenii au încercat să-l prindă, dar episcopul a interzis oamenilor să-l atingă, căci l-ar fi putut omorî, a spus el. Bărbatul a fost lăsat în pace şi s-a grăbit să se întoarcă pe corabie, unde a tăiat frânghia şi nava a dispărut. Dar ancora se află în biserică, de atunci, ca o mărturie.

În *Otis Imperialia* a lui Gervase of Tilbury o relatare similară prezintă ceea ce s-a petrecut în Gravesend, Kent, Anglia. Ancora unei „corăbii din nori” s-a agăţat de o movilă de pietre din curtea bisericii. Oamenii au auzit voci

de dincolo şi frânghia a fost mişcată pentru a elibera ancora, aceasta devenind inutilizabilă. A fost văzut un bărbat alunecând pe funie şi tăind-o. Într-o altă relatare, el a revenit la bordul corabiei, în alta, a murit sufocat.

Ziarul *Houston Post* din 22 aprilie 1897 conţine următoarea relatare: „

Rockland. DI John M. Barclay, care locuieşte în apropiere a declarat că noaptea trecută, pe la unsprezece, după ce s-a dus la culcare, a auzit câinii lătrând furioşi, dar şi un zgomot ca un scâncet. S-a dus la uşă pentru a descoperi sursa zgomotului şi a văzut ceva care, spune el, l-a făcut să-i iasă ochii din orbite; asta pentru că citise despre o navă care, se presupunea, este în sau deasupra Texasului.

Avea o formă deosebită, alungită, cu aripi şi cu accesorii de diferite dimensiuni şi forme. *Erau lumini* puternice, *mai strălucitoare decât lumina electrică*. Când l-am văzut prima dată, părea perfect staţionar, la aproximativ cinci iarzi de sol. S-a rotit de câteva ori şi a coborât treptat către pământ pe o păşune din apropierea casei. Şi-a luat Winchesterul şi s-a dus acolo să vadă despre ce e vorba. A ieşit imediat ce nava aeriană sau ce-o fi fost a aprins luminile. Afară era destul de multă lumină pentru ca un om să poată distinge la o depărtare de câţiva iarzi; la circa treizeci de iarzi de navă se afla un muritor obişnuit, care i-a cerut să lase arma căci nimeni nu voia să-i facă rău. Şi a avut loc următoarea conversaţie. DI Barclay a întrebat: „Cine sunteţi şi ce doriţi?”. „Numele meu nu are nicio importanţă, spune-mi Smith. Vreau nişte ulei lubrifiant, şi vreo două dălţi vechi dacă se poate, şi piatră vânătă. Presupun că la moara pe care am văzut-o se află cele două articole şi că operatorul de la telegraf are piatră vânătă. Iată o hârtie de zece dolari: ia-o, adu-ne aceste articole şi păstrează restul pentru osteneală”.

DI Barclay a spus: „Ce faceţi aici? Lăsaţi-mă să văd”.

Cel care dorea să fie numit amith a spus: „Nu, nu îţi putem permite să te apropii mai mult, dar fă aşa cum te-am rugat şi îţi vom aprecia bunătatea, te vom vizita într-o altă zi şi îţi vom întoarce bunăvoinţa luându-te cu noi într-o călătorie”.

DI Barclay s-a dus să facă rost de ulei şi dăltile vechi, dar nu a putut găsi piatră vânătă. Nu au avut să dea restul şi dl Barclay le-a oferit hârtia de zece dolari, dar a fost refuzat. Omul a dat mâna cu el şi l-a întrebat dacă nu vrea să vină cu el pe navă. Când a plecat, dl Barclay l-a strigat şi l-a întrebat de unde era şi unde se ducea. A răspuns:

„De niciunde, dar vom fi în Grecia poimâine”. S-a urcat la bord; se auzeau acelaşi zgomot şi lucrul acela a dispărut, aşa cum spune dl Barclay, ca glonţul din puşcă. DI Barclay este o persoană de încredere, în aceeaşi noapte, o jumătate de oră mai târziu (conform ziarului *Houston Post* din 26 aprilie şi unor relatări independente):

Josserand: de obicei liniştitul sat Josserand se află acum într-o stare de tensiune, cauzată de vizita faimoasei nave care a fost văzută în mai mOlte locuri în ultima vreme. DI Frank Nicholas, cunoscut fermier ce locuieşte la aproximativ două mile mai la est, un om a cărui onestitate nu poate fi pusă la îndoială, a fost trezit noaptea trecută pe la ora douăsprezece de un zgomot ca un vâjâit. Privind în sus, a observat, surprins, nişte lumini strălucitoare ce curgeau parcă dintr-un vas de mari dimensiuni care se afla deasupra câmpului cu porumb.

ATERIZAREA DE LA EAGLE RIVER

A fost o zi mai puţin obişnuită la Food and Drug Laboratory din US Departament of Health, Education and Welfare, ziua în care Air Force a cerut analizarea unei bucăţi de turtă de grâu care fusese coaptă… la bordul unei farfurii zburătoare! Omul care obţinuse turta se numea Joe Simonton, un crescător de găini în vârstă de şaizeci de ani care trăia singur într-o căsuţă din apropiere de Eagle

River, Wisconsin. Primise trei turte şi, mâncase una din ele care, aprecia el, „avea gust de carton”. Cei din Air Force se exprimau ceva mai ştiinţific:

Turta era compusă din grăsime hidrogenată, amidon, hrişcă, soia, tărâţe de grâu. Culturile de bacterii şi nivelul radiaţiei erau normale pentru acest material. Au fost efectuate şi alte teste: chimic infraroşu etc. Food and Drug Laboratory din US Departament of Health, Education and Welfare a ajuns la concluzia că acest material era lipie obişnuită de origine terestră.

De unde provenea? Cititorul va trebui să hotărască singur ce anume trebuie să creadă după ce va citi acest capitol. În el este prezentat incidentul de la Eagle River pentru că a fost relatat de un om absolut sincer. Vorbind în numele US Air Force, dr. J. Allen Hynek, care a investigat cazul împreună cu maiorul Robert Friend şi un ofiţer de la Baza Sawyer a Air Force, a declarat: „Nu există nicio îndoială; dl Simonton consideră acest contact ca pe o experienţă reală”.

Era aproximativ 11: 00 am. aprilie 1961 când Joe Simonton a ieşit afară, fiind intrigat de un zgomot neobişnuit, asemănător celui făcut de „o roată de cauciuc pe pavajul umed”. Ajungând în curte, s-a trezit în faţa unui obiect argintiu de forma unei farfurii, „mai strălucitor decât cromul”, care părea să planeze aproape de sol, fără a-l atinge. Obiectul avea aproximativ douăsprezece picioare înălţime şi un diametru de treizeci de picioare. La circa cinci picioare de pământ s-a deschis o trapă şi Simonton a văzut trei bărbaţi în interiorul aparatului. Unul era îmbrăcat într-un costum negru din două piese. Ocupanţii erau înalţi de aproximativ cinci picioare. Erau raşi şi „semănau cu nişte italieni”. Aveau părul şi pielea închisă la culoare şi purtau echipamente ce se terminau cu ceva asemănător unui gât de broască ţestoasă şi cu căşti.

Unul din cei trei oameni ţinea un ulcior aparent

confecţionat din acelaşi material cu farfuria, i-a făcut un semn lui Joe Simonton, parcă cerând apă. Simonton a luat ulciorul, a intrat în casă şi l-a umplut. Când s-a întors, a văzut că unul din bărbaţii aflaţi în farfuria zburătoare „prăjea ceva pe un fel de grătar fără flacară”. Interiorul navei era negru, „de culoarea fierului forjat”. Simonton a văzut mai mute panouri cu instrumente şi a auzit un sunet ca un scâncet, asemănător zumzetului unui generator. Când a făcut semn că este interesat de mâncare, unul din bărbaţi, care era de asemenea îmbrăcat în negru, dar avea o dunga îngustă, roşie, pe pantaloni, i-a dat trei turte, cu un diametru de aproximativ trei inci, găurite în mai multe locuri.

Totul a durat vreo cinci minute. În cele din urmă, bărbatul care se afla cel mai aproape de martor a ataşat un fel de curea de un cârlig de pe hainele lui şi a închis trapa astfel încât Simonton de-abia a putut detecta controlul ei. Apoi obiectul s-a ridicat de la pământ şi s-a îndreptat spre sud, provocând un curent de aer care a înclinat câţiva din pinii aflaţi în apropiere.

În vârful farfuriei zburătoare, îşi aminteşte martorul, se găseau nişe ţevi de evacuare cu un diametru de şase sau şapte inci. Trapa avea o lăţime de aproximativ şase picioare şi treizeci de inci şi, deşi obiectul a fost descris ca o farfurie zburătoare, avea de fapt forma a doua boluri răsturnate.

Şeriful Schroeder, care îl cunoştea pe Simonton de patruzeci de ani, a trimis doi ajutori de şerif la faţa locului, dar nu au putut găsi nicio dovadă. Şeriful a declarat că martorul era convins de adevărul celor văzute şi vorbea cu mult bun simţ despre incident.

MÂNCARE DE PE TĂRÂMUL ZÂNELOR

Cazul Eagle River nu a fost niciodată rezolvat. Air Force crede că Joe Simonton, care trăieşte singur, a visat cu ochii deschişi şi şi-a înserat visul în continuumul

evenimentelor desfăşurate în jur în vreme ce era conştient. Am auzit că mai mulţi psihologi din Dayton, Ohio, sunt satisfăcuţi de această explicaţie. La fel ca majoritatea ufologilor amatori ai vremii. Din păcate!” Ufologia, ca şi psihologia, a devenit un domeniu de specializare atât de îngust încât experţii nu mai au timp pentru cultura generală. Sunt atât de ocupaţi să „raţionalizeze” visurile altor oameni încât ei nu mai visează deloc, nici nu mai citesc poveşti cu zâne şi spiriduşi. Dacă ar face-o, probabil că ar privi cu mai multă atenţie la Joe Simonton şi turtele sale. Şi ar mai afla despre Gentry şi mâncarea de pe tărâmul zânelor.

În 1909, un cercetător american, Walter Evans-Wentz, care a scris o lucrare despre tradiţiile celtice din Bretania, a dedicat mult timp culegerii de poveşti despre fiinţe supranaturale, obiceiurile lor, contactele lor cu oamenii şi hrana lor. În cartea sa *The Fairy-Faith* în *Celtic Countries*, de exemplu, se află povestea lui Pat Feeney, un irlandez de la care a aflat doar că „era bogat înainte de timpurile grele”, însemnând probabil foametea din 1846 – 1847. Într-o zi, o femie micuţă a venit la el acasă cerând nişte păsat de ovăz:

Paddy avea atât de puţin că i-a fost ruşine să-i dea, aşa că i-a oferit în schimb câţiva cartofi, dar ea voia păsat de ovăz şi atunci i-a dat tot ce avea. Ea i-a spus să-l pună în spatele casei, într-o ladă, până când o să se întoarcă să-l ia. Aşa a şi făcut şi în dimineaţa următoare lada era plină cu păsat de ovăz. Femeia era o Gentry.

Din nefericire, Paddy nu a păstrat această preţioasă dovadă pentru a o oferi celor de la Food and Drug Lab din US Departament of Health, Education and Welfare. Poate că laboratorul ar fi explicat acest miracol al înmulţirii păsatului de ovăz, ca şi alte proprietăţi deosebite ale mâncării spiriduşilor; căci este bine cunoscut în Irlanda că dacă eşti luat de Gentry, nu trebuie să guşti mâncarea din

palatul lor. Altfel nu te mai întorci niciodată; devii unul de-ai lor.

Este interesant că analiza făcută pentru Air Force nu menţionează prezenţa sării în turtele oferite lui Simonton. Într-adevăr, un irlandez care ştie destul de multe despre Gentry i-a spus lui Evans-Wentz că „ei nu gustă sare, ci mănâncă lucruri proaspete şi beau apă curată”. Apă a luat şi bărbatul din farfuria zburătoare de la Simonton.

Problema mâncării este una din cele mai frecvent tratate în legendele celtice, *împreună cu poveştile documentate despre copii răpiţi de e*/fişi despre animalele terestre pe care aceştia le vâneză şi le iau cu ei. Înainte de a studia acest bogat material, ar trebui, totuşi, să oferim câteva informaţii în legătură cu misterioasele fiinţe pe care irlandezii le numesc Gentry, iar scoţienii *Steagh Maith* (Oameni Buni): „Gentry sunt o rasă ce a trăit în mare şi în munţi şi sunt toţi vecini foarte buni. Cei răi nu sunt deloc Gentry, ei sunt îngeri decăzuţi şi trăiesc în păduri şi mare”, spuse unul dintre interlocutorii lui E: vans-Wentz.

Patrick Water ne oferă următoarea descriere:

O mulţime de bărbaţi au văzut într-una din zile, pe câmp, un bărbat cu o şapcă roşie. Cu excepţia înălţimii sale, arata la fel ca orice bărbat. Avea circa trei picioare şi jumătate înălţime. Băieţii l-au înconjurat, dar a bolborosit ceva şi l-au lăsat în pace. Şi a dispărut în vreme ce se îndrepta în direcţia vechiului fort.

După 1850, în Marea Britanie sau Franţa nu mai erau prea multe locuri în care să poată fi văzute astfel ce creaturi. Toţi povestitorii, toate almanahurile sunt de acord că, pe măsură ce civilizaţia avansa, omuleţii au devenit incredibil de timizi. Câteva locuri încă neatinse recomandate de Evans-Wantz sunt Yosemite Valley din California şi ţinuturile Ben Bulben şi Ross Point din Country S. igo, Irlanda. Se ştie că profeţii din Dublin au făcut mai multe călătorii la Ben Bulben, un faimos munte

în care se află mai multe grote ciudate, şi care arată ca un fagure. La poalele muntelui, „în vreme ce ceaţa albă acoperea Ben Bulben şi împrejurimile sale”, i s-a spus lui Evans-Wentz, a avut loc următorul incident:

Când eram tânăr, mă duceam destul de des în munţi la pescuii de păstrăvi sau la vânătoare. Într-o zi rece şi uscată de ianuarie, pe când mergeam pe mutele Ben Bulben împreună cu un prieten, am văzut pentru prima oară un Gentry... Era îmbrăcat în albastru, avea capul acoperit cu o pălărie împodobită parcă cu dantelă. Când a ajuns lângă noi, mi-a spus cu o voce dulce, argintie: „Cu cât ai să vii mai rar pe acest munte, cu atât mai bine, domnule; o tânără doamnă de aici vrea să te ia cu ea”.

Apoi ne-a spus să nu tragem cu puştile deoarece Gentrylor nu le place să fie deranjaţi de zgomot. Părea să fie un soldat Gentry care face de gardă. Pe când plecam de pe munte, ne-a spus să nu ne uităm înapoi şi nu am făcut-o.

Evans-Wentz a întrebat cum arătau aceşti Gentry şi iată ce i s-a spus:

Acest popor este cel mai nobil pe care l-am văzut vreodată. Ne sunt mult superiori şi de aceea îşi spun

Gentry. Nu sunt muncitori, ci militari şi aristocraţi, înalţi şi arătând ca nişte nobili. Sunt o rasă distinctă de a noastră şi chiar de a spiritelor, aşa mi-au zis. Pot face lucruri îngrozitoare: „Am putea distruge jumătate din rasa umană, dar n-o s-o facem”, au spus ei, „deoarece aşteptăm salvarea”. Şi *acum trei sau patru ani am cunoscut un om pe care i-au doborât ia pământ, paralizat*. Vederea lor este atât de pătrunzătoare încât eu cred că pot vedea prin pământ. Au o voce argintie, dulce şi pripită.

Gentry trăiesc în interiorul munţilor., în castele frumoase, şi au numeroase „rude” în alte ţări, mai ales în Irlanda. Unii trăiesc în Wicklow Mountairis, lângă Dublin. Au baze militare, la fel ca armatele noastre, şi se deplasează de la una la alta. Ghidul şi informatorul meu mi-a spus o

dată: „Eu comand un regiment”.

Călătoresc mult şi pot să apară la Paris, Marsilia, Neapole, Genova, Torino dau Dublin, ca oameni obişnuiţi, câteodată chiar mai mulţi. Preferă Spania, sudul Franţei şi sudul Europei.

Gentry se interesează mult de afacerile oamenilor, mai ales de justiţie şi drept. Câteodată se luptă între ei. *Răpesc oamenii tineri şi inteligenţi care H se par interesanţi. Iau trupul şi sufletul transmut*ând *trupul într-unul de-al lor*.

L-am întrebat o dată dacă mor şi mi-au răspuns: nu, „rămânem mereu tineri”. Dacă te iau cu ei şi guşti din mâncarea aflată în palatele lor, nu te mai poţi întoarce. Nu gustă niciodată sarea, dar mănâncă lucruri proaspete şi beau apă curată. Se căsătoreasc şi pot avea copii, chiar cu un muritor.

Pot să apară în diferite forme. O dată unulmi s-a înfăţişat având o înălţime de numai patru picioare. Mi-a spus: „Sunt mai mare decât mă vezi tu acum. Putem face pe cel bătrân tânăr, pe cel mare mic, pe cel mic mare”.

Turtele oferite lui Joe Simonton erau alcătuite, printre altele, din hrişcă. Şi hrişcă apare des în legendele din Bretania, una dintre cele mai conservatoare zone celtice. În această regiune a Franţei, credinţa în zâne (*fees*) este încă larg răspândită, deşi lui Evans-Wentz şi Paul Sebillot le-a fost foarte greu pe la 1900, să găsească bretoni care să declare că nu au văzut *fees*. Una din particularităţile legendelor bretone este asocierea acestor *fees*, sau *korrigahs*, cu fiinţele numite *fions*.

A fost o dată că niciodată o, vacă neagră ce aparţinea micuţilor *fions* care locuiau în peşteri; vaca a distrus câmpul cu

— Conform Dicţionarului englez-român, Ed. Academiei, 1974, gentry = stare a oamenilor instruiţi şi a proprietarilor fără titluri de nobleţe. În lucrarea de faţă,

cuvântul desemnează un anumit fel de fiinţe spranaturale (n.t.).

hrişcă al unei femei sărmane, care a plâns amar pentru paguba suferită. *Fions*-\\ au făcut o înţelegere cu ea: vor avea grijă să nu duci niciodată lipsă de hrişcă, cu condiţia să-şi ţină gura. Ea şi familia ei au observat că într-adevăr provizia de turte era inepuizabilă. Dar vai! într-o zi femeia i-a dat o bucată de turtă unui bărbat care nu trebuia să afle secretul originii sale magice şi familia a trebuit să se întoarcă la modul obişnuit de a face turte de hrişcă.

Şi Biblia ne oferă câteva exemple de aprovizionare magică cu hrană, de asemenea inepuizabilă: aşa-numita mană cerească. În plus, cele povestite de oamenii din zilele noastre oferă paralele cu această temă. Mărturie este următoarea relatare, oferită de Edwin S. Hartland, un cercetător al tradiţiilor folclorice, în cartea sa *The Science of Fairy Ta/es*:

Un bărbat care locuia în Ystradfynlais, Bredknockshire, a plecat într-o zi după vitele şi oile pe care le avea în munţi şi a dispărut. După trei săptămâni, timp în care fuseseră făcute cercetări zadarnice pentru a fi găsit, iar soţia îl credea mort, s-a întors acasă. Soţia l-a întrebat unde a fost în ultimele trei săptămâni. „Trei săptămâni? Aşa numeşti tu trei ore?”, a întrebat el. Silit să spună unde a fost, i-a răspuns că tocmai cânta din fluier (pe care îl lua de obicei cu el pe munte) la Llorfa, un loc aflat lângă Van Pool, când a fost înconjurat de la distanţă de nişte fiinţe mici, asemănătoare oamenilor, care s-au apropiat tot mai mult de el până ce au format un mic cerc. Cântau şi dansau şi astfel a uitat de sine. l-au dat să mănânce nişte turtite; nu s-a simţit niciodată aşa de bine.

Evans-Wentz are şi el câteva poveşti despre mâncarea de pe tărâmul zânelor, adunate în călătoria sa prin ţările celtice în primii ani ai secolului nostru. John

MacNeil din barra, un bătrân care nu ştia englezeşte, i-a spus lui Michael Buchanan, care a tradus din gaelică pentru Evans-Wentz, o frumoasă poveste despre o fată răpită d. e Gentry. Spiriduşii, a afirmat el, au luat-o pe fată în sălaşul lor şi au pus-o să coacă turte. Dar oricâtă făină lua din dulap, pe poliţă rămânea tot aceeaşi cantitate. Şi trebuia să coacă mereu şi mereu, până ce bătrânului spiriduş i s-a făcut milă de ea şi i-a spus.

Sunt sigur că ai obosit şi te gândeşti cum să pleci de aici; am să-ţi spun cum poţi s-o faci. Făina care cade din turtele coapte trebuie pusă înapoi în dulap şi asta o va determina pe soţia mea să te lase să pleci.

Bineînţeles, ea a făcut întocmai şi a plecat. John MacNeil, care au ea 70 – 80 de ani, nu a spus de când ştia povestea, dar din moment ce a afirmat că a văzut fata, probabil că totul s-a petrecut în a doua jumătate a secolului al XIX-lea.

Oamenii ce înclină spre explicaţiile ştiinţifice îşi bat joc de obicei de astfel de poveşti, privindu-le cu indignare. Un grup de investigatori „naţionali” OZN, contactaţi în legătură cu incidentul de la Eagle River, au declarat că nu intenţionează să analizeze turtele şi că au alte lucruri mai importante de investigat. La două săptămâni după reperare, Joe Simonton i-a declarat unui reporter de la *United Press International*: „dacă s-ar întâmpla din nou, nu cred că aş mai spune cuiva despre asta”. Şi într-adevăr, dacă farfuriile zburătoare sunt nave folosite de supercivilizaţii din spaţiu, ne aşteptăm să fie echipate cu aparatură electronică, superradare, aparatură de spionat computerizată. Dar vizitatorii cu aspect uman care respiră atmosfera terestră şi se fâţâie în chicinete zburătoare, asta e prea mult, domnule Simonton!” Vizitatorii de pe alte planete nu ar trebui să fie umani sau umanoizi. Ei nu ar trebui să îndrăznească a veni aici fără o invitaţie politicoasă prin radio telescoapele noastre. Timp de mai

multe secole, ei ar trebui să schimbe informaţii ştiinţifice cu experţi ca dr. Carl Sagan prin întremediul unor circuite minunate şi al unor coduri complicate. Şi dacă ar veni aici, cu siguranţă că ar ateriza în Washington, D.C., unde preşedintele Statelor Unite şi „ufologii ştiinţifici” le vor putea ura bun venit! Se vor schimba cadouri. Le vom oferi cărţi de exobiologie şi ne vor da fotografii ale Sistemului nostru Solar luate prin telescoape spaţiale. Dar turte de hrişcă arătând ca nişte lipii perforate cu gusf de carton? Teribil de rural, domnule Simonton!

Şi totuşi, fără niciun dubiu, Joe Simonton crede că a văzut o farfurie zburătoare, grătarul fără flacără, cei trei bărbaţi. Le-a dat apă chioară; ei i-au dat trei turte. Dacă reflectăm la această simplă întâmplare, aşa cum folcloriştii au reflectat asupra poveştilor citate mai sus, nu putem trece cu vederea o posibilitate: că evenimentul de la Eagle River a avut loc şi că are înţelesul unei ceremonii simple, dar grandioase.

Această ultimă teorie a fost foarte bine exprimată de Hartland care a spus în legătură cu schimbul de mâncare cu Gentry:

Aproape peste tot pe Pământ, ritul ospitalităţii conferă obligaţii celui ce primeşte şi îl uneşte prin legături speciale cu cel care oferă. Şi chiar dacă nu este vorba de ospitalitate, a mânca împreună simbolizează, dacă nu este chiar, o uniune de un fel sacru.

Acest anume înţeles, legat de o masă comună, este prezent la nunţi şi alte întâlniri tradiţionale unde mâncarea reprezintă un element important, chiar dacă valoarea simbolică a acestor evenimente nu mai înseamnă nimic pentru contemporanii noştri. Hartland merge mai departe: el sugerează că obiceiul de a îngropa mâncarea alături de morţi are legătură cu credinţa larg răspândită că omul trebuie să aibă la el merinde terestre când ajunge pe tărâmul celălalt sau părăseşte pentru totdeauna acest

pământ. Şi, într-adevăr, în tradiţiile vechi, ca şi cele recente, locul unde trăiesc vizitatorii noştri supranaturali nu este întotdeauna diferit de lumea morţii. Acesta este totuşi un punct discutabil, deoarece se aplică şi vizitatorilor din ceruri. Teologii care discută asupra naturii îngerilor o ştiu prea bine. Dar cel puţin ideea mâncării oferă o altă conexiune. În lumina remarcilor lui Hartland despre ritul ospitalităţii, merită atenţie un pasaj din Biblie:

(...) Se va aduce apă să vă spălaţi picioarele şi să vă odihniţi sub acest copac.

Şi voi aduce pâine şi veţi mânca, apoi vă veţi duce în drumul vostru, întrucât treceţi pe la robul vostru!" Zis-au aceia: „Fă precum a zis!"

(...) Şi a luat (...) unt, lapte şi viţelul cel gătit şi l-a pus înaintea lor şi pe când ei mâncau a stat şi el alături de ei sub copac.*

Apoi conform *Facerii*, 19; 3, Lot i-a luat pe cei doi îngeri pe care i-a întâlnit la poarta Sodomei" (...) şi s-au abătut la el şi au intrat în casa lui. Atunci el le-a gătit mâncare, le-a copt azime şi au mâncat". Deci, la urma urmei, relatarea lui Joe Simonton s-ar putea să fie o ilustrare modernă a acestei recomandări biblice: „Nu uita să ai grijă de străini căci unii au avut grijă de îngeri fără să ştie".

Acum câţiva ani, o femeie din Rowley Regis, Anglia, a relatat ca nişte fiinţe de pe o farfurie zburătoare au furat trei plăcinte cu carne de pe pervazul ferestrei, unde le pusese să se răcească.

INELE ÎN LUMINA LUNII

Acest capitol este consacrat mai multor tipuri de artefacte pe care tradiţiile populare le consideră ca fiind de origine supranaturală, ca de exemplu inelele vrăjite sau „cuiburile" făcute de farfurii. Deşi astfel de fenomene sunt considerate ca fiind cazurilimită de către specialiştii în investigarea OZN, eu cred că aceste cuiburi merită mai

mult decât o menţionare în treacăt şi ar

— Facerea, 18, 4, 5, 8, (n.t.).

trebui luate în considerare în lumina credinţelor tradiţionale despre înţelesul „cercurilor magice” pe care, de-a lungul veacurilor, fermierii le-au găsit pe câmpuri. Literatura dedicată acestui subiect este impresionantă şi nu vom selecta decât câteva cazuri pentru a-l ilustra.

În seara zilei de joi, 28 iulie 1966, domnul şi doamna Lacoste se plimbau în apropiere de Montsoreau, Maine-et-Loire, Franţa. Deodată, au văzut o sferă roşie trecând pe cer ca un meteor. Nu se comporta totuşi ca un meteor pentru că părea să atingă pământul şi apoi se ridica din nou; a planat la jumătatea distanţei pentru o vreme, înainte de a dispărea. S-a verificat dacă în zonă nu au avut loc experimente militare la acea dată. Răspunsul a fost negativ.

În ziua următoare, un fermier din Montsoreau, Alain Rouillet, a declarat că o suprafaţă de nouă iarzi pătraţi din lanul său de grâu a fost culcat la pământ şi acoperită cu o substanţă galbenă, uleioasă. Investigaţiile ulterioare au oferit detalii în plus asupra martorilor şi au subliniat că un obiect ciudat aterizase într-adevăr acolo. Dl. Lacoste este fotograf, dar, din păcate, nu avea un aparat de fotografiat cu el. A descris lumina emisă de sferă ca fiind atât de intensă încât lumina întregul ţinut. Sfera a planat, a spus el, timp de câteva secunde, apoi a efectuat câteva manevre foarte aproape de sol. Martorii au fost siguri că era vorba de un aparat militar teleghidat; ei se aflau la aproximativ patru sute de iarzi de obiect, care s-a îndepărtat şi a dispărut în spatele unor copaci. Întreaga reperare a durat patru minute.

Şase luni mai înainte, o mulţime de observaţii similare fuseseră relatate pe primele pagini ale ziarelor din Australia. „Alte cuiburi de farfurii zburătoare!” titra pagina întâi *Sydney Sun-Herald* din 23 ianuarie 1966. Trei

„cuiburi” au fost descoperite in Queensland: nişte luminişuri circulare de trestie uscată, înconjurată de trestie verde. Sute de oameni, care văzuseră farfuriile, căutau şi altele la vremea în care apăreau reportajele.

Pe 19 ianuarie 1966, la 9: 00 a.m., un cultivator de banane în vârstă de treizeci şi şapte de ani, George Pedley, mergea cu tractorul în apropierea mlaştinii numite Horseshoe Lagoon când a auzit un şuierat puternic. „Suna ca aerul ce iese dintr-o anvelopă”, a declarat el. Apoi, la douăzeci şi cinci de iarzi în faţa lui, a văzut un obiect ridicându-se din mlaştină. Era gri-albastrii, avea aproximativ douăzeci şi cinci de picioare lăţime şi nouă picioare înălţime. Se rotea şi s-a ridicat la aproximativ şaizeci de picioare înainte de a pleca. „Totul s-a petrecut în câteva secunde; s-a deplasat cu o viteză teribilă”, a declarat Pedley. Apoi a găsit primul cuib cu trestia culcată la pământ în sensul acelor de ceasornic.

Sydney Sun-Hera/d a trimis un reporter, pe Ben Davie, pentru a investiga reperarea şi acesta a descoperit că mai mulţi locuitori din zonă văzuseră un obiect zburător ciudat, semănând cu o farfurie, similar celui descris de Pedley, mulţi dintre ei înainte de reperarea făcută de acesta. Davie a găsit în total cinci cuiburi şi a publicat următoarele:

Am văzut luminişurile în trestie de unde decolaseră „ei” şi erau aşa cum mi-au fost descrise. Trestia fusese tăiată şi culcată la pământ în sensul acelor ceasornicului pe un spaţiu circular cu un diametru de treizeci de picioare. Unul din aceste cuiburi este o platformă plutitoare din rădăcini noduroase şi buruieni, ce păreau smulse de o forţă formidabilă din nămolul aflat pe fundul apei, la o adâncime de cinci picioare.

Al doilea şi al treilea cuib au fost găsite respectiv de Tom Warren, un fermier care avea o plantaţie de trestie în Euramo, şi de dl. Penning, profesor din Tully. Se aflau la

aproximativ douăzeci şi cinci de iarzi de primul, dar erau ascunse de lăstărişul des. În al treilea cuib, care părea destul de recent, trestia fusese culcată la pământ în sens invers acelor de ceasornic. Trestia fusese distrusă, dar nu pârlită sau arsă. Un petic de iarbă de aproximativ patru picioare pătrate, aflat la trei picioare de marginea primului disc, fusese retezat la nivelul apei, adăugând astfel un nou element misterios. Inelele aveau diametre ce variau între opt şi treizeci de picioare. În toate cazurile, cu excepţia celui mai mic, trestia fusese culcată la pământ în sensul acelor cesornicului.

Poliţiştii au strâns mostre ce urmau a fi testate, oamenii de ştiinţă au venit cu contoare Geiger şi cei de la Royal Australian Air Force Intelligence mişunau peste tot. Circulau zvonuri care-i acuzau pe sovietici că folosesc vastele întinderii ale Australiei pentru a face experienţe ştiinţifice departe de americani. Nu s-a dezvăluit însă de ce sovieticii nu-şi puteau face experienţele secrete în vastele întinderi ale Siberiei. Nici de ce piloţii armelor supersecrete ale comuniştilor nu au putut rezista tentaţiei de a zbura în jurul tractorului unui cultivator capitalist de banane în vârstă de treizeci şi şapte de ani.

Din fericire, au existat câteva explicaţii naturale pentru reperări sau pentru cuiburi, deşi numai o ipoteză, sugerată de un cititor al ziarului *Sydney Sun-Herald* pe 30 ianuarie, le explica pe amândouă. Cititorul credea că panica extraterestră din Queensland fusese cauzată de „o pasăre sălbatică de mari dimensiuni, cu corpul albastru şi pete roşii pe cap”. Un cocor sau un bâtlan albastru; omul nu cunoştea denumirea ştiinţifică. De multe ori, în timp ce rătăcea desculţ prin tufişuri, afirma el, văzuse aceste păsări „dansând”, dar se îndepărtaseră, zburând cu mare viteză înainte de a putea ajunge la ele. „Semănau cu un vaporos nor albastru şi cu siguranţă făceau un zgomot ca un huruit în vreme ce zburau”. Din păcate, această teorie

drăguţă şi plină de imaginaţie nu a fost acceptată de biologi. Ornitologul

H. J. Disney nu crede că bâtlanii pot face gropi circulare cu un design simetric. El a fost de asemenea sceptic în legătură cu „teoria lişiţei cu pată albă pe frunte”, avansată de Ken Adams, din Gooloolong. „Nu am auzit niciodată, de o pasăre care să aibă un asemenea obicei”, a spus Disney.

Cercetătorul Donald Hanlon atrage atenţia asupra unei alte explicaţii „locale” a cuiburilor: sunt „terenuri de joacă pentru crocodilii îndrăgostiţi”. împărtăşesc întru totul scepticismul lui Hanlon în legătură cu această ultimă explicaţie, deoarece nu poate fi aplicată cuiburilor descoperite în Ohio, despre care vom vorbi imediat, sau stricăciunilor produse în lanul ¥le grâu din Montsoreau. Un locuitor din Queensland, Alex Bordujenko, care cunoaşte foarte bine obiceiurile crocodililor, afirmă că trestia din Horseshoe Lagoon este mult prea deasă pentru ca un corcodil să se poată deplasa prin ea.

Aşadar, ne aflăm în următorul impas: unii consideră că nişte cocori dansatori sunt vinovaţi de culcarea la pământ a trestiei, care e prea deasă pentru ca nişte crocodili să se poată deplasa prin ea. Dar ce anume a provocat stricăciunile respective? Nimeni nu ştie.

În timp ce se îndrepta spre casă, în acea noapte de miercuri, Pedley s-a hotărât să nu spună nimănui despre „nava spaţială” din mlaştină. Nu văzuse nici hublouri, nici antene pe obiectul gri-albastru şi niciun semn de viaţă înăuntru ori în afara acestuia. Înainte, răsese întotdeauna de poveştile cu farfurii zburătoare. Dar apoi l-a întâlnit pe Albert Permisi, proprietarul lui Horseshoe Lagoon, şi au discutat despre reperare. A fost foarte surprins că Permisi l-a crezut pe loc şi i-a spus că visase timp de o săptămână că o farfurie zburătoare va ateriza pe proprietatea lui. Acest ultim amănunt plasează cuiburile de farfurii din

Queensland în cea mai bună tradiţie a credinţei în zâne.

Timpul: şase luni înainte de experienţa din Queensland. Locul: Delroy, Ohio. La 28 iulie 1965, un fermier, John Stavano, a auzit o serie de explozii., Două zile mai târziu, a descoperit o formaţiune ciudată pe sol. În urma analizei, mostrele de sol şi grâu nu au prezentat nicio urmă de explozie. Firele de grâu păreau a fi smulse din pământ, ca şi trestia dezrădăcinată din Queensland sau iarba smulsă cu rădăcini cu tot în urma aterizării din 1954 la Poncey, Franţa.

Incidentul Ohio a fost investigat cu grijă de cercetătorii locali A. Candusso şi Larry Moyers, însoţiţi de Gary Davis. Ei au găsit strania formaţiune circulară la ferma lui Stavano, situată pe o mică înălţime. În centrul inelului se afla o depresiune cu un diametru de aproximativ douăzeci şi opt de inci. S-au luat probe, dar nu s-a găsit decât sol răscolit la o adâncime de nouă inci. Majoritatea grâului fusese smuls şi deplasat, cu tot cu rădăcini, şi cu bulgări de pământ de câţiva inci lungime. Grâul zăcea la pământ ca spiţele unei roţi; nu exista niciun efect de vârtej, ca la cuiburile din Tully.

Dar să părăsim Australia şi Ohio şi să ne îndreptăm spre – Anglia, unde ne confruntăm cu un alt incident, lată cum a fost relatat în *The Flying Saucer Review* de către Waveney Girvan (septembrie 1963):

Ziua de 16 iulie 1963 va rămâne multă vreme de neuitat în analele ufologiei britanice. Ceva, se pare, a aterizat în câmpul fermierului Roy Blanchard de la Manor Farm, Charlton, Wiltshire. Urmele lăsate pe sol au fost descoperite de un lucrător la fermă, Reg Alexander. Acopereau un câmp cu cartofi şi unul cu orz şi reprezentau o depresiune sau un crater având forma unei farfurii zburătoare, cu un diametru de opt picioare şi o adâncime de patru inci. În centrul acestei depresiuni a fost găsită o groapă cu o adâncime de trei picioare, al cărei diametru

variază, în funcţie de descriere, între cinci picioare şi un picior. Din groapa centrală porneau patru şanţuri, de patru picioare lungime şi un picior lăţime. Obiectul trebuie să fi aterizat – dacă într-adevăr a fost vorba de aterizare – fără a fi văzut, dar dl. Leonard, lăptar la fermă, a relatat că a auzit „o explozie într-o dimineaţă pe la 6 a.m”.

La 23 iulie, *Daily Express* din Londra a relatat că în urmă cu aproximativ două săptămâni, la 10 iulie, poliţistul Anthony Penny a văzut un obiect oranj strălucind pe cer şi dispărând în apropiere de câmpul de la Manor Farm. Pe baza acestei informaţii părea destul de plauzibil să te gândeşti că craterul de la Charlton a fost produs de un meteorit. Într-adevăr, după ce a fost găsită o bucăţică de metal în groapa din centrul craterului, astronomul britanic Patrick Moore s-a dus la British Broadcasting Corporation şi a declarat categoric că acel crater fusese produs de „un meteorit de mărimea unei crevete”; prăbuşindu-se s-a transformat într-un adevărat explozibil. Aceasta a pus punct misterului, cel puţin pentru publicul „ştiinţific”. Dar faptele reale, aşa cum au fost ele cunoscute de cei câţiva specialişti care au continuat cercetarea şi de inginerii armatei, care aveau misiunea de a face investigaţii, au fost cu totul diferite.

Fermierul Roy Blanchard a chemat poliţia, care, la rândul ei, a anunţat armata. Căpitanul John Rodgers, şeful unităţii de geniu, a condus majoritatea investigaţiilor de pe teren. Raportul său preliminar nu indica urme de ardere, zgârieturi sau urme ale unei explozii. Şi în timp ce căpitanul Rodgers declara că el şi superiorii săi erau nedumeriţi, fermierul Roy Blanchard a făcut următoarele dezvăluiri:

Nu există nici urmă de cartofi sau orz unde se află acum craterul. Nici tulpini, nici rădăcini, nici frunze. Lucrul acela a fost destul de greu ca să sfărâme pietrele şi să le facă praf? Şi totuşi a coborât încetişor. Nu am auzit

nicio izbitură; poate că energia pe care o foloseşte nu produce nici căldură, nici zgomot.

Apoi, la 19 iulie, s-a raportat că Rodgers obţinuse permisiunea să facă un sondaj. Rezultatele au fost mai degrabă neobişnuite. Ele arătau un obiect metalic destul de mare, îngropat adânc. Şi mai târziu s-a aflat că „detectoarele se comportă aiurea” probabil pentru că bucata metalică în chestiune era un puternic magnet.

În acest stadiu, trebuie subliniat, investigaţia era încă deschisă şi sinceră, poate pentru că era implicată mai degrabă armata decât British Air Ministry. Ofiţerul purtător de cuvânt al Army Southern Command din Salisb un i-a spus lui Girvan că obiectul a fost recuperat din groapă. A fost trimis unui expert de la British Museum, fiind identificat drept o bucată de minereu de fier obişnuit „care s-ar putea să fi fost găsită în pământ undeva în sudul Angliei”. British Museum a sugerat că mostra respectivă stătuse destul de mult în pământ, astfel eliminându-se eventualitatea unei farse. Dr. F. Claringbull, şi el de la British Museum, a desfiinţat explicaţia cu meteoriţii şi, conform ziarului *Yorkshire Post* din 27 iulie, a declarat: „În aceasta se află mult mai multe decât pot vedea ochii noştri”. Ultimele cuvinte se potrivesc cu ale celor de la Southern Command, care au declarat cu înţelepciune: „Cauza fenomenelor este încă neexplicată, dar nu e treaba armatei să dezlege astfel de mistere”.

Dacă încercăm să recapitulăm ceea ce am aflat din incidentele de mai sus – cuibul de la Tully, inelul din Ohio, craterul de la Charlton –, putem stabili următoarele: 1. zvonurile asociază reperarea de farfurii zburătoare cu descoperirea depresiunilor circulare în pământ; 2. când în situl respectiv se află vegetaţie, ea prezintă urme ale acţiunii unei forţe de aplatizare care produce fie un motiv staţionar („spiţele unei roţi”), fie un motiv rotativ (în sensul acelor de ceasornic sau în sens invers acelor de

ceasornic); 3. O parte din vegetaţie este de obicei smulsă, câteodată cu rădăcini, frunze etc.; *4*. este observat adesea efectul unei foarte puternice forţe verticale evidenţiat de pmântul şi plantele împrăştiate în jur; ’5. O puternică activitate magnetică a fost detectată într-o împrejurare, când o bucată de minereu de fier obişnuit era îngropată nu departe de centrul depresiunii; 6. O groapă adâncă, cu un diametru de câţiva inci, este adesea prezentă în centru.

Trebuie oare să-i reamintesc cititorului de celebrul obicei al elfilor de a lăsa în urma lor inele ciudate în câmpuri?

Într-o duminică de august, pe când rătăcea peste dealurile din Howth, Evans-Wentz a întâlnit câţiva localnici cu care a vorbit despre aceste vechi poveşti. După ce a luat ceaiul, bărbatul şi fiica l-au condus pe un câmp din apropiere pentru a-i arăta un „inel vrăjit” şi, în timp ce stătea în interiorul inelului, i-au spus:

Da, spiriduşii există, şi aici au fost văzuţi deseori dansând. Iarba nu creşte niciodată prea mare pe marginile inelului; acolo creşte un fel de iarbă scurtă şi fină. În mijloc, cresc ciuperci vrăjite şi spiriduşii se aşază pe ele (!). Sunt nişte fiinţe foarte mici şi le place tare mult să danseze şi să cânte. Poartă haine verzi şi câteodată bonete şi haine roşii.

La 12 noiembrie 1968, presa argentiniană a relatat că lângă Necochea, la 310 mile sud de Buenos Aires, un pilot a văzut un desen ciudat pe pământ, pe care l-a investigat împreună cu câţiva militari. Mergând la locul respectiv, unde se pretindea că aterizase o farfurie zburătoare, au găsit un cerc, cu un diametru de şase iarzi, cu pământul calcinat. În interiorul cercului creşteau opt ciuperci albe gigantice, una din ele având un diametru de aproape trei picioare. În provincia Santa Fé au fost descoperite şi alte ciuperci extraordinare în împrejurări similare.

Un alt autor, referindu-se la legendele scandinave, nota că efilii sunt descrişi ca având capete disproporţionat de mari, picioare subţiri şi braţe lungi:

Ei sunt răspunzători pentru cercurile de culoare verde-deschis, numite *e/fdans*, care pot fi văzute pe pajişti. Chiar şi în zilele noastre, când un fermier danez trece, în zori, peste un astfel de inel, spune că elfii au fost acolo în timpul nopţii şi au dansat.

Este amuzant să notăm că în primele zile ale Raţionalismului s-au făcut încercări de a explica inelele vrăjite ca efecte electrice, consecinţe ale fenomenelor atmosferice. P. Marranzino, de exemplu, citează un mic cuplet scris în 1789 de Erasmus Darwin, bunicul marelui naturalist englez Charles Darwin:

Astfel din norii negri se iveşte fulgerul jucăuş El despică falnicul stejar sau gravează inelele vrăjite.

Şi Erasmus Darwin adaugă:

Există un fenomen, presupus a fi electric, care nu a fost încă explicat; mă refer la aşa numitele inele vrăjite, atât de des văzute pe iarbă.

Uneori, părţi mari sau proeminenţe ale norilor coboară gradat în timp ce aceştia se deplasează pe cer, descărcându-se în porţiunile mai umede ale păşunilor. Pe măsură ce aceasta umflătură sau bucată de nor este atrasă către Pământ, ea va deveni aproape cilindrică, precum lâna trasă din fuior, şi va lovi Pământul cu un şuvoi de electricitate având un diametru de 2 – 10 iarzi. Numai partea externă a cilindrului arde iarba.

Formularea acestei idei în termenii metafizicii moderne nu va întârzia a ne fi oferită de parapsihologii nerăbdători. Ei ar face bine, totuşi, să noteze diametrul cilindrului menţionat de bătrânul Darwin: „Între doi şi zece iarzi” – diametrul mediu al unui OZN.

ÎNGERI SAU DIAVOLI?

Am notat deja câteva exemple în care fiinţe

necunoscute sunt implicate în furtul unor produse agricole. Levănţică, strunguri sau cartofi par să fi fost luaţi cu destulă dexteritate de misterioşii omuleţi. Poveste după poveste, din America de Sud şi de Nord ori din Europa, ne relatează cum creaturile au fost văzute coborând din navele lor strălucitoare, culegând plantele şi apoi decolând în faţa martorilor uluiţi. O asemenea comportare îi face pe investigatori să presupună că vizitatorii adună mostre cu toată grija şi precizia exobiologilor de profesie. La. urma urmei, nu am proiectat noi, pământenii, roboţi care să continue analizarea suprafeţei planetei Marte începută de sonda Viking? în câteva cazuri, vizitatorii au avut chiar timp să „inventeze” pe îndelete martorii în legătură cu tehnicile agricole! Astfel s-a întâmplat în 1964, când a avut loc o aterizare OZN, la Tioga City, New York, chiar în ziua în care se producea aterizarea de la Soccoro, cu aproximativ zece ore mai înainte ca ofiţerul Zamora să observe obiectul strălucitor, de forma unui ou, atât de familiar nouă.

Gary T. Wilcox, lăptar, tocmai împrăştia îngrăşăminte pe câmp. Puţin înainte de ora 10: 00 a.m., s-a oprit pentru a verifica o zonă înconjurată de copaci, situată cam la o milă, de hambar. Voia să vadă dacă putea să intre cu plugul acolo. În vreme ce se apropia de terenul respectiv, a văzut un obiect strălucitor pe care la început l-a luat drept un frigider aruncat, apoi drept un rezervor de avion sau altă parte a unui aparat zburător. Pe măsură ce se apropia, a realizat că obiectul avea formă de ou şi aproximativ douăzeci – şaizeci de picioare, părea a fi făcut din metal durabil şi nu arăta ca nimic altceva văzut până atunci de martor.

L-a atins. Nu era fierbinte.

Nu a observat niciun fel de uşă sau trapă. Şi totuşi, deodată, au apărut două creaturi cu înfăţişare omenească. Aveau o înălţime de aproximativ patru picioare şi purtau

haine fără cusături, iar capul le era acoperit, ca şi fata, ceea ce l-a împiedicat pe Wilcox să le observe trăsăturile. Păreau a avea braţe şi picioare, l-au vorbit „într-o engleză curgătoare”, dar vocile nu proveneau din capetele lor, cel puţin aşa crede Wilcox, ci din corpurile lor.

„Nu te speria, am mai vorbit şi cu alţi oameni. Suntem de pe ceea ce voi, oamenii numiţi planeta Marie”, au spus ei.

În ciuda convingerii lui Gary că „cineva îmi joacă o festă”, ciudata conversaţie a continuat. Cele două fiinţe erau interesate de îngrăşăminte şi cum anume sunt acestea utilizate. Au declarat că şi ei cultivă de-ale gurii pe Marte, dar că anumite schimbări în mediul înconjurător le creau probleme pe care sperau să le rezolve culegând informaţii despre tehnicile noastre agricole. Întrebările lor erau cam copilăreşti şi păreau a nu avea nicio cunoştinţă în legătură cu subiectul respectiv. Fiecare avea o tăviţă plină cu pământ.

„Când vorbeau despre spaţiu sau despre nava lor, îmi era greu să le înţeleg explicaţiile. Ău spus că nu pot călători către această planetă decât o dată la doi ani şi că în prezent se află în Emisfera vestică”, a relatat Wilcox.

I-au explicat că aterizează numai în primele ore ale dimineţii „deoarece nava lor este mai puţin vizibilă la lumina zilei” şi că sunt uimiţi că Wilcox le-a văzut nava. l-au oferit de bunăvoie informaţii despre călătoria spaţială. Astronauţii noştri nu ar reuşi, au spus ei, deoarece corpurile lor nu se pot adapta la condiţiile din spaţiu. În fine, au cerut o pungă cu îngrăşăminte, dar în timp ce Wilcox se ducea să o aducă, nava a decolat, dispărând din câmpul său vizual în câteva secunde. Martorul a lăsat punga cu îngrăşăminte în locul acela; a doua zi punga dispăruse.

În multe din aterizările din America de Sud, sunt descrise creaturi ce iau mostre de sol, plante, chiar

bolovani. Totul în comportarea lor pare destinat a ne face să credem în originea spaţială a acestor fiinţe ciudate şi a navelor lor. Şi, într-adevăr, astfel de incidente absurde i-au influenţat foarte mult pe cercetători, inclusiv pe mine; ei cred în mod serios că OZN-urile sunt sonde spaţiale trimise de o civilizaţie extraterestră.

La 1 noiembrie 1954, d-na Rosa Lotti-Dainelli, în vârstă de patruzeci de ani, se ducea la cimitirul din Poggio d'Ambra, Bucine, lângă Arezzo, Italia. Era o italiancă credincioasă şi ţinea în mâini o oală cu flori. În acel moment, mintea ei trebuie să se fi aflat destul de departe de speculaţiile ştiinţifico-fantastice. Totuşi, ceea ce i s-a întâmplat în următoarele minute constituie poate cel mai straniu dintre numeroasele incidente ce au avut loc în 1954. Pe când d-na Lotti-Dainelli mergea pe o porţiune deschisă, acoperită cu iarbă, a văzut o maşină verticală, în formă de torpilă, cu capete ascuţite – o maşină, cu alte cuvinte, având forma a doua conuri cu bazele comune. În conul de jos se afla o deschizătură prin care puteau fi văzute două mici scaune. Nava părea a fi metalică. Nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse martora mai înainte.

Din spatele obiectului au apărut două fiinţe. Aveau o înălţime de trei şi jumătate – patru picioare. Păreau veseli şi zâmbeau, dezvelindu-şi dinţii albi şi foarte rari. Purtau salopete şi căşti roşii de piele, asemănătoare celor folosite de şoferii militari. Aveau ceva ce părea a fi o „umflătură" în mijlocul frunţii. Vorbind o limbă de neînţeles, cei doi s-au apropiat de femeie şi unul dintre ei a luat oala cu flori. Dna Lotti-Dainelli a încercat să-şi recapete oala, dar cele două fiinţe nu au luat-o în seamă şi s-au întors la navă. Martora a început să ţipe şi a fugit. S-a întors la locul cu pricina împreună cu alte două persoane, printre care şi un poliţist. Prea târziu. Nu mai rămăsese nici urmă de obiect. Dar se pare că alte persoane au văzut nava zburând, lăsând în urmă o dâră roşie-albastră.

Aceste poveşti ar fi doar uimitoare şi nimic altceva dacă nu ar conţine un fapt cunoscut celor ce studiază folclorul: o trăsătură constantă a unui gen de legende în care fiinţe supranaturale vin în lumea noastră pentru a fura produse, animale, şi chiar – aşa cum vom vedea într-un alt capitol – oameni. Dar pentru moment, să ne ocupăm doar de preocuparea acestor fiinţe de a aduna mostre şi produse terestre.

Într-o legendă a indienilor Algonquin, care întruchipează toate caracteristicile unei excelente poveşti cu OZN-uri, un vânător vede un „coş” venind direct din ceruri. În coş se aflau douăzeci de tinere fete de o frumuseţe răpitoare. Bărbatul încearcă să se apropie de ele, dar creaturile cereşti intră repede în coş, care se ridică rapid, dispărând. Totuşi, fiind martorul coborârii ciudatului obiect într-o altă zi, acelaşi vânător foloseşte un şiretlic pentru a se apropia şi reuşeşte să captureze una din fete, cu care se căsătoreşte şi cu care are un copil. Din păcate, nimic n-o poate consola pe soţia lui de pierderea surorilor, care plecaseră în vehiculul zburător. Într-o zi ea face un coş mai mic şi, conform lui Hartland:

Intrând înăuntru împreună cu copilul, a început să cânte descântecul pe care ea şi surorile ei îl foloseau de obicei şi a urcat încă o dată la stelele din care venise.

Femeia plecase de doi ani în acea ţară din ceruri când i s-a spus:

Fiul tău vrea să-şi vadă tatăl; coboară deci pe pământ şi du-te să-l iei pe soţul tău şi spune-i să ne aducă exemplare din toate animalele pe care le vânează.

Aşa a făcut. Vânătorul a urcat împreună cu soţia sa, şi-a văzut fiul şi a urmat un mare ospăţ la care au fost servite animalele pe care le adusese.

Povestea indienilor Algonquin oferă un amestec complex de teme. Unele sunt prezente în poveştile moderne cu OZN-uri, altele derivă din concepte

tradiţionale, cum este de exemplu schimbul de mâncare. Elementele noi sunt următoarele: 1. dorinţa exprimată de fiinţele celeste de a primi exemplare din toate animalele ucise de vânător şi 2. ideea că este posibil un contact sexual între rasele terestră şi aeriană.

Până acum, am văzut cum vizitatorii noştri fură plante şi cer diferite lucruri. Dar omoară ei înşişi animalele? Dacă e să credem poveştile relatate de diverşi martori, o fac. Dar lucrul cel mai interesant este că, din nou, găsim o trăsătură comună ufonauţilor şi Oamenilor Buni. Au fost văzuţi numeroşi elfi urmărind cai şi vaci. Vorbind cu Walter Evans-Wentz, înainte de 1909, povestitorul, „Old Patsy”, i-a spus următoarele despre un om „care, dacă mai trăieşte, se află acum în America, unde a plecat acum câţiva ani”:

La căderea nopţii, în South Island, un bărbat îşi adăpa vaca la izvor şi, privind dincolo de un zid, a văzut mai mulţi oameni ciudaţi jucând *hurley*. Când au observat că se uită la ei, unul *a* venit şi a lovit foarte tare vaca, iar

Varietate de hochei practicată în Irlanda (n.t.).

bărbatului i-a tăiat faţa şi corpul. Omul n-ar fi fost rănit aşa de grav, dar a revenit la izvor după prima întâlnire şi atunci a fost bătut zdravăn.

La 6 noiembrie 1957, *Everett* Clark, în vârstă de doisprezece ani, din Dante, Tennessee, a deschis uşa pentru a-i da drumul afară câinelui său Frisky. A văzut un obiect ciudat aflat pe câmp, la vreo sută de iarzi „de casă. A crezut că visează şi a intrat înapoi în casă. După douăzeci de minute, când a strigat câinele, a descoperit că obiectul se afla tot acolo, iar Frisky stătea lângă el, cu alţi câini din vecini. Lângă obiect se mai aflau doi bărbaţi şi două femei îmbrăcaţi în haine obişnuite. Unul dintre bărbaţi a încercat de câteva ori să-l prindă pe Frisky, apoi un alt câine, dar a trebuit să renunţe de teama unei muşcături. Everett i-a văzut pe acei oameni ciudaţi, care

vorbeau între ei „precum soldaţii germani pe care-i văzuse în filme”, îndreptându-se spre peretele obiectului şi trecând prin el; apoi obiectul a decolat fără niciun zgomot. Era lunguleţ şi „nu avea nicio culoare distinctă”.

În aceeaşi zi, a mai avut loc o încercare de a fura un câine, de data aceasta la *Everitistown*, New Jersey. Numele oraşului din al doilea caz este aproape identic cu al martorului din primul, caz.

În timp ce cazul Clark s-a petrecut la 6: 30 a.m., John Trasco a ieşit afară în amurg pentru a da de mâncare câinelui şi a văzut un obiect strălucitor în formă de ou planând în faţa hambarului, în curte a întâlnit o fiinţă de trei picioare înălţime „cu o faţă de culoarea cărămizii arse şi cu ochi mari, de broască”; fiinţa i-a spus, într-o engleză stricată: „Suntem oameni paşnici, nu vrem decât câinele”.

Fiinţei stranii i s-a spus în termeni cât se poate de clari să se întoarcă de unde a venit. A fugit şi maşinăria a fost văzută decolând. câteva momente mai târziu. Doamna Trasco a văzut obiectul din casă, dar nu şi creatura. De asemenea a spus că soţul ei a încercat să-l apuce pe intrus şi că avea un fel de praf verde pe încheietura mâinii, dar praful a dispărut. În ziua următoare, a observat sub unghii acelaşi praf. Ufonautul era îmbrăcat într-un costum verde cu nasturi strălucitori, avea pe cap ceva ca o beretă scoţiană şi mănuşi cu un obiect strălucitor la extremităţi.

Creaturile pot coborî în farfurii zburătoare sau în coşuri muzicale, ori pot ieşi din mare sau din stânci, dar asta nu e relevant. Relevant este ceea ce spun şi fac: urma pe care o ia să asupra martorului uman, singurul purtător tangibil al poveştii. Aceşstă comportare ne oferă câteva mostre de situaţii şi reacţii umăne care ne trezesc interesul, îngrijorarea, râsul. Povestea lui Joe Simonton e nostimă; istoriile cu hrana zânelor trezesc interesul, dar sunt greu de urmărit; inelele şi cuiburile sunt reale, dar sentimentul pe care-l inspiră este mai degrabă romantic

decât ştiinţific. Apoi avem de-a face cu dorinţa deosebit de insistentă a fiinţelor stranii de a obţine exemplare din flora şi fauna terestră. Poveştile citate în legătură cu aceasta frizează ridicolul. Dar dacă se continuă investigaţia, se ajunge la oroare. Aceasta este o faţetă a fenomenului pe care nu o mai putem ignora.

Poate că am reuşit să evoc o nouă abordare a paralelei dintre zvonurile de azi şi credinţele strămoşilor noştri, credinţe în lupte stupefiante cu misterioşi supermeni, în inele magice, în neamuri de pitici ce bântuie pe pământ. În acest capitol, mi-am limitat argumentaţia la o simplă juxtapunere a credinţelor moderne şi vechi. Vaga bănuială a unui mister gigantic, mult mai mare decât preocuparea noastră curentă în legătură cu viaţa pe alte planete, mult mai adânc decât simplele relatări despre lumini zigzagate – poate că vom reuşi să înţelegem cum anume ne influenţează aceste poveşti, mituri, legende. Oare ce imagini trebuie să transmită? Ce nevoi ascunse împlinesc? Dacă este vorba de ceva fabricat, de ce sunt atât de absurde? Există precedente în istorie? Poate imaginaţia să fie o forţă mai puternică, în stare să modeleze acţiunile oamenilor, decât expresia sa în dogme, structuri politice, biserici, armate? Dacă este aşa, poate fi folosită această forţă? Este folosită? Este vorba de o ştiinţă a decepţiei în acţiune pe scară largă sau poate mintea umană să-şi genereze propriile fantome, într-o formidabilă creaţie mitologică colectivă?

„Imaginaţia omului, ca orice forţă cunoscută, lucrează după legi fixe”. Aceste cuvinte ale lui Hartland, scrise în 1891, oferă un indiciu. Da, în spatele acestor aşa-zise poveşti absurde există un curent subteran adânc ce trebuie descoperit şi cartat. Secţiuni ce ieşeau la iveală din acest pattern subteran au fost descoperite şi cartate în trecut de savanţi de mult dispăruţi. Astăzi avem posibilitatea unică de a fi martori ai repartiţiei acestui

curent – natural, cu noile noastre păreri umane, cu preocuparea noastră pentru ştiinţă, dorinţa noastră de a ajunge pe „pământul făgăduinţei” oferit de alte planete.

Era nevoie de o nouă mitologie pentru a acoperi formidabila prăpastie de dincolo de prezentul lipsit de sens. *Ei ne-o oferă*. Dar cine sunt *ei*? Fiinţe reale sau fantomele propriilor noastre vise? Ne vorbesc „într-o engleză curgătoare”. Nu au discutat cu oamenii de ştiinţă, nu au trimis semnale sofisticate în coduri descifrabile aşa cum ar trebui să facă orice extraterestru bine crescut înainte de a îndrăzni să pătrundă în Sistemul nostru Solar. Nu, ei l-au contactat mai întâi pe Gary Wilcox. Pe Joe Simonton. Pe Maurice Masse. Ce au spus? Că vin de pe Marle. Că sunt vecinii noştri. Şi, mai ales, că ne sunt superiori, că trebuie să ne supunem lor. Că sunt buni. Mergeţi la Valensole şi întrebaţi-l pe Masse. O să vă spună, probabil, aşa cum mi-a spus şi mie, ce uimit a fost când, dintr-odată, fără veste, a simţit în adâncul său un sentiment cald, reconfortant – cât de *buni's\ni* vecinii noştri. Oamenii Buni. S-au interesat de oameni şi au susţinut întotdeauna justiţia şi dreptul. Pot apărea în diferite forme.

Cu ei a făcut Joe Simonton schimb de mâncare. La fel au făcut, în vremuri de mult apuse, irlandezii, care au vorbit cu fiinţe similare. Şi în zilele acelea ei erau numiţi Oamenii cei Burii, iar în Scoţia, Vecinii cei Buni, *S/ea gh Mait h*. Ce spuneau ei atunci?

„Vă suntem mult superiori”. „Am putea distruge jumătate din rasa umană”.

Totul începe să capete un sens. Acestea au fost faptele ce ne-au lipsit, fără de care nu vom putea niciodată să alcătuim puzzle-ul OZN. Preoţii şi cărturarii au scris despre legendele din timpul lor în care erau implicate aceste fiinţe. Cărţile trebuie găsite, adunate şi studiate. Relatările prezintă o imagine coerentă a înfăţişării,

organizării şi metodelor straniilor vizitatori, înfăţişarea lor era – vă surprinde cumva? – exact cea a piloţilor OZN-urilor de astăzi. Metodele erau aceleaşi. Viziunea bruscă a unor „case” strălucitoare în timpul nopţii, case care puteau zbura, care conţineau lămpi deosebite, lumini ce nu aveau nevoie de combustibil. Creaturile îi puteau paraliza pe martori şi îi puteau transporta în timp. Vânau animale şi luau cu ei oameni.

În *The Magic Casement*, o carte editată de Alfred Noyes pe la 1910, am găsit acest mic poem de William Allingham; îi invit pe toţi ufologii să-l înveţe, ca un omagiu adus lui Joe Simonton:

Up the airy mountain, Down the rushy glen, We daren’t go a-hunting Forfearof little men;

Wee folk, good folk.

Trooping all together;

Green jacket, red cap.

And white owl’s feather!

Down along the rocky shore Some make their home.

They hve ori crispy pancakes Of yellow tide-foam;

Some in the reeds Of the black mountain-lake, With frogs for their watch-dogs, All night awake.*

— Sus muntele cu creasta în nori/ Jos valea prăpăstioasă, / Nu îndrăzneam să mergem la vânătoare/ De frica omuleţilor; / Neam de oameni mititei, oameni buni, / Mărşăluind împreună; / Haină verde, beretă roşie, / Şi pană albă de bufniţă; / De-a lungul ţărmului stâncos/ Unii îşi fac casă, / *Trăiesc pe turte crocante*. *Z* De galben val înspumat; / Unii în trestiile/ Lacului negru de munte, / Au broaşte în loc de câini de pază, / Toată noaptea treze, (n.t.)

COMUNITATEA SECRETĂ

Înaintăm, pas cu pas, într-o adevărată pădure de relatări şi fapte întunecate de speculaţii şi teorii, iar eu încerc să fac lumină măcar în tufişurile de sub copaci. În cele două capitole precedente, s-a conturat o oarecare

ordine. Este liniştitor să descoperi că fenomenul ascultă de anumite legi, chiar dacă bizare, şi asta i-a intrigat pe strămoşii noştri în aceeaşi măsură în care constituie o provocare pentru noi.

Ar fi o gravă greşeală să credem că noi, cei ce trăim la sfârşitul secolului XX, suntem cei dintâi oameni destul de deştepţi pentru a recunoaşte că fenomenul este demn de a fi investigat şi ascultă de anumite patternuri fixe.

Am petrecut mult timp colectând, studiind şi reconstituind relatările detaliate pe care le-au avut la dispoziţie cercetătorii serioşi din secolul trecut şi cu retrasarea paşilor lor. Nu m-a deranjat faptul că erau specialişti în teologie şi filosofie naturală mai degrabă decât oameni de ştiinţă. Au aplicat aceleaşi principii. Au pornit de la poveştile auzite de alţii, au vizitat martorii pentru a-şi forma o părere despre relatarea respectivă şi când au ajuns cu bine acasă, în pacea mănăstirii sau în birou, au comparat observaţiile cu ceea ce strânseseră deja. Au luat cărţi vechi de pe rafturile pline de praf, aşa cum am luat şi eu. Au deschis lucrările lui Psellus şi Parcelsus şi Wier pentru a descoperi ce anume, i-a călăuzit pe predecesori. A fost la fel de uşor pentru ei să ajungă la concluzii pripite cum uşor a fost pentru noi să declarăm că OZN-urile sunt vizitatori extratereştri. Ar fi putut să pretindă că acele creaturi au venit de pe Lună sau din Iad. În mod remarcabil, şi-au păstrat mintea limpede. Şi ne-au transmis nouă relatări clare despre lucrurile văzute pe cer şi pe pământ timp de secole, relatări care sună la fel ca şi modernele rapoarte despre OZN-uri şi răpiri extraterestre.

Unul dintre aceşti cercetători, reverendul Kirk, care a trăit în Scoţia la sfârşitul secolului al XVII-lea, ne-a lăsat o listă de şaisprezece concluzii concise şi precise despre forma de inteligenţă ce controlează fenomenul şi originea acelor creaturi. El numeşte această organizare „Comunitatea Secretă”.

STAFIA ŞI TELEIMPRIMATORUL

Mesajul prin teleimprimator a sosit la Dayton, Ohio, la 9 septembrie 1966 prin canalele militare. Întregul text, de aproximativ patru pagini, era ininteligibil dacă nu cunoşteai procedurile Air Force pentru transmiterea de rapoarte OZN.

Acest mesaj provenea de la Baza Air Force din Kelly, Texas, şi era adresat Cartierului General al US Air Force şi Secretariatului. Purta supratitlul UNCLASSIFIED ROUTINE şi titlul UFO REPORT IS SUBMITTED ÎN ACCORDANCE WITH AFR 200 – 2. Baza Air Force de la Kelly trimitea ceva ce semăna foarte bine cu o poveste cu stafii. Raportul se referea la două incidente separate ce se petrecuseră la 6 august şi respectiv 3 septembrie 1966, într-un orăşel din Texas. Autorul relatării era tatăl a patru copii. îl vom numi Robert. Casa lui se afla într-o zonă izolată şi nu discutase niciodată despre incident cu vecinii.

La 6 august, trei din cei patru copii (între şase şi nouă ani) au observat un obiect închis la culoare de forma unei căni răsturnate. Deşi era după-amiaza, copiii nu au văzut obiectul venind. (Aceste detalii, natural, nu au fost furnizate spontan de copii; povestea a fost reconstituită în timpul investigaţiilor.) Obiectul era negru „fără a fi colorat şi fără lumini”. Apoi a apărut o lumină galbenă pătrată, ca şi cum s-ar fi deschis o uşă, şi în pătratul de lumină au văzut o mică fiinţă. Creatura avea înălţimea de trei – patru picioare, era îmbrăcată în haine negre, cu reflexe galbene sau aurii. Totul a durat câteva minute, apoi uşa s-a închis. S-a auzit un zumzet şi obiectul a decolat, îndreptându-se spre nord-est, ridicându-se brusc, cu o viteză excepţională. Obiectul nu a atins deloc pământul; a planat la o înălţime de aproximativ opt – cincisprezece picioare, lângă un copac, care nu a avut de suferit, aflat la circa treizeci şi cinci de picioare de casă.

A doua reperare a avut loc la.3 septembrie.

Majoritatea membrilor familiei erau plecaţi, dar fiica cea mare rămăsese acasă cu o prietenă. Se uitau la televizor în după-amiaza aceea când, la un moment dat, ecranul s-a albit, apoi s-a stins. Casa era luminată de fascicule stranii, roşii şi galbene, care păreau să se rotească şi să se răsucească. Au privit afară şi au văzut un obiect ce plana în aceeaşi poziţie, lângă acelaşi copac, ca şi prima dată. Forma obiectului era cea a unei căni cu fundul în sus, având un disc plat dedesubt, ca o farfurie. Era scăldat în lumină şi a plecat la puţină vreme după aceea. Nu se vedea niciun semn de viaţă înăuntrul sau în afara navei.

Două zile mai târziu, Robert stătea în pat. Prin uşa deschisă, dincolo de hol, putea vedea intrarea în dormitorul fiilor săi. Deodată a zărit o persoană mică, de trei şi jumătate – patru picioare înălţime, îmbrăcată în alb, cu haine strânse pe corp, intrând în dormitor. S-a gândit că trebuie să fie fata mai mică ducându-se să vorbească cu mama ei, care se afla în camera băieţilor. Zece minute mai târziu a văzut ceva ca „o dâră de lumină”, care părea să se risipească. S-a ridicat din pat şi s-a dus în dormitor, unde i-a găsit pe soţia lui şi pe băieţi, care văzuseră şi ei dâra luminoasă. Nu era nicio persoană în alb, iar soţia i-a spus că nu fusese deloc în cameră. Nu au găsit nicio dovadă fizică a prezenţei micii persoane în cameră.

STÂNCILE ERAU PLINE…

Pe insula Aramore, Old Patsy, pe care l-am întâlnit deja în capitolul al II-lea, i-a spus lui Walter Evans-Wentz o „poveste adevărată despre spiriduşi”:

Acum douăzeci de ani, în jurul lui Bedd of Dermot and Grania, chiar deasupra noastră, pe deal, au fost văzuţi mai mulţi spiriduşi, o mulţime, şi o căprioară. Încercau să prindă căprioara şi au urmărit-o în toată insula. Altă dată, aceiaşi omuleţi urmăreau un cal. Erau foarte mici de statură iar stâncile erau pline cu ei.

Altă persoană i-a spus lui Evans-Wentz:

Mama obişnuia să-mi povestească despre „neamul cinstit” ce dansa pe câmpurile de lângă Cardigan; şi alţi oameni i-au văzut în jurul Cromlehului aflat sus pe deal. Arată ca nişte copii îmbrăcaţi în haine ca ale soldaţilor, cu berete roşii, după cum spun unii.

Acum, deoarece ne apropiem de ideea centrală a cărţii, doresc să citez alte două poveşti, amândouă relatări ale unor „aterizări” din perioada cea mai bogată în asemenea evenimente din istoria OZN: toamna lui 1954. Ambele poveşti provin din Franţa.

Primul caz a avut loc la 9 octombrie. Patru copii care locuiau la Pournoy-la-Chetive, Moselle, au relatat că pe la ora 6: 30 p.m., în timp ce mergeau cu patinele cu rotile, au văzut deodată ceva luminos în cimitir:

Era o maşină rotundă, cu un diametru de aproximativ 2, 5 metri, susţinută de trei picioare. Imediat un om a ieşit afară. În mână ţinea o lanternă aprinsă, cu care ne orbea. Dar am putut vedea că are ochi mari, o faţă acoperită cu păr şi că era mic de statură, de aproximativ patru picioare. Era îmbrăcat într-un fel de sac, ce semăna cu sutana preotului. S-a uitat la noi şi a spus ceva ce nu am înţeles. A stins lanterna. Ne-am speriat şi am luat-o la fugă. Când ne-am uitat înapoi, am văzut ceva pe cer: se afla foarte sus, era strălucitor şi a zburat repede.

Al doilea caz este clasic. S-a petrecut într-o duminică, pe 26 septembrie, la Chabeuii, Drome. Pe la ora 2: 30 p.m., doamna Leboeuf culegea mure lângă un gard când:

Câinele a început să latre şi apoi să urle îngrozitor. S-a uitat în jur şi a văzut micul animal stând la marginea unui lan de grâu, în faţa a ceea ce părea a fi o sperietoare; apropiindu-se, femeia a realizat că „sperietoarea” era un fel de costum de scafandru de mici dimensiuni, făcut din material plastic translucid, de trei picioare înălţime sau ceva mai înalt, cu o cască de asemenea transparentă – şi deodată a realizat că în interiorul costumului de scafandru

se afla Ceva şi că dincolo de transparenţa înceţoşată a

— Cromleh – monument megalitic cu caracter sacru, alcătuit din mai multe pietre verticale dispuse în cerc, la distanţe egale, în jurul unei pietre mai mari (n.t.).

„Coifului” doi ochi o priveau; cel puţin aşa a avut impresia, că sunt ochi, dar păreau a fi mai mari decât ochii omeneşti. Pe măsură ce realiza toate acestea, costumul de scafandru a început să se mişte, îndreptându-se spre ea, cu un mers repede, clătinat.

În acest moment, d-na Leboeuf a fugit, terorizată, şi s-a ascuns într-un tufiş din apropiere. Când a încercat să localizeze creatura, nu mai era nimic de văzut, dar câinii din sat lătrau furioşi. Deodată, un obiect metalic mare, circular, s-a ridicat din spatele unor copaci, îndreptându-se spre nord-est. Oamenii care auziseră ţipetele martorei s-au adunat în jurul ascensteia. Pe locul de unde fusese văzut ridicându-se obiectul a fost descoperit un cerc, cu un diametru de aproximativ zece picioare, pe suprafaţa căruia tufişurile şi arbuştii fuseseră culcaţi la pământ:

Dintr-unul din salcâmii aflaţi la marginea acestei suprafeţe circulare atârna o creangă de mai bine de trei inci grosime, ruptă prin apăsare. Creanga unui alt salcâm, care atârna deasupra cercului la opt picioare şi jumătate deasupra solului, fusese complet curăţată de frunze. Primii câţiva iarzi de grâu aflaţi în calea obiectului care decola fuseseră culcaţi la pământ în şiruri radiale.

Nu este nevoie să subliniez asemănarea dintre urma lăsată de acest obiect şi diferitele feluri de inele sau cuiburi deja menţionate.

Să ne întoarcem acum la *fions*, piticii ce îi însoţesc pe korrigani, spiriduşii din Bretania. Ei pot fi văzuţi doar în amurg sau în timpul nopţii. Unii poartă torţe asemănătoare lumânărilor de mort ale velşilor. Au săbii nu mai mari decât nişte ace cu gămălie. Conform autorului francez Villemarque, între korrigani şi pitici trebuie făcută o clară

deosebire. Ultimii sunt fiinţe hidoase, cu trupuri închise la culoare sau chiar negre, acoperite cu păr, cu voci bătrâneşti şi cu ochi mici, scânteietori.

Un bărbat care mi-a scris după ce mi-a citit cărţile a subliniat că, deşi nu era convins de existenţa obiectelor zburătoare neidentificate, descoperise ceva ce ni-ar fi putut interesa. Şi continua în felul următor:

Am petrecut câţiva ani făcând cercetări asupra indienilor Cherokee, care sunt o ramură a tribului Iroquois. Când indienii Cherokee au migrat în dealurile din

Tennessee, au găsit acolo o rasă ciudată de oameni „cu ochii bulbucaţi” care nu puteau vedea ziua. Indienii Cherokee, nefiind în stare să-i înţeleagă pe „aceşti nenorociţi”, i-au gonit…

În 1797, Barton declară: „Acest popor era o ciudată rasă albă, foarte avansată, trăind în case”. 26 de ani mai târziu, Heywood spune că invadatorii Cherokee au găsit un neam de oameni albi nu departe de creasta lui Little Tennessee; fortăreţele lor se întindeau în jos până la pârâul Chickamaugă. El localizează trei dintre aceste fortăreţe.

Confirmarea relatării corespondentului meu poate fi găsită în excelenta carte a lui Robert Silverberg, *Mound Builders of Ancient America – the Archaeoiogy of a Myth*.

Ar fi frumos să ne menţinem la credinţa comună că OZN-urile sunt nave ale unei civilizaţii spaţiale superioare deoarece este o ipoteză – oferită de Science fiction – general acceptată şi pentru că nu suntem cu totul nepregătiţi, ştiinţific şi probabil militar, pentru astfel de vizitatori. Din păcate, totuşi, teoria ce susţine că farfuriile zburătoare sunt obiecte materiale din spaţiul cosmic pilotate de o rasă originară de pe o altă planetă nu oferă un răspuns tocmai bun. Oricât de larg răspândită ar fi credinţa în OZN-uri venite din cosmos, ea nu poate fi mai puternică decât credinţa celtică în elfi şi zâne sau credinţa

medievală în *lutins* sau teama ce a bântuit toate ţările creştine, în primele veacuri ale erei noastre, de demoni, satiri şi fauni. Cu siguranţă, nu poate fi mai puternică decât frica ce i-a inspirat pe primii autori ai Bibliei – o teamă care pare a-şi avea rădăcinile în experienţe personale: vizite ale îngerilor.

Cei care presupun că reperările moderne de OZN-uri trebuie să fie rezultatul unor experienţe extraterestre – de natură „ştiinţifică” sau chiar „superştiinţifică” – dirijate de un neam de călători spaţiali s-ar putea să fie victimele ignoranţei lor în ceea ce priveşte vechiul folclor. Pedanţii academicieni, printr-o înclinaţie obişnuită pe care psihologii ar putea să o explice dacă nu i-ar fi căzut victime printre primii, au acoperit credinţa în spiriduşi cu acelaşi ridicol cu care alţi pedanţi acoperă acum fenomenul OZN. Astfel de poveşti pun în mişcare puternice mecanisme mintale ce fac dificilă acceptarea faptelor. Faptele ignoră frontierele, crezurile şi rasele, sfidează afirmaţiile raţionale şi răstălmăcesc cele mai logice perspective ca şi cum ar fi simple jucării.

Este dificil de abordat fenomenul OZN. Deşi evoluează în faze clare, efectele sale sunt difuze. Trebuie să ne bizuim pe legende, zvonuri şi extrapolări.

Aşa cum am văzut, Evans-Wentz a descoperit în ţările celtice câţiva oameni care-i văzuseră pe Gentry sau cunoşteau persoane care fuseseră luate de zâne. În Bretania, lucrul acesta a fost mult mai greu:

În Bretania, toată lumea crede că *fees* au existat odinioară, dar că au dispărut pe măsură ce ţara s-a schimbat în condiţiile moderne. În regiunile Mene şi Erce (Ille-et-Vilaine) se spune că de mai bine de un secol nu mai există *fees*, iar pe ţărmul mării, unde se credea că obişnuiau să locuiască ele, în anumite grote din stânci, oamenii cred că au dispărut la sfârşitul secolului trecut. Bretonii mai în vârstă spun că părinţii sau bunicii lor

afirmau adesea că au văzut *fees*, dar foarte rar declară că ei înşişi le-au văzut. DI Paul Sebillot nu a găsit decât două persoane cărora li se întâmplase aşa ceva. Una era o bătrână cusătoreasă din Saint-Cast, care se temea atât de tare de *fees* încât dacă se ducea să coasă ceva în ţinut şi o prindea noaptea, întotdeauna pornea pe un drum ocolit pentru a evita să treacă pe lângă un câmp cunoscut sub numele de *Couvent des Fees*. Cealaltă era Marie Chehu, o bătrână de 88 de ani.

Întrebarea centrală în analizarea fenomenului OZN a fost întotdeauna cea a controlului exercitat de o inteligenţă dincolo de comportarea aparent orientată spre un scop a OZN-urilor. Deocamdată, permiteţi-mi să declar din nou că credinţa modernă, globală în farfuriile zburătoare şi ocupanţii lor este identică cu credinţa mai veche în Oamenii Buni. Creaturile descrise ca fiind piloţii navelor spaţiale nu pot fi deosebite de elfii, silfii şi *lutinsă*\ din evul mediu. Observând obiectele zburătoare neidentificate, ne implicăm în ceva foarte bine cunoscut de strămoşii noştri şi de care aceştia se temeau: ne amestecăm în afacerile Comunităţii Secrete.

Putem stabili cu certitudine că aceste două credinţe sunt într-adevăr identice? Eu cred că da. Am mai dat câteva exemple în legătură cu mijloacele de transport utilizate de silfi. Gentry erau în stare să străbată continentele şi asta nu a putut scăpa atenţiei cititorului. Dar nu am ilustrat încă poveştile populare care susţin mai direct ideea că stranii obiecte zburătoare au fost observate de-a lungul istoriei în legătură cu Oamenii cei Mici. Să clarificăm acum acest punct.

FIINŢE ZBURĂTOARE: *FARFADETS* ŞI *SLEAGHMA/TH*

Pe la 1850, în Franţa supravieţuia încă un neam de *lutins*, în regiunea Poitou, care a fost, recent, o zonă favorită de aterizare pentru farfuriile zburătoare. *Lutinsăl*

din Poitou erau cunoscuţi sub numele de *farfadets*, iar *Bibuotheque Naţionale* din Paris conţine câteva relatări încântătoare despre poznele lor.

Care erau caracteristicile principale ale creaturilor numite *fadets* sau *farfadets*? Erau oameni foarte mici, foarte negri şi păroşi. Ziua trăiau în peşteri, iar noaptea le plăcea să se apropie de ferme. Literatura ne spune că distracţia lor favorită era să joace feste martorilor îngroziţi. Sălaşurile lor erau cunoscute cu o oarecare precizie. C. Puichaud, de exemplu, relatează că *farfadetă Hl* trăiau de mai multă vreme la Boulardiere, lângă Terves, Deux-Sevres, în tuneluri subpământene. Locuitorii din La Boissiere îi descriu pe *fadets* ca pe nişte pitici păroşi care jucau tot soiul de feste.

Într-o noapte din anii 1850, un grup de femeia-u stat de vorbă până spre miezul nopţii pe malul râului Egray. În vreme ce se întorceau în sat – tocmai trecuseră pe un pod –, au auzit un zgomot teribil şi au văzut ceva ce le-a îngheţat sângele în vine. Un obiect – pe care, în lipsă de altceva mai bun, l-au numit un „car cu roţi înaripate” – urca dealul cu o viteză uimitoare. Era împins de *farfadets*. Îngrozite, femeile s-au strâns una în alta la vederea arătării. Una din ele, deşi pe jumătate moartă de frică, a făcut semnul crucii. Carul cel ciudat *a sărit peste vie* şi a dispărut în noapte. Femeile s-au grăbit să ajungă acasă şi au povestit bărbaţilor, care s-au hotărât să cerceteze. Imediat ce a răsărit soarele, s-au dus, curajoşi, la locul cu pricina. Dar, desigur, nu mai era nimic de văzut.

Am pomenit deja despre obiceiul Oamenilor Buni de a călători. Ceea ce nu s-a menţionat încă este credinţa, răspândită mai ales în Irlanda, că aceste călătorii ale Oamenilor Buni sunt condiţionate de oameni. Evans-Wentz spune, citându-l pe John Glynri, funcţionar din Tuam:

În 1846 – 1847, recolta de cartofi din Irlanda a fost compromisă şi aceasta a provocat multă suferinţă. În

vremea respectivă, oamenii de la ţară atribuiau foametea condiţiilor tulburi din lumea spiriduşilor. Bătrânul Tedhy Stead mi-a spus o dată: „Sigur, nu putea fi altfel; şi am văzut *Oameni Buni* şi sute alături de mine au văzut cum se luptau pe cer deasupra lui Knock Magh şi spre Galway”. Şi am auzit şi pe alţii spunând că văzuseră şi ei lupta.

Conform unei alte credinţe populare irlandeze, elfii au două sărbători mari pe an. Prima are loc la începutul primăverii, când eroul O’Donoghue, care domnea asupra întregului pământ, *urcă ia cer călare pe un cal alb*, *în compania strălucitoare a elfilor*. Norocos este, într-adevăr, irlandezul care-l vede ridicându-se din adâncurile Lacului Killarney!

În altă parte a Europei, în ianuarie 1537, locuitorii Franconiei, între Pabenberp şi pădurea Thuringiei, au văzut o stea de dimensiuni nemaipomenite. A coborât tot mai mjjit şi părea a fi *un cerc mare*, *alb*, *din care ieşeau vârtejuri şi dâre de foc*. Bucăţi de foc au căzut pe pământ şi au topit vârfurile suliţelor şi obiectele din fier, dar nu au afectat în niciun fel pe oameni sau casele lor.

Totuşi, locui favorit al Gentrylor nu era cerul. În multe poveşti culese de folclorişti, ca şi în literatura OZN modernă, fiinţele stranii vin adesea din mare. Iată ce a aflat Evans-Wentz:

Există o insulă invizibilă… între Innismurray şi coasta opusă Grange, unde se presupune că locuiesc Gentry. Din când în când poate fi văzută, dar numai pentru scurt timp.

În legendele Europei, minunile cereşti abundă în perioada cuprinsă între secolele al VII-lea şi al X-lea. Cărţile despre magie şi demonologie asociază fiinţele supranaturale cu semnele cereşti. O categorie ciudată de diavoli, numiţi „Diavoli de Vineri”, ne este descrisă în *Lucrările magice ale lui Henri-Corneille Agrippa*. Aceşti diavoli au o înălţime medie şi sunt mai degrabă bine făcuţi. Sosirea lor este precedată de o stea strălucitoare. Conform

Cabalei, silfii zburau prin aer cu viteza fulgerului, ridicând „un nor specific”. Este de remarcat, de asemenea, că în Franţa se presupune că unele zâne poartă o piatră luminoasă, un obiect care face adesea parte din echipamentul ocupanţilor farfuriilor zburătoare. Mulţi „omuleţi” au o lumină pe centură, piept sau pe cască. Conform unei tradiţii franţuzeşti care a supravieţuit în romanele moderne, norocosul muritor care poate fura piatra luminoasă a zânelor îşi asigură o viaţă fericită.

Să urmăm acum straniile fiinţe la celălalt capăt al lumii, în México, unde un antropolog american, Brian Stross, a descoperit câteva legende ciudate ale indienilor Tzeltal. Într-o noapte, Stross şi unul dintre aceşti indieni discutau despre legendele legate de *ikali*, mici creaturi negre, după ce văzuseră o lumină stranie strălucind pe cerul mexican. *Ikal*-ii sunt humanoizi înalţi de trei picioare, păroşi, negri, pe care băştinaşii îi întâlnesc adesea, cum a aflat Stross:

Acum aproape douăzeci de ani sau poate mai puţin, au avut loc mai multe reperări ale acestei sau acestor creaturi şi câţiva oameni înarmaţi cu *machette* se pare că au încercat să lupte cu ele. Unul din ei a văzut şi o sferă ce îl urmărea de la aproximativ cinci picioare. După mai multe încercări, a reuşit în sfârşit să o lovească cu *machetta* şi aceasta s-a dezintegrat, rămânând doar o substanţă asemănătoare cenuşii.

Fiinţele au fost observate şi în timpuri mai vechi. Ele zboară, atacă oamenii şi, în relatările moderne, duc în spate un fel de rachetă şi-i răpesc pe indieni. Într-o împrejurare, i s-a spus lui Stross, oamenii au fost „paralizaţi” când au ajuns deasupra /Xra Ailor, despre care se zice că locuiesc în peşteri în care băştinaşii au grijă să nu pătrundă.

Gordon Creighton, redactor-şef al *The Fiying Saucer Review*, un expert în lingvistică şi fost diplomat în

Ministerul Afacerilor Externe britanic, a avut ocazia să studieze folclorul indian în timpul mai multor misiuni în America Latină. Comentând relatarea lui Stross, Creighton subliniază că cuvinte ca *ik* şi *ikal* pot fi găsite în toate dialectele grupului lingvistic May-Soke:

Cuvintele (din limba) Tzeltal *ink* şi *ink al* (forma adjectivală) înseamnă fiinţă neagră sau „negru”… în limba Maya, /înseamnă aer sau vânt şi *ikal* spirit, în timp ce *ek* înseamnă negru. Kekehi Maya, din regiunea Alta Vera

Paz, Guatemala, vorbesc despre *kek*. *Kek* (însemnând negru în dialectul Kekehi) este, se spune, o fiinţă asemănătoare unui centaur care păzeşte casa stăpânului său în timpul nopţii şi-i înfricoşa pe oamenii în amurg. Negru, urât, păros, el este jumătate om, cu mâini omeneşti şi copite de cal.

Legendele mexicane arată destul de clar că multe, poate toate regiunile lumii îşi au propriile tradiţii despre astfel de creaturi şi le asociază cu ideea originii supranaturale. În cosmologia Tzeltal pământul este plat şi susţinut de patru coloane. La baza acestor coloane trăieşte un neam de pitici negri şi Creighton subliniază că faptul că sunt negri se datorează

— Aşa explică teoria amerindiană – arsurilor provocate de soarele care trece foarte aproape de ei în fiecare noapte, pe când călătoreşte în lumea din adâncuri.

Conform indienilor Paiute, California a fost populată odinioară de o civilizaţie superioară, numită *Hav-Masuv*. Printre alte interesante aparate, ei foloseau „canoe zburătoare”, care erau argintii şi aveau aripi. *Ele zburau ca vulturii şi făceau un zgomot ca un fâşâit*. *Foloseau de asemenea o armă foarte ciudată*: *un tub mic ce putea fi ţinut într-o singură mână şi care-i putea ameţi pe duşmani, producând paralizie permanentă şi o senzaţie asemănătoare unui duş cu ţepi de cactus*. Cum ar putea descrie mai bine un trib primitiv un fenomen asemănător

celui relatat în vremurile noastre de oameni ca Maurice Masse?

În Europa, arhivele Bisericii romano-catolice abundă în astfel de incidente şi, neîndoios multe acuzaţii de vrăjitorie au la origine credinţa în fiinţe stranii care puteau zbura prin aer şi se apropiau de oameni seara sau în timpul nopţii. Din când în când, aceşti „demoni” au fost văzuţi în plină zi de numeroşi martori. În acest context nu mă refer la vagile confesiuni obţinute sub tortură de la bieţii bărbaţi şi femei care au căzut în ghearele Inchiziţiei (deşi acestea oferă material pentru un studiu paralel). Citez din rapoartele oficiale ale timpului, bazate pe mărturiile clericilor şi poliţiştilor, tipic fiind următorul:

La începutul secolului al XVII-lea, catedrala din Quimper-Corentin, Franţa, avea în vârf o piramidă acoperită cu plumb. La 1 februarie 1620, între 7: 00 şi 8: 00 p.m., piramida a fost lovită de trăsnet, a luat foc, a explodat şi a căzut cu un zgomot îngrozitor. Oamenii au alergat la catedrală din toate părţile şi au văzut, în mijlocul flăcărilor şi fumului, un demon de culoare verde cu o coadă lungă, verde, care încerca să întreţină focul! Această relatare, care a fost publicată la Paris, este susţinută de o versiune mai amănunţită tipărită la Rennes. Ultima versiune adaugă că demonul „a fost văzut clar de toţi, în interiorul focului, câteodată verde, câteodată albastru şi galben”.

Ce au făcut autorităţile? Au aruncat în foc o grămadă de obiecte sfinţite, împreună cu o sută cincizeci de găleţi cu apă şi patruzeci sau cincizeci de măsuri cu bălegar, dar focul a continuat să ardă. Trebuia luată o măsură şi mai drastică: o ostie sfinţită a fost plasată într-o bucată de pâine şi aruncată în flăcări; apoi au amestecat apă sfinţită cu lapte de la o doică cu o purtare fără pată şi totul a fost împrăştiat peste demon şi piramida în flăcări. Aşa ceva vizitatorul n-a mai putut suporta; a şuierat într-un fel oribil

şi a zburat.

Nu pot decât să recomand reţeta US Air Force, desigur cu condiţia să poată găsi o doică având calităţile necesare.

Opt sute de ani mai înainte (adică pe la 830), în vremea împăratului Lothar, creaturi similare Elementelor au fost văzute destul de des în partea de nord a Olandei. Conform lui Corneil Van Kempen, erau numite Doamnele Albe. El le compară cu nimfele din antichitate. Trăiau în peşteri şi îi atacau pe oamenii care călătoreau noaptea. Şi păstorii erau hărţuiţi. Iar *femeile care aveau copii nou-născuţi trebuiau să aibă mare grijă, deoarece furau copiii cu mare iuţeală*. În vizuina lor, puteau fi auzite tot felul de zgomote ciudate, cuvinte indistincte pe care nu le putea înţelege nimeni şi sunete muzicale.

CELE ŞAISPREZECE CONCLUZII ALE REVERENDULUI KIRK

În a doua jumătate a secolului al XVII-lea, un cărturar a adunat toate relatările pe care le-a găsit despre *Sleagh Maithşi*, în 1691, a scris un manuscris uimitor intitulat *The Secret Commonweaith of E/ves, Fauns and Fairies*. Era prima încercare sistematică de a descrie metodele şi organizarea straniilor creaturi care reprezentau o adevărată plagă pentru fermierii din Scoţia. Autorul, reverendul Kirk, din Aberfoyle, a studiat teologia La St. Andrews, obţinând diploma de profesor la Edinburgh. A fost preot în parohiile din Balquedder şi Aberfoyle; a murit în 1682.

Kirk a inventat denumirea de „Comunitatea Secretă” pentru a descrie organizarea elfilor. Este imposibil să cităm întregul text al acestui tratat, dar putem rezuma cele descoperite de el despre elfi şi alte creaturi aeriene în felul următor:

1. Natura lor este intermediară între om şi îngeri.
2. Din punct de vedere fizic, au corpuri foarte uşoare

şi fluide, comparabile cu norii. Pot fi văzuţi mai ales în amurg. Pot să apară şi să dispară după cum doresc.

3. Din punct de vedere intelectual, sunt inteligenţi şi curioşi.

4. Au puterea de a lua cu ei orice doresc.

5. Trăiesc în interiorul pământului, în peşteri, în care pot ajunge prin orice crăpătură sau deschizătură prin care trece aerul.

6. Când oamenii nu trăiau încă peste tot în lume, creaturile obişnuiau să vieţuiască aici şi aveau agricultura lor proprie. Civilizaţia lor a lăsat urme pe munţii înalţi; era înfloritoare într-o vreme în care ţara era acoperită în întregime cu păduri.

7. La începutul unei perioade de trei luni, ei îşi schimbă aşezările deoarece nu pot sta prea mult în acelaşi loc. În afară de asta, le place să călătorească. Atunci se întâlnesc oamenii cu ei, chiar la drumul mare.

8. Corpurile lor ca ale cameleonilor le permit să înoate prin aer cu toată gospodăria.

9. Sunt împărţiţi în triburi. Ca şi noi, au copii, doici, căsătorii, înmormântări etc., *numai dacă nu le fac pentru a-şi bate joc de obiceiurile noastre* sau pentru a prezice evenimentele terestre.

10. Se spune că au nişte case minunat de mari, foarte frumoase, dar în majoritatea împrejurărilor sunt invizibile pentru ochii omeneşti. Kirk le compară cu nişte insule fermecate. Casele sunt echipate cu lămpi ce ard încontinuu şi cu focuri ce nu au nevoie de combustibil.

11. Vorbesc foarte puţin. Când discută între ei, limba lor seamănă cu un fel de fluierat.

12. Când se arată oamenilor, îmbrăcămintea şi limba lor sunt similare cu ale acestora.

13. Sistemul lor filosofic se bazează pe următoarele idei: nimic nu moare; toate lucrurile evoluează ciclic astfel încât cu fiecare ciclu sunt reînnoite şi îmbunătăţite.

14. Se spune că au o ierarhie, lideri, dar nu au nicio credinţă vizibilă în Dumnezeu, nicio religie.

15. Au multe cărţi uşoare şi plăcute, dar şi lucrări serioase şi complexe referitoare la lucruri abstracte.

16. Pot fi făcuţi să apară la dorinţă în faţa noastră prin intermediul magiei.

Asemănările între ac & ste observaţii şi povestea lui Facius Cardan, care este anterioară manuscrisului lui Kirk cu exact două sute de ani, sunt clare. Şi Cardan şi Paracelsus, ca şi Kirk, scriu că poate fi încheiat un pact cu aceste creaturi şi că ele pot fi făcute să apară şi să răspundă la întrebări. Paracelsus nu a vrut să dezvăluie ce anume era acel pact „din pricina relelor care-i pot lovi pe cei care ar vrea să-l încerce”. Kirk păstrează de asemenea discreţia asupra acestui punct. Şi, desigur, a merge mai adânc în această chestiune ar deschide întregul domeniu al vrăjitoriei şi ceremonialului magic, şi nu acesta este scopul meu în cartea de faţă.

Concluzia lui Kirk este că fiecare epocă a lăsat un secret ce trebuie descoperit. Mai devreme decât ne închipuim, spune el, relaţiile noastre cu fiinţele aerului vor fi la fel de naturale pentru noi ca, de exemplu, presa tipărită şi navigaţia care au provocat o considerabilă surpriză când au fost introduse pentru prima oară. Nu putem decât să-l urmăm şi să salutăm cu umilinţă un om care a reuşit să facă o asemenea descriere completă a straniilor noştri vizitatori.

Este remarcabil că nu am putut găsi nici măcar un singur autor care să pretindă că ar cunoaşte natura fizică a creaturilor. Ne oferă opinii personale sau relatări despre diferitele teorii din timpul lor, dar nu ne asigură că au un răspuns definitiv. Pentru Kirk, Oamenii cei Buni au corpuri atât de pliabile prin supleţea spiritelor care le agită încât ei le pot face să apară sau să dispară la dorinţă. Unii au corpuri sau vehicule atât de spongioase, subţiri şi limpezi

că se hrănesc numai absofbind nişte licori fine spirtoase, care pătrund ca aerul pur sau uleiul.

Conform ocultiştilor medievali, fiinţele invizibile pot fi împărţite în patru clase: îngerii, zeii antici; diavolii sau demonii, îngerii decăzuţi; sufletele morţilor; şi spiritele elementare care corespund Comunităţii Secrete a lui Kirk. În grupa a patra se află gnomii, care locuiesc în pământ şi corespund spiriduşilor ce bântuie minele, globlins-ii, pixies-ii, korrigans-ii, leprechauns-ii, *domovii* din legendele ruseşti, silfii, care trăiesc în aer. Aceste subdiviziuni sunt, evident, arbitrare şi însuşi Paracelsus ar admite că este extrem de dificil de dat o definiţie pentru clase atât de diferite. Corpurile Elementelor sunt „dintr-o esenţă semimaterială elastică, destul de eterică pentru a nu putea fi detectată de vederea fizică şi îşi pot modifica forma conform anumitor legi”. De la John Mac isleil din Barra, Evans-Wentz a aflat:

Bătrânii spun că nu ştiu dacă spiriduşii sunt alcătuiţi din carne şi sânge sau sunt spirite. Ei i-au văzut sub formă de oameni de mică statură, mai mici decât noi. L-am auzit pe tatăl meu spunând că spiriduşii obişnuiau să vină şi să discute cu oamenii obişnuiţi şi apoi dispăreau în timp ce unul din aceştia îi privea. Zânele obişnuiau să intre în case şi să vorbească şi apoi dispăreau. Credinţa generală era că spiriduşii sunt spirite care puteau să se lase văzute sau nu, după dorinţă. *Şi când luau oameni, ei luau şi trupul şi sufletul*.

Un alt bărbat intervievat de Evans-Wentz a insistat asupra faptului că „spiriduşii aerului sunt diferiţi de cei ai stâncilor”. La fel, în Bretania tradiţiile populare împart spiriduşii în două grupe: creaturile cu statură pigmeică, dotate cu puteri magice şi ştiinţa profeţiei, şi zâne albe, aeriene. Fiinţele din prima categorie sunt negre, păroase; mâinile lor se termină cu gheare. Au feţe bătrânicioase şi ochi bulbucaţi, mici şi strălucitori, ca nişte cărbuni încinşi.

Vocile lor sunt joase, ca şi cum ar fi „marcate de vreme”.

Cu remarca despre profeţii, ne întoarcem la legătura între acţiunile Comunităţii Secrete şi cele omeneşti. Citând nişte versuri vechi, Evans-Wentz spune că în timpul ultimului zbor al marelui erou din Ulster, Cuchulainn (care era favoritul fiinţelor numite *sidhe* sau zâne), una din aceste fiinţe, numită Morrig u, *a zburat peste capul lui Cuchulainn* în timp ce acesta lupta în carul său de război. Zânele au luat parte la bătălia de la Clontarf (23 aprilie 1014), oferind ceea ce în limbaj militar modern se va numi „acoperire aeriană” taberei irlandeze. Înaintea bătăliei, o zână a venit la Dunlang O’Hartigan şi l-a rugat să nu se lupte; ştia că rezultatul nu putea fi decât moartea (şi aici găsim din nou referirea la puterile profetice ale zânelor). El a asigurat-o că era gata să moară pentru Irlanda. Conform traducerii publicate de W.H. Hennessy în *Review Ce/te*, cele două armate s-au întâlnit în apropiere de Dublin:

Descrierea acestui atac îngrozitor ne aminteşte de ziua judecăţii de apoi. Acolo a apărut un sălbatic, impetuos, precipitat, nebun, inexorabil, furios, întunecat, tăios, fără milă, combativ *Badb*, care ţipa şi bătea din aripi pe deasupra capetelor lor. Şi au apărut acolo şi satiri şi spirite… şi distrugători demoni ai aerului şi firmamentului şi oştirea fantomă a demonilor.

Putem studia modernele rapoarte din OZN fără a redescrie întreaga problemă a apariţiilor? Pentru majoritatea autorilor OZN, răspunsul este da. Obiectele zburătoare neidentificate, argumentează ei, lasă urme fizice şi se comportă ca nişte sonde spaţiale. Este evident pentru ei că OZN-urile sunt obiecte ştiinţifice care nu au nimic de-a face cu contextul mistico-religios al apariţiilor medievale şi nici în clin nici în mânecă cu creaturile studiate de Kirk, din moment ce – aşa cum tocmai am văzut – acestea din urmă pot să dispară după cum doresc.

Acest punct de vedere nu mai este valabil. Numeroase relatări recente descriu obiecte ce apar şi dispar. Cei ce studiază OZN-urile încă mai ezită să le publice. Şi martorii înşişi se codesc să vină cu astfel de poveşti, care sunt de necrezut. În cursul discuţiei pe care am avut-o cu Aimé Michel în legătură cu acest subiect, Michel a subliniat reacţiile negative ale oamenilor de ştiinţă la analiza făcută de el asupra reperărilor franceze. Ei au argumentat că asemenea povestiri fantastice nu pot fi decât rodul unor minţi deranjate. „Mă întreb ce anume ar fi spus aceşti oameni de ştiinţă dacă aş fi publicat toate datele!”, a remarcat el.

Printre cazurile care merită o examinare mai aprofundată, dar care au fost măturate şi ascunse sub covor chiar de către cei ce cred în OZN-uri, se află reperarea ce a avut loc la Nouătre, Franţa, la 30 septembrie 1954. Pe la ora 4: 30 p.m., Georges Gatay, şeful unei echipe de opt muncitori constructori, s-a trezit deodată mergând separat de ceilalţi. A simţit „o toropeală neobişnuită” şi s-a întrebat încotro merge. Apoi, fără niciun avertisment, s-a trezit faţă-n faţă cu ciudata apariţie. La mai puţin de treizeci de picioare înaintea lui, pe un povârniş, se afla un bărbat. Capul acestuia era acoperit cu o cască opacă din sticlă, cu un vizor ce cobora până pe piept. Purta o salopetă cenuşie şi cizme scurte. Ţinea în mână un obiect lunguleţ: „Ar fi putut fi un pistol sau poate o baghetă metalică1. Pe piept avea ceva luminos. Bărbatul cel ciudat stătea în faţa unei cupole mari, strălucitoare, care „plutea” la aproximativ trei picioare de sol. Deasupra cupolei maşinii se aflau nişte obiecte ce semănau, cu nişte aripi sau lame rotative. Apoi:

(...) deodată, bărbatul a dispărut şi nu aş putea explica cum anume a făcut-o, din moment ce nu a dispărut din câmpul meu vizual deplasându-se pur şi simplu, ci a dispărut ca şi cum cineva ar şterge brusc o imagine.

Apoi am auzit nu sunt ca un şuierat puternic care a acoperit zgomotul făcut de excavatoarele noastre; farfuria s-a ridicat, cu nişte smucituri succesive, pe verticală, şi apoi a dispărut şi ea ca ştearsă, într-un fel de ceaţă albastră, ca prin miracol.

Gatay a încercat să fugă, dar nu a reuşit; era parcă ţintuit pe locul respectiv. A fost „paralizat” pe durata întregii observări. La fel ca şi cei şapte tovarăşi de muncă, într-un caz unic de reacţie psihologică colectivă. Niciunul din ei nu crezuse mai înainte în aşa-numitele farfurii zburătoare. Imediat ce s-a putut mişca din nou, Gatay s-a grăbit să ajungă la ceilalţi, strigând: „Aţi văzut ceva?”

DI Beurrois i-a spus: „Da – o farfurie zburătoare!”. Iar cel care conducea excavatorul, dl Lubanovic, a adăugat: „În faţă se afla un bărbat îmbrăcat ca un şofer”. Ceilalţi patru – domnii Sechet, Villeneuve, Rougier şi Amiraut, şofer de camion – au confirmat detaliile acestei reperări.

Trebuie subliniat faptul că incidentul a avut loc într-o regiune rurală izolată. În vremea aceea valul de relatări din Franţa se afla abia la început. Gatay, care luptase în timpul războiului în Rezistenţă, şi fusese rănit în Luxemburg, a declarat că nu obişnuia să fantazeze. În urma incidentului, a suferit de insomnie, puternice dureri de cap şi şi-a pierdut pofta de mâncare timp de o săptămână. Culme a ironiei, cei opt bărbaţi încă nu sunt convinşi că farfuriile zburătoare sunt obiecte extraterestre, fiind siguri că acestea sunt o invenţie secretă a unei naţiuni cât se poate de terestre – Franţa probabil.

La începutul lunii septembrie 1965, la Jalapa, Mexic, a fost văzut un obiect planând; avea nişte deschizături luminoase pe circumferinţă şi o fiinţă îmbrăcată în negru, cu ochi ce străluceau că ai pisicilor, şi care ţinea o baghetă strălucitoare în mâini. Creatura a dispărut brusc în timp ce era observată pe o stradă din Jalapa de un reporter local,

doi şoferi de taxi şi un toreador.

În cazul de la Carazipho, Brazilia, ce a avut loc pe 26 iulie 1965, au fost văzuţi cinci pitici îmbrăcaţi în uniforme închise la culoare şi purtând cizme scurte. Ni s-a spus că „unul din ei avea în mâna dieaptă un obiect luminos ce semăna cu o baghetă”.

La 28 ianuarie 1967, pe la ora 1: 45 p.m., a fulgerat brusc la Studham Common, lângă Grădina Zoologică Whipsnade, un loc izolat, situat în Chiltern Hills, Anglia. Ploua şi atmosfera era încărcată, raportează cercetătorul englez R.H.B. Winder, care a investigat acest caz pentru *The Flying Saucer Review*. Şapte băieţi în drum spre şcoală se aflau în apropierea locului numit Dell – o vale puţin adâncă, ideală pentru ca să te joci de-a v-aţiascunselea. Alex Butler, în vârstă de zece ani, privea către sud, peste Dell, când a văzut cât se poate de clar, „un om mic, albastru, cu o pălărie înaltă şi cu barbă”.

Alex şi-a chemat prietenii şi s-au îndreptat în fugă spre personajul respectiv. Se aflau la aproximativ douăzeci de iarzi când „a dispărut într-un nor de fum”. Băieţii au fost foarte surprinşi, natural, dar nimic din atitudinea straniului personaj nu inspira teamă şi nici nu sugera vreo ameninţare, aşa că au început să-l caute pe „omuleţul albastru” şi l-au văzut din nou în partea opusă tufişurilor în care stătuse prima dată. S-au îndreptat către el. A dispărut din nou, reapărând în fundul văii. De data aceasta, au auzit voci în tufişurile din apropiere şi s-au speriat un pic. Vocile le reaminteau de „o bolboroseală într-o limbă străină”. Până la urmă, l-au văzut pe omul acela de patru ori înainte de a fi chemaţi la şcoală de clopoţel.

Profesoara lor, Miss Newcomb, a observat cât erau de excitaţi şi, în ciuda faptului că au avertizat-o că n-o să-i creadă, i-a separat imediat şi le-a cerut să scrie cu propriile cuvinte ce anume se întâmplase. Relatările au fost adunate ulterior într-o carte intitulată *The Litt/e Blue*

Mart ori Studham Common, care, notează Winder, reprezintă o lectură fascinantă şi fără îndoială, „va ocupa un loc de onoare în arhivele Şcolii primare din satul Studham”.

Investigaţia a dezvăluit mai multe reperări locale – printre care două aterizări în apropierea locului cu pricina – la câteva luni de la observaţia din ianuarie. Natural, investigatorii au fost interesaţi să-i audă chiar pe băieţi oferind detalii despre apariţia creaturii. Winder relatează:

Ei estimează că omuleţul avea trei picioare înălţime (comparativ cu propria lor înălţime), la care se adăugau două picioare, cât măsura pălăria sau coiful, descris foarte bine ca fiind o gambetă fără boruri, înaltă, cu calotă rotunjită. Culoarea albastră s-a dovedit a fi o strălucire vagă cenuşie-albastră ce tindea să estompeze orice contur şi detaliu. Ei au putut totuşi distinge o dungă ce era mai degrabă o meşă de păr aflată la marginea inferioară a pălăriei, doi ochi rotunzi, ceva ca un triunghi mic şi plat în locul nasului, şi un veşmânt dintr-o singură piesă, cu o centură, neagră, pe care se afla o cutie neagră cu latura aproximativ şase inci pătraţi. Braţele păreau scurte şi creatura le ţinea pe lângă corp, îndreptate în jos. Nu se distingeau picioarele.

Cât despre „norul de fum”, era, se pare, un nor de praf albastru-gălbui aruncat spre urmăritori.

FEREASTRA MAGICĂ

Reverendul Kirk nu se temea să afirme: elfii au ocupat la un moment dat pământul. Astăzi încă se mai crede în gordul Scoţiei că *sith* sau spiriduşii au existat odinioară, credinţă care a supravieţuit în denumirea lor – „Bunii Vecini”, deşi puteau fi şi ostili omului:

Cu toate că *sith*-ii nu nutresc o aversiune înnăscută faţă de oameni şi în diferite ocazii au făcut fapte bune pentru favoriţii lor, sunt foarte iuţi la mânie, capricioşi în comportament şi le place să joace feste vecinilor lor

muritori. Aceste glume trebuie îndurate cu răbdare căci orice rezistenţă sau ostilitate ar putea conduce la represalii înspăimântătoare – *răpirea copiilor sau chiar a adulţilor*. De aceea s-a considerat că este potrivită o atitudine de prietenie pasivă din partea oamenilor.

Sir Walter Scott se referă la aceasta în romanul său *Rob Roy* atunci când pârgarul Nicol Jarvie îi spune tovarăşului său în timp ce treceau peste un deal al spiriduşilor de lângă Aberfoyle:

Lumea le spune… *Daoine Sith*, ceea ce înseamnă, după câte înţeleg, solii păcii; sperând astfel să le câştige bunăvoinţa. Şi ar fi bine să le zicem şi noi tot aşa, domnule Osbaldistone, căci nu-i bine să cârteşti împotriva celor ce stăpânesc locul unde te afli.*

Un cărturar gaelic, Campbell, preot din Tiree, a publicat o povestire numită „Na Amhuisgean – The Dwarfs or Pigmies”, în care remarcă:

Existenţa pigmeilor într-o regiune necunoscută, ce se învecinează cu „regatul frigului”, dacă nu este chiar o parte a acestuia, este interesantă, indicând unele legături dintre mica înălţime a persoanei şi climatul rece care ne conduc la presupuneri în legătură cu răspândirea iniţială a neamului omenesc şi relaţiile cu triburile care se deosebesc acum de altele în ceea ce priveşte înfăţişarea, îmbrăcămintea, modul de viaţă şi dialectele.

Deşi conexiunea între climat şi înălţime nu stă în picioare, remarcile lui Campbell reprezintă un punct de pornire pentru speculaţii interesante. El notează că termenul *Lapanach* se aplică unor anumiţi „oameni mici, îndesaţi, insignifianţi”, care apar în numeroase poveşti; şi adaugă:

În Highlands* există multe poveşti de mare interes… în care oameni mici, asemănători piticilor şi chiar pigmeilor, apar ca buni arcaşi, ucigând oameni mai înalţi şi puternici, datorită priceperii lor în mânuirea arcului şi

săgeţii.

În ciuda înălţimii lor reduse, sunt cunoscuţi ca având o forţă considerabilă. Ei nu sunt „scunzi în felul copiilor, ci sunt indivizi în toată puterea, mici de statură şi musculoşi”.

Aceşti pitici sau pigmei sunt numiţi *Na Amhuisgen* sau, mai corect, *Na h-Amhuisgean*. Foneticul englez pentru cuvântul gaelic *amhisg* ar putea fi „awisk”. Aceleaşi fiinţe sunt întâlnite uneori sub denumirea de *Tamhaisg* şi *Amhuish*, şi ambele cuvinte îi desemnează pe pitici. Este o ironie, totuşi, că într-una dintre poveşti („The Lad with the Skin Garments”, citată de folcloristul MacDougall) awisk-ii se adresează unui intrus uman cu „omuleţule”, în timp ce el îi numeşte „oameni mari”.

Au existat sau nu neamuri de pitici ce trăiau în antichitate alături de locuitorii din vestul sau centrul Europei? Legendele despre zâne şi elfi se bazau oare pe faptul că vechii locuitori ai nordului Insulelor Britanice făceau parte dintr-un astfel de neam? Istoricii şi arheologii declară hotărât că nu. Totuşi, câţiva

— Walter Scott, *Rob Roy* (trad. P. Comarnescu), Ed. Tineretului, Bucureşti, 1965 (n.t.).

— Highlands – regiune ce cuprinde nordul şi nord-vestul Scoţiei (n.t.).

autori, ca de exemplu David MacRitchie, pretind că există unele dovezi în acest sens.

În *Essay Concerning the Pygmies of the Ancients* al lui Tyson, publicat la Londra în 1894, profesorul Windle, din Birmingham, remarcă faptul că un neam de pitici furniza cei mai buni războinici şi gărzi de corp aflaţi în slujba mai multor regi. Tyson a întreprins un studiu extensiv asupra neamurilor de pitici şi îl citează pe istoricul grec Ctesias:

În India de mijloc se află oameni negri, numiţi pigmei, care vorbesc aceiaşi limbă ca şi ceilalţi indieni…

Dintre aceşti pigmei, regele Indiei are trei mii în serviciul său; căci sunt arcaşi foarte pricepuţi.

Şi adaugă:

Se pare că în Persia, lângă lacul Zerrah, au existat triburi de Negrito (pigmei negri), ca [e sunt probabil autohtoni şi s-ar putea să fi format istorica gardă neagră a anticilor regi ai Susaniei.

Lucrarea lui Tyson, a cărei prefaţă a fost întocmită de Windle, a fost scrisă în secolul al XVII-lea După ce atrage atenţia asupra remarcilor lui Ctesias, adaugă:

Talentonius şi Bartholine cred că ceea ce relatează Ctesias despre pigmei, şi anume că erau foarte buni arcaşi, este foarte bine ilustrat de acest text din Iezechiel.

Respectivul text din Iezechiel apare astfel în Biblia regelui Iacob:

Fii Arvadului împreună cu oştirea ta stăteau împrejur pe zidurile şi în turnurile tale se aflau [Gammadimii]…

Dar în Bibliile din 1572 şi 1575 nu apar „Gammadimi”, ci Pygmenieni”. Fără a intra în alte detalii, este clar că povestea gaelică despre o gardă de pitici războinici nu este un caz izolat.

Dacă ne întoarcem la citatul lui David MacRitchie din jurnalul flamand *Ons Volksleven*, putem afla şi altele:

Fen/ander-ii (un neam ce trăia în ţara noastră înainte de celţi) erau mici, dar puternici, pricepuţi şi buni înotători; ei trăiau din vânătoare şi pescuit. În secolul al XI-lea, Adam din Bremen ne descrie descendenţii acestui neam: „Aveau capete mari, feţe plate, nasuri turtite şi guri mari. Trăiau în peşteri săpate în stânci, pe care le părăseau în timpul nopţii pentru a comite fapte sângeroase”. Celţii şi mai târziu cei de neam germanic, atât de înalţi şi puternici, cu greu îi puteau considera pe aceşti omuleţi fiinţe umane. Trebuie să-i fi privit ca pe nişte creaturi stranii, misterioase. Şi când aceşti negri sau *fenlander-i* au trăit timp de mai multă vreme ascunşi, de

frica noilor oameni, în grotele lor, mai ales atunci când au decăzut, sărăcind, sau au murit, au fost transformaţi, de imaginaţia visătorilor germani, în fiinţe misterioase! un fel de stafii sau zei.

Într-o notă, MacRitchie declară că „nu ştie pe ce se bizuie acest autor când vorbeşte despre oameni negri”, dar admite că aceşti *fenlander-i* pitici trebuie priviţi ca strămoşii *awisk*-ilor din legenda gaelică.

O tradiţie din Insulele Orkney oferă o paralelă la povestea de mai sus. cândva, în prima parte a secolului al XV-lea, episcopul Thomas Tulloch din Orkney a dat detalii, în de *Orcadibus Insu/is*, despre tradiţia ce afirmă că arhipelagul a fost locuit cu cinci secole în urmă de *Papae şi un neam de pitici*. Papae erau preoţi irlandezi, iar piticii erau picţii. Aici, MacRitchie citează din lucrarea lui Barry, *Orkney*:

Aceştia nu sunt alţii decât peiths-ii, picţii sau piks-ii… Scriitorii scandinavi îi numesc în general pe piks-i peţi… sau pets; unul din ei foloseşte termenul Petia, în loc de Pictland; şi, în afară de asta, golful îngust ce separă Orkney de Caithness este de obicei denumit Petland Fiord în saga sau poveştile din Islanda.

Asemănările dintre aceste relatări antice, spune MacRitchie, este într-adevăr remarcabilă.

Preoţii irlandezi i-au urmat Sfântului Columba, strănepotul lui Conall dulban, care, spune tradiţia, s-a luptata cu un neam de pitici. Luptele lui Conall Gulban cu piticii se află la originea unei serii de poveşti atribuite uneori altor eroi legendari. Dacă încercăm să ne apropiem pe cât posibil de povestea originală, iată ce obţinem:

Conform lui J.F. Campbell de Islay Conall Gulban era fiul faimosului Neil, strămoşul O’Neill-ilor din Ulster. El era străbunicul Sfântului Columba. Aventurile sale încep în nord-vestul Irlandei, „cândva la începutul secolului al cinejea”. După mai multe întâmplări, Gulban a ajuns pe

„tărâmul lui Lochlann”, probabil Scandinavia, termen având la vremea respectivă un înţeles destul de vag. Acolo Gulban a fost intrigat de o construcţie ciudată şi şi-a întrebat călăuza: „Ce casă ţuguiată se află acolo”.

„Este casa Tamhaisg-ilor, cei mai burii războinici din ţinutul Lochlann”, a răspuns călăuza.

„L-am auzit pe bunicul meu vorbind despre Tamhaisg-i”, a spus Conall, „dar nu i-am văzut niciodată. O să mă duc să-i văd”.

„Nu te sfătuiesc s-o faci!”, a spus călăuza.

Bineînţeles, Conall Gulban a nesocotiti acest sfat. S-a dus la palatul regelui din Lochlann şi l-a provocat la luptă. I s-a răspuns în felul următor, după cum ne spune Campbell din Islay:

Nu se va lupta nimeni cu el la această oră din noapte, dar va fi găzduit în casa amhusg-ilor (awisk), unde se află optsprezece sute de amhusgi… S-a dus acolo şi a intrat înăuntru şi nu era niciun amhuish care să ne zâmbească. Şi dacă a văzut că ei schiţează un zâmbet, el a zâmbit de două ori.

„De ce rânjeşti la noi?”, au spus amhusg-ii.

„De ce rânjeşti la mine?”, a spus Conall.

Ei au spus: „Zâmbim pentru că sângele tău proaspăt. regesc, va fi al nostru şi ne va potoli setea şi sângele tău proaspăt, regesc, ne va ascuţi dinţii”. Iar, Conall a spus „Zâmbetul meu înseamnă că mă uit după unul cu cea mai mare tigvă şi cele mai subţiri picioare şi am să lovesc creierii celorlalţi cu acesta şi creierii lui cu tigvele celorlalţi”.

Evident, omuleţii din acea vreme şi din acel loc nu inventaseră încă raza paralizantă!

Povestea lui Conall Gulban, relatată de Campbell din Islay în *West Hightand Ta/es*, continuă cu multe lupte minunate, pe alte tărâmuri. În Franţa, de exemplu, Conall a învins în acelaşi mod absurd „casa Tamhaisg-ilor, cei mai

buni războinici pe care-i avea regatul Franţei”. MacRitchie concluzionează:

Se înţelege, desigur, că pasajul, aşa cum arată, este pe cât de imposibil, pe atât de absurd. Dar aceasta nu contrazice presupunerea că la baza poveştii s-a aflat probabil o întâlnire între oameni de statură înaltă şi un neam de pitici; numărul mare al ultimilor şi uşurinţa cu care îi învinge eroul sunt exagerări ale povestitorului din vremurile ulterioare, în legătură cu pretinsa imposibilitate a faptului că o poveste poate circula timp de cincisprezece secole şi rămâne totuşi istorică, MacRitchie adaugă:

Se cuvine să reamintim că transmiterea pe cale orală a istoriei şi genealogiei, cu păstrarea limbii şi detaliilor, a reprezentat o adevărată artă a vorbitorilor de limbă gaelică.

Dar atunci s-a întâlnit cu neamul piticilor? în *Scots Lore* (1895), MacRitchie afirmă că piticii au fost exterminaţi ori s-au ascuns în decursul secolului al VI-lea, când Columna şi tovarăşii săi au purtat un adevărat război religios împotriva picţilor. În acelaşi timp, spune el, irlandezii au folosit forţa împotriva aceluiaşi neam în nordul Irlandei. Noii stăpânii priveau pe vechii lor duşmani cu un amestec de vinovăţie şi teamă, şi astfel au luat naştere numeroase zvonuri în legătură cu fantomele picţilor ce încă bântuie ţinuturile respective. Iar aceştia s-au transformat în elfi şi zâne. Această teorie, numită în general „teoria pigmeilor”, nu rezistă dovezilor adunate de istorici în legătură cu picţii.

Denumirea de „Picţi”, aşa cum afirmă Wainwright în *The Problem of the Picts*, (1955), a apărut pentru prima dată în 297 după Hristos, şi de atunci încoace a fost aplicată tuturor populaţiilor ce au trăit la nord de Zidul Antoninian şi nu au fost scoţieni. Avem de-a face cu predecesorii picţilor, numiţi „protopicţi”. Este posibil ca pigmeii lui MacRitchie să fi figurat printre aceştia? Trebuie

să conchidem că printre protopicţi s-au aflat pitici care au fost greşit consideraţi autohtoni? Şi în acest caz, de unde veneau? Teoria lui MacRitchie nu produce decât confuzie şi este amuzant de observat cât pare de stingherit când trebuie să relateze că fenlander-ii nu erau numai pitici, ci şi negri. Existau oare *ikals-i*\n Europa de nord la începuturile istoriei?

Referindu-se la teoria pigmeilor, pe care o respinge, ca şi Hartland de altfel, Evans-Wentz remarcă faptul că aceasta nu rezolvă problemele originilor istorice ale credinţei în spiriduşi, care nu se limitează numai la ţinuturile locuite de celţi. De aceea, în introducerea la ediţia din 1922 a cărţii lui Kirk, A. Lang afirmă: „cel puţin după părerea mea, *locuitorii subterani* ai dl. Kirk nu sunt atât o aducere-aminte tradiţională a unui neam real de pitici trăind sub pământ (o ipoteză formulată de Sir Walter Scott), cât o prelungire a amintirii unor fiinţe htonice, Strămoşii”.

FOLCLOR ÎN FORMARE

Oricât de interesant este să faci speculaţii asupra originii acestor credinţe străvechi, ocazia de a observa folclorul în formare este şi mai interesantă. Atunci când zvonurile moderne se înscriu în aceleaşi şabloane care au intrigat generaţii întregi de oameni de ştiinţă, teologi, lingvişti, încerci sentimentul că ceea ce se poate obţine este un amestec de uimire şi desfătare. Când sună telefonul la Baza Air Force de la Wright-Patterson transmiţându-se observaţiile unui motociclist care tocmai a văzut la marginea drumului ceea ce descrie drept o farfurie zburătoare cu nişte ciudaţi pitici păroşi, suntem martorii unei întâlniri unice a lumii moderne – cu tehnologia sa cu vechile temeri puternice, bruşte, trecătoare, de natură iraţională. *Noi ne aflăm într-o poziţie privilegiată*. Nici Evans-Wentz, nici Hartland nu au reuşit să intervieveze oameni care observaseră de puţină vreme

fenomenele pe care le studiau. Majoritatea martorilor lor vorbeau despre vremuri de mult apuse, spuneau poveşti auzite la gura sobei. Spre deosebire de ei, noi aveam sentimentul că am putea ieşi afară, în noapte, şi pune mâna pe acele creaturi care stau acolo şi ne pândesc. Urmele sunt încă proaspete, aerul încă mai vibrează de emoţie, încă mai miroase a pucioasă în vreme ce înregistrăm relatările respective. Să luăm de exemplu, povestea despre colonelul din Air Force care mergea cu maşina, noaptea, pe un drum liniştit din Illinois, când a observat că un obiect straniu zbura pe deasupra maşinii sale. Arăta, spunea el, ca o pasăre, dar avea dimensiunile unui mic aeroplan. *A dat din aripi* şi a dispărut în zbor. Acesta este tipul de poveste *horror* pe care adolescenţii o spun câteodată când vin târziu acasă şi sunt puţin nervoşi. Dar un colonel din Air Force?

În noiembrie şi decembrie 1966, West Virginia a fost bântuită de o „pasăre” asemănătoare, numită „Mothman” * de reporterii inventivi. Unul din martori, Thomas Ury, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, din Clarksburg, s-a întâlnit cu creatura la ora 7: 15 a.m. pe data de 25 noiembrie 1966, în apropiere.de Point Pleasant. Era ceva mare, cenuşiu, care s-a ridicat de pe un câmp din apropiere. „S-a înălţat precum un elicopter şi a virat deasupra maşinii mele”, i-a spus Ury cercetătorului american John Keel, care a petrecut multe zile în zonă, analizând relatările martorilor. Ury a accelerat până la 75 mile, pe oră, dar „pasărea” era tot acolo, rotindu-se deasupra maşinii. Părea să aibă şase picioare fugime, cu o anvergură a aripilor de opt-zece picioare. Conform celorlalţi martori citaţi de Keel, personajul avea ochi mari, rotunzi, strălucitori şi roşii.

La 11 ianuarie 1967, d-na McDaniel a văzut şi ea „Pasărea”, în plină zi. Ieşise din casă a observat un obiect asemănător unui mic avion zburând peste drum cam la

înălţimea vârfurilor copacilor Când s-a apropiat, a realizat că era ceva ca un om cu aripi. S-a năpustiti, la mică înălţime, deasupra capului ei şi a dat ocol unui mic restaurant din apropiere înainte de a dispărea.

Dna McDaniel este o persoană raţională şi responsabilă.

Iată o altă relatare:

— Mothman – Omul-molie; aluzie la celebrul Batman – Omul-liliac (n.t.)

Intrusul era înalt, subţire şi robust. Avea un nas proeminent şi degete osoase, puternice, care semănau cu nişte gheare. Părea incredibil de fragil. Purta o mantie lungă, cu falduri ca a celor care merg la operă, ca a soldaţilor sau actorilor ambulanţi. Pe cap avea ceva asemănător unui coif înalt, metalic. Sub mantie se observau veşminte strâmte dintr-un fel de material strălucitor ce semăna cu muşamaua sau cu o plasă metalică. Pe piept era agăţată o lampă. Dar lucrul cel mai ciudat erau urechile: mari şi ascuţite, ca ale unui animal

Să fi fost un năzdrăvan îmbrăcat într-un costum de Batman? Pare posibil, mai ales dacă luăm în considerare faptul că „pasărea” ducea ceva în spinare şi executa nişte sărituri incredibile – de fapt zbura. Totuşi e ceva în neregulă cu această explicaţie: un episod asemănător a avut loc nu în West Virginia, în 1966> ci într-o suburbie londoneză, în noiembrie 1837. Ca şi Mothman-ul din Point Pleasant, misteriosul om zburător din Londra a fost ignorat de autorităţi atât cât a fost posibil. În cele din urmă, un locuitor din Peckham a trimis o scrisoare Lordului Primar şi s-au luat măsuri. Patrule călare au cercetat zona; amiralul Codrington a oferit o recompensă (apropo, încă nu a revendicat-o nimeni!). Şi J. Vyner, care a scris un articol remarcabil despre acest mister, ne informează că „însuşi bătrânul duce de Wellington şi-a instalat tocuri de pistol la oblâncu! şeii şi a pornit călare după căderea serii

în căutarea lui Springheel Jack”.

La 20 februarie 1838, Jane Alsop, o tânără de optsprezece ani din Old Fort, Londra, a auzit cum cineva sună insistent la uşa din faţă. Ieşind afară, s-a aflat în faţa „unei apariţii hidoase”.

— Springheel Jack. Purta veşminte strălucitoare şi avea o lampă pe piept. Ochii lui păreau a fi nişte sfere de foc strălucitoare. Când Miss Alsop a început să ţipe, intrusul i-a gpucat braţul cu degetele lui ca nişte gheare, d’ar sora ei s-a grăbit să-i vină în ajutor. Vizitatorul a aruncat ceva ca un gaz aprins în faţa lui Jane şi ea şi-a pierdut cunoştinţa. Jack a fugit, mantia i-a c’azut, dar a fost ridicată imediat de o altă creatură, care a fugit şi ea.

Cu două zile mai înainte deşi nu s-a aflat decât după ce incidentul de la Old Ford a apărut pe primele pagini ale ziarelor, o anumită Miss Scales, din Limehouse, mergea pe Green Dragon Alley. Aleea era un pasaj slab luminat; atunci când a zărit personajul cel înalt pândind în umbră, Miss Scales a ezitat, aşteptând-o pe sora ei care rămăsese în urmă.

Sora, care l-a descris pe vagabond ca „înalt, subţire şi (fără ghilimele) manierat”, a sosit la timp pentru a vedea mantia acestuia aruncată alături şi lumina unei lanterne aţintită asupra fetei speriate. Nu era timp pentru ţipăt; nepământeană flacără albastră a lui Jack a ţâşnit către faţa victimei, care s-a prăbuşit la pământ, într-un leşin adânc. După care, Jack a dispărut liniştit.

Vyner sugerează că Jack avea un *randez-vous* în Green Dragon Alfey şi dorea să scape de martorii nedoriţi. La o săptămână după incidentul de la Old Ford, Jack a bătut la uşa casei domnului Ashworth din Turner Street şi a cerut să vorbească cu acesta. Servitorul care a deschis a început să ţipe. Jack a fugit. Ulterior nu a mai fost văzut în împrejurimile Londrei. A fost realizat un contact? Este într-adevăr straniu, remarcă Vyner, că Springheel Jack a vizitat

în două zile două case aflate la depărtare de mai puţin de o milă una de alta, ale căror proprietari se numeau respectiv Alsop şi Ashworth. Doi dintre martorii principali, ca şi în West Virginia, erau tinere femei. împreună cu ele se aflau, în două cazuri, surorile lor. Se pare că avem de-a face cu un şablon. Dar, deşi tipic, este unul absurd.

În anul 1877, Jack, care purta veşminte strâmte şi un coif strălucitor, a fost văzut din nou la Aldershot, Hampshire, Anglia. Cu această ocazie, a zburat pe deasupra a doua santinele, care au tras în el. A ripostat cu o „rafală” albastră de foc, care i-a ameţit, apoi a dispărut. Vyner crede că tot Jack a provocat panică la sfârşitul lui august 1944, la Mattoon, Illinois. A fost observat iţindu-se la ferestre, noaptea, „ca şi cum ar fi căutat pe cineva cunoscut”. Majoritatea martorilor erau femei; câteva au afirmat că şi-au pierdut cunoştinţa după ce vizitatorul a îndreptat spre ele un fel de aparat, care răspândea un miros ciudat, scârbos.

În primăvara anului 1960, bijutierul italian Salvatore Cianci mergea cu maşina în apropiere de Syracuza, Sicilia, când în lumina farurilor a apărut o creatură mică, având haine strălucitoare şi cu o cască de scafandru pe cap. Nu avea braţe, ci două „aripi mici”. DI Cianci a suferit u/i şoc nervos.

La 16 noiembrie 1963, într-o sâmbătă, patru adolescenţi se aflau în apropiere de Sandling Park, lângă Hythe, Kent, Anglia. Unul din cei patru, John Flaxton, în vârstă de şaptesprezece ani, povesteşte că s-au speriat de un obiect despre care au crezut mai întâi că este o stea:

Era nefiresc. Lumina roşiatică-gălbuie cobora din cer la unghi de şaizeci de grade. Pe măsură ce se apropia de pământ, părea că pluteşte tot mai încet (...)

Deodată, o lumină aurie strălucitoare, a apărut în câmpul de lângă ei, după ce primul obiect dispăruse în spatele unor copaci: Se afla la aproximativ optzeci de iarzi,

plutind la circa zece picioare deasupra solului. Părea că se deplasează odată cu noi, oprindu-se când ne opream, ca şi cum ne observa. Lumina era ovală, cu o lăţime de aproximativ douăzeci de picioare, având un miez solid, strălucitor.

A dispărut în spatele copacilor şi câteva secunde mai târziu a apărut un personaj întunecat. Era în întregime negru, cam de dimensiunile unui om, dar nu avea cap. Părea să aibă aripi de liliac şi s-a îndreptat, împleticindu-se, spre noi. Nu l-am aşteptat.

Folclor în formare. De la *farfadets*, ne-am îndreptat către timpurile moderne, cu Springheel Jack şi Mothman. Şi am constatat că arsenalul vizitatorilor noştri a devenit tot mai precis. Lanterna lui Jack şi arma lui cu raze au supravieţuit în poveştile moderne, în comicsurile din secolul douăzeci, în serialele de televiziune. Dar adevărata întrebare este: Sunt toate acestea reale? Şi dacă nu, cum anume putem explica punctele comune ale descrierilor într-o vreme în care nu erau nici comicsuri, nici televiziune?

Artistul italian R.L. Johannis a trăit o remarcabilă experienţă în anul 1947, într-o vreme în care denumirea de „farfurie zburătoare” era deja populară în Statele Unite, dar documentaţia despre aterizări era inexistentă. Era 14 august. Mergea singur pe malul unui pârâu din regiunea muntoasă situată între Italia şi Iugoslavia. Între nişte stânci, a văzut deodată un obiect mare, de un roşu strălucitor, de forma unei lentile, cu un diametru de aproximativ zece iarzi. Alături se aflau două persoane, „copii”, a crezut la început, până ce a realizat că sunt pitici – nu mai văzuse aşa ceva niciodată.

Cele două fiinţe aveau mai puţin de trei picioare înălţime; capetele erau mai mari decât cele ale oamenilor. Nu aveau păr, nici gene sau sprâncene. Feţele erau verzui, nasurile drepte, gurile ca nişte deschizături, dându-le

cumva înfăţişarea unor peşti. Ochi uriaşi, rotunzi şi proeminenţi, de culoare galben-verzuie. Pielea din jurul ochilor forma nişte cercuri mai degrabă decât pleoape. Când Johannis s-a mişcat, una dintre acele fiinţe şi-a atins centura. Imediat, din centrul centurii au fost emise ceva ca o rază şi un nor mic. Johannis a simţit o descărcare electrică\şi s-a trezit la pământ, neputincios şi foarte slăbit. Şi-a adunat toată energia pentru a întoarce capul şi a observa cele două fiinţe care se îndepărtau. Un moment mai târziu dispăruseră.

În 1965, la US Air Force a fost raportat un caz similar. Dr. J Allen Hynek şi cu mine am încercat în zadar să realizăm o investigaţie prin intermediul lui Project Blue Book, filtrul US Air Force pentru repetările OZN din anii 1960. În Cele din urmă, cazul a fost încredinţat, la sugestia mea, unui grup de civili care a realizat un studiu rapid şi îngrijit al declaraţiei singurului martor, dl S. Detaliile sunt acum accesibile, fiind publicate în excelenta carte a conducătorilor grupului, Lorenzen-ii. Numit de aceştia „cel mai spectaculos raport pe care l-am examinat”, incidentul a avut loc pe 4 septembrie 1964, în munţii din nordul Californiei, la aproximativ opt mile de Cisco Grave.

— Dl S. se afla la vânetoare; la un moment dat s-a pierdut de ceilalţi. Se întuneca, aşa că a aprins câteva focuri pentru a-şi semnala poziţia.

Nu a trecut mult şi a observat o lumină pe cer; a crezut că e vorba de un elicopter trimis în căutarea lui. Totuşi, când acesta s-a oprit şi a planat în linişte în apropiere, a realizat că era vorba de un obiect neobişnuit şi s-a urcat într-un copac pentru a-l observa dintr-o poziţie mai avantajoasă. Lumina a înconjurat copacul. DI S. a văzut un fascicul şi un obiect întunecat la culoare căzând pe pământ. Apoi a observat un personaj ce s-a năpustit printre copacii de dedesubt şi un altul deplasându-se dintr-o direcţie uşor diferită. Ambele personaje s-au apropiat de

copacul în care stătea şi l-au privit. Aveau puţin peste cinci picioare înălţime, estimează martorul, şi erau îmbrăcate într-o uniformă argintie, ce le acoperea capetele. O a treia creatură a apărut ceva mai târziu, comportându-se mai degrabă ca un robot decât ca un animal sau om. Era mai închis la culoare şi avea doi „ochi” roşii-oranj. Nu avea gură, ci mai degrabă ceva ca o despicătură care se deschidea ca uşa unui cuptor.

În restul timpului în care dl S. a fost conştient, creaturile au încercat în numeroase feluri să-l facă să cadă din copac. El a reuşit să-i ţină la respect aruncând bucăţi aprinse de hârtie şi haine spre ei, la care au reacţionat cu teamă. Arma principală folosită împotriva sa a fost una foarte bizară. Dacă ar fi să credem cele spuse de el, creatura „asemănătoare unui robot” a lăsat să-i cadă „falca”, apoi şi-a plasat „mâna” în cavitatea dreptunghiulară dezvăluită în felul acesta şi a emis un norişor de fum în direcţia dl S. Fumul s-a răspândit şi, atingându-i, l-a făcut să-şi piardă cunoştinţa. Efectul acestuia era comparabil cu a fi brusc privat de oxigen, a declarat dl S.

Povestea e greu de crezut: să nu fi fost în stare astfel de creaturi să urce într-un copac? Dacă au ieşit dintr-o farfurie zburătoare de ce n-au zburat până în locul în care se refugiase martorul? La fel de greu este să dovedeşti că dl S. a avut un coşmar. Martorul nu obişnuieşte să viseze urât şi când s-a trezit a doua zi, încă legat cu cureaua de copac, în jur se mai aflau obiectele aruncate în intruşi. În plus, există descrierea ciudatului şi puternicului gaz care joacă un rol important în relatare, ca şi în incidentele legate de Springheel Jack, reperarea lui Johannis şi cazul lui Sonny Dezverges din august 1952.

Conform raportului întocmit de căpitanul Ruppelt în urma investigărilor făcute în Florida, Dezverges, şeful unui grup de cercetaşi, a respirat acelaşi gaz pe când pătrundea

într-o pădure pentru a cerceta o lumină stranie, trezindu-se, faţă-n faţă cu o fiinţă oribilă care-l privea din turela unei maşini zburătoare cum nu mai văzuse în viaţa lui.

A îngheţat când s-a oprit şi a observat o mică minge roşie de foc ce se îndrepta spre el. Pe când cobora, s-a transformat într-un nor roşu. Şi-a aruncat lanterna şi machetta şi şi-a acoperit faţa cu mâinile. Pe când ceaţa îl învăluia, a leşinat.

Întâmplarea a fost confirmată de un memoriu nepublicat scris de Ruppelt la 12 septembrie 1952, la întoarcerea sa de la West Palm Beach. Căpitanul Ruppelt şi locotenentul R.M. Olsson şi-au început investigaţiile în dimineaţa zilei de 9 septembrie.

S-a purtat o discuţie cu căpitanul Corney pentru a se decide dacă era sau râu cazul să se continue investigarea cazului pe care cei doi ofiţeri ATIC nu-l cunoşteau. Cpt. Corney a declarat că, după ştiinţa lui, nu se petrecuse nimic remarcabil. A fost întrebat despre presupusele telefoane anonime primite de dl Dezverges. El a declarat că Dezverges îl sunase cu aproximativ două săptămâni în urmă, spunându-i că a primit nişte telefoane de ameninţare în timp ce se afla la serviciu. În linii mari, aceste telefoane îi cereau lui Dezverges să lase baltă povestea; dacă nu, are să-i pară rău etc.

Nu s-a acordat prea mare atenţie reclamaţiei; Ruppelt şi-a continuat investigaţia, intervievând pe cei care-l cunoşteau pe şeful cercetaşilor şi mai ales pe membrii grupului de cercetaşi care se aflau în maşină împreună cu el atunci când s-a hotărât să se ducă în pădure:

Le-a dat instrucţiuni băieţilor ca, dacă nu se întoarce în zece minute, să se ducă după ajutor şi a pornit în pădure. Băieţii au declarat că puteau vedea lumina lanternei sale pe măsură ce se afunda în pădure. Din acest punct, declaraţiile băieţilor diferă oarecum.

Primul băiat a declarat:

Nu a văzut prima lumină pe care a zărit-o Dezverges. Totuşi, după ce Dezverges a căzut, a declarat că văzuse farfuria zburătoare şi s-a întors în automobil, băiatul s-a uitat pe fereastră şi a văzut un semicerc de lumini albe cu un diametru de aproximativ trei inci (sic) coborând la un unghi de 45 de grade spre copaci. Niciunul dintre ceilalţi cercetaşi nu a văzut asta. Pe urmă a declarat că l-a văzut pe Dezverges ducându-se în pădure şi că următorul lucru pe care l-a observat a fost o serie de lumini roşii în poiană… Imediat ce a zărit luminile roşii, declară el, l-a văzut pe Sonny „îngheţând” şi căzând. Iată ce spun ceilalţi doi băieţi:

Amândoi l-au urmărit pe Dezverges mergând printre copaci, au putut vedea fasciculul luminos al lanternei, apoi Dezverges a dispărut pentru câteva secunde sau cel puţin lumina a dispărut. Următorul lucru observat au fost mai multe lumini roşii. Arătau ca nişte flăcări sau ca nişte artificii. Luminile nu alcătuiau un model distinct, unele urcau, altele coborau sau se roteau în toate direcţiile. Li s-a părut că sunt şase sau opt lumini răspândindu-se în toate direcţiile. În vremea asta alergau pe drum după ajutor.

Avem aici confirmarea luminilor roşii. Totuşi, martorii nu se aflau destul de aproape pentru a suporta efectele acestora; dar este interesant de remarcat că luminile au continuat „să se deplaseze încoace şi-ncolo” după ce şeful cercetaşilor (conform propriei relatări) era aproape inconştient.

Este de asemenea interesant de notat, în context, că în urmă cu mai bine de un secol înainte, Leroux de Lincy, în a sa

Livre des légendes, spune următoarele despre elfi:

Dacă un muritor îndrăzneşte să se apropie de ei, *aceştia deschid gura* şi, lovit de răsuflarea lor, imprudentul moare otrăvit.

La 7 octombrie 1954, dl Margaillon a văzut un obiect care a aterizat pe un câmp din Monteux, Franţa. Avea forma unei emisfere, cu diametrul de aproximativ doi iarzi şi jumătate. Martorul *a simţit că se sufocă* şi a fost ca paralizat în timpul observaţiei. Brusca lipsă de aer notată în cazul de la Cisco Grove este frecvent raportată de martorii aterizărilor OZN, aşa cum sunt şi ochii deosebiţi ai micilor creaturi: roşii-oranj, strălucind în întuneric.

La 9 octombrie 1954, în Lavoux, Vienne, Franţa, un fermier care mergea pe bicicletă s-a oprit brusc văzând un personaj îmbrăcat într-un fel de „costum de scafandru”. Necunoscutul a îndreptat spre el un fascicul dublu de lumină. Părea încălţat cu „cizme fără tocuri”, avea ochi foarte strălucitori, un piept extrem de păros şi purta două „faruri”, unul sub altul, pe partea din faţă a costumului.

Nouă zile mai târziu, la Fontenay-Torcy, tot în Franţa, un bărbat şi soţia sa au relatat că au văzut pe cer un obiect roşu, în formă de trabuc. Brusc, s-a îndreptat în picaj spre ei, lăsând în urmă o dâră roşiatică, şi a aterizat în spatele unor tufişuri. După ce au ajuns în vârful dealului, martorii s-au aflat în faţa unui individ corpolent, aparent uman, dar având numai aproximativ trei picioare înălţime. Unul din martori şi-a pierdut cunoştinţa. Patru alte persoane au văzut obiectul în zbor, din alt loc. Un’al treilea grup de martori aflaţi în alt oraş, Şanson-la-Poterie, au văzut obiectul zburător îndreptându-se spre vest cu o viteză extraordinară. Ţinutul a fost luminat pe o suprafaţă de două mile lăţime.

Este într-adevăr potrivit să-i spunem investigatorului unor astfel de cazuri (folosind cuvintele poemului „The Night-Piece to Julia” al lui Robert Herrick);

Her eyes the Glow-worme lend thee.
The Shooting Starres attend thee;
And the elves also.
Whose little eyes glow

Like the sparks of fire, befriend thee.*

Ocupanţii OZN-urilor, ca şi elfii din vechime, nu sunt extratereştri. Ei aparţin unei alte realităţi.

— Ochii ei că ai licuricilor te călăuzeau/ Stelele căzătoare te însoţeau; / Şi de asemenea elfii, / Ai căror ochi mici străluceau/ Precum scânteile, ocrotindu-te (n.t.).

Partea a Doua

O AL TĂ REALITATE

Pe drum, între Burford şi Stratford, am avut nişte revelaţii uimitoare şi neobişnuite pentru mine în legătură cu ceea ce aş putea numi Natura Realităţii: *Erau legate într-un anume fel de discul acela strălucitor şi au avut un efect profund asupra mea, cauzând ceea ce este îndeobşte cunoscut sub numele de schimbarea personalităţii. Nu voi încerca să explic ce anume înseamnă aceste revelaţii deoarece aproape toate religiile lumii au încercat să o facă şi nu au reuşit.*

Scrisoare adresată autorului de un martor OZN

r principala întrebare pusă de fenomenul OZN este următoarea: Ce se întâmplă cu martorii care trăiesc o întâlnire de aproape? Sunt reale „răpirile”? Şi dacă da, unde sunt duşi acei oameni?

Din nou ne va fi de folos să scoatem poveştile din contextul nord-american al secolului douăzeci şi să le privim în legătură cu mai marele univers al relatărilor din alte timpuri şi alte locuri. Chiar Comunitatea Secretă, la urma urmei, îi luă pe oamenii obişnuiţi. La fel făceau locuitorii Magoniei, ca şi oamenii din cer prezenţi în folclorul amerindienilor…

A doua parte a acestei cărţi se ocupă de directa interacţiune dintre oameni şi aceste pretinse fiinţe – cu ceea ce cunoaştem despre realitatea lor fizică şi impactuf lor asupra noastră.

Pe măsură ce va parcurge capitolele acestei a doua părţi, cititorul va vedea conturându-se un fapt major

dincolo de ceafa teoriilor umane şi visurilor fragile. Nu este vorba pur şi simplu de câteva basme relatând despre întâlniri între o mână de oameni şi creaturi stranii din cer. Acesta este un mit străvechi aparţinând întregii lumi, mit ce a influenţat structurile credinţei noastre, speranţele noastre ştiinţifice şi chiar felul în care ne privim pe noi înşine.

Nu folosesc aici cuvântul *mit*\n sensul de ceva imaginar, ci, dimpotrivă, în sensul de ceva atât de adevărat şi de profund încât influenţează elementele de bază ale gândurilor noastre. Există patru componente ale mitului: o componentă *emoţională*, examinată în Capitolul patru, care ia forma tentaţiei cosmice, incluzând câteva poveşti ale unor întâlniri sexuale, care par şocante sau scandaloase, dar formează o parte semnificativă a întregii probleme. Apoi, în Capitolul cinci, vom aborda componenta *celestă*, care cuprinde semnele cereşti, pretinsele contacte cu îngerii şi cu creaturile de pe alte planete – cu alte cuvinte, întreaga panoplie a. intervenţiei externe în afacerile oamenilor. Am avut grijă să folosesc aici mai puţin obişnuitul cuvânt *ceresc* în loc de mai precisul şi mai potrivitul *extraterestru* din pricina nefericitelor sensuri pe care le are acest ultim termen în zilele noastre.

În Capitolul şase vom examina cel mai dificil subiect al cercetării OZN: componenta *metapsihică* a reperărilor. Este un aspect pe care toate studiile oficiale şi majoritatea celor particulare au încercat să-l evite, dar este prezent şi nu mai putem închide ochii, nici minţile în faţa lui. Logica obişnuită nu poate fi aplicată paranormalului. Am „fabricat” cuvântul *metalogic* pentru a descrie consecvenţa internă a experienţei, care include adesea observaţii ce sunt, aparent, absurde din punct de vedere logic. Cercetătorul britanic Jenny Randles denumeşte această componentă „factorul OZ”.

În fine, în Capitolul şapte, vom atinge cel mai

puternic şi înfricoşător aspect al mitului OZN: componenta *spirituală*, care ne-a oferit ceea ce am numit o „morfologie a miracolelor”. De la Stâlpul de Foc şi Tufişul Arzător la apariţiile Fecioarei la Fatima şi viziunile lui Joseph Smith, toate miracolele importante din istoria omenirii pot fi înscrise în cadrul mitic constituit de noi. Departe de a fi mulţumit, am reacţionat la această observaţie cu un amestec de respect şi umilinţă în faţa adevăratelor dimensiuni ale problemei pe care încercăm să o descriem cu limitata înţelegere umană, cu resursele noastre ştiinţifice care nu au fost influenţate nici de ameninţarea flăcărilor Iadului, nici de promisiunile Raiului.

COMPONENTA EMOŢIONALĂ: TENTAŢIA COSNACĂ

CAZUL LUI GERRY IRWIN

În cartea sa despre folclorul ţărilor celtice, Walter Evans-Wentz afirmă că memoria unei persoane care reuşeşte să părăsească tărâmul zânelor este de obicei „spălată”: persoana nu-şi mai aminteşte ce a văzut sau a făcut acolo. Lucrul este valabil şi în cazul multor relatări moderne despre OZN-uri. Şi într-adevăr soldatul de rangul întâi Gerry Irwin nu-şi mai amintea nimic atunci când s-a trezit la 2 martie 1959 la Spitalul din Cedar City. Zăcuse fără cunoştinţă timp de douăzeci şi trei de ore, murmurând din când în când ceva despre o „jachetă în tufiş”. Când şi-a recăpătat cunoştinţa, prima sa întrebare a fost: „Mai sunt şi alţi supravieţuitori?”

Povestea soldatului Irwin este stranie şi s-a făcut foarte puţin pentru clarificarea ei. A fost menţionată o dată în literatura OZN, de răposatul James Lorenzen, directorul grupului APRO, şi nu a reprezentat, după ştiinţa mea, subiectul nici unei investigaţii ulterioare. Ea ar fi făcut lumină asupra contextului sociologic al rapoartelor OZN. Poate că, aşa cum sugerează Lorenzen, a existat o anchetă militară, rămasă secretă. În acest caz, discreţia autorităţilor, dacă sunt într-adevăr interesate de liniştea

sufletească a naţiunii, nu reprezintă lucrul cel mai bun. Faptele din cazul Irwin, ce ne serveşte drept introducere în discutarea problemei „contactului”, arată clar că cercetarea deschisă este acum imperativă asupra tuturor aspectelor fenomenului.

Pe 28 februarie 1959, seara, Gerry Irwin, un tehnician ce lucra la o bază de rachete Nike, a plecat din Nampa, Idaho, îndreptându-se către barăcile din Fort Bliss, EI Paso, Texas. Ajunsese la Cedar City, Utah, şi o luase spre sud-est pe drumul

14 când a observat un fenomen neobişnuit la şase mile de bifurcaţie. Totul în jur era luminat şi un obiect strălucitor traversa cerul de la dreapta la stânga. Irwin a oprit maşina şi a coborât. A

urmărit obiectul care continua să se îndrepte spre est până ce acesta a dispărut în spatele unui pod.

Martorul s-a gândit că văzuse probabil un avion în flăcări ce încerca o aterizare forţată, caz în care nu era timp de pierdut. În consecinţă, în loc să-şi continue drumul, Irwin a scris un bilet („M-am dus să cercetez o posibilă prăbuşire a unui avion. Rog chemaţi poliţia”) şi l-a aşezat pe volanul maşinii. Cu cremă de ghete, a scris „STOP” pe aripa maşinii pentru a fi sigur că cineva va găsi biletul, apoi a plecat pe jos în căutarea presupusului avion.

După aproximativ treizeci de minute, un paznic de vânătoare şi pescuit a oprit lângă maşina lui Irwin. A dus biletul respectiv şerifului Otto Pfief, din Cedar City, care a adunat câţiva voluntari şi s-a îrâtors la locul în care se afla vehiculul. Slouăzeci de minute după ce reperase straniul obiect, Gerry Irwin a fost descoperit în stare de inconştienţă şi dus la spital. Nu a fost găsită nicio urmă a prăbuşirii vreunui avion.

La spital, dr., Broadbent a constatat că temperatura şi respiraţia lui Irwin erau normale. Părea a fi pur şi simplu adormit, dar nu a putut fi trezit. Dr. Broadbent a

diagnosticat isterie. După ce s-a trezit, Irwin s-a simţit bine, deşi era încă intrigat de dispariţia jachetei. A fost asigurat că nu avea aşa ceva la el atunci când a fost găsit. Irwin a fost transportat cu avionul la Fort Bliss şi pus sub observaţie la William Beaumont Army Hospital timp de patru zile, după care s-a întors la datorie.

Câteva zile mai târziu, pe când se afla în tabără, Irwin a leşinat, dar şi-a revenit repede. După alte câteva zile duminică

15 martie, a leşinat din nou pe o stradă din El Paso şi a fost transportat la Southwest General Hospital. Aici s-a constatat că starea sa fizică era similară cu cea observată la Cedar City. S-a trezit luni, pe la 2: 00 a.m., şi a întrebat: „Mai sunt şi alţi supravieţuitori?”. I s-a spus că era 16 martie, nu 28 februarie. fost dus din nou la William Beaumont Hospital şi pus sub observaţie de medicii psihiatri. A rămas acolo mai mult de o lună. Lorenzen relatează că, după părerea căpitanului Valentine, rezultatele testelor indicau că Irwin era normal. A ieşit din spital la 17 aprilie.

În ziua următoare, urmând un foarte puternic îndemn, a părăsit fortul fără permisiune, a luat un autobuz din El Paso, a ajuns la Cedar City duminică după-amiază (19 aprilie), s-a dus la locul unde văzuse obiectul, a părăsit şoseaua şi s-a îndreptat către dealuri – direct spre tufişul în care se afla jacheta lui. Într-un buzunar se găsea un creion în jurul căruia era înfăşurată strâns o bucată de hârtie. A luat hârtia şi a ars-o. Apoi parcă a ieşit dintr-o transă. A trebuit să caute drumul. Nu înţelegea de ce venise acolo, dar s-a întâlnit cu şeriful Otto Pfief, care i-a povestit detaliile primului incident.

Lorenzen-ii l-au contactat pe Irwin după ce acesta s-a întors la Fort Bliss şi a fost supus unei noi examinări psihologice, la fel de inutilă ca şi precedenta. Cazul său a ajuns la urechile inspectorului general, care a ordonat o

nouă investigaţie. La 10 iulie, Irwin a intrat din nou în spital. La 1 august, a lipsit de la raport. O lună mai târziu era considerat dezertor. Nu a mai fost văzut niciodată.

NEW HAMPSHIRE VIZITAT DIN NOU

Cazul Irwin aminteşte de un alt incident care a devenit unul din modelele folclorului american modern: relatarea lui Betty şi Barney Hill şi examinarea lor sub hipnoză de către dr. Benjamin Simon, caz ce este pe larg prezentat de John Fuller în excelenta sa carte *The Interrupted Journey*. Cititorul trebuie să-şi reamintească principalele caracteristici ale cazurilor Irwin şi Hill pentru a putea să urmărească subiectul acestui capitol.

Raportul No. 100 – 1 – 61 din dosarele Bazei Air Force din Pease, New Hampshire, a fost întocmit de maiorul Paul W. Henderson. Este singurul document oficial în legătură cu cazul Hill şi conţine un detaliu necunoscut atât doctorului Simon, cât şi lui John Fuller: *obiectul văzut de familia Hill a fost detectat de un radar militar*.

În timpul unei conversaţii întâmplătoare purtate pe 22 septembrie între maiorul Gardiner B. Reynolds, 100th B S DC01, şi căpitanul Robert O. Daughaday, comandant 1917 – 2 AACS DIT, Pease AFB, N.H. a ieşit la iveală că la 02: 14 ora locală, pe 20 septembrie, a avut loc un incident straniu. La vremea respectivă nu a fost acordată nicio importanţă incidentului.

Reperarea vizuală propriu-zisă este rezumată astfel:

În noaptea de 19 – 20 septembrie, între 20/0001 şi 20/0100, dl. şi d-na Hill se îndreptau spre sud pe drumul 3, aflându-se lângă Lincoln, N.H., când au observat prin parbrizul maşinii un obiect ciudat pe cer. L-au remarcat datorită formei sale şi intensităţii luminilor în comparaţie cu stelele. Vremea era frumoasă şi cerul senin.

Raportul conţine relatarea lui Betty Hill în legătură cu reperarea, aşa cum a fost prezentată de oficialităţile de la Baza Air Force de la Pease:

Observatorii mergeau cu maşina în direcţia sudică pe drumul 3, la sud de Lincoln, N.H., când au observat un obiect foarte luminos în faţa maşinii la un unghi de elevaţie de aproximativ 45°. Le-a părut ciudat din pricina formei şi intensităţii luminilor în comparaţie cu stelele din jur. Vremea era bună, iar cerul senin. Au continuat să observe obiectul din maşina în mers timp de câteva minute, apoi s-au oprit. După ce au oprit maşina, au folosit un binoclu.

Obiectul se deplasa foarte repede spre nord. Şi-a schimbat direcţia destul de abrupt şi apoi s-a îndreptat spre sud. Nu se auzea niciun sunet. Ambii observatori au folosit binoclul. În timp ce plana, din corpul „obiectului” au început să apară alte obiecte, pe care le-au descris ca arătând ca nişte aripi ce formau un V în momentul în care s-au extins. „Aripile” aveau lumini roşii în vârfuri… Obiectul a continuat să coboare până ce a părut să se afle la numai câteva „sute de picioare” deasupra maşinii. În acest moment s-au hotărât să părăsească repede zona.

În timp ce obiectul se afla în faţa lor după ce „se năpuâtise în jos”, au auzit o serie de „bâzâituri” scurte, puternice, pe care le-au descris ca semănând cu cele făcute de un diapazon. Au relatat că au simţit aceste sunete bâzâitoare în automobil. Nicio altă observaţie vizuală nu a mai fost făcută în legătură cu obiectul. Au continuat drumul şi când au ajuns în apropiere de Ashland, N.H.; la aproximativ treizeci de mile de Lincoln, au auzit din nou „bâzâitul” emis de „obiect”; totuşi de data aceasta nu l-au mai văzut.

Dna Hill a relatat că „obiectul” se mişca dezordonat îşi schimba direcţia brusc şi în timpul zborului a urcat şi a coborât de mai multe ori, foarte rapid. Zborul a fost descris ca fiind smucit şi nu liniştit.

Raportul este remarcabil prin ceea ce *nu* conţine. Constatarea, este tipică pentru o mare parte a dosarelor Air Force (majoritatea celor care conţin o apropiere de un

OZN), în care atât şovăiala martorilor, cât şi lipsa unei urmăriri adecvate au eliminat informaţia semnificativă. În cazul menţionat, martorii nu au dat nicio informaţie despre fiinţele pe care le-ar fi putut vedea la bordul navei în timpul observaţiei cu binoclul. O investigaţie corectă ar fi dezvăluit un element de care nu şi-au dat imediat seama: ei nu pot justifica un gol de două ore între cele două perioade de bâzâit. De fapt, nu-şi pot aminti cum anume au străbătut cele treizeci şi cinci de mile între Indian Head şi Ashland, lucru menţionat doar în trecere în raportul Air Force.

Ambii martori au avut o serie de coşmaruri ciudate. Visurile respective i-au îndemnat să meargă la un psihiatru care a folosit hipnoza pentru a descoperi esenţa problemei şi numai atunci s-a descoperit că la originea coşmarurilor se pot afla cele două ore lipsă. Hipnotizaţi separat, Betty şi Barney Hill au declarat că au fost luaţi în OZN de nişte fiinţe stranii.

Am audiat porţiunea de bandă ce se referă la „răpirea” lui Betty şi Barney Hili. Am petrecut două zile în New Hampshire cu martorii şi cu dr. Simon şi John Fuller. Cazul reprezintă un model general ce nu poate fi separat de întregul fenomenului.

În primul rând, este interesant de notat că după tratament, cei doi şi-au amintit unele detalii, cazul căpătând majoritatea caracteristicilor altor aterizări OZN, despre care familia Hill nu avea cum să ştie. Iată un astfel de detaliu: Betty Hill şi-a amintit că, după ce maşina s-a oprit, un grup de „oameni” s-a îndreptat către ei, creaturile au deschis uşa vehiculului şi au aţintit un mic aparat spre ea. Când am întrebat-o cu ce obiect obişnuit l-ar putea compara, mi-a spus: „Se prea poate să fi fost un creion”.

Nu este necesar să repet descrierile făcute de familia Hill în legătură cu maniera în care au fost răpiţi sau despre

condiţiile din interiorul obiectului. Este suficient să spun că declaraţiile făcute sub hipnoză de Betty şi Barney sunt în general asemănătoare. Şi este de asemenea util de studiat relatările detaliate ale martorilor despre creaturile respective, lată ce declară Betty:

Majoritatea bărbaţilor sunt de înălţimea mea… Niciunul nu este la fel de înalt ca Barney, aşa că eu cred că au între 5 şi 5 picioare şi 4 inci. Piepturile lor sunt mai mari decât ale noastre; nasurile erau mai mari (mai lungi) decât cele obişnuite, deşi am văzut oameni cu nasuri ca ale lor – Jimmy Durante, de exemplu. Tenurile lor erau cenuşii; ca o pictură gri pe fond negru; buzele aveau o tentă albăstruie. Părul şi ochii erau foarte închişi, poate negri.

Într-un anume sens, arătau ca nişte mongoloizi… o faţă rotundă şi o frunte lată, grosolane. Pielea lor părea albastru-cenuşie, dar probabil ceva mai deschisă la culoare. Ochii lor se mişcau şi aveau pupile. Am avut senzaţia că semănau mai degrabă cu ochii pisicilor.

Pe de altă parte, Barney declară:

Bărbaţii aveau capete în formă de ou, cu un craniu mare, ce se ascuţea spre bărbie. Ochii parcă erau plasaţi lateral, putând vedea probabil cu câteva grade dincolo de limitele spaţiului lateral pe care îl acoperim noi. Asta m-a surprins… (Gura) arăta de parcă cineva ar fi trasat o linie orizontală cu câte o mică linie perpendiculară de fiecare parte. Această linie orizontală reprezenta buzele, fără muşchii pe care îi avem noi. Şi se separa uşor când scoteau acel sunet – mumumumming. Textura pielii, aşa cum îmi amintesc după acea scurtă privire, era cenuşie, aproape metalică. Nu am observat niciun fel de păr sau vreun acoperământ al capului. Nu am observat nicio proeminenţă de genul nasului, păreau a fi doar două deschizături reprezentând nările.

Există câteva contradicţii evidente între cele două descrieri. Betty vorbeşte de păr închis la culoare; Barney

nu a observat niciun fel de păr. Oamenii descrişi de Barney nu prea seamănă, după părerea mea, cu Jimmy Durante! Pe de altă parte, creaturile ne reamintesc de piloţii OZN ce apar într-un număr mare de relatări cunoscute la vremea respectivă doar de un foarte mic grup de specialişti.

În afară de dezacordul în legătură cu nasul şi buzele, declaraţia lui Betty se potriveşte cu declaraţia făcută de Barney în legătură cu forma capului şi culoarea şi aspectul pielii. O altă regjarcă a lui Betty este semnificativă: „Am avut impresia că şeful şi examinatorul erau diferiţi de restul membrilor echipajului. Dar asta e greu de spus, deoarece de fapt eu nu am vrut să mă uit la acei bărbaţi”.

Alte două elemente sunt deosebite în acest caz. Unul din ele este maniera în care s-a realizat comunicarea cu acele fiinţe stranii. Comunicau între ei prin intermediul unui limbaj audibil, care nu putea fi înţeles de către martori. Totuşi, când comunicau cu aceştia, gânduri le erau exprimate în *engleză*. Betty crede că vorbeau englezeşte „cu accent”, în timp ce Barney consideră că vorbele şi prezenţa creaturilor erau două lucruri separate:

Nu am auzit de fapt o voce reală. Dar în mintea mea, ştiam ce anume spunea. Nu era ca şi cum aş fi avut ochii închişi, iar el ar fi stat în faţa mea şi mi-ar fi vorbit. Era mai degrabă ca şi cum vorbele ar fi fost acolo, o parte din mine, iar el nu ar fi participat efectiv la crearea cuvintelor înseşi.

Declaraţia, o excelentă descriere a mecanismului ce a activat comunicarea, poate fi cheia întregului episod. Ea plasează cazul în domeniul teoriei apariţiilor – aşa cum este definită de către un pionier al parapsihologiei, G.N.M. Tyrrell, în celebrele sale conferinţe (*Myers Lectures*) din 1942 prezentate la British Society for Psychical Research, al cărei preşedinte a fost. Este de notat că aparenta absurditate a succesiuniii acţiunilor ce constituie episodul poate fi redusă la activarea unor patternuri de percepţie la

înalt nivel în creierul martorului şi nu neapărat prin intermediul vreunui proces fizic normal. În schimb, perimetrele neurofiziologice, cât şi relatările celor mai de încredere observatori ai „fantomelor”, deşi, bineînţeles, fantomele se deosebesc de fenomenele pe care le studiem aici prin absenţa urmelor materiale – care face interpretarea lor ceva mai simplă. Şi dacă este posibil ca o teorie completă a fantomelor să se limiteze la parametri din cadrul sistemului nervos uman, nu acelaşi lucru se petrece cu OZN-urile. Din acest motiv este importantă continuarea investigării apariţiilor din trecut ce au legătură cu relatările de genul celei oferite de familia Hill.

„Experimentul”, realizat de creaturi cu Betty Hill este uimitor. Teribil să reamintim că, în timp ce se afla pe navă, Betty a fost supusă unui fel de test medical. Sub hipnoză, Betty a relatat că i s-a introdus în ombilic un ac lung, că a durut-o şi că durerea a încetat când liderul grupului a făcut un anumit gest cu mâna în faţa ochilor ei. Un calendar francez din secolul al XV-lea, *Kalendrier des Bergiers*, arată torturile la care demonii îi supun pe oamenii luaţi de ei: demonii sunt reprezentaţi înţepând abdomenele victimelor cu ace lungi. De fapt, invarianţa psihologică din toate aceste poveşti este evidentă. Deci problema nu este identificarea ei, ci cum poate.fi legătura în mod raţional de particularităţile fizice întâlnite în timpul observaţiilor – De exemplu urmărirea de către operatorii radarului militar a OZN-ului văzut de familia Hill.

Poate că ar trebui să ilustrăm această problemă dificilă cu un caz mai puţin cunoscut decât cel al familiei Hill, deşi la fel de dramatic prin implicaţiile sale pe termen lung. Cu toate că a fost publicat în *Flying Saucer Review*, este practic necunoscut în Franţa. Martorul a fost o femeie şi incidentul a avut loc la 20 mai 1950, pe la 4: 00 p.m., în centrul Franţei, lângă fluviul Loara. O

Investigaţie oficială făcută de poliţia locală a

coroborat urmele fizice menţionate în relatare, ce poate fi tradusă astfel:

Mă grăbeam spre casă pentru a pregăti cina. Eram fericită şi fredonam un şlagăr la modă. Totul era calm; nu bătea vântul; eram singură pe potecă.

Deodată, m-am trezit înconjurată de o lumină strălucitoare, orbitoare, şi am văzut două mâini uriaşe apărând în faţa mea. Fiecare avea cinci degete, de culoare neagră, cu o uşoară tentă galbenă, asemenea aramei. *Degetele erau grosolane*, *vibrau uşor sau tremurau*. Aceste mâini nu au venit din spatele meu, ci de sus, ca şi cum ar fi spânzurat deasupra capului meu aşteptând momentul potrivit pentru a mă prinde. Mâinile acelea negre nu mi-au atins imediat capul. Am făcut probabil doi sau trei paşi înainte de a mă atinge. Mâinile nu aveau braţe vizibile! Cele două mâini mi s-au pus pe faţă cu violenţă şi mi-au strâns capul aşa cum o pasăre de pradă se repede asupra nenorocitei sale victime fără apărare. Capul mi-a fost tras în spate, către un piept foarte tare – ceva ce părea a fi făcut din fier; am simţit răceala prin păr şi pe gât, dar niciun contact cu veşmintele. Mâinile îmi strângeau capul ca o formidabilă menghină, nu abrupt, ci gradat. *Erau foarte reci şi atingerea lor m-a făcut să mă gândesc că nu erau făcute din carne*. Degetele acelea mari erau aşezate pe ochii mei, şi nu puteam vedea nimic, pe nas, în aşa fel încât nu puteam respira, şi pe gură, pentru a mă împiedica să strig.

Nefiind în stare să se apere, femeia se afla la bunul plac al creaturii:

Atunci când am fost înconjurată de acea lumină puternică, orbitoare, m-am simţit ca paralizată, iar când m-au atins mâinile, am avut impresia cât se poate de clară a unei descărcări electrice, ca şi cum aş fi fost scuturată de trăsnet. Întregul corp îmi era anihilat, neputincios, fără reflexe.

A auzit râsul agresorului şi a relatat că a fost lovită în spate cu ceva ce părea a fi un obiect metalic. A fost târâtă în spate, prin tufişuri.

Agresorul meu m-a târât prin tufişuri până ce am ajuns pe o mică pajişte şi s-a oprit brusc! De ce? Mâinile au alunecat încet pe faţa mea şi am încercat să strig după ajutor, dar nu am reuşit să emit decât un sunet mic, ascuţit. După o vreme am reuşit să mă aşez în rugii de mur. Respiram foarte greu. Aveam încă poşeta în mână, iar banii nu dispăruseră. În cele din urmă, am reuşit să mă ridic, deşi eram foarte slăbită, şi atunci am auzit un zgomot la stânga mea, în tufişuri. M-am gândit că o să-i văd pe agresorii mei şi că le voi recunoaşte feţele, dar *nu am văzut nimic*! S-*au mişcat doar ramurile*, *făcând să vibreze aerul*; *ani văzut şi am auzit rugii zgâriind spaţiul gol şi iarba apăsată parcă de paşii unei fiinţe invizibile*. M-am speriat îngrozitor. Încet, m-am îndreptat din nou către pajişte, mergând cu greutate. Picioarele îmi fuseseră rănite de rugii de mur şi sângerau; aveam o ciudată senzaţie de epuizare nervoasă, imposibil de definit, ca şi cum aş fi fost curentată, de un puternic curent electric. *În gură aveam un gust scârbos*, *metalic*, *amar*; *muşchii nu mă ascultau*. Pe umeri parcă aş fi avut un drug, iar pe spate ceva cald, dureros, ca şi cum aş fi fost expusă flăcărilor sau unei raze arzătoare. Din timp în timp, aveam senzaţia că sunt periată cu o perie invizibilă. Trebuie să fi mers aşa preţ de cinci ori şase minute. La capătul pajiştii se afla o cotitură şi de acolo puteam vedea casele şi durerea parcă a mai scăzut un pic.

Urmează o altă observaţie uimitoare:

Totul a durat un sfert de oră sau douăzeci de minute şi parcă trăisem într-o lume ireală. Pe neaşteptate, am auzit un zgomot puternic ca acela al vântului în timpul unei furtuni puternice, ca o deplasare bruscă de aer cald sau o vijelie violentă. *Am văzut copacii înclinându-se ca în*

timpul unei furtuni pornite din senin şi aproape că am fost trântită pe jos. Aproape simultan, a apărut o lumină aibă, puternică, orbitoare. Am avut sentimentul că cineva zbura prin aer foarte repede, dar nu am văzut nimic.

Curând, totul a devenit din nou calm. *Mă simţeam rău*, îmi era greaţă. Am ajuns la casa paznicului ecluzei. Când am deschis uşa au venit în întâmpinarea mea şi m-au întrebat ce se întâmplase deoarece *şi ei văzuseră, din casă, o lumină*. Soţia paznicului m-a întrebat ce era cu mine. După ce în cele din urmă, am reuşit să vorbesc, mi-au spus că toate acele degete lăsaseră urme adânci, încă vizibile, pe faţa mea, nişte dungi late, roşii. Mi-au pus apă oxigenată pe zgârieturile de la picioare şi o alifie, şi mi-au spălat faţa cu apă rece. Mâinile îmi erau rău lovite.

După un timp, m-am dus în oraş să cumpăr câteva lucruri, fără să spun nimănui nimic, şi m-am întors cu greutate, pe o altă cărare.

În seara precedentă, martora observase „un fel de stea căzătoare”, care s-a oprit brusc, apoi s-a înălţat şi a rămas printre celelalte stele o vreme, după care a devenit mai mare şi parcă s-a rotit, lumina ei apărând şi dispărând alternativ. Incidentul îi dispăruse din minte la vremea respectivă. Investigaţia oficială nu a dus nicăieri şi a fost abandonată. Cazul este considerat o încercare nereuşită de răpire.

Ce putem spune despre astfel de relatări? Nu sunt nici mai mult, nici mai puţin incredibile decât alte observaţii OZN; se înscriu pe linia unora dintre cele mai dramatice poveşti din vremurile de demult, care au inspirat basmele cu zâne; ca şi viziunile navei spaţiale din 1997 şi incidentele ce i-au urmat.

În dosarele mele se află şi alte cazuri demne de crezare în care fiinţele – şi în unele din ele chiar OZN-urile – erau invizibile.

Arhivele ANZAC (Australian and New Zealand Army

Corps) conţin un alt caz de răpire nu pot să-l confirm, un întreg regiment a fost dat „dispărut”.

PE ARIPILE VÂNTULUI

Vom examina acum câteva răpiri şi încercări de răpire de către pretinşii ocupanţi ai farfuriilor zburătoare. Episoadele fac parte integrantă din problema OZN şi nu pot fi rezolvate separat. Dovezile istorice adunate de Evans-Wentz subliniază acelaşi lucru:

Credinţa în spiriduşii care pot lua oameni era foarte răspândită şi există încă în multe părţi ale Irlandei de vest.

Oamenii Buni sunt adesea văzuţi acolo (arătând spre Knoch Magh), în grupuri, jucând hochei sau alte jocuri cu mingea. Şi adesea poi fi văzuţi printre ei tineri bărbaţi, femei şi copii care au fost *luaţi*.

Oamenii nu sunt numai răpiţi, dar-ca şi în poveştile cu OZN-uri – pot fi ridicaţi şi apoi coborâţi pe pământ. Un om numit John Campbell i-a spus lui Evans-Wentz:

Un bărbat pe care l-am cunoscut, Roderick MacNeil, a fost ridicat de ordiile cereşti şi lăsat la trei mile de unde fusese luat pe sus. Ordiile cereşti au venij pe la miezul nopţii.

Reverendul Kirk ne prezintă câteva răpiri similare, dar cea mai fantastică legendă este legată de însuşi Kirk. Se crede că bunul reverend a fost luat de nişte fiinţe stranii:

Dna J. MacGregor, care are cheia de la vechiul cimitir în care se află mormântul lui Kirk, deşi mulţi spun că în el nu se găseşte nimic în afară de un sicriu plin cu pietre, mi-a spus că reverendul a fost luat şi dus în Fairy Knoll, pe care mi l-a arătat dincolo de o mică vale situată în faţa noastră, şi că se află încă acolo, deoarece muntele este plin cu peşteri în care locuiesc „oamenii buni”. Şi a adăugat că Kirk i s-a arătat unei rude după ce a fost luat.

Evans-Wentz, care ne-a transmis această poveste interesantă, a cercetat împrejurările morţii lui Kirk. El s-a

întâlnit cu succesorul lui Kirk din Aberfoyle, reverendul Taylor, care a clarificat povestea:

În vremea în care a dispărut, oamenii spuneau că a fost luat deoarece spiriduşii erau supăraţi pe el pentru că le dezvăluise secretele în public. Oricum, se pare că Kirk s-a îmbolnăvit subit, fiind lovit probabil de apoplexie în timp ce se afla pe Fairy Knoll, şi a murit acolo. Am cercetat registrele din prezbiteriu şi nu am găsit nicio înregistrare a felului în care a murit Kirk, dar, desigur, nu există nicio îndoială că trupul său se află în mormânt.

Kirk credea în faptul că Oamenii Buni îi pot răpi pe muritori şi această credinţă era atât de răspândită încât a ajuns până la noi prin mai multe canale. Faptul nu permite să examinăm în detaliu patru aspecte ale lumii spiriduşilor, direct legate de studiul nostru: 1) condiţiile şi scopul răpirilor; 2) cazurile de eliberare din Magonia şi formele luate de recunoştinţa elfilor atunci când omul răpit le-a făcut vreun serviciu important în timpul cât a stat acolo; 3) credinţa în activităţile de răpire ale spiriduşilor; 4) ceea ce aş numi aspecte relativiste ale „excursiei” în Magonia.

Hartland ne spune că o carte publicată în 1775 în Suedia conţine o declaraţie făcută sub jurământ solemn la 12 aprilie 1671 de soţul *unei moaşe care fusese luată pe tărâmul zânelor pentru a asista la naştere soţia unui troll*. Autorul declaraţiei pare să fi fost preot.

Conform acestei declaraţii, faptele respective s-au petrecut în anul 1660. Peter Rahm pretinde că el şi soţia sa se aflau la ferma lor când a sosit un omuleţ, oacheş la faţă şi înveşmântat în haine cenuşii, care a rugat-o pe moaşă să o ajute pe soţia sa aflată în chinurile facerii. Semnatarul declaraţiei, văzând că au de-a face cu un troll, a rugat-o pe soţia sa, a implorat-o, i-a poruncit în numele lui Dumnezeu, să se ducă cu străinul. Parcă a fost luată pe aripile vântului.

Se spune că s-a întors acasă „în acelaşi fel”, după ce

a refuzat mâncarea oferită de trolli.

Într-o altă poveste, soţul moaşei o însoţeşte prin pădure. Sunt călăuziţi de „omul pământului – gnomul care le ceruse ajutorul. Trec de o uşă din muşchi, apoi una de lemn şi mai târziu de o uşă de metal strălucitor. Coboară pe nişte trepte sub pământ ajung într-o cameră minunată în care se afla soţia gnomului. Kirk spune că într-un caz, pe ai cărui protagonişti îi cunoştea personal, femeia răpită a găsit casa omuleţilor plină de lumină deşi ea n-a putut vedea nici lampă, nici vreun foc.

Reverendul Kirk afirmă de asemenea că „în compania unui alt cleric”, a vizitat o femeie, atunci în vârstă de patruzeci de ani, şi a întrebat-o ce ştie despre spiriduşi. Se zvonea că vreme de câţiva ani nu mâncase aproape nimic şi că stătea adesea până târziu pe câmp căutându-şi capra, că acolo întâlnise şi vorbise cu oameni necunoscuţi şi că într-o noapte adormise pe un deal şi fusese dusă într-un alt loc înainte de răsăritul soarelui. Această femeie, spune Kirk, era întotdeauna melancolică şi tăcută.

Magonia, aşa cum apare în poveşti, este când o ţară izolată, când o insulă invizibilă, un loc îndepărtat, unde se poate ajunge numai după o îndelungată călătorie. Într-adevăr, în unele poveşti este un tărâm ceresc, ca în povestea indiană citată mai sus. Toate acestea seamănă cu credinţa în originea extraterestră a OZN-urilor, atât de răspândită astăzi. Dar o a doua teorie – la fel de răspândită – afirmă că *Magonia reprezintă un fel de univers paralel, care coexistă cu ai nostru. Acesta poate fi văzut şi atins numai de oamenii a ieşi şi uşile prin care se poate pătrunde în el sunt puncte de tangenţă, cunoscute numai de elfi şi puţini iniţiaţi.*

Hartland dă exemple de poveşti ce ilustrează ultima teorie, aşa cum este cea care urmează:

În Nithsdale, o zână recompensează bunătatea unei tinere mame, căreia îi încredinţase copilul ca să-l alăpteze,

luând-o să viziteze tărâmul zânelor. O uşă s-a deschis în coasta înverzită a unui deal, dezvăluind un portic prin care a intrat doica şi călăuza ei. Acolo doamna a lăsat să cadă trei picături de rouă preţioasă pe ochiul stâng al doicii şi au pătruns într-un tărâm minunat, udat de pârâiaşe şerpuitoare, cu lanuri galbene, cu copaci încărcaţi cu roade din care picura miere. Doica a primit daruri magice şi când i-a fost picurată rouă verde pe ochiul drept, a putut vedea şi alte minunăţii. La întoarcere, zâna şi-a trecut mâna peste ochii femeii şi i-a redat puterile naturale. Povestea ne conduce la al doilea punct, cel al recunoştinţei arătate de elfi în schimbul serviciilor oferite de oameni şi la forma pe care o îmbracă această recunoştinţă. Gratitudinea este evidenţiată de multe istorii despre darurile elfilor prezente în basmele scandinave şi nord-europene, cum este cel care urmează:

Unei moaşe germane, care fusese chemată de soţul unei ştime a apelor (sau nix), pentru a ajuta o femeie în chinurile facerii, i s-a spus: „Sunt creştină ca şi tine; am fost răpită de un om al apelor, care m-a preschimbat. Când soţul meu o să vină aici o să-ţi ofere bani, să nu iei mai mult decât de obicei, altfel îţi va suci gâtul. Ai grijă!”, într-o altă poveste, moaşa este întrebată cât vrea. Răspunde că nu o să ia de la ei mai mult decât de la alţii şi elful îi spune: „Ai noroc. Dacă ai fi cerut mai mult, ar fi fost rău de tine!”. În schjmb, a primit un şorţ plin cu aur.

Într-o poveste din P’omerania, moaşa răspunde în acelaşi fel la aceeaşi întrebare, iar omuleţul îi spune: „Acum ridică-ţi şorţul!”, şi îl umple cu gunoiul aflat într-un colţ al camerei. Apoi îşi ia lanterna şi o însoţeşte politicos până acasă. Dar când femeia îşi scutură şorţul, pe jos cade aur curat.

Darurile elfilor au un caracter magic ce poate fi ilustrat cu basme din practic toate colţurile lumii. Folclorul chinez, mai ales, oferă numeroase exemple în acest sens.

Într-un basm, piticul umple şorţul femeii cu ceva la care aceasta nu trebuia să se uite înainte de a ajunge acasă. Natural, ea aruncă o privire imediat ce piticul dispare şi vede că duce cărbuni. Mânioasă, îi aruncă, păstrând doi ca dovadă a purtării urâte a piticului. Ajunsă acasă, descoperă că acei cărbuni erau pietre preţioase. Dar când se întoarce pentru a-i lua şi pe ceilalţi, aceştia dispăruseră.

Există numeroase poveşti despre oameni care au fost în Magonia de bunăvoie, fie ducând sau aducând un mesaj, fie făcând vreun serviciu fiinţelor supranaturale care trăiesc acolo. Dar şi asta este al treilea punct-avem şi numeroase relatări despre oameni răpiţi de spiriduşi. Ca şi în cazul răpirilor OZN, publicate de Budd Hopkins în cartea sa *intruders*, ei iau *bărbaţi şi femei*, *mai ales femei însărcinate sau tinere mame şi de asemenea fură copii mici*. Câteodată, se spune, înlocuiesc copilul cu altul fals, lăsând în locul adevăratului copil o mătură înfăşurată în pături sau unul din copiii lor, un *changeiing**:

Changeiing (în basme) – copil lăsat de elfi în locul celui răpit de ei (n.t.)

Prin credinţa în *changeiing* înţeleg că spiriduşii şi alte fiinţe imaginare îi pândesc pe copiii noştri sau… câteodată chiar pe adulţi, pe care, dacă nu sunt supravegheaţi, îi pot înşfăca şi duce cu ei, lăsând în loc unul de-al lor.

Această credinţă nu se limitează la Europa… Este întâlnită în regiuni depărtate de Europa, ca de exemplu China sau coasta pacifică a Americii. Ce trebuie să facă părinţii care au observat că le-a fost luat copilul? Hartland spune că:

…o. metodă răspândită în nordul Scoţiei este de a-l duce pe micul elf suspect într-un loc cunoscut ca fiind bântuit de cei din neamul său, în general, ni s-a spus, un loc în care pot fi auzite sunete ciudate ori pe o movilă sau piatră circulară, şi lăsat acolo. Lângă copil trebuie aşezate

pâine, lapte, brânză, ouă, unt şi carne sau păsări.

Apoi părinţii trebuie să se retragă pentru o oră sau două. Dacă darurile au dispărut, atunci le va fi înapoiat propriul copil.

Alteori însă, trebuie folosite metode mult mai radicale şi nu putem decât să-i compătimim pe bieţii copii prost trataţi din pricină că superstiţioşii lor părinţi credeau că arată ca elfii! la 17 mai 1884 în ziarul londonez *Daily Teiegraph* a apărut un articol despre două femei arestate la Clonmel şi acuzate de cruzime faţă de un copil de trei ani. Credeau că este un *changeiing* şi sperau că purtându-se urât cu el îşi vor căpăta adevăratul copil de la elfi! Şi fără îndoială că, în evul mediu, aceeaşi superstiţie a provocat moartea copiilor cu defecte congenitale. Uneori, acelaşi tratament este aplicat adulţilor care „au fost schimbaţi1; Hartland ne oferă un exemplu hazliu al unui astfel de caz:

Într-o poveste din Badenoch, un bărbat descoperă înşelăciunea atunci când soţia sa, o femeie cu un temperament calm, se transformă brusc într-o scorpie. Aşa că aprinde un foc mare şi ameninţă să o arunce în el pe noua ocupantă a patului dacă nu îi spune ce anume s-a întâmplat cu soţia lui. Atunci ea îi mărturiseşte că aceasta a fost răpită iar ea a fost desemnată ca succesoare. Dar graţie atitudinii sale, el reuşeşte să-şi recapete nevasta pe o anumită măgură a zânelor de lângă Inverness.

Desigur, mitul OZN nu a atins încă asemenea proporţii, dar probabil că nu suntem chiar foarte departe. Serialele americane de televiziune de genul „Zonei crepusculare” au valorificat acest aspect în episoade care pretind că în rasa umană s-au infiltrat extratereştri ce se deosebesc de oameni doar în unele mici amănunte. Nu este o idee nouă aşa cum o arată credinţa în *changeiing*. Dar care ar fi scopul unor asemenea răpiri? Ideea avansată de cei ce studiază folclorul este, din nou, foarte apropiată

de o teorie răspândită în legătură cu OZN-urile: *scopul acestor contacte este unul genetic*. Conform lui Hartland:

Motivul atribuit spiriduşilor din poveştile nordice este păstrarea şi îmbunătăţirea rasei lor, pe de o parte prin răpirea copiilor oamenilor pentru ca aceştia să fie crescuţi printre elfi şi să devină de-ai lor, pe de altă parte prin obţinerea laptelui şi alăptării de către mamele umane a propriilor odrasle.

Budd Hopkins, care a devenit unul dintre cei mai cunoscuţi „experţi” în relatările despre răpiri scria în 1987:

Doresc oare ocupanţii OZN-urilor să micşoreze distanţa dintre rasa noastră şi a lor pentru a ateriza, eventual, şi a ni *se* alătura pe planeta noastră?... Sau aceşti extratereştri vor numai să-şi îmbogăţească rasa şi apoi să plece la fel de misterios precum au venit?

Totuşi, nu întotdeauna acesta este scopul răpirii şi adesea oamenii sunt aduşi înapoi de elfi după nimic altceva decât un dans sau un joc. Dar uneori se petrec fenomene stranii: oamenii care au petrecut o zi în Ţara elfilor se întorc în lumea noastră mai bătrâni cu un an sau chiar mai mult!

Este al patrulea punct, şi încă unul special. Timpul nu curge acolo la fel ca aici. *Şi în aceste poveşti întâlnim pentru prima oară ideea relativităţii timpului*. Cum anume le-a venit această idee povestirilor din veacurile trecute? Ce i-a inspirat? Nimeni nu poate răspunde. Dar în poveştile din toate ţările lumii este prezentă nonsimetria timpului între Magonia şi lumea noastră.

Discutând despre ea, Hartland relatează povestea adevărată a lui Rhys şi Llewellyn, petrecută pe la 1825 în Vale Of Neath, Wales. Rhys şi Llewellyn erau slugile unui fermier. Pe când se întorceau într-o noapte acasă, Rhys i-a spus prietenului său să se oprească şi să asculte muzica. Llewellyn nu a auzit nicio muzică. Dar Rhys trebuia să

danseze pe melodia auzită de sute de ori. L-a rugat pe Llewellyn să se ducă înainte cu caii, spunând că o să-l ajungă din urmă, însă Llewellyn a ajuns singur acasă. A doua zi, a fost bănuit că l-a omorât pe Rhys şi a fost întemniţat. Dar un fermier „care se pricepea la problemele zânelor „a ghicit adevărul. Câţiva oameni s-au adunat – printre ei se afla şi povestitorul – şi l-au dus pe Llewellyn în locul în care, spunea el, îi dispăruse prietenul „Tăcere!”, a strigat deodată Llewellyn. „Aud muzică, aud harpe dulci”.

Au ascultat cu toţii, dar nu au auzit nimic. Piciorul lui Llewellyn se afla pe marginea exterioară a inelului vrăjit. El i-a spus povestitorului să-şi aşeze piciorul pe al său şi atunci şi el a putut auzi sunetele mai multor harpe şi a văzut mai mulţi Oameni Mici dansând în cerc cu un diametru de douăzeci de picioare sau cam aşa ceva. Apoi t fiecare din cei prezenţi a făcut la fel şi au observat acelaşi lucru. Rhys se afla printre omuleţii care dansau. Llewellyn l-a apucat de pulpana hainei pe când trecea pe lângă el l-a tras afară din cerc. Imediat, Rhys a întrebat: „Unde sunt caii?”, i-a rugat pe ceilalţi să-l lase să termine dansul, care nu durase mai mult de cinci minute. *Şi nu a putut fi niciodată convins că trecuse mai mult timp. A devenit melancolic, se simţea rău şi nu după mult timp a murit.*

Astfel de istorii pot fi găsite în *The Fairy Mythology* a lui Keightley şi în alte cărţi. Povestea lui Rhys şi Llewellyn este uimitoare deoarece datează din secolul al nouăsprezecelea, dovedind continuitatea între poveştile cu zâne şi cele cu OZN-uri. În basmele de acest tip, apar mai multe modalităţi de recuperare a persoanei răpite. Una din ele constă în atingerea celui răpit cu o bucată de fier şi aversiunea fiinţelor supranaturale faţă de acest metal este una din temele cărţilor cu zâne.

Lângă Bridgend, Wales, se află un loc în care se spune că s-a întors o femeie care fusese luată de spiriduşi;

ea s-a întors după zece ani, dar era încredinţată că nu lipsise mai mult de zece zile. Hartland ne oferă o altă poveste fermecătoare pe aceeaşi temă, în care este vorba despre un băiat numit Gitto Bach, sau Micul Griffith, fiul unui fermier care a dispărut:

Timp de doi ani întregi nu s-a auzit nimic despre el; dar în cele din urmă, într-o bună dimineaţă, mama lui, care îl plânsese amar multă vreme, crezând că a murit, a deschis uşa şi l-a văzut în prag pe Gitto, cu o boccea sub braţ. Era îmbrăcat şi arăta la fel ca atunci când îl văzuse ultima dată; nu crescuse deloc. „Unde ai fost în tot timpul ăsta?”, a întrebat mama. „De ce, doar ieri am plecat”, a răspuns el şi, desfăcând bocceaua, i-a arătat o haină pe care „copii cei mici”, cum i-a numit el, i-o dăduseră ca să danseze cu ei. Haina era din hârtie albă, fără cusături. Precaută, mama a pus-o pe foc.

Cele mai cunoscute poveşti în care tema principală este relativitatea timpului sunt, desigur, cele de tipul „Rip Van Winckle”, modelate după numeroase basme care, chipurile, conţin evenimente adevărate. Destul de straniu, găsim din nou o temă identică în folclorul chinez, vechi de secole, lată povestea lui Wang Chih, unul din înţelepţii taoişti:

Într-o zi, pe când Wang Chih rătăcea prin munţii Ku Chow adunând lemne de foc, a văzut o grotă în care nişte bătrâni jucau şah. A intrat ca să se uite la ei şi a lăsat jos toporul. Unul dintre bătrâni i-a dat o pietricică şi i-a spus s-o pună în gură. „A făcut întocmai şi pe loc i-au pierit foamea şi setea”. La puţin timp după aceea, unul dintre bătrâni i-a spus: „Ai venit de multă vreme aici; acum ar trebui să te duci acasă”. Dar când s-a întors ca să-şi ridice de jos toporul, Wang Chih a observat că mânerul acestuia se transformase în pulbere. A ajuns în vale, dar a descoperit că nu trecuseră ore sau zile, ci secole şi nu rămăsese nimic din lumea pe care o ştia el.

O tradiţie similară există în Danemarca. Într-o poveste tipică pentru parte. mul nostru, o mireasă nechibzuită a pornit pe câmpuri în timpul petrecerii din ziua nunţii şi a trecut pe lângă o movilă „unde se veseleau elfii”. Din nou, avem de-a face cu o descriere a omuleţilor aflaţi uneori în apropierea unui obiect magic descris când ca o masă mare, plată, rotundă, când ca o movilă. Un disc sau un corn mare aflat pe sol s-ar potrivi cu această descriere. Descriind movila spiriduşilor, Hartland scrie: „Dâmbul se afla, aşa cum se obişnuieşte în astfel de ocazii, pe piloni roşii!”

„Oamenii mititei” i-au oferit miresei o cupă de vin şi au dansat împreună cu ea. Apoi ea s-a grăbit către casă, unde nu şi-a mai găsit familia. Totul se schimbase în sat. În cele din urmă, auzindu-i ţipetele, o femeie bătrână a exclamat: „Tu eşti cea care a dispărut la nunta fratelui bunicului meu, acum o sută de ani?”. La auzul acestor cuvinte, biata fată a căzut jos şi şi-a dat sufletul.

Este într-adevăr fascinant să citeşti aceste poveşti vechi de secole ce preced teoria relativităţii a lui Einstein şi Langevin!

Scurgerea supranaturală a timpului în Magonia este adesea legată de tema dragostei între omul răpit şi una dintre fiinţe. Acesta este modelul poveştii lui Ossian sau Oisin.

A fost odată ca niciodată, în vremea în care Oisin era tânăr; dormea sub un copac, dar s-a trezit brusc: lângă el se afla o doamnă în veşminte bogate, „de o frumuseţe nepământeană”, care îl privea. Era regina tărâmului legendar Tir na n’ Og şi l-a invitat să locuiască în palatul ei. Oisin şi regina se iubeau mult şi erau foarte fericiţi, dar eroul nostru nu avea voie să se ducă în grădinile palatului şi nici să se aşeze pe o anumită piatră plată. Natural, el a încălcat interdicţia şi, când s-a aşezat pe piatră, şi-a văzut pământul natal, oamenii asupriţi şi brutalizaţi. S-a dus la

regină şi i-a spus că trebuie să se întoarcă. „Cât timp crezi că a trecut de când suntem împreună?”, l-a întrebat ea. „De trei ori câte şapte zile”, a răspuns el. „De trei ori câte şapte ani”, i s-a spus.

Totuşi a vrut să se întoarcă. Atunci ea i-a dat un cal negru de pe care nu trebuia să descalece în timpul călătoriei sale către cealaltă lume, căci altfel ar fi putut să simtă pe propria piele puterea timpului. Dar el a uitat de asta şi a descălecat; pe loc a devenit un bătrân slab, orb şi neputincios.

Nu are rost să pierdem timpul aici, căutând detalii, în basmele despre Insula Avalon, Fata Morgana, legenda lui Ogier Danezul sau magicele călătorii ale Regelui Arthur. Toate aceste tradiţii insistă asupra naturii deosebite a timpului „în lumea cealaltă11. Şi nu se limitează doar la istoria Europei, după cum subliniază din nou Hartland:

Multe neamuri care au tradiţii despre un zeu al culturilor – adică despre o fiinţă superioară care i-a învăţat cum să cultive pământul, cum să trăiască şi cum să-şi învingă duşmanii – adaugă că acesta a plecat departe de ei pentru un timp şi că într-o bună zi se va întoarce. Quetzalcoatl şi Viracocha, zeii culturilor din Mexic şi Perú, sunt exemple familiare ale acestuia, în mod similar, Vishnu s-a reîncarnat până acum de zece ori pentru a îndeplini distrugerea finală a răului din această lume. La sfârşitul erei prezente, conform tradiţiei hinduse, el se va arăta pe cer călare pe un cal alb, şi ţinând în mâini o sabie înflăcărată.

Sunt bine cunoscute răpirile lui Enoh, Iezechiel, Ilie şi alţi eroi ai Bibliei. Dar, ceea ce nu toată lumea ştie este că aceste legende au la bază credinţa populară în numeroase poveşti adevărate, mai puţin glorioase, mai obişnuite şi mai personale, de genul celor prezentate aici. De exemplu, în timp ce toate cărţile despre Mexic îl menţionează pe Quetzalcoatl, ignoră de obicei credinţele

locale în creaturile mici, negre, numite *ikal*, ale căror poze au fost deja menţionate. În timp ce relaţia lor cu OZN-urile din America Latină modernă este clară, ele oferă şi o paralelă evidentă cu credinţa în zâne.

În studiul său asupra poveştilor din Tenejapa, antropologul Brian Stross vorbeşte despre *ikal*-i:

Se crede că sunt fiinţe din altă lume şi unele au fost văzute zburând cu ceva ca o rachetă prinsă pe spate. *Se spune că au luat câteodată oameni*.

Gordon Creighton adaugă:

Ikal-ul indienilor Tzotzil poate zbura. Uneori fură femei care devin extrem de prolifice putând avea un copil pe săptămână, pe lună, sau chiar în fiecare zi. Progeniturile sunt negre şi învaţă arta zborului în peştera tatălui lor. Indienii care i-au oferit informaţii lui Brian Stross i-au spus că o mulţime de *ikal*-i au fost văzuţi „în urmă cu aproximativ douăzeci de ani” adică în 1947, an în care a avut loc reperarea făcută de pilotul Kenneth Arnold deasupra muntelui. Rainier, statul Washington; atunci a apărut termenul de *farfurie zburătoare*. A fost o perioadă semnificativă din istoria OZN.

DINCOLO DE RAŢIUNE

În ultimii douăzeci de ani, raporturile OZN au fost studiate de persoane serioase care au încercat să le plaseze în cadrul ştiinţei spaţiului, fizicii moderne, psihologiei sau al istoriei superstiţiilor. Aparent, cea mai atrăgătoare dintre teoriile propuse este teoria extraterestră, care consideră OZN-urile dovezi de pe o altă planetă. Totuşi nu a reuşit să explice fenomenul în dezvoltarea sa istorică. Farfuriile din zilele noastre nu pot fi evaluate fără a se ţine seama de nava spaţială din 1897 sau de obiectele similare mai vechi. În plus, ipoteza simplei vizitări trebuie comparată cu presupunerea că vizitatorii cunosc mult mai multă fizică decât noi – atât de multă, de fapt, încât o interpretare în termenii conceptelor fizice

cunoscute nouă este sortită eşecului şi neînţelegerii. O a doua fisură majoră în toate ipotezele propuse până acum se găseşte în descrierea creaturilor şi a comportării lor. Aşa cum veţi vedea în continuare, nicio teorie nu poate explica *unele* din aceste relatări; o fac doar cu preţul unei respingeri arbitrare a unui grup mult mai mare.

S-o spunem pe şleau: *fenomenul OZN nu oferă nicio dovadă a existenţei fiinţelor extraterestre. În loc de asta, să dovedeşte interdimensional şi pare a manipula realităţi fizice în afara propriului nostru continuum spaţiu-timp*.

12 octombrie 1963. Eugenio Douglas se afla la volanul camionului său încărcat cu cărbuni, undeva între Monte Maiz şi Isla Verde, în Argentina. Ploua torenţial. Nu mai era mult până în zori. Deodată, Douglas a văzut ceva foarte strălucitor pe drum, în faţă, ca farurile unui vehicul apropiindu-se, doar că era o singură lumină, orbitoare. Pentru a evita o coliziune, Douglas a încetinit. Lumina a devenit atât de intensă încât a trebuit să-şi plece capul şi să tragă pe dreapta. A oprit maşina şi a coborât. Lumina dispăruse.

Printre rafalele de ploaie, Eugenio Douglas văzu un obiect circular, aparent metalic, înalt de aproximativ treizeci şi cinci de picioare. Se zărea şi o deschizătură, formând o altă Zonă luminoasă, mai puţin intensă. Au apărut trei personaje. Arătau precum oamenii, dar purtau pe cap nişte lucruri stranii, ceva ca nişte antene. Erau înalţi de mai bine de douăsprezece picioare. Nu aveau nimic respingător, a spus Douglas, dar se simţea teribil de speriat.

Imediat ce creaturile l-au văzut, o rază roşie de lumină s-a îndreptat spre locul în care se afla şi l-a ars. Punând mâna pe revolver, a tras în cele trei creaturi şi a luat-o la fugă către Monte Maiz. Dar raza roşie arzătoare l-a urmat până în sat, *unde a interferat cu trei felinare de pe stradă*, *transformându-le în lumini de culoare violetă şi*

verde. *Douglas putea simţi mirosul înţepător de gaz*. Frumuseţea şi caracterul dramatic al acestei scene sunt impresionante. Într-o ecranizare a sagăi OZN acesta va fi cu siguranţă episodul cu cea mai mare semnificaţie.

Douglas a alergat la cea mai apropiată casă şi a strigat după ajutor. Ribas, proprietarul, murise în noaptea precedentă, dar familia sa se afla adunată la priveghi; ei au relatat că *în acelaşi moment în care au auzit strigătul lui Douglas luminările din încăpere şi lumina electrică din casă au devenit verzi şi au simţit acelaşi miros ciudat*. S-au grăbit să deschidă uşa: Douglas stătea sub ploaia torenţială, cu haina în cap şi cu o armă în mână. Luminile de pe stradă îşi schimbaseră culoarea. Trebuie să fi fost una dintre cele mai fantastice scene vizuale din bogatele arhive ale ufologilor.

Eugenio Douglas a fost dus la secţia de poliţie, unde *au putut fi văzute dar arsurile de pe faţa şi mâinile lui*. S-a dovedit că poliţia primise mai multe telefoane în legătură cu schimbarea culorii luminilor, dar o atribuiseră funcţionării neregulate a centralei electrice locale – *care, totuşi, cu greu ar putea fi răspunzătoare pentru schimbarea culorii flăcării lumânărilor din casa lui Ribas*! Douglas a fost examinat de medic, care a declarat că arsurile au fost cauzate de ceva asemănător radiaţiei ultraviolete (Douglas afirmă că a simţit arsura în momentul în care a fost expus fasciculului *roşu*). Câţiva săteni s-au dus în locul în care încă mai era parcat camionul şi au găsit urme ale unor paşi mari, de aproximativ douăzeci de inch lungime, dar la puţină vreme acestea au fost şterse de ploaie.

La sfârşitul lui august 1963, lângă oraşul Sagrada Família, Brazilia, trei băieţi – Fernando Eustagio, de unsprezece ani, fratele său Ronaldo, de nouă ani, şi un vecin pe nume Marcos – se aflau în grădina lui Eustagio şi scoteau apă din fântână. Deodată, au observat o sferă ce

plana deasupra copacilor. Puteau să vadă chiar mai multe fiinţe în interiorul sferei. În partea inferioară a acesteia a devenit vizibilă o deschizătură şi două raze s-au ţâşnit în jos. O fiinţă subţire, de zece picioare înălţime, a coborât parcă alunecând pe cele două fascicule luminoase. Individul a „aterizat” în grădină şi a parcurs, şovăitor, douăzeci de picioare sau cam aşa ceva; spatele îi era ţeapăn, picioarele depărtate şi braţele întinse. Şi-a legănat corpul de la stânga la dreapta, ca şi „cum ar fi încercat să-şi găsească echilibrul, şi apoi s-a aşezat pe o piatră.

Cei trei băieţi au observat că gigantul purta o cască transparentă şi avea în mijlocul frunţii ceva ce au descris ca fiind un ochi închis la culoare. Purta cizme înalte, fiecare fiind echipată cu un crampon triunghiular, care lăsa urme ciudate pe pământul moale, urme ce au putut fi văzute şi după câteva zile. îmbrăcămintea strălucea şi s-a umflat imediat ce creatura a atins solul. Pantalonii păreau a fi fixaţi etanş de cizme. Pe piept avea ceva pătrat care emitea fascicule intermitente de lumină.

În interiorul sferei, încă planând nemişcată deasupra grădinii, cei trei băieţi i-au putut vedea pe ocupanţi în spatele panourilor de control, „învârtind manete şi întrerupătoare”. Uriaşul din grădină a făcut o mişcare ca şi cum ar fi vrut să-l înhaţe pe unul din băieţi şi atunci Fernando a ridicat o piatră-dar şi-a dat seama că este incapabil să facă altceva cu aceasta după ce astronautul l-a privit drept în ochi. Gigantul s-a întors apoi în sferă, folosind din nou fasciculele luminoase ca pe un „lift”, de data aceasta ţinându-şi braţele pe lângă corp. Băieţii nu mai erau speriaţi, deşi nu pot să-şi explice modificarea sentimentelor lor. În vreme ce sfera se îndepărta, au fost siguri că uriaşul astronaut nu venise să le facă rău şi, în acelaşi mod iraţional, au ştiut că se va întoarce.

Cu şase ani mai înainte, în Brazilia, un incident şi-a câştigat un loc pe care, cu siguranţă, îl merită în literatura

OZN mulţumită excelentei investiţii a răposatului profesor Olavo Fontes de la Şcoala Naţionala de Medicină din Rio de Janeiro. El l-a intervievat şi examinat pe martor, Antonio Villas-Boas, din São Francisco de Sales, Minas Gerais.

În noaptea de 5 octombrie 1957, Antonio şi fratele său s-au dus la culcare pe la ora 11: 00 p.m. Era cald şi deschizând fereastra, Antonio a văzut în împrejurimi o lumină argintie asemănătoare unui proiector puternic. Mai târziu, în aceeaşi noapte, cei doi fraţi au observat că lumina se afla în acelaşi loc. Apoi s-a îndreptat spre casă, măturând acoperişul, înainte de a dispărea.

La 14 octombrie, pe la ora 10: 00 p.m., Antonio, care se afla pe tractor, la arat, a văzut o lumină albă, orbitoare în partea de nord a câmpului. A încercat să se apropie, dar lumina se deplasa. Asta s-a întâmplat de circa douăzeci de ori, deşi lumina apărea de fiecate dată, aşteptându-l. Fratele său urmărea scena; în cele din urmă, Antonio a renunţat. Lumina a dispărut pur şi simplu.

În seara următoare, Antonio se afla în acelaşi loc. Noaptea era rece, senină şi înstelată. La 1: 00 a.m., a văzut ceva ca o stea roşie, care s-a mărit şi a devenit un obiect strălucitor, asemănător unui ou, care a planat pe deasupra tractorului, apoi a aterizat. Antonio a încercat să se îndepărteze, dar motorul tractorului murise. A sărit jos şi a făcut doi paşi, dar cineva i-a apucat braţul. După o scurtă luptă, patru bărbaţi l-au dus în interiorul navei. Fiinţele comunicau între ele prin nişte mormăituri, care nu semănau cu niciun sunet pe care martorul l-ar fi putut reproduce, deşi „nu erau nici ascuţite, nici prea joase”. În ciuda rezistenţei sale, creaturile l-au dezbrăcat, i-au spălat trupul cu ceva ca un burete umed şi l-au dus într-o altă încăpere printr-o uşă cu inscripţii ciudate.

Nu-mi propun să dau aici toate detaliile experienţei relatate de Villas-Boas; ele au fost prezentate adecvat de Fontes şi Creighton şi mai târziu de Lorenzen-i, care au

oferit o reeditare completă a mărturiei, cu opinia profesională a dr. Fontes în urma examinării medicale a martorului, în cartea lor *Flying Saucer Occupants*.

Antonio a rămas singur în cameră mai mult timp. Auzind un zgomot la uşă, s-a întors şi a avut „un şoc teribil”: uşa era deschisă şi o femeie dezbrăcată, ca şi el, intrase înăuntru. Avea părul blond, cu cărare pe mijloc, ochi albaştri, mai degrabă lungi decât rotunzi, oblici. Nasul era drept, pomeţii proeminenţi. Avea o faţă lată, „mai lată decât a unei indience”, terminată cu o bărbie ascuţită. Buzele erau foarte subţiri, aproape invizibile. Urechile erau mici, dar obişnuite. Era mult mai mică decât el; capul ei îi ajungea până la umeri, l-a arătat cât se poate de clar care era scopul vizitei sale. Nu mult după episodul sexual, un bărbat a intrat înăuntru şi i-a făcut semn femeii, care, arătându-şi pântecele, a zâmbit, s-a uitat spre cer şi l-a urmat pe bărbat afară din încăpere.

Bărbatul s-a întors cu hainele lui Antonio, apoi l-a dus într-o cameră unde se aflau ceilalţi membri ai echipajului, care mormăiau ceva. Martorul, care acum era sigur că nu i se va face niciun rău, a studiat cu grijă lucrurile din jur. Printre altele-toate remarcile sale sunt interesante –, a observat o cutie cu un capac de sticlă, care semăna cu un ceas deşteptător. „Ceasul” avea un singur arătător şi mai multe semne care corespundeau cifrelor trei, şase, nouă şi doisprezece de pe un ceas obişnuit. Totuşi, deşi timpul trecea, arătătorul nu se mişca şi Antonio a ajuns la concluzia că nu era un ceas.

Simbolistica acestei remarci a lui Villas-Boas este clară. Ne reaminteşte de basmele citate mai sus, de ţara în care timpul stă pe loc şi de marele poet ce are în camera lui un imens ceas alb fără arătătoare, ce poară inscripţia „E mai târziu decât gândeşti”. Într-adevăr, aspectul poetic al unor astfel de detalii atrage atenţia în multe din reperările OZNîn ciuda caracterului iraţional sau evident

absurd al basmului – şi le face atât de asemănătoare visului. Antonio trebuie să fi gândit aşa, deoarece a considerat că trebuie să ia cu el o dovadă şi a încercat să fure „ceasul”. Imediat, unul dintre bărbaţi i-a tras un ghiont în coaste. Această încercare de a avea o dovadă este o caracteristică a basmelor cu zâne şi ne reaminteşte de asemenea de eforturile lui Betty Hill de a-i convinge pe cei ce o capturaseră să o lase să ia o anumită „carte” pe care o văzuse în nava. Ca şi în incidentul cu Villas-Boas, creaturile nu i-au oferit ocazia de a convinge lumea că experienţa trăită a fost reală. (Betty Hill a mai observat şi o hartă ciudată despre care vom vorbi într-un alt capitol.)

În cele din urmă, unul din bărbaţi i-a făcut semn lui Antonio să-l urmeze pe o platformă circulară. I s-a arătat nava, apoi a fost dus la o scară de metal şi i s-a făcut semn să coboare. Antonio a urmărit toate detaliile pregătirii pentru decolare şi a observat nava care s-a ridicat şi a zburat în câteva secunde. S-a uitat la ceas: era 5: 30 a.m. Petrecuse mai mult de patru ore în interiorul ciudatei maşini.

Trebuie să notăm că martorul s-a oferit să furnizeze informaţii despre reperare după ce într-un ziar a apărut o notiţă care cerea relatări despre OZN-uri. A şovăit mult înainte de a discuta aspectele personale ale experienţei sale şi le-a relatat numai la insistenţele lui Fontes. Ca şi Maurice Masse, Villas-Boas a suferit de somnolenţă excesivă timp de aproximativ o lună după incident.

EPISOADELE SEXUALE

Atunci când folclorul a degenerat într-o formă literară minoră, aşa cum basmele cu zâne au degenerat în cele pe care le cunoaştem azi, natural că şi-a pierdut mult din conţinut: mai precis acele detalii „adulte” care nu puteau rămâne în cărţile pentru copii. Rezultatul direct al cenzurării detaliilor picante le acestor minunate poveşti a fost că au devenit doar prilejuri de uimire. Cazul lui Villas-

Boas nu este deloc potrivit pentru o lectură la grădiniţă, dar eliminând femeia din poveste, se transformă într-o istorie fără valoare simbolică sau psihologică. Tocmai contextul sexual oferă unor astfel de relatări semnificaţie şi impact. Componenta sexuală (şi, în unele cazuri menţionate de Budd Hopkins, sado-masochistă) a poveştilor despre răpiri furnizează o „codificare” emoţională care le face de neuitat.

Fără contextul sexual – fără poveştile despre *changelings*, moaşe umane, căsătorii mixte cu Gentry, despre care nu am auzit în poveştile moderne – este îndoielnic că tradiţia despre zâne şi spiriduşi ar fi supravieţuit de-a lungul veacurilor. Lucrul nu este valabil numai pentru zâne: cele mai uluitoare cazuri de contact sexual cu neoameni nu se găsesc în cărţile despre farfurii zburătoare, nici în legendele cu zâne; ele se odihnesc, în siguranţă, în arhivele Bisericii catolice. Pentru a le descoperi, cineva trebuie mai întâi să înveţe latina şi să capete un permis de intrare în cele câteva biblioteci în care sunt păstrate aceste relatări unice. Dar ceea ce se află acolo face să pălească cazul Villas-Boas şi cărţile contemporane despre OZN-uri; cred că cititorul va fi de acord cu mine la sfârşitul acestui capitol.

Să stabilim mai întâi în mod clar că credinţa în posibilitatea unui mariaj mixt între oameni şi neoameni este un corolar al apariţiilor în toate contextele istorice.

Lucrul acesta este atât de evident în Biblie încât aproape că nici nu mai trebuie să intru în detalii. Sexul îngerilor este cea mai clară dintre toate problemele teologice. În romanul lui Anatole France *Revolta îngerilor*, Arcade, o creatură celestă, îi spune tânărului Marcel Maurice, care îl acuză că i-a furat iubita:

Nimic nu poate fi asemuit cu a avea informaţii bune. Pentru a fi sigur că nu te înşel, Maurice, în legătură cu îmbrăţişările amoroase ale îngerilor şi femeilor, n-ai decât

să consulţi Justin, *Abreviere a istoriei universale*, I şi II, Flavius Josephus, *Antichităţi iudaice*, cartea I, capitolul III, Athenagoras, *Despre înviere*; Lactantius, cartea II, capitolul XV; Tertulian, *Despre vălul fecioarelor*; Marcus din Ephes, *Psellus*; Eusebius, *Praeparatio Evangelica*, cartea V, capitolul IV; Ambrosius, *Noe şi Arca*, capitolul V, Sfântul Augustin, *Cetatea lui Dumnezeu*, cartea XV, capitolul XXIII; părintele Meldonat Iezuitul, *Tratat despre demoni* pagina 248.

Aşa i-a grăit Arcade, îngerul său păzitor, bietului Maurice, încercând să-şi ceară scuze pentru că-i furase iubita, pe frumoasa Madame Gilberte. Şi adaugă fără ruşine:

Am fost nevoit să fiu aşa; toţi ceilalţi îngeri răzvrătiţi ar fi procedat la fel cu Gilberte „Femeile a spus Apostolul, trebuie să se roage cu capetele acoperite, din pricina îngerilor”.

E destul de limpede, nu? Dar zânele şi elfii? Sunt şi ei supuşi unor astfel de dorinţe carnale? Reflecţaţi asupra următoarelor fapte.

În prefaţa la *Saga lui Hrolf*, Trofeus, un istoric danez din secolul al xvlI-lea, ne prezintă declaraţia despre elfi a lui Einard Gusmond, un cărturar islandez:

Sunt convins că ei există într-adevăr şi că sunt creaturi ale lui Dumnezeu, că se căsătoresc ca şi noi au copii de ambele sexe: avem o dovadă a acestui lucru în ceea ce ştim despre iubirea dintre unele din femeile lor şi simplii muritori.

A doua parte a cărţii lui William Grant Stewart, *The Popular Superstitions and Festive Amusements of the Hightanders of Scot/and*, este dedicată aceleiaşi probleme, iată ce se spune aici despre relaţiile sexuale în capitolul intitulat „Despre pasiunile şi înclinaţiile zânelor”:

Zânele sunt cunoscute pentru sentimentalismul lor şi nu se dau înapoi de la a se îndrăgosti sau a se lega de

oamenii care nu fac parte din propria lor specie.

Iată un minunat exemplu de frazeologie încurcată. Stewart este evident mai puţin încurcat când ne spune că astfel de evenimente nu se mai petrec, se pare între zâne şi muritori:

Suntem datori ambelor comunităţi, umană şi a zânelor, din zilele noastre, să spunem că asemenea relaţii cum sunt cele pe care le-am descris ca având loc între ei sunt acum extrem de rare: cu singura excepţie a unui bătrân cârpaci ce locuieşte sau a locuit în ultimă vreme în satul Tomantoul, care a mărturisit că a flirtat cu o „lanan-shi” în tinereţe, nu cunoaştem personal pe nimeni care să fi împins lucrurile aşa de departe.

Dacă Stewart s-ar întoarce în zilele noastre, ar trebui să-şi revizuiască declaraţia după citirea materialelor despre OZN-uri. Reverendul Kirk a definit mult mai clar lucrurile: „În Scoţia există acum creaturi din acea clasă aeriană care le dau întâlniri tinerilor lascivi sub formă de succubr sau de amante vesele şi

Succubus şi incubus – demoni erotici, provenind din îngeri decăzuţi, prezenţi în mitologia şi legendele Europei medievale. Incubus (pl. incubi) erau demom masculini; succubus (pl. succubi) demoni feminini.

prostituate, care sunt numite Leannain Sith sau spirite obişnuite”. Nu cred că mai trebuie să le reamintesc cititorilor importanţa acordată unor semenea „spirite obişnuite” de ocultismul medieval, mai ales de teoriile Rosicrucienilor. Nici să mai menţionez numărul celor acuzaţi de vrăjitorie condamnaţi la moarte din pricina unor asemenea spirite obişnuite. Ca şi în răpirile moderne examinate de Budd Hopkins, femeile acuzate de vrăjitorie aveau de obicei un semn ciudat sau o cicatrice pe corp.

Nu există nicio deosebire între credinţa în zâne şi ufologie în ceea ce priveşte problema sexuală. Aceasta reiese din studiul întocmit de Evans-Wentz, care ne

relatează următoarea poveste:

Bunica mea Catherine MacInnis obişnuia să vorbească despre un bărbat pe nume Laughlin, pe care-l cunoscuse, ce se îndrăgostise de o zână. Zâna dorea să-l vadă pe Laughlin în fiecare noapte şi fiindcă îl obosea prea tare, a început să-i fie frică de ea. Lucrurile au evoluat atât de rău încât s-a hotărât să plece în America pentru a scăpa. De îndată ce a plănuit asta şi era pe punctul de a emigra, femeile care mulgeau vacile în asfinţit au auzit-o foarte bine pe zână cântând.

de va face femeia cu părul negru

Când Lachie va fi pe mare?

Lachie a emigrat spre Cape Breton, ancorând la Pictu, Nova Scoţia; în prima sa scrisoare trimisă prietenilor de acasă, a declarat că aceeaşi zână îl găsise şi în America.

Comentariul lui Evans-Wentz în legătură cu acest caz este important:

Descoperirea unei poveşti atât de rare şi curioase ca aceasta… este cu siguranţă extrem de interesantă. Şi alături de înalta sa valoare literară, ea dovedeşte în mod concludent că zânele care-i momesc pe muritori cu dragostea lor în timpurile moderne seamănă foarte mult, dacă nu cumva sunt aceleaşi, cu acele succubi din mistica medievală.

Putem astfel să revenim la documentele religioase menţionate mai sus. Ele ne oferă câteva dintre cele mai remarcabile cazuri de apariţii pe care le-am întâlnit vreodată. Este greu de crezut că exista poveşti care să depăşească, prin conţinut sau personajele şocante, unele dintre relatările pe care le-am studiat deja, ca de exemplu cazul familiei Hill sau relatarea lui Villas

** Rosicrucieni – membri ai unei societăţi secrete din secolul al XVII-lea (n.t.)

Boas. Dar, oricât de remarcabile ar fi acestea din

urmă, ele nu se referă decât la un aspect al fenomenului; pot fi interpretate numai plasate în continuumul sutelor de cazuri mai puţin cunoscute, care furnizează fundalul necesar.

Cartea lui Isidore Liseux, atribuită de el unui teolog pe nume Sinistrări, ne arată cum oamenii învăţaţi ai Bisericii erau la fel de intrigaţi de relatările despre succubi şi incubi ca şi majoritatea cercetătorilor moderni ai fenomenului OZN puşi în faţa cazului Villas-Boas. Observând că textele fundamentale ale bisericii nu oferă o opinie clară asupra unor astfel de cazuri, autorul este uimit că ele sunt judecate de preoţi. Există numeroase cazuri în arhivele Bisericii (mai ales în procesele vrăjitoarelor) în care se întâlnesc menţiuni ale unor relaţii cu incubi. Din punctul de vedere al Bisericii, aceasta ridică mai multe probleme. În primul rând, cum este posibilă, fizic, o astfel de relaţie? în al doilea rând, cum anume diferă demonialitatea de desfrânare? în al treilea, ce păcat comit cei angajaţi în astfel de relaţii? în al patrulea, ce pedeapsă trebuie să li se dea?

Cel dintâi autor care foloseşte cuvântul *demoniaiitas* este J. Caramuel, în lucrarea *Theologia Fundamentaiis*. Înaintea lui, nimeni nu a făcut deosebirea între demonialitate şi desfrânare. Toţi moraliştii, urmându-l pe Sfântul Toma d'Aquino, au înţeles prin desfrânare „orice fel de relaţie sexuală cu parteneri apar – „ţinând unor specii diferite de cea umană". Astfel Cajetan, în comentariul său la opera Sf. Toma, plasează relaţia cu un demon în categoria desfrânării şi la fel procedează Silvestru în *Luxuria* şi Bonacina în de *Matrimonio*.

Din acest punct de vedere, remarca lui Villas-Boas că femeia aceea i-a lăsat impresia că s-a culcat cu un animal este izbitoare.

În legătură cu acest aspect delicat al teologiei, Sinistrări concluzionează că Sf. Toma nu a afirmat

niciodată că relaţiile cu demonii intră în definiţia dată de el desfrânării. Prin specii diferite afirmă Sinistrări, sfântul a înţeles doar specii de *fiinţe* vii şi aceasta nu se aplică Diavolului în mod asemănător, relaţia sexuală cu un cadavru nu înseamnă desfrânare, mai ales conform doctrinei Sf. Toma, care neagă unui cadavru natura corpului omenesc. Acelaşi lucru este valabil şi pentru om care întreţine relaţii sexuale cu hoitul unui animal. Este într-adevăr fascinant să-l'urmăreşti pe Sinistrări într-o zonă relevantă pentru rapoartele OZN: Villas-Boas nu s-ar fi simţit prea bine în faţa inchizitorilor dacă ar fi trăit într-o epocă ceva mai timpurie, într-adevăr, un bărbat pe nume Benoît de Berne, care a mărturisit la vârsta de şaptezeci şi cinci de ani că timp de patruzeci de ani a avut o aventură. cu o succubă numită Mermeline, a fost condamnat şi ars de viu.

Actul dragostei, scrie Sinistrări, are drept obiect procrearea. Pierderea nenaturală a seminţei, care înseamnă că aceasta nu este urmată de procreare, constituie un păcat contra naturii. Dar subiectul acestei pierderi deosebeşte diferitele păcate de acest tip. Dacă demonialitatea şi desfrânarea se află în aceeaşi categorie, un bărbat care s-a împreunat cu un demon îi poate mărturisi duhovnicului său: „Am comis păcatul desfrânării”. Şi totuşi, evident, el nu a comis acest păcat.

Considerabile probleme apar atunci când trebuie identificat procesul fizic al unei relaţii cu demonii. Acesta este cu siguranţă un punct extrem de dificil (la fel de greu ca identificarea naturii fizice a farfuriilor zburătoare!), şi Sinistrări îl rezolvă remarcabil. Subliniind că obiectul principal al examinării îl reprezintă determinarea gradului de pedepsire a acestor păcate, el încearcă să prezinte diversele moduri în care poate fi comis păcatul de demonialitate. Mai întâi remarcă:

Există numai foarte puţini oameni, dintre cei mai

puţin învăţaţi, care îndrăznesc să nege ceea ce au scris autorii cei mai înţelepţi şi ceea ce demonstrează experienţa de fiecare zi, şi anume că demonul, fie incubus sau succubus, are relaţii sexuale nu numai cu bărbaţii şi femeile, ci şi cu animalele.

Sinistrări nu neagă faptul că unele tinere femei au adesea viziuni şi îşi imaginează că au asistat la Sabat. În mod asemănător, visurile erotice obişnuite au fost clasificate de Biserică separat de problema pe care o studiem. Sinistrări nu se referă la astfel de fenomene psihologice atunci când vorbeşte de demonialitate; el se referă la relaţii fizice reale, cum sunt cele din textele de bază ce examinează vrăjitoria. Astfel în *Compendium Maieficarum*, Gnaccius dă optsprezece cazuri de vrăjitoare care au avut contacte sexuale cu demoni. Toate cazurile sunt confirmate de specialişti a căror mărturie este neîndoielnică, în afară de asta, însuşi Sf. Augustin afirmă în termeni fără echivoc:

Există o opinie larg răspândită, confirmată de mărturia directă sau indirectă a unor persoane de încredere, că silenii sau faunii, numiţi de obicei incubi, le-au chinuit adesea pe femei, solicifând şi obţinând relaţii sexuale cu ele. Există chiar şi demoni, sunt numiţi duses (de exemplu *lutins*) de către gali, care folosesc destul de frecvent asemenea practici necurate: lucrul este confirmat de atât de mulţi experţi încât ar fi o nechibzuinţă să-l negi.

Diavolul are două posibilităţi pentru realizarea acestor contacte sexuale. Odată cu vrăjitorii şi vrăjitoarele, în al doilea rând cu bărbaţii şi femeile care nu au nimic de-a face cu vrăjitoria.

Ceea ce vrea să spună Sinistrări este că există două feluri de oameni care ar putea intra în contact cu fiinţele pe care le denumeşte demoni: cei care au făcut un *pact formal* cu demonii – şi oferă detalii ale întocmirii unui astfel de pact – şi cei care au fost pur şi simplu contactaţi

de ei. Implicaţiile acestei declaraţii fundamentale a ocultismului pentru interpretarea credinţei în zâne şi a poveştilor moderne cu OZN-uri sunt evidente.

Diavolii nu au trup. Atunci cum anume procedează pentru a avea relaţii sexuale cu bărbaţii şi femeile? Teologii răspund că diavolul împrumută cadavrul unui om, bărbat sau femeie, sau alcătuieşte din *alte materiale* un trup nou pentru scopul urmărit. Or, găsim aici aceeaşi explicaţie exprimată de unul dintre Gentry şi citată de Evans-Wentz: „Îl putem face pe bătrân tânăr, pe cel mare mic, pe cel mic mare”.

Apoi, se spune, diavolul procedează în unul din următoarele două moduri. Fie ia mai întâi forma unui succubus şi apoi are relaţii sexuale cu un bărbat, fie acel succubus îi provoacă vise lascive unui bărbat adormit şi foloseşte „poluţia” rezultată pentru a-i permite diavolului să îndeplinească a doua parte a operaţiei. Aceasta este teoria prezentată de Gnaccius, care dă un mare număr de exemple. De asemenea, Hector Boetius, în *Historia Scotorum*, prezintă cazul unui tânăr scoţian care, timp de mai multe luni, a fost vizitat în dormitorul său, ale cărui ferestre şi uşi erau închise, de o succubă răpitor de frumoasă care a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a-l seduce, dar el nu a cedat mângâierilor şi rugăminţilor ei.

O problemă l-a intrigat mult pe Sinistrări: astfel de demoni nu se tem de descântece sau de moaşte ori alte obiecte sfinte; deci nu pot fi plasaţi în aceeaşi categorie cu diavolii de care sunt posedaţi oamenii. Dar atunci sunt ei într-adevăr creaturi ale Satanei1? Nu ar trebui oare să-i plasăm într-o categorie separată, alături de elfi şi Elemente, cu care seamănă atât de mult? Şi dacă aceste creaturi au un trup propriu, mai stă în picioare teoria tradiţională – că incubi şi succubi sunt demoni ce au împrumutat corpuri umane? Poate aceasta explica cum anume se nasc copii din astfel de uniuni? Care sunt

caracterele fizice ale unor asemenea copii? Putem să fim de acord cu Lebrun, care scrie: „Dacă trupul acestor copii este diferit de corpurile celorlalţi copii, sufletul lor are cu siguranţă calităţi care nu seamănă cu ale celorlalţi: iată de ce cardinalul Belfarmin crede că *Anticristul trebuie să fi fost născut de o femeie care a avut relaţii sexuale cu un* incubus Dacă admitem că relatările

OZN citate în acest capitol indică faptul că fenomenul are un *conţinut genetic*, atunci întrebările de mai sus sunt fundamentale şi este important de văzut cum anume le consideră tradiţia. Conform lui Sinistrări:

Pentru teologi şi filosofi nu încape îndoială că în urma unei relaţii a oamenilor (bărbaţi sau femei) cu demonul se nasc uneori fiinţe umane. Astfel trebuie să se fi născut Anticristul, după afirmaţiile unor doctori… în afară de asta, ei consideră asta rezultatul unei cauze naturale, copiii procreaţi în acest fel de incubi sunt înalţi, foarte puternici, foarte îndrăzneţi, splendizi şi ticăloşi, în literatură sunt menţionaţi ca posibili fii ai demonului mai mulţi oameni celebri, printre care se află Platon şi Alexandru cel Mare, Caesar, Merlin şi chiar „acel blestemet eretic pe nume Martin Luther”! Sinistrări nu este de acord cu teoria:

Cu tot respectul pe care-l datorez unor doctori atât de mari, nu văd cum anume ar putea rezista opinia lor unei examinări mai detaliate. Într-adevăr, aşa cum observă foarte bine Părerius în *Comentariu asupra Genezei*, capitolul VI, toată forţa, toată puterea spermei umane provine din alcoolul care se evaporă şi dispare imediat ce iese din cavităţile genitale unde a fost păstrat la căldură. Medicii sunt de acord cu asta. De aceea, demonul nu poate păstra sperma pe care a primit-o într-o stare suficient de integră pentru a procrea; deoarece indiferent din ce anume este făcut vasul în care încearcă s-o păstreze, acest vas nu poate avea o temperatură egală cu temperatura naturală a organelor genitale umane, care nu poate fi

întâlnită decât în aceste organe. Într-un vas în care căldura nu este cea naturală, ci artificială, alcoolul se risipeşte şi procrearea nu este posibilă.

Am citit de asemenea în *Scriptură* (Geneza, 6; 4) că uriaşii s-au născut ca urmare a unei relaţii sexuale între fii Domnului şi fiicele Omului: aşa spune textul sfânt. Dar aceşti uriaşi erau oameni înalţi cum se spune în Baruch, 3; 26, şi superiori celorlalţi oameni. În afară de dimensiunile monstruoase, ei au atras atenţia prin forţa lor, jafurile şi tirania lor. Şi în crimele acestor uriaşi trebuie căutată cea dintâi şi principala cauză a potopului, conform *Comentariului asupra Genezei* al lui Cornelius a Lapide.

Dacă relaţiile sexuale respective au dat naştere unor fiinţe de proporţii monstruoase, trebuie să vedem în asta nu nişte relaţii obişnuite între bărbaţi şi femei, ci intervenţia incubilor, care, datorită naturii lor, pot fi foarte bine consideraţi fii ai lui Dumnezeu. Această părere… nu este în contradicţie cu cea a lui Tertulian, conform căruia incubii pot fi îngeri care au îndrăznit să comită păcatul desfrânării cu femei.

Ceea ce avem aici este o teorie completă a contactului între rasa noastră şi o altă rasă, nonumană, diferită ca natură fizică, dar biologic compatibilă cu noi. Îngeri, demoni, zâne, creaturi din rai, iad sau Magonia: ei ne-au inspirat cele mai stranii visuri, ne-au modelat destinele, ne-au oţelit dorinţele… Dar cine sunt ei?

COMPONENTA CELESTĂ: SEMNE ÎN RAI

APARIŢII

„Vorbesc toate limbile Pământului. Ştiu totul despre trecutul şi viitorul neamului omenesc – al oricărei fiinţe umane”.

Această declaraţie a fost făcută în 1968 de către un funcţionar spaniol care pretinde că s-a aflat în contact cu extratereştrii încă din 1954. „Locuitorii planetei Wolf 424 (sic) se află printre noi sub formă umană şi cu identităţi

false. Ne sunt mult superiori şi iubesc pacea. Mă aflu în contact permanent cu ei. îmi scriu sau îmi telefonează. Ne întâlnim”.

Cum le-a contactat pe aceste pretinse creaturi superioare? Se pare că în 1954 o farfurie zburătoare a aruncat o piatră acoperită cu semne hieroglifice în grădinile Universităţii din Madrid. Fernando Sesma a copiat aceste simboluri şi, presto! a început comunicarea bilaterală. Astfel de poveşti absurde constituie nucleul multor religii moderne.

Şi în Marea Britanie s-au răspândit zvonuri la fel de fantastice. Oamenii de ştiinţă englezi, pretind anumite persoane, au fost contactaţi prin radio de o sursă misterioasă şi s-au implicat astfel în activităţi secrete în căutarea extratereştrilor. Unii dintre aceşti oameni de ştiinţă au dispărut. Prin intermediul contactelor-aşa vrea povestea, extratereştrii speră să ne controleze istoria. În ce scop? Eu însumi am primit scrisori de la indivizi care pretind că sunt membri ai unor organizaţii secrete ale căror cartiere generale se află, ad litteram, în afara acestei lumi. Aceşti corespondenţi m-au informat că scopul grupului lor este de a împiedica omenirea să ajungă în alte lumi din spaţiu. Desigur, alţi „contactaţi” fac declaraţii opuse. Fapt este că credinţa iraţională în controlul nonum an al destinelor terestre este la fel de veche ca şi politica umană.

Astfel, un ziarist din Madrid, Armando Puente, pretinde că Sesma l-a avertizat cu trei luni înainte de asasinarea lui Robert Kennedy că senatorul va fi ucis. Sesma a mai prezis, de asemenea, un vai de reperări OZN în Argentina (o sarcină mult mai uşoară).

Aceeaşi putere atribuită fiinţelor din farfuriile zburătoare odinioară proprietatea exclusivă a zânelor şi spiriduşilor. O credeau ţăranii ignoranţi din evul mediu, dar şi cărturarii. Una din primele întrebări pe care

inchizitorii i-au pus-o Ioanei d'Arc a fost „dacă ea are vreo ştiinţă sau dacă nu cumva a asistat la adunările ţinute la fântâna zânelor, de lângă-Domremy, în jurul căreia dansează spiritele malefice11. Şi „întrebată dacă nu credea – înainte de ziua prezentă – că zânele sunt spirite malefice, (ea) a răspuns că nu ştie".

Fără a redeschide întreaga problemă a vrăjitoriei, este important să notăm continuitatea credinţelor, care ne călăuzeşte, direct de la magia neagră primitiva, prin experienţa mistică, credinţa în zâne şi religie, la farfuriile zburătoare moderne. Şi deoarece în acest capitol nu ne interesează credinţele individuale, ne vom ocupa de implicaţiile sociale ale unor astfel de zvonuri, care sunt reale, chiar dacă faptele sunt adevărate sau false.

Puterea apariţiilor poate fi observată mai bine în câteva dintre „miracolele" majore petrecute de-a lungul istoriei. La Knock, în Irlanda, în 1852, mai mulţi martori au observat nişte siluete luminoase, printre ele aflându-se şi Fecioara Maria:

Îşi ţinea mâinile depărtate şi îndreptate în sus, într-o poziţie în care niciunul din martori nu o mai văzuse mai înainte în nicio pictură sau statuie.

Trei martori au văzut că avea picioarele goale. O femeie, Bridget Trench, s-a îndreptat spre apariţie pentru a îmbrăţişa picioarele Fecioarei. Dar braţele ei au întâlnit doar aerul.

Nu am simţit nimic altceva decât zidul, şi totuşi siluetele acelea păreau atât de pline de viaţă încât nu am putut înţelege şi m-am minunat cum de mâinile mele nu pot simţi ceva atât de limpede pentru ochii mei.

Bridget a mai remarcat că ploua torenţial, dar, adaugă ea:

Am pipăit pământul cu mâinile şi era perfect uscat. Vântul bătea dinspre sud, chiar pe fronton, dar ploaia nu a ajuns la acea porţiune de fronton cât timp fiinţele acelea s-

au aflat acolo.

Sf. Ioan se afla lateral faţă de celelalte siluete. Era îmbrăcat ca un episcop şi ţinea în mâna stângă o carte larg deschisă. Degetele mâinii drepte erau ridicate, într-un gest de binecuvântare. Unul din martori, Patrick Hill, s-a apropiat destul de mult pentru a vedea rândurile şi literele cărţii.

Când i s-a spus preotului parohiei despre apariţii, el a afirmat că s-ar putea să fi fost vorba de o reflexie a vitrâliilor bisericii. Fenomenul a durat mai multe ore. Cu hainele ude leoarcă, martorii s-au risipit pe la casele lor înainte de miezul nopţii. A doua zi dimineaţă, nu mai era nimic de văzut.

La zece zile după incident, un copil surd s-a vindecat, iar un bărbat care se născuse orb a putut vedea după ce a mers în pelerinaj la Knock. Nu peste multă vreme, s-au raportat şapte sau opt vindecări pe săptămână.

Un muribund, atât de bolnav că a vărsat sânge tot drumul până la Knock şi a primit ultima împărtăşanie de la arhidiacon la sosirea sa acolo, s-a vindecat pe loc după ce a băut apă în care fusese dizolvată o bucăţică de ciment de pe fronton.

Toate acestea s-au întâmplat într-o perioadă nefastă pentru Biserica catolică din Irlanda. Cei mai mulţi dintre colegii preoţi ai arhidiaconului Cavanagh nu au crezut şi au dezaprobat cele petrecute. Biserica din Knock fusese construită numai cu cincizeci de ani înainte, când biserica irlandeză ieşea din perioada în care fusese nevoită să se ascundă şi, mai mult decât la Lourdes ori Fatima, clerul încerca să evite pelerinajele. Ziarele locale şi naţionale au fost rugate de preoţi să se abţină de a face publicitate apariţiilor, în vreme ce ziarele ostile catolicismului au tipărit articole batjocoritoare despre acestea.

S-a încercat explicarea fenomenului prin mijloacele fizicii. Un profesor din Maynooth a făcut teste pentru

comisia oficială de anchetă aprobată de arhiepiscopul din Tuam. Cu ajutorul unei lanterne magice, el a proiectat imagini fotografice pe frontonul respectiv în prezenţa a douăzeci de preoţi şi a declarat că testele au înlăturat posibilitatea ca apariţiile să fi fost rezultatul unei farse fotografice. Un corespondent al ziarului londonez *Daily Telegraph* a făcut şi el teste ceva mai târziu şi a declarat că „deşi apariţiile acelea au o cauză, ele nu s-au datorat unei lanterne magice”.

Întâmplarea prezintă multe trăsături identice cu cele ale fenomenului OZN: ciudatul glob de lumină de intensitate variabilă, creaturile în lumină sau aproape de aceasta, absenta ploii pe locul apariţiei şi, în fine, pretinsele vindecări miraculoase. Toate aceste trăsături sunt prezente în relatările OZN din America.

Pentru cei care nu au urmărit îndeaproape literatura de specialitate, aserţiunea că reperările OZN implică „vindecări” miraculoase poate părea surprinzătoare, lată, de exemplu, relatarea din Damon, Texas, de la 3 septembrie 1965: rana pe care o avea la mână un poliţist a fost, se pare, vindecată după expunerea la lumina emisă be un obiect ce plutea în aer. Sau raportul din Petrolis, Brazilia, din 25 octombrie 1957, în care ni se spune că o fată bolnavă de cancer, pe moarte, a fost salvată de o operaţie fantastică făcută de doi bărbaţi care veniseră din cer. Sau cazul „Dr. X”, francez care a observat două obiecte stranii lângă casa sa în octombrie 1968 şi a fost vindecat ulterior de un hematom şi de o formă de paralizie. În mod clar avem de-a face aici cu un pattern ce aminteşte de folclorul medieval.

Cazul Knock nu este cel mai uimitor exemplu al asemănării între apariţiile religioase şi reperările OZN, un subiect asupra căruia vom reveni în Capitolul şapte. Şi, deşi a avut loc în Irlanda, miracolul nu prezintă toate trăsăturile standard ale credinţei în zâne.

Un incident ce s-a petrecut, la lumina zilei, sâmbătă, 9 decembrie 1531, în Mexic, reprezintă punctul culminant al tuturor celor discutate până acum. Având un impact sociologic şi psihologic teribil, el a lăsat urme reale, care încă mai pot fi văzute şi care încă mai reprezintă obiectul unui cult.

Un aztec de cincizeci şi şapte de ani, care se numea în limba nahuatl Vulturul care Cântă, iar în spaniolă Juan Diego, se ducea la biserica din Tlaltelolco, în apropiere de México City. Deodată, a îngheţat de spaimă auzind un concert de păsări cântătoare, pe un ton dulce. Aerul era teribil de rece: nicio pasăre întreagă la minte nu ar fi cântat pe o astfel de vreme şi totuşi muzica cea armonioasă a continuat, apoi s-a oprit brusc. O voce de femeie l-a strigat pe nume. Glasul venea din vârful muntelui, care era ascuns „într-o pâclă îngheţată, un nor strălucitor”. Şi, după ce a urcat muntele, a văzut-o. Iată ce scrie Ethel Cook Eliot în *A Woman Clothed with the Sun*

Soarele nu se afla încă deasupra orizontului, şi totuşi Juan a văzut-o ca şi cum s-ar fi aflat în faţa soarelui din pricina razelor aurii care o înconjurau din cap până-n picioare. Era o tânără mexicană de aproximativ paisprezece ani şi de o frumuseţe răpitoare.

Până aici, avem un început perfect pentru o apariţie standard a unei zâne. Dar în cursul dialogului ce a urmat, lui Juan Diego i s-a spus că fata era Maria şi că dorea o biserică în acel loc: „Aşa că aleargă acum la Tenochtitlán (Ciudad de México) şi spune-i episcopului tot ceea ce ai văzut şi auzit”.

Uşor de zis, greu de făcut. Indienii sărmani nu aveau obiceiul să se ducă în partea spaniolă a oraşului şi cu atât mai puţin la palatul episcopului. Curajos, Juan a alergat la poalele muntelui şi l-a implorat pe nobilul episcop, Don Fray Juan de Zumarraga, să-i asculte povestea. Natural, episcopul, deşi a fost amabil cu indianul, nu a crezut o iotă

din istoria acestuia, aşa că Juan s-a întors în munţi şi a întâlnit-o pe acea doamnă a doua oară. El a sfătuit-o să-i trimită episcopului un mesager mai potrivit şi a spus-o cam grosolan.

„Ascultă, fiule”, i s-a răspuns cu asprime. „Sunt mulţi cei pe care i-aş putea trimite. Dar tu eşti cel pe care l-am ales pentru sarcina aceasta. Aşa că, mâine dimineaţă, du-te înapoi la episcop. Spune-i că te-a trimis Fecioara

Maria şi repetă-i marea mea dorinţă de a se construi o biserică în locul acesta11.

În dimineaţa următoare, Juan Diego s-a întors la México şi s-a întâlnit din nou cu răbdătorul episcop. Juan Diego era atât de hotărât şi părea a fi un om cinstit; asta l-a tulburat pe Fray Juan de Zumarraga. i-a spus lui Juan să-i ceară apariţiei un semn tangibil şi a trimis doi servitori, să-l urmărească pe indian. L-au urmărit prin oraş, au observat că nu a vorbit cu nimeni, l-au văzut urcând munţii… şi apoi acesta a dispărut. L-au căutat în zona respectivă fără a găsi nicio urmă! (Din nou, basmul cu zâne perfect.) Dar Juan era pe munte, l-a transmis apariţiei răspunsul episcopului şi ea a spus:

Foarte bine, fiule. Întoarce-te mâine, la revărsatul zorilor. îţi voi da un semn pentru el. Te-ai ostenit mult pentru mine şi te voi răsplăti pentru asta. Mergi în pace şi te odihneşte.

În dimineaţa următoare, Juan nu a venit. Unchiul său – singura sa rudă – era pe moarte. Juan a petrecut întreaga zi încercând să-i aline chinurile şi l-a părăsit numai marţi, când s-a dus după un preot. În vreme ce alerga spre Tlaltelolco, apariţia i-a tăiat din nou calea. Jenat, i-a explicat de ce nu putuse să-i urmeze instrucţiunile şi ea a spus:

Micul meu fiu, nu fi supărat şi înfricoşat. Nu sunt eu Mama ta? Nu te afli sub protecţia mea? Unchiul tău nu va muri acum. Chiar în acest moment este din nou sănătos.

Nu mai ai niciun motiv să alergi, ai acum o altă ţintă – a mea, pe care o poţi atinge în pace. Du-te în vârful muntelui: culege florile ce cresc acolo şi adu-mi-le.

Nu erau flori în vârful muntelui, după cum Juan ştia foarte bine. La mijlocul lui decembrie, nu putea fi nicio floare acolo şi totuşi, o dată ajuns în locul respectiv, a găsit trandafiri de Castilia „cu petalele pline de rouă11, l-a cules, şi, învelindu-i în mantia sa indiană – tilma pentru a-i apăra de frig, s-a întors la apariţie. Ea a aranjat florile pe care le adusese, apoi a legat colţurile de jos ale *ti/mei* în jurul gâtului indianului pentru ca niciun trandafir să nu cadă.

L-a sfătuit să nu arate nimănui, cu excepţia episcopului, semnul pe care i-l dăduse, apoi a dispărut. Juan biego nu a mai întâlnit-o niciodată.

La palatul episcopului, servitorii şi-au bătut joc de indianul vizionar. L-au „îmbrâncit11 şi au încercat să-i smulgă flqrile. Dar când au văzut că trandafirii păreau că se dezintegrează atunci când îi atingeau, s-au înfricoşat şi l-au lăsat în pace. Juan a fost condus în faţa episcopului.

Juan Diego şi-a ridicat braţele şi a dezlegat colţurile veşmântului său grosolan. *Filma* s-a desfăcut: florile, preţiosul semn, cum credea Juan, au căzut pe jos într-o grămadă dezordonată. Păcat de frumosul buchet al Fecioarei!

Dar ruşinea resimţită de Juan în faţa acestei nenorociri nu era nimic faţă de ce a simţit imediat după asta. În câteva secunde, episcopul s-a ridicat de pe scaun şi a îngenuncheat la picioarele lui Juan, iar într-un minut toate celelalte persoane aflate în cameră au îngenuncheat şi ele.

Episcopul îngenunchease în faţa *tilmei* lui Juan şi, aşa cum remarcă Ethel Cook Eliot, „milioane de oameni au îngenuncheat după aceea” deoarece veşmântul a fost aşezat pe cel mai înalt altar în biserica Fecioarei din

Guadalupa din Ciudad de México. *Filma* este alcătuită din două piese, ţesute din fibre de maguey şi cusute una de alta; măsoară şaizeci şi şase pe patruzeci şi unu de inci. Pe acest material grosolan, de culoarea lânii nealbite, poate fi văzută o minunată siluetă, de cincizeci şi cinci de inch înălţime.

Înconjurată de raze aurii, ea iese parcă dintr-o scoică de lumină, dreaptă şi minunată până în cel mai mic detaliu al liniei şi culorii. Capul este înclinat uşor şi foarte graţios spre dreapta, evitând cusătura. Priveşte în jos, dar pupilele sunt vizibile. Aceasta îi dă o expresie nepământeană de dragoste şi drăgălăşenie. Mantia ce îi acoperă capul şi cade până la călcâie este albastră-cenuşie, brodată cu aur curat şi presărată cu stele aurii. Tunica este de culoare roz, împodobită cu flori aurii. Dedesubt se află o semilună şi sub aceasta apar capul şi braţele unui heruvim.

Unchiul lui Juan s-a vindecat. În vreme ce îl aştepta pe preot, după două săptămâni în care nu putuse nici măcar să ia doctoria preparată de nepotul său, a văzut deodată cum camera se umple cu o lumină dulce. O siluetă luminoasă, cea a unei tinere femei, a apărut lângă el. Ea i-a spus că se va însănătoşi şi i-a povestit despre misiunea lui Juan Diego. l-a mai zis: „Spune-mi şi spune-i imaginii mele Santa Maria de Guadalupe” – sau cel puţin aşa a fost înţeles mesajul.

În cei cinci ani care au urmat incidentului, peste opt milioane de indieni au fost botezaţi. În vremea noastră, o mie cinci sute de persoane încă se mai duc, în fiecare zi, să îngenuncheze în faţa *ti/mei\u* Juan Diego.

Acest caz ne reaminteşte de câteva aspecte importante ale basmelor cu zâne pe care le-am studiat: muzica misterioasă şi dulce care anunţă apropierea zânei; florile (din nou *trandafiri*) care cresc în locuri imposibile; semnul oferit mesagerului uman, care se schimbă ulterior, precum cărbunii preschimbaţi în aur pe care gnomii îi dau

moaşelor; ca şi alte numeroase simboluri asemănătoare întâlnite în nenumărate basme. Reamintim aici ceea ce afirmă Hartland în *Science of Fairy Tales*: „Această dăruire a unui obiect aparent fără valoare, care se transformă, dacă sunt respectate condiţiile puse de fiinţele respective, într-un obiect extrem de preţios, reprezintă un loc comun al tranzacţiilor cu zânele sau spiriduşii. Este una dintre cele mai evidente manifestări ale puterii supranaturale”. Un aspect final este simbolismul cosmic, semiluna aflată sub picioarele Fecioarei, aşa cum scrie în Apocalipsă:

Şi s-a arătat în cer un semn mare: o femeie înveşmântată cu soarele; şi luna era sub picioarele ei şi pe cap purta cunună din douăsprezece stele.*

MINCIUNA ÎN FUNCŢIUNE

Ce semnificaţie au toate acestea? Este oare rezonabil să facem o paralelă între apariţiile religioase, credinţa în zâne, relatările despre fiinţe asemănătoare piticilor, cu puteri supranaturale, istoria navei zburătoare din SUA secolului trecut şi poveştile despre aterizările OZN din zilele noastre?

Susţin cu tărie că este – pentru un unic motiv foarte simplu: *mecanismele care au generat diferitele credinţe sunt identice*. Contextul uman şi efectul lor asupra oamenilor sunt constante. Observarea acestui mecanism profund este crucială. *Are prea puţin de-a face cupreocuparea de a şti dacă OZN-urile sunt sau nu obiecte reale*. Încercarea de a înţelege semnificaţia, scopul aşa-numitelor farfurii zburătoare, aşa cum încearcă azi foarte mulţi să o facă, este la fel de zadarnică precum urmărirea zânelor, dacă se face greşeala de a încurca aparenţa şi realitatea. Fenomenul are trăsături stabile, invariante; pe unele din ele am încercat să le identificăm şi să le etichetăm în mod clar. Dar trebuie să notăm, de asemenea, cu grijă, caracterul cameleonic al atributelor secundare ale reperărilor: *forma obiectelor*, *cum arată ocupanţii lor şi*

pretinsele declaraţii ale acestora *variază în funcţie de mediul cultural în care au fost proiectate*.

Aşa cum am văzut în cazul poveştilor despre nava spaţială din Capitolul doi, un mare număr de fiinţe cu barbă au coborât în

— Apocalipsa, 12; 1 (n.t.)

Midwest şi în alte părţi ale SUA în 1897, căutând apă de izvor, piatră vânătă sau alte lucruri asemănătoare. Poveştile spuse de martori erau credibile, chiar dacă uimitoare, pentru fermierii americani ai vremii. Însăşi nava corespundea conceptului popular al unei complicate maşini zburătoare: avea turbine, roţi, aripi, lumini puternice. Există un singur detaliu asupra căruia râu s-a insistat: faptul că nava, deşi vrednică de crezare pentru martorii din 1897, nu mai e credibilă pentru noi. Căci noi ştim că aparatul, aşa cum a fost el descris, nu ar fi putut zbura, doar dacă aparenţa exterioară nu era destinată a înşela eventualii martori. Dar dacă este aşa, de ce? Şi ce anume era? Care era scopul unui astfel de simulacru?

Poate că nava respectivă, ca şi trucurile spiriduşilor sau farfuriile zburătoare, nu era decât o minciună atât de bine ticluită încât imaginea sa să pătrundă adânc în conştiinţa umană şi apoi să fie uitată – aşa cum aterizările OZN sunt periodic uitate, aşa cum apariţiile unor fiinţe supranaturale din evul mediu au fost uitate. Dar sunt ele într-adevăr uitate?

Acţiunile umane se bazează pe imaginaţie, credinţă şi încredere, nu pe observaţie obiectivă – aşa cum ştiu foarte bine experţii militari, şi politici. Chiar ştiinţa, care pretinde că metodele şi teoriile sale s-au dezvoltat în mod raţional, este marcată de emoţie şi fantezie sau teamă. Şi a controla imaginaţia umană înseamnă a modela destinul colectiv al umanităţii.

Dincolo de problema naturii fizice reale a OZN-urilor, este imperativ să studiem problema, mai profundă, a

impactului acestora asupra imaginaţiei şi culturii noastre. Cum anume va afecta fenomenul OZN, pe termen lung, părerile noastre în legătură cu ştiinţa, religia, explorarea spaţiului este imposibil de apreciat. Dar fenomenul pare a avea un efect real. Şi o trăsătură deosebită a acestui mecanism este că îi afectează în mod egal pe cei care „cred” şi pe cei care se opun existentei sale în sens fizic.

Deocamdată, putem observa următoarele: *este posibil să faci ca mari categorii ale unei populaţii, oricare ar fi ea, să creadă în existenţa unor rase supranaturale, a unor maşini zburătoare, în pluralitatea unor lumi locuite, expunându-le câteva scene montate cu grijă, ale căror detalii sunt adaptate la cultura şi simbolurile unui anume timp şi spaţiu*.

Este oare posibil ca întâlnirile cu extratereştrii să fie planificate pentru a controla credinţele noastre? Luaţi în considerare caracterul schimbător al acestora. În Statele Unite, apar ca nişte monştri din povestirile SF. în America de Sud, sunt cruzi şi sar cu uşurinţă la bătaie. În Franţa, se comportă ca nişte turişti raţionali, cartezieni, iubitori de pace. Acei Gentry irlandezi, dacă dăm crezare „purtătorilor lor de cuvânt”, erau un neam aristocratic, organizaţi într-un fel de ordin militar. Piloţii navei din 1897 erau personaje puternic individualizate cu toate trăsăturile unui fermier american.

Iată un alt caz, care ilustrează acelaşi punct de vedere. Data: 23 octombrie 1954. Locul: în apropiere de Tripoli, Libia. Pe la 3: 00 a.m., un fermier italian a văzut o farfurie zburătoare aterizând la câteva zeci de iarzi de el. Avea forma unui ou în poziţie orizontală. Jumătatea superioară era transparentă şi inundată de o lumină albă; partea inferioară părea a fi metalică, în faţă avea două hublouri pe fiecare latură, în centru se afla o scară exterioară. Partea din spate avea două roti dispuse vertical, una deasupra celeilalte, şi două tuburi cilindrice

ca nişte protuberanţe. În timp ce cobora, nava făcea un zgomot asemănător cu cel al unui compresor, „ca acelea folosite pentru a umfla anvelopele de maşină”. Nu se vedea nicio elice. Deasupra fuzelajului se aflau două antene, una în spatele celeilalte, şi avea un fel de tren de aterizare cu şase roţi (două perechi în partea din faţă a navei, o pereche în spate). Maşina avea aproximativ şase iarzi lungime şi trei iarzi lăţime. Înăuntru se aflau şase bărbaţi în salopete galbene, care purtau măşti de gaze. Unul din ei şi-a scos masca pentru a sufla într-un fel de tub. Faţa lui părea a fi cea a unui om normal.

Când martorul s-a apropiat de obiect şi a pus mâna pe scară, un puternic şoc electric l-a trântit la pământ. Unul dintre ocupanţii navei gesticula, ca şi cum l-ar fi avertizat, pentru binele lui, să stea departe de navă. Un alt ocupant a tras de una din roţi, apoi a împins-o la locul în care se aflase mai înainte. Apoi, apăsând un buton, roata a fost acoperită de o trapă. În interiorul carlingii, se vedea un fel de aparat radio, plin de cabluri şi manevrat de un bărbat cu căşti. Toţi cei şase piloţi erau ocupaţi la panourile de comandă.

Incidentul a durat aproximativ douăzeci de minute. Obiectul a decolat în linişte şi a ajuns la o altitudine de cincizeci de iarzi. Apoi s-a îndreptat spre est cu o viteză ameţitoare.

Urmele lăsate de roţile trenului de aterizare pe pământul moale au fost fotografiate. Ele seamănă cu cele ale unor roţi normale din cauciuc. Aveau doar două picioare lungime.

Dacă ar fi posibil să realizezi holograme tridimensionale cu mai multe personaje şi să le proiectezi în timp, aş spune că asta a văzut fermierul. Şi cu ajutorul acestei ipoteze am putea explica multe dintre apariţii. În numeroase cazuri OZN şi în unele miracole religioase, fiinţele au apărut sub forma unor imagini tridimensionale

ale căror picioare nu atingeau pământul. Dar ce se poate spune despre şocurile electrice?

Aşa cum am aflat din relatarea cazului din Libia, este tentant să presupunem că fermierul, departe de a fi martorul întâmplător al manevrelor unor vizitatori interplanetari, a fost expus în mod deliberat unei scene *destinate a* fi înregistrată de el şi transmisă nouă; de aici măştile de gaze, panourile cu instrumente şi aparatul de radio „cu cabluri”.

Acelaşi lucru este adevărat şi pentru următorul caz ce s-a petrecut la Abbiate Buazzone, în apropiere de Varese, Italia, la 24 aprilie 1950:

Cam pe la 10: 00 a.m., Bruno Facchini a auzit şi a văzut nişte scântei; a crezut că e vorba de o furtună, dar curând a descoperit o masă întunecată la culoare care plana între o prăjină şi un copac situate la două sute de iarzi de casa lui. Un bărbat îmbrăcat în haine strânse pe corp şi purtând pe cap o cască părea să repare ceva. Mai erau încă alte trei siluete care-şi făceau de lucru în jurul uriaşei nave. Terminând ceea ce aveau de făcut, a fost închisă o trapă prin care se putea zări strălucind o lumină, şi lucrul acela a decolat, lată şi alte detalii: obiectul emitea un sunet similar celui făcut de un roi de albine şi aerul părea ciudat de cald în jurul său. Doi bărbaţi stăteau pe sol, lângă o scară; cel de-al treilea se afla pe un elevator telescopic, a cărui bază atingea pământul, şi ţinea ceva lângă un grup de ţevi: acest ceva producea scânteile văzute de Facchini. Fiinţele aveau aproximativ cinci picioare şi nouă inci înălţime, erau îmbrăcate în costume cenuşii de scafandri, cu o sticlă ovală, transparentă pe feţele ascunse în spatele unor măşti cenuşii. O ţeavă flexibilă ieşeala nivelul gurii, din porţiunea frontală a măştii. Purtau căşti. În interiorul navei se puteau vedea o serie de conteinere de tipul celor pentru oxigen şi multe cadrane. Când Facchini s-a oferit să-i ajute, bărbaţii au

discutat între ei prin intermediul unor sunete guturale şi *unul din ei şi-a luat de după gât un fel de aparat de fotografiat şi a proiectat un fascicul luminos către Facchini, care l-a făcut să se rostogolească câţiva iarzi*. Apoi a fost ridicat de un curent de aer şi din nou trântit la pământ. După asta, nu i-au mai acordat nicio atenţie în vreme ce şi-au luat elevatorul şi l-au dus în interiorul navei, care a decolat.

După o noapte fără somn, Facchini s-a întors în locul respectiv şi a găsit *câteva fragmente metalice* ca acelea *rămase în urma unei operaţii de sudură*, precum şi patru urme circulare şi petice de iarbă arsă. El a povestit despre toate acestea zece zile mai târziu, când s-a dus la doctor pentru contuziile pricinuite de cădere, care-l dureau; doctorul l-a sfătuit să cheme poliţia. Tehnicienii Ministerului Apărării care au examinat fragmentele de metal au declarat că sunt făcute dintr-un „material antifricţiune foarte rezistent la căldură”. Incidentul a avut şi alţi martori, care au depus mărturie separat.

A fost Facchini expus în mod deliberat unei apariţii contrafăcute a unor fiinţe extraterestre? Care ar putea fi scopul unei asemenea farse? Cine şi-ar putea permite să născocească o astfel de schemă complexă, cu un rezultat aparent neînsemnat? Oare numai imaginaţia umană este capabilă de a juca asemenea farse? Sau trebuie să presupunem că o rasă avansată, aflată undeva în univers şi în viitor, ne tot arată „opere” spaţiale în trei dimensiuni în ultimii două sute de ani, încercând să ne dirijeze astfel civilizaţia? Şi dacă e aşa, merită felicitările noastre?

Sau avem de-a face cu un univers paralel, o altă dimensiune, în care există rase umane şi unde ne-am putea duce, „pe cheltuiala noastră”, fără a ne mai putea întoarce vreodată în prezent? Sunt oare aceste rase doar semiumane şi, pentru a menţine contactul cu noi, au nevoie de un metisaj cu bărbaţi şi femei de pe planeta

noastră? Aici trebuie căutată originea a numeroase basme şi legende în care genetica joacă un rol important: simbolismul Fecioarei în ocultism şi religie, basmele cu zâne în care apar moaşe umane şi *changelings*, contactele sexuale din relatările cu farfurii zburătoare, poveştile biblice despre căsătorii mixte între îngeri şi pământence, în urma cărora au apărut uriaşii? Din acest univers provin fiinţele care proiectează obiecte ce se pot materializa şi dematerializa la dorinţă? Sunt OZN-urile mai degrabă „ferestre” decât „obiecte”? Aceste presupuneri nu SÂQT susţinute de nimic şi totuşi, având în vedere continuitatea istorică a fenomenului, sunt greu de găsit alternative, în afară de cazul în care am nega realitatea tuturor faptelor, aşa cum ar fi preferabil, într-adevăr, pentru liniştea noastră.

Problema nu poate fi totuşi rezolvată. Dacă trebuie neapărat să credem în ceva, să ne alăturăm unuia din numeroasele grupuri de oameni care au toate „răspunsurile”. Citiţi cărţile lui Menzel despre Raportul Condon, acel minunat exemplu de nepăsare ştiinţifică. Sau abonaţi-vă la revistele care „dovedesc” că „farfuriile zburătoare sunt’reale şi provin din spaţiul extraterestru”. Eu nu scriu pentru astfel de oameni, ci pentru cei puţini care au trecut prin toate acestea şi au ajuns la un nivel de percepţie ceva mai înalt şi mai clar al semnificaţiei acestui vis neînsemnat ce se află la baza multor coşmaruri ale istoriei omenirii – pentru cei care au recunoscut delicatele pârghii ale inconştientului colectiv.

PRESUPUNERI

Poate părea inutil să faci presupuneri în legătură cu un mister care, în mod evident, rămâne încă neidentificat. Dar în această carte am văzut deja că fenomenul OZN a lăsat o serie de urme clare în credinţele şi atitudinile contemporanilor noştri, într-un pattern nu numai identificabil, dar şi fără precedent. Nu este lipsit de sens

să încercăm a imagina teste riguroase, sociologice şi fizice, pentru a afla dacă un plan cu un scop bine determinat este sau nu implicat în fenomenele descrise de martori.

Ori de câte ori apar situaţii neobişnuite, este în natura minţii umane de a le analiza până ce, la un anumit nivel, este întâlnit un pattern raţional. Dar ne putem închipui cu uşurinţă că natura ne va pune în prezenţa unor situaţii atât de profund organizate încât erorile noastre de observaţie şi logică vor masca în întregime patternul ce trebuie identificat. Pentru oamenii de ştiinţă, această declaraţie nu este surprinzătoare. În istoria ştiinţei există un dublu progres: desăvârşirea tehnicilor de observaţie şi perfecţionarea metodelor analitice. Pe de altă parte, presupunerea că în univers s-ar afla creaturi inteligente astfel organizate încât «niciun model al acestei organizări nu poate fi construit pe baza conceptelor umane este de asemenea teoretic posibilă. Comportarea unor asemenea fiinţe va părea în mod necesar întâmplătoare sau absurdă sau va trece neobservată, mai ales dacă aceste fiinţe posedă mijloace fizice de a se retrage, la dorinţă, dincolo de limitele percepţiei umane sau în alte dimensiuni. Astfel de acţiuni fizice vor apărea în documentele ştiinţifice mai degrabă ca simple accidente întâmplătoare, uşor de atribuit unei erori a instrumentelor sau unei varietăţi de cauze naturale.

Considerând fenomenul OZN drept un moment special al acestei întrebări fundamentale, ne aflăm în faţa a doua posibilităţi: nerezolvarea pe termen lung şi manifestarea continuă, asta indiferent dacă fenomenul este natural sau artificial.

Dezvoltarea unui nou mit alimentat de această dualitate este perfect predictibilă. În absenţa unei soluţii raţionale a misterului şi datorită interesului publicului, se prea poate ca în anii ce vin să se ivească vreun şarlatan care să îl folosească drept bază, deşi nu este posibil să

prevezi forma exactă pe care o va îmbrăca. *Se prea poate să trăim în anii de început ai unei noi mişcări mitologice şi* poate că aceasta va oferi epocii noastre tehnologice Olimpul sau Walhalla, după cum privim o astfel de dezvoltare: ca pe un avantaj sau ca pe o lovitură pentru cultura noastră. Deoarece multe observaţii asupra fenomenului OZN sunt constante şi în acelaşi timp ireconciliabile cu cunoştinţele noastre ştiinţifice, s-a creat un vacuum logic pe care imaginaţia umană încearcă să-l umple cu fantezie. Astfel de situaţii au fost frecvent întâlnite în trecut şi ele au oferit atât cele mai înalte, cât şi cele mai joase forme ale activităţii religioase, poetice şi politice. Este posibil ca fenomenul OZN să producă dezvoltări similare, deoarece manifestările sale coincid cu o renaştere a interesului în valoarea umană a tehnologiei.

Tocmai pentru că ştiinţa este procesul prin care argumente emoţionale de nerezolvat pot fi transformate în seturi organizate de subprobleme, care pot fi înţelese printr-o analiză raţională, este interesant fenomenul OZN. de aceea, a afirma că OZN-urile nu reprezintă o problemă ştiinţifică sau chiar a te întreba dacă există sau nu înseamnă a spune o absurditate. Nu există problemă ştiinţifică; omul care examinează problema o poate aborda sau nu ştiinţific. *Ştiinţa este un obiectiv ai minţii umane, nu o caracteristică pe care ne putem lua libertatea fie s-o acordăm, fie s-o retragem oricărui dispozitiv mai bizar ce se întâmp/ă să treacă pe cer*.

Pentru un om de ştiinţă, singura problemă serioasă este de a decide dacă fenomenul poate fi studiat de sine-stătător sau dacă el face parte dintr-un întreg. Această carte încearcă să ilustreze, şi numai să ilustreze, ultima abordare. Şi concluzia mea este următoarea: prin intermediul fenomenului OZN, avem posibilitatea unică de a observa folclorul în formare şi de a aduna material ştiinţific din profunda sursă a imaginaţiei umane. Vom fi

dispreţuiţi de cei ce vor studia în viitor civilizaţia noastră dacă vom permite ca acest material să se piardă, căci *„tradiţia este un meteor care*, după ce a căzut, *nu mai poate fi aprins din nou”*.

Dacă ne hotărâm să evităm speculaţia extremă şi ne mărginim doar la a face anumite observaţii de bază asupra datelor existente, din analiza noastră de până acum se disting destu Me clar cinci fapte:

1. Începând cu mijlocul anului 1946, în rândul publicului din toate ţările a existat o generaţie extrem de activă de zvonuri colorate. Ele s-au concretizat într-un considerabil număr de observaţii ale unor maşini necunoscute apropiindu-se de sol în zonele rurale, ale urmelor fizice lăsate de aceste maşini şi ale variatelor efecte asupra oamenilor şi animalelor.

2. O dată extrase arhetipurile aflate la baza acestor zvonuri, se poate observa că mitul extraterestru coincide în mare măsură cu credinţa în zâne şi spiriduşi din ţările celtice, cu observaţiile făcute de cărturarii din epocile trecute şi cu credinţa larg răspândită în rândul tuturor popoarelor în legătură cu creaturi ale căror trăsături fizice şi psihologice le plasează în aceeaşi categorie cu ufonauţii zilelor noastre.

3. Creaturile pe care martorii umani afirmă că le-au văzut, auzit şi pipăit pot fi clasificate în diferite tipuri biologice. Printre ele se află fiinţe cu o statură gigantică, oameni ce nu pot fi deosebiţi de noi, creaturi înaripate şi variate tipuri de monştri. Majoritatea aşa-numiţilor piloţi sunt, totuşi, pitici şi alcătuiesc două grupuri principale: 1. fiinţe negre, păroase – identice gnomilor din evul mediu cu ochi mici, strălucitori şi cu voci profunde, aspre, „bătrânicioase”; şi 2. fiinţe – care se potrivesc cu descrierea silfilor din evul mediu sau cu cea a elfilor din credinţele în zâne –, cu înfăţişare umană, capete supradimensionate şi voci argintii. Toate fiinţele au fost

descrise ca având sau nu un aparat de respirat. Fiinţe din diferite categorii au fost raportate împreună. Majoritatea covârşitoare a acestora sunt humanoizi.

4. Comportarea acestor creaturi este la fel de absurdă ca şi înfăţişarea navelor lor zburătoare. În numeroasele momente de comunicare verbală cu ele, aserţiunile pe care le fac induc în eroare în mod sistematic. Aceasta este adevărat pentru toate cazurile înregistrate, de la întâlnirile cu Gentry în Insulele Britanice la conversaţiile cu inginerii navei zburătoare din 1897 din America şi discuţiile cu aşa-zişii marţieni din Europa, America de Nord şi de feud sau de oriunde. Această comportare absurdă a avut drept efect îndepărtarea oamenilor de ştiinţă ortodocşi de zona în care se desfăşura această activitate. Ea a oferit de asemenea mitului farfuriilor zburătoare armoniile sale religioase şi mitice.

5. Mecanismul apariţiilor, în timpurile legendare, istorice şi moderne, este asemănător şi urmează modelul miracolelor religioase. Mai multe cazuri, care poartă ştampila oficială a Bisericii catolice (cum sunt cele din Fatima şi Guadalupe), nu sunt de fapt – dacă e să aplicăm strict definiţiile – nimic altceva decât fenomene OZN în care creatura a lăsat un mesaj care are mai degrabă de-a face cu credinţele religioase decât cu spaţiul şi ingineria.

Date fiind cele cinci fapte de mai sus, cred că următoarele trei afirmaţii sunt adevărate:

Afirmaţia 1. Comportarea unei rase superioare nu trebuie în mod necesar să apară unui observator uman ca având un scop. Oamenii de ştiinţă care au aruncat rapoartele OZN pentru că „în mod evident nişte vizitatori inteligenţi nu s-ar fi comportat aşa” pur şi simplu nu au acordat atenţie problemei inteligenţei nonumane. De fapt, observaţia şi deducţia sunt de acord că acţiunea organizată a unei rase superioare *trebuie* să pară absurdă

rasei inferioare. Că aceasta nu exclude contactul şi chiar coabitarea este un fapt evident din viaţa de zi cu zi de pe planeta noastră, unde oamenii, animalele, insectele desfăşoară activităţi ce se întrepătrund, în ciuda nivelurilor diferite de organizare a sistemului lor nervos.

Afirmaţia 2. Dacă recunoaştem că structura şi natura timpului reprezintă încă o enigmă pentru fizicienii moderni, aşa cum erau pentru reverendul Kirk, de exemplu, atunci înseamnă că orice teorie asupra universului care nu ia în considerare ignoranţa noastră este menită a rămâne un exerciţiu academic.

Afirmaţia 3. Întregul mister despre care vorbim conţine elementele unui mit care ar putea servi unor scopuri de manipulare socială pe termen lung, aşa cum arată legătura ciudată între conţinutul relatărilor şi progresul tehnologiei umane, de la navefe aeriene la dirijabile, nave fantomă, farfurii zburătoare şi la ingineria biogenetică – o legătură care nu a fost niciodată interpretată satisfăcător într-un cadru sociologic.

Luând în considerare ultimul punct, găsesc remarcabil faptul că prima menţiune a unei întreruperi de curent cauzate de un OZN poate fi găsită în *Twilight Bar*, o piesă scrisă de Arthur Koestler în 1933. În această piesă, a cărei acţiune se petrece pe o mică insulă fără nume este pe cale să izbucnească un război civil, un meteor enorm zboară deasupra oraşului emiţând un sunet înalt, ca un şuierat, în vreme ce toate luminile se sting. Nava plonjează în mare şi două fiinţe, îmbrăcate în salopete albe şi mişcându-se ca în transă, vin la ţărm şi se prezintă drept mesageri trimişi pentru a avertiza omenirea că are trei zile pentru a se decide asupra drumului pe care-l va urma. Altfel, au spus creaturile, omenirea va fi distrusă şi Pământul va fi repopulat de o rasă superioară.

Prima referire la efectele OZN asupra unui automobil a apărut într-un roman scris în 1950 de Bernard Newman

şi intitulat *The Ftying Saucer*. Este adevărat că atunci când a fost scrisă cartea lui Newman circulau deja unele rapoarte OZN în legătură cu unele tulburări magnetice (ale busolei). Chiar în 1944, armata adunase deja informaţii considerabile despre obiecte zburătoare neidentificate, prima investigare ştiinţifică pe scară largă fiind făcută de National Bureau of Standards în anul precedent. Dar nu poate fi contestat faptul că această coincidenţă între lucrările de ficţiune şi actualele detalii ale relatărilor făcute de oamenii obişnuiţi este remarcabilă şi deschide calea unor speculaţii nelimitate.

Cunoaşterea structurii timpului va implica o cunoaştere superioară a destinului (folosesc cuvântul „destin” pentru a desemna nu soarta indivizilor, ci mecanismul prin intermediul căruia se desfăşoară evenimentele fizice şi suportul pe care sunt realizate). Înainte de a merge mai departe în problema compo nentei psihice, poate că ar trebui să reamintesc cititorului două puncte pe care le-am atins mai devreme: 1. relativitatea timpului în Magonia, o teorie ce a ajuns până la noi prin intermediul numeroaselor basme de care am vorbit, şi 2. uimitoarea remarcă neînsemnată făcută de un silf lui Facius Cardan, care anticipează teoria cuantelor cu patru secole: „El a adăugat că Dumnezeu a creat (universul) moment cu moment, în aşa fel încât dacă El s-ar opri pentru o clipă lumea va pieri”.

Cum spune Jérôme Cardan: „Adevăr sau fabulă, aşa a fost”.

COMPONENTA METAPSIHICĂ: METALOGICA

REÎNTOARCEREA UNUI SPECTRU

Publicul tolerează greu un mister care refuză să moară. Atunci când în a doua jumătate a lunii octombrie 1973, după şapte ani de linişte, peste tot în Statele Unite ale Americii au fost raportate întâlniri cu OZN-uri şi când doi bărbaţi din Pascagoula, Mississippi, au relatat că au

fost răpiţi de nişte creaturi asemănătoare unor roboţi, publicul a recunoscut întoarcerea unui spectru pe care ştiinţa îl declarase mort şi-l îngropase cu mare pompă cu numai câţiva ani în urmă. De funeralii se ocupase University of Colorado, cu preţul a jumătate de milion de dolari, şi cele opt sute de pagini apărute post-mortem declarau clar că studierea OZN-urilor „nu poate fi justificată de speranţa că în acest fel ştiinţa va avansa”. Profesorul Edward Condon, care a condus studiul, a fost atât de convins de inutilitatea întregii poveşti că a distrus dosarele proiectului. Cu trei zile înainte de a muri, în martie 1974, încă îl mai îndemna pe un prieten fizician să renunţe la studiul său asupra OZN-urilor. Atunci când i s-a spus că se pregătea un documentar, Condon a insistat ca tot materialul filmat să fie ars. Apoi, Air Force a închis biroul său de relaţii cu publicul unde erau înregistrate relatările despre observaţii (Project Blue Book) făcând o declaraţie asemănătoare.

Atunci când, din nou, reperările au umplut paginile ziarelor din toată lumea, a devenit clar că subiectul OZN era la fel de viu ca întotdeauna. Entuziaştii fenomenului OZN de preţutideni au strigat: „V-am spus noi!”. Dar nu la fel de uşor le-a fost martorilor să înţeleagă ce anume văzuseră. Şi era şi mai greu pentru ei să uite. (Jnii nu au reuşit niciodată.

Un bărbat şi soţia acestuia, de exemplu, au fost daţi afară atunci când au relatat că într-o noapte de octombrie, pe când mergeau cu camionul pe un drum din Midwest, i-a urmărit un obiect zburător. Obiectul a emis un fascicul luminos ce l-a orbit pe bărbat (inducând pierderea vederii) şi a provocat topirea ramei de plastic a ochelarilor. Ca şi în cazul poveştii din

Pascagoula despre monştrii asemănători unor roboţi, faptele erau de necrezut pentru oamenii de ştiinţă locali, care le-au examinat în afara contextului general al

fenomenului. Profesorul Condon se confrunta cu aceeaşi problemă… Incredibil, dar *toţi membrii echipei sale fuseseră a/ieşi deoarece nu cunoşteau nimic în legătură cu subiectul*! Şi totuşi, numai analizând miile de evenimente asemănătoare din ultimii patruzeci de ani poţi ajunge la un anumit nivel de înţelegere.

În anii 1970, raportarea unor evenimente paranormale având legătură cu întâlnirile de aproape cu OZN-uri a părut să devină mai degrabă o regulă decât o excepţie. Majoritatea investigatorilor au descoperit că este foarte greu de lucrat cu acest aspect deoarece nu se potrivea cu ceea ce aşteptau ei de la o vizită extraterestră. Evenimentele paranormale puteau lua forma unor coincidenţe minore inexplicabile: de exemplu, un bărbat putea să aibă un vis ce preceda reperarea (sau, auzind bătăi în uşă, se ducea să deschidă, dar constata că nu e nimeni acolo, aşa cum i s-a întâmplat unui poliţist care mai târziu, în aceeaşi seară, a raportat că a fost paralizat de doi ocupanţi ai unei nave necunoscute). Uneori, evenimentul este şi mai semnificativ. Unii martori au relatat, de exemplu, că au perceput mesaje distincte „în capetele lor”, fapt pe care l-au interpretat ca o indicaţie a unei abilităţi telepatice a ocupanţilor OZN. Alte categorii de evenimente metapsihice sunt distorsionările timpului şi spaţiului raportate de martori şi aparenta violare a legilor fizicii reprezentată de brusca apariţie şi dispariţie a navei. Şi, aşa cum am văzut în capitolele precedente, observatorii de aproape au raportat ceva asemănător unei călătorii într-un timp paralel. Aceste observaţii constituie, împreună, ceea ce am putea numi „componenta metapsihică” a fenomenului OZN.

Un alt aspect pe care-l consider interesant este cel care i-a făcut pe oamenii de ştiinţă din alte domenii să se îndepărteze cu dezgust: mă refer la aparenta lor *absurditate*. Domeniul meu de cercetare este natura

informaţiei, folosirea acesteia de către oameni, transliterarea ei în documente, aplicarea ei la inteligenţa artificială şi reprezentarea în comportamentul automatelor. Tehnicile din acest domeniu pot fi folosite pentru compilarea observaţiilor, sortarea lor, clasificarea şi căutarea de noi modele. Puţini oameni de ştiinţă o fac, în ciuda aparentei absurdităţi a datelor. Munca lor de descâlcire a enigmelor OZN se centrează tot mai mult pe componenta metapsihică a relatărilor care arată fie actuala comunicare cu martorul, fie influenţa directă, inexplicabilă prin mijloace psihice obişnuite.

DEASUPRA ACCELERATORULUI

La poalele munţilor de pe coasta Californiei, la vest de oraşul Menlo Park, unde traseul acceleratorului de la Stanford* trece chiar pe sub nou construită linie expres, există un loc de o frumuseţe neobişnuită. Se află la aproximativ o milă de o zonă intens populată, şi totuşi îţi dă senzaţia de singurătate desăvârşită. Linia îngustă pătrunde în această vale protejată de garduri de sârmă şi totuşi câmpurile din jur au păstrat un fel de farmec bucolic. Acolo unde se sfârşeşte linia, există o depresiune îngustă care nu poate fi văzută de pe drum. Din această depresiune s-a ridicat un obiect neobişnuit, pe care l-a văzut un bărbat într-o seară de februarie 1972.

La început, bărbatul a fost atras de sunetul ca un bâzâit pe care-l emitea obiectul (să notăm încă o dată că bâzâitul, zumzăitul, sunetele comparate cu bâzâitul albinelor sunt raportate în mod obişnuit ca percepţie auditivă asociată OZN-urilor). Bărbatul a oprit maşina şi a c’oborât împreună cu însoţitorul său. Bâzâitul devenea tot mai distinct pe măsură ce obiectul apărea în raza lor vizuală. Era de un roşu incandescent. Zbura în linie dreaptă, ca şi cum ar fi urmat acoperişul tunelului (acceleratorului). Apoi a coborât şi a dispărut în vale. Dar nu pentru mult timp. S-a întors curând în câmpul vizual şi

de data aceasta s-a avântat, ridicându-se foarte sus şi foarte repede. Cei doi bărbaţi aflaţi dedesubt l-au văzut foarte clar: era ca şi cum s-ar fi uitai direct la soare, au declarat ei, deşi contururile luminii erau bine definite. Nu aveai impresia că observi un proiector puternic ataşat unui obiect zburător; era mai degrabă ca şi cum te-ai fi uitat printr-o fereastră „deschisă în interiorul unei stele”.

Martorul care mi-a relatat toate acestea a menţionat că mai văzuse şi înainte obiecte zburătoare neidentificate. O dată, în Montana, observase două nave în formă de disc care au traversat drumul pe care mergea şi care au planat apoi deasupra unui câmp. S-a îndreptat spre ele şi s-a apropiat până la şaptezeci şi cinci de picioare. A avut sentimentul intens că este observat chiar la acea distanţă. El a folosit cuvântul „comunicare”.

„Dar cum aţi fi putut vorbi?”, l-am întrebat. „Nu aţi menţionat nicio fereastră, nicio indicaţie că există viaţă pe acele obiecte”.

* acceleratorul de particule de la Stanford, USA (n.t.)

„V-aţi aflat vreodată în apropierea unei balene?”, m-a întrebat martorul, dând de înţeles că a avut senzaţia vagă că obiectul era cumva avertizat de prezenţa lui, aşa cum un animal sălbatic simte prezenţa unui om, dar pare să-l ignore.

NU VORBIŢI DESPRE ASTA!

Afirmaţii ca aceea pe care tocmai am citat-o abundă într-un colţ al casei metapsihice pe care prea puţini oameni interesaţi în fenomenele paranormale îşi dau osteneala să-l viziteze. În ultimii douăzeci şi cinci de ani, cel puţin zece mii de reperări ale unor obiecte zburătoare neidentificate au fost clasate ca neexplicate de investigatorii competenţi (nu mă refer aici la cazurile raportate, ci numai la cele nerezolvate şi cifra dată de mine este una moderată), dar nicio punte nu a fost

construită între aceste date şi dovezile existente pentru fenomene metapsihice precum precogniţia, psihokinezia sau telepatia. O astfel de punte este necesară, nu numai deoarece cercetările recente de parapsihologie ar putea face lumină în unele dintre cele mai înşelătoare incidente OZN, ci şi deoarece, o înţelegere a naturii fenomenului OZN, ar putea oferi în schimb, noi dimensiuni evenimentelor mai puţin obişnuite care nu au putut fi reproduse în laborator. Voi oferi un indiciu pentru mecanismul unora dintre procesele metapsihice.

Iată de exemplu relatarea unei femei care locuieşte în Berkeley, California, şi care a observat o serie de cinci obiecte rotunde ce treceau pe cer, deasupra lui East San Francisco Bay. La început, a crezut că sunt baloane. Apoi, primul a accelerat şi, după ce a atins un anumit punct, a dispărut cu o viteză de necrezut. Al doilea obiect a făcut acelaşi lucru câteva momente mai târziu. Apoi al treilea obiect s-a năpustit în sus şi a dispărut pe cer. Ca şi al patrulea şi, în cele din urmă, al cincilea. Cerul era din nou gol. Dar în mintea martorei persista un gând straniu, puternica sugestie că „asta trebuia să vadă”. Gândul a fost urmat de un altul, care aproape că a sosit ca un *mesaj explicit*: nu trebuia să spună nimic despre cele văzute. Şi, într-adevăr, s-a dus acasă fără să sufle o vorbă despre evenimentul respectiv până ce a audiat o conferinţă în care am ridicat problema posibilităţii unui contact inconştient sau re primat. Am subliniat deja cât de des se hotărăsc martorii să se abţină de la acest gen de informaţii.

Dacă neglijăm ultima parte a mărturiei femeii, ea nu este decât unul din milioanele de americani care cred că, într-un moment sau altul, au văzut un OZN. Dar avem oare dreptul să neglijăm această secţiune a relatării ei? Şi ce se întâmplă dacă luăm în considerare faptul că a simţit în mod distinct că un mesaj direct, imperativ, i-a fost implantat în minte şi că acesta era şi el o parte a

incidentului, ca şi observarea a cinci obiecte luminoase? Ce se întâmplă dacă examinăm dosarele reperărilor cu mintea deschisă la asemenea componente metapsihice? Descoperim că fenomene precum precogniţia, telepatia şi chiar vindecarea nu sunt neobişnuite în aceste rapoarte, mai ales când ele implică observarea de aproape a unui obiect sau expunerea directă la lumina emanată de acesta.

CAZUL DR. X

Următorul caz se află printre cele mai profund investigate relatări ale interacţiunii între receptorii umani (cei care percep fenomenul, indiferent prin ce mijloace) şi fenomenul OZN. în el a fost implicat un doctor în medicină care deţine o poziţie oficială în sudul Franţei. Neobişnuit în legătură cu acest caz, care s-a petrecut în noaptea de 1 noiembrie 1968, este că investigatori competenţi (inclusiv un astrofizician, un psihiatru, şi un psiholog) au reuşit să aibă acces rapid la datele respective şi să urmărească dezvoltarea evenimentelor ulterioare fără amestecul presei sau al autorităţilor guvernamentale. Martorul nu doreşte niciun fel de publicitate în legătură cu experienţele trăite. Nici pacienţii lui, nici familia nu cunosc evenimentele.

Puţin după 4: 00 a.m., doctorul a fost trezit de strigătele copilului său în vârstă de 14 luni. Cu trei zile anterior se lovise la picior în timp ce tăia lemne, provocându-şi un hematom care-l durea încă; a urcat în camera copilului, pe care l-a găsit gesticulând agitat în direcţia ferestrei. Prin jaluzele, doctorul a văzut ceva asemănător luminilor unei lanterne, dar nu le-a acordat prea multă atenţie; i-a dat să bea apă copilului, apoi s-a dus să cerceteze casa. Ploua foarte tare (deşi nu se auzea niciun tunet). Flashurile luminoase tot se mai vedeau, pornind din partea vestică a întinsului teren plat aflat la sud de casă, care este construită pe coasta unui deal. Deschizând uşa ce dădea pe terasă, martorul a observat pentru prima dată obiectele. Erau două, în formă de disc,

orizontale, alb-argintii în partea superioară şi roşii-strălucitoare în partea inferioară.

Alte detalii ale obiectelor, despre care doctorul, şi-a amintit mai târziu, includ „antene” orizontale şi o antenă verticală în vârf, în vreme ce un fascicul perfect cilindric de lumină albă ilumina ceaţa de sub discuri. Flashurile, care apăreau cu o periodicitate de aproximativ o secundă, erau marcate de o scurtă creştere a luminozităţii ambelor discuri, urmată de o explozie de lumină între ele. Obiectele se deplasau împreună spre stânga – adică spre centrul câmpului vizual al doctorului – şi s-au apropiat tot mai mult, dimensiunile lor aparente crescând pe măsură ce obiectul mai îndepărtat se apropia de celălalt. În timp ce se apropiau unul de altul (urmând traiectoria fasciculelor de pe sol, martorul a putut stabili că aşa era), cele două discuri au suferit o transformare remarcabilă: „antenele” lor au intrat în contact, cele două fascicule s-au întrepătruns, activitatea luminoasă a încetat şi cele două nave au fuzionat.

Acum era un singur disc, cu faţa la fereastră şi apropiindu-se tot mai mult, cu un singur fascicul luminos dedesubt. După un timp, (martorul nu poate să-şi amintească după cât anume), discul a început să-şi schimbe poziţia, ridicându-se de pe orizontală pe verticală, până ce arăta ca un cerc stând pe muchie. Tija de lumină, care în timpul rotaţiei „măturase” casă, lumina acum întreaga faţadă şi era îndreptată spre faţa doctorului. Atunci, s-a auzit o pocnitură şi discul a dispărut, lăsând în urmă o lumină albă, disipată în scurt timp de vânt.

Martorul a scris în detaliu cele văzute, făcând şi desene. A trezit-o pe soţia sa şi i-a povestit ce se întâmplase. Ea a fost cea care a observat, cu uimire, că *umflătura de la picior, ca şi durerea* dispăruseră. În zilele următoare, doctorul a constatat că dispăruseră şi sechelele unei răni pe care o contactase în timpul războiului din

Algeria.

Scriitorul şi cercetătorul francez Aimé Michel l-a vizitat pe martor la 8 noiembrie, şase zile după reperare, şi l-a găsit obosit; pierduse în greutate după evenimentele din acea noapte şi era foarte marcat de ceea ce i se întâmplase. În ziua aceea simţise crampe şi dureri în abdomen şi o pată roşie, triunghiulară îi apăruse în jurul ombilicului. La 17 noiembrie aceste fenomene nefireşti erau foarte bine dezvoltate. A fost examinat de un dermatolog, fără rezultat, însă specialistul a fost atât de intrigat de pigmentaţia triunghiulară încât a hotărât să întocmească un raport către Academia Franceză de Medicină. Martorul – care nu-i spusese specialistului că totul începuse odată cu observarea OZN-ului – i-a cerut să nu dea nimic publicităţii. În noaptea de 13 – 14 noiembrie, doctorul a avut un vis: un motiv triunghiular în conexiune cu un disc zburător. Acelaşi triunghi a apărut pe abdomenul copilului la o zi sau două după examinarea martorului. Explicaţia psihosomatică propusă iniţial de Aimé Michel nu mai putea fi luată în considerare.

Atunci când investigatorul (care a ţinut martorul sub observaţie atentă) a publicat rezultatele cercetărilor sale din următorii doi ani, a notat că nu a constatat nicio revenire a sechelelor rănii din război sau a hematomului de la picior. Totuşi, triunghiul acela ciudat a continuat să apară şi să dispară şi în cazul tatălui şi al fiului şi era vizibil două sau trei zile, chiar atunci când copilul se afla la bunica lui, care nu ştia nimic despre reperare şi a fost foarte îngrijorată văzând pata triunghiulară. Triunghiul respectiv a fost observat în fiecare an şi a fost înregistrat în 1986 şi 1988.

Ca şi bunica, prietenii sau familia nu ştiau nimic, dar au observat o schimbare în atitudinea doctorului şi a soţiei sale: păreau să fi căpătat o acceptare aproape mistică a evenimentelor vieţii şi morţii, atitudine ce i-a nedumerit pe

cei care-i cunoşteau de mai multă vreme. Aceasta trebuie să fi fost influenţată de fenomenele paranormale care se petreceau acum în jurul lor. Au fost raportate frecvent coincidenţe de natură telepatică, iar doctorul a pretins că, cel puţin într-o ocazie, a avut o experienţă levitaţională, fără a fi capabil să o controleze. Au fost afectate ceasuri şi circuite electrice, aparent fără niciun motiv.

Asemenea fenomene nu sunt fără precedent. Cazuri de levitaţie de necontrolat sau efecte gravitaţionale au mai fost relatate în legătură cu OZN-urile. În unul din cazuri, care s-a petrecut în 1954 în Franţa, un bărbat care se întorcea de la câmp a trebuit să dea drumul căpăstrului calului deoarece animalul fusese ridicat la câteva picioare în aer când un obiect închis la culoare, circular, a trecut cu viteză pe deasupra drumului.

Nu este neobişnuită nici schimbarea în felul de viaţă al martorilor întâlnirilor de aproape cu asemenea obiecte. O conştiinţă a paranormalului a fost inspirată de astfel de reperări în cazul 1 unor oameni, aşa cum s-a întâmplat, de exemplu, cu Edgar Cayce. În copilărie, Cayce a întâlnit o femeie care a apărut dintr-o sferă de lumină şi i-a spus că va fi capabil să vindece bolile atunci când va creşte mare. Iată ce spune Thomas Sugrue:

Când vremea s-a îmbunătăţit, s-a dus în locul său din pădure. Acolo, într-o după amiază de mai… a simţit prezenţa cuiva. S-a uitat în jur. O femeie stătea în faţa lui… „Rugile tale au fost auzite”, a zis ea, „spune-mi ce anume ai dori mai mult şi eu am să-ţi împlinesc dorinţa”. „Cel mai mult mi-aş dori să-i pot ajuta pe alţii şi mai ales pe copiii bolnavi”. În clipa următoare, femeia dispăruse. S-a uitat la locul în care stătuse, încercând s-o zărească prin razele de lumină, dar nu mai era acolo.

Reperarea făcută de Edgar Cayce aminteşte de alte câteva cazuri care fac parte din categoria experienţelor religioase, deşi observaţia iniţială este adesea legată de un

neobişnuit obiect zburător ca în cazul „miracolelor” de la Lourdes şi Fatima, pe care le voi analiza în Capitolul şapte, şi al viziunilor care au condus la apariţia Bisericii mormonilor. Astfel de miracole oferă adesea celor ce le percep puteri vindecătoare sau profetice.

METALOGICĂ

Ce ştim despre natura comunicării care se pare că are loc între martorii umani şi ocupanţii OZN-urilor? Am subliniat mai sus că, la suprafaţă, o astfel de comunicare pare a fi pur şi simplu absurdă. Cuvântul *absurd*, totuşi, este înşelător; prefer termenul *metalogic*. Atunci când un martor se întâlneşte cu un ocupant al unui OZN care îl întreabă: Cât e ceasul?”, iar el îi răspunde: „2: 30”, pentru a i se spune, în mod nepoliticos: „Minţi, este ora patru” (aşa ceva s-a întâmplat în Franţa în 1954), povestea nu este numai absurdă. *Ea are o semnificaţie simbolică dincolo de aparenta neînţelegere a dialogului*. Nu cumva adevăratul sens al dialogului este „timpul nu este ceea ce crezi tu că este” sau „orice măsurare a timpului nu poate fi decât relativă”? în 1961, Barney Hill a încercat să explice humanoidului care-l examina că timpul este un concept important pentru noi, cei de pe Pământ. Se pare că humanoidul nu a înţeles ce i s-a spus. Semnificaţia acestor incidente: conştiinţă transcende însuşi timpul.

Astfel de situaţii au adesea calitatea profund poetică şi paradoxală a basmelor religioase orientale („Ce este sunetul provocat de mâinile care se lovesc una de alta?”) şi expresia mistică a Cabalei, aşa cum sunt referirile la „o flacără întunecată”. Dacă te străduieşti să transmiţi adevărul care se ascunde dincolo de nivelul semantic al limbii celor ce te ascultă, trebuie să construieşti aparente contradicţii în termeni cu semnificaţia iniţială. În cazul din Franţa prezentat mai sus următoarea întrebare – din nou absurdă a fost despre spaţiu. („Mă aflu în Italia sau în Germania?”, a întrebat pilotul OZN-ului). Care specialist ar

lua în serios o asemenea poveste? Care funcţionar public şi-ar risca reputaţia reacţionând cu seriozitate? Chiar şi un preot va evita s-o facă de frica demonilor! De fapt, câţiva martori s-au gândit că au văzut demoni deoarece creatura se comporta imprevizibil şi cu răutate, de obicei asociate concepţiilor populare despre Diavol. Dacă cineva ar dori să evite intelectualitatea şi biserica, să rămână nedetectat de sistemul militar, să nu tulbure nivelurile politic şi administrativ ale unei societăţi, şi în acelaşi timp să implanteze adânc în această societate îndoieli pline de consecinţe, în legătură cu principiile sale filosofice de bază, exact aşa ar încerca să acţioneze. Bineînţeles, în acelaşi timp, un astfel de proces va trebui să furnizeze propria explicaţie pentru a face imposibilă detectarea finală. Cu alte cuvinte, va trebui să proiecteze o imagine dincolo de structura credinţei societăţii-tintă. Va trebui să tulbure şi să liniştească în acelaşi timp, exploatând atât naivitatea fanaticilor, cât şi îngustimea de minte a demascatorilor. Aceasta este exact ceea ce face fenomenul OZN.

Metalogica este forma consistenţei unor declaraţii de felul celei care urmează: „Unicornul are un corn în mijlocul frunţii?” – Da. „Unicornul există?” – Nu.

Am subliniat că este naivă credinţa răspândită printre entuziaştii farfuriilor zburătoare cum că obiectele zburătoare neidentificate sunt simple nave utilizate de vizitatorii de pe alte planete. Explicaţia este mult prea simplă pentru a justifica diversitatea comportării ocupanţilor OZN-urilor şi a interacţiunilor lor cu fiinţele umane. Este oare posibil ca acest concept să joace tocmai un rol diversionist, mascând natura reală, infinit mai complexă, a tehnologiei care a dat naştere acestor reperări?

Observaţii asemănătoare aterizării din Pascagoula (unde doi pescari pretind că au fost răpiţi de „oameni-

cleşti”) au fost făcute în fiecare an în Statele Unite ale Americii începând cu 1947. Un catalog al cazurilor bine documentate de întâlniri de aproape ar trebui să conţină detaliile a mai bine de două mii de cazuri de acest tip, din toate ţările, indicând că psihicul nostru colectiv a fost supus unui formidabil impact. Totuşi cum anume a marcat acest psihic colectiv eforturile ştiinţifice? Foarte puţin: câţiva astronomi curajoşi încep să reconsidere calculele privitoare la probabilitatea existenţei unor alte civilizaţii în spaţiu; s-a făcut mult în legătură cu posibilitatea detectării de semnale radio din alte sisteme solare; câţiva fizicieni încep să-şi exprime îndoielile în legătură cu părerile părtinitoare ale dr. Condon. Cu un astfel de fundal, tare mi-e teamă că speculaţiile mele contrazic atât ideile celor ce cred, cât şi presupunerile scepticilor.

Iată totuşi cinci noi afirmaţii bazate pe materialul parcurs până acum:

1. Lucrurile pe care le numim obiecte zburătoare neidentificate nu sunt nici obiecte, nici zburătoare. Se pot dematerializa, aşa cum o arată câteva fotografii de încredere, şi încalcă legile mişcării cunoscute nouă.

2. OZN-urile au fost văzute de-a lungul istoriei şi au primit (sau au produs) o explicaţie în cadrul fiecărei culturi. În antichitate ocupanţii acestor OZN-uri au fost consideraţi drept zei; în epoca medievală magicieni; în secolul al nouăsprezecelea genii ştiinţifice; în vremurile noastre drept călători interplanetari. (Declaraţiile făcute de ocupanţii navei din 1897 includ următoarele: „Suntem din Kansas 1 şi chiar „Suntem pretutindeni… dar vom fi în Grecia mâine”.)

3. Relatările OZN nu sunt în mod necesar cauzate de vizite ale unor călători din spaţiu. Fenomenul ar putea fi o manifestare a unei tehnologii mult mai complexe. Dacă timpul şi spaţiul nu au o structură atât de simplă ca aceea pe care o presupun fizicienii noştri, atunci întrebarea „De

unde vin ei?” poate fi fără sens; ei pot veni dintr-un loc în *timp*. Dacă conştiinţa se poate manifesta în afara corpului, atunci numărul ipotezelor poate fi chiar mai mare.

4. Cheia pentru o înţelegere a fenomenului se află în efectele metapsihice pe care le produce acesta (sau înţelegerea metapsihică pe care el o face posibilă) asupra observatorilor săi. Vieţile lor sunt adesea profund schimbate şi prezintă talente neobişnuite cărora s-ar putea să le facă faţă cu dificultate. Proporţia martorilor care au făcut un pas înainte şi şi-au publicat experienţele este scăzută; majoritatea lor nu vorbesc despre acestea.

5. Contactul între oamenii care îl percep şi fenomenul OZN are loc întotdeauna în condiţii controlate de către ultimul. Trăsătura sa caracteristica este un factor de absurditate care conduce la o respingere a poveştii de către nivelurile superioare ale societăţii-ţintă şi o absorbire la un nivel profund, inconştient, a simbolurilor transmise prin întâlnire. Mecanismul acestei rezonanţe între simbolul OZN şi arhetipurile inconştientului uman a fost bine demonstrat de către Carl Jung, a cărui lucrare.

Flying Saucers, face multe referiri la semnificaţiile vechi de secole ale semnelor de pe cer.

Nu consider fenomenul OZN ca pe un joc, ce nu poate fi cunoscut şi nici controlat, al unor fiinţe superioare. Şi nu cred că o întâlnire cu un OZN ar adăuga fiinţei umane ceva ce nu posedă încă. Totul funcţionează ca şi cum fenomenul ar fi produsul unei tehnologii ce respectă nişte reguli şi modele bine definite, deşi fantastice după standardele umane obişnuite. Nu a ameninţat încă, până acum, apărarea naţională şi pare să fie indiferentă la bunăstarea martorilor individuali, determinându-i pe mulţi să presupună că s-ar putea să avem de-a face cu un fenomen natural încă nedescoperit. („Nu pot fi inteligenţi”, spun unii, „deoarece nu ne atacă!”) Dar impactul său asupra modelării creativităţii pe termen lung şi a

impulsurilor inconştiente umane este probabil imens. Faptul că nu dispunem de o metodologie potrivită acestui impact indică numai cât de puţin ştim despre propriul nostru psihic.

AVEYRON SAU ESENŢA PROFEŢIEI

Două cazuri bine investigate conţin elemente tulburătoare. Unul s-a petrecut în Aveyron, Franţa, iar celălalt în Kansas. Ele susţin cele cinci afirmaţii de mai sus.

La 15 iunie 1966, în Aveyron (departament francez situat în sudul Masivului Central), o femeie în vârstă de şaptezeci şi cinci de ani, care locuia într-o fermă izolată, a făcut primadintr-o lungă şi fascinantă serie de reperări. Clădirea fermei, foarte veche, este izolată; are zece camere, ale căror ferestre dau spre sud, oferind o privelişte excelentă:

Eram la fereastră – numai pentru o clipă – fiindcă la vârsta mea ai nevoie de aer, oriunde te-ai afla. Nu am mai văzut niciodată lumini ca acelea, nici lucruri ca acelea! Nu erau doar lumini, erau focuri!

Bătrână a devenit temătoare şi cuvintele folosite pentru a descrie chinul resimţit exprimă aceleaşi sentimente pe care mulţi martori au încercat, în multe limbi, să le exprime:

Toate aceste focuri-sânt prea bătrână, nu vreau să văd lucruri de-astea. Dacă lucrul acela poate veni şi pleca în felul în care a făcut-o, ce se va alege de noi toţi? După aceea, s-a mişcat din nou, pe deasupra viei, îţi aminteşti (vorbind cu ginerele ei), a fost atunci când te-am chemat, atunci când eram speriată, dar mă gândeam că dacă se apropie mai tare, va ajunge în hambar şi totul se va transforma în scrum, casa şi noi toţi – aşa că l-am strigat, l-am strigat.

Dl. Fernand Lagarde, un cercetător local care a condus investigaţia amănunţită a evenimentelor, a relatat că „gândul focului îi sperie pe cei din partea locului şi de aceea, tulburată şi speriată, l-a chemat în ajutor pe ginerele ei, iar mai târziu ne-a spus că s-a dus la culcare îmbrăcată, de teamă că lucrul acela se va întoarce. Aceasta este o poveste adevărată”.

Obiectele aprinse erau sferice şi s-au îndreptat spre câmpuri. Ginerele, care lucra la fermă, a observat şi el ceea ce văzuse bătrână, şi s-a dus să vadă despre ce era vorba. Obiectele, a spus el, erau rotunde în vârf şi mai degrabă plate în partea inferioară, şi au dispărut pe loc, ca vrăjite. La un moment dat, erau şase, la mai puţin de o milă depărtare, se deplasau în şir, cu viteza unui tractor, şi au intrat într-un obiect mai mare, de asemenea luminos, care arăta ca un copac în flăcări, ca o scoică de lumină. Totul a dispărut şi martorii s-au retras, intrigaţi.

Acest sentiment era încă foarte clar în interviurile înregistrate pe care le-am audiat în timpul unei călătorii în Franţa, iar Lagarde a confirmat că totul le-a părut martorilor tulburător şi iraţional. Evenimentele s-au petrecut într-o noapte calmă, fără niciun sunet, ireal „ca în vis”. Sferele luminoase s-au întors la ferma de Aveyron şase luni mai târziu, la 6 ianuarie 1967. Fermierul se dusese să vadă de vite când, brusc, a zărit o sferă la un mai mult de cincizeci de iarzi depărtare. S-a hotărât să „se ducă în spatele acelui lucru pentru a vedea ce este”, presupunând că avea o faţă şi un spate, dar atunci când a ieşit pe poartă, sfera se afla lângă aceasta, aşteptându-l. O lăsase în curte cu un moment mai înainte. Omul s-a hotărât apoi să pornească pe o cărare peste câmp şi din nou s-a aflat în spatele obiectului, dar sfera I-a urmărit aproximativ şaizeci de iarzi şi i-a blocat accesul pe potecă!

Lucrul acela m-a urmărit aproximativ şaizeci de metri, destul de aproape… şi acolo se afla o cărare îngustă

prin care voiam să trec… pentru a-l înconjura şi a ajunge în spatele lui, apoi „lucrul ăla” m-a urmărit… până ce m-am oprit acolo, unde voiam să trec în spatele lui, şi „maşina” s-a oprit şi ea, chiar la dreapta potecii. Deci, mi-am spus, acum… nu are rost să mă cert… nu pot să trec!

Întorcându-se în casă, fermierul l-a strigat pe fiul său şi ieşind afară, au văzut de data asta şase sfere şi s-au speriat teribil; au intrat în casă. Cel mai mare obiect în formă de sferă se afla şi el acolo şi emitea un fascicul luminos ca acela al unui reflector:

În vâri se afla un reflector, chiar în capăt, şi lumina fereastra de acolo, toată camera de fapt… deschisesem fereastra.

Era o lumină difuză sau mai degrabă concentrată?

O, concentrată, foarte concentrată.

Şi lumina camera?

Da, o lumină într-adevăr… încoace şi încolo… se rotea…

se rotea tot timpul.

Se rotea ca un far?

Da, câteodată lumina camera de alături, pe jos… se tot rotea… dar aşa a fost, pe la 23: 00, poate 23: 15, cam aşa ceva.

Apoi, brusc, totul a dispărut. Dispăruseră toate şi nu am mai văzut nimic. Nu ştiu dacă plecase sau încă se mai afla aici.

Punctul culminant al seriei de reperări din Aveyron s-a petrecut pe 11 ianuarie 1967, când fiul a văzut „scoica” coborând în apropiere de casă. S-a dus cu maşina în apropierea ei şi a putut vedea că era într-adevăr foarte mare. Două din sferele mai mici au intrat în interiorul acesteia, apoi ea a devenit foarte strălucitoare şi martorul a auzit un sunet ca un şuierat. „Scoica” s-a îndreptat la un unghi de patruzeci şi cinci de grade şi a plecat cu o viteză incredibilă.

A apărut apoi un alt obiect. Avea forma unui disc, cu două cupole transparente în vârf, iar înăuntru…

Ei bine, înăuntru… mi s-a părut că ceva strălucea în interior ca o lumină verde… în interiorul celor două cupole… şi am văzut… deşi nu pot fi prea sigur de asta… era foarte întunecat, pot spune că era ceva ca o ceaţă, în interior şi în exterior… nu ştiu unde… în interiorul său în exteriorul celor două cupole. În orice caz, cred că am văzut două… ei bine, am văzut doi oameni ca… fiinţele omeneşti, ştiţi?… Cosmonauţi. Purtau haine ca ale aviatorilor, verzi, garnisite cu alb.

Obiectul plana, mişcându-se înainte şi înapoi, repezindu-se şi învârtindu-se. Investigatorul a întrebat: „Uşa de la maşină era închisă în timpul acesta?”, lată răspunsul:

Da, da… cred că deschisesem fereastra… Sau poate că după aceea, după ce a decolat, am deschis fereastra… şi atunci am simţit un val de căldură şi m-am simţit aproape… nu-mi puteam mişca mâinile sau picioarele cât timp au durat toate astea.

După aproximativ o săptămână, martorul a resimţit tulburări ale somnului. Ar fi dormit chiar şi douăzeci de ore pe zi, dar, în ciuda sfatului părinţilor, nu s-a dus să consulte un doctor. Pur şi simplu nu se pot ea ţine pe picioare, atât era de epuizat, şi asta a durat vreo două lu’ ni. I s-a mai întâmplat şi altceva: în primele ore ale dimineţii, între 4: 00 şi 5: 00 a.m., părea că „pluteşte”. Mintea era alertă, deşi corpul îi era paralizat, şi simţea cum conştiinţa îi părăseşte trupul.

În urma discuţiei pe care am avut-o mai târziu cu investigatorul, am aflat despre schimbările petrecute în comportarea martorului, l-a surprins pe toţi din acea zonă izolată a Franţei recomandând tinerilor să studieze astronomia şi ştiinţa în general. Şi, într-o discuţie particulară cu unul dintre cercetătorii care au urmărit

timp de câţiva ani acest caz deosebit, el a menţionat întâmplător că intenţionează să scrie o carte în curând. I se spusese că nu era în stare să scrie nici măcar o simplă scrisoare. „Ei mi-au spus să nu-mi fac griji în legătură cu asta”, a afirmat. „Atunci când va veni timpul, voi şti cum anume să pun totul pe hârtie”.

Avem de-a face aici cu esenţa profeţiei. *Ei* i-au spus… Dar cine sunt *ei*? Se pare că, în visele de după incidentul cu discul zburător, a văzut mai mulţi bărbaţi îmbrăcaţi în roşu, fiecare din ei ţinea în mâini o carte şi arătând spre ea. ’Nimic altceva nu se mai întâmpla în vis. Numai bărbaţii şi cartea.

Recent, a străbătut peste două sute de mile* pentru a-l vizita pe investigatorul acestui caz, care ceruse să fie informat despre orice lucru nou şi important. Pe când se afla în casa investigatorului, deşi avea ceva foarte important de spus, nu a putut vorbi. Acea parte a creierului său răspunzătoare de expresia verbală şi mecanismul limbajului nu putea să prelucreze datele care se aflau acolo.

CAZUL DELPHOS

În seara zilei de 2 noiembrie 1971, la ferma Johnson, situată lângă Delphos, Kansas, a fost observat un obiect necunoscut care a coborât până aproape de nivelul solului, apoi a decolat. Obiectul a fost văzut de către un tânăr şi mai târziu de părinţii

*

Milă – unitate de măsură pentru lungime; 1 milă = 1 609, 3 m (n.t.).

acestuia şi ar fi intrat în analele ufologilor printre numeroasele aterizări dacă nu ar fi prezentat câteva efecte secundare produse de obiect: a afectat animalele; a lăsat urme ciudate pe sol şi, ca şi în cazul din Aveyron, a afectat somnul martorului.

Şi aici martorul principal este fiul fermierului. Ronald

Johnston, în vârstă de şaisprezece ani, se afla cu oile la păscut, însoţit de câinele său, când a avut loc reperarea. A văzut, brusc, un obiect în formă de ciupercă, iluminat pe întreaga suprafaţă de lumini multicolore şi planând la o depărtare de douăzeci şi cinci de iarzi, la două picioare de sol. Avea un diametru de aproximativ nouă picioare. Obiectul strălucea atât de tare că Ronald nu-l putea vedea în detaliu, şi scotea nişte sunete „ca o maşină veche de spălat care vibrează”. Apoi s-a luminat la bază şi a decolat. Martorul a relatat că a orbit temporar. În timpul acesta câinele a fost „foarte liniştit”.

După câteva minute, Ronald, recăpătându-şi vederea, a alergat în casă, i-a chemat pe părinţi, şi toţi au ieşit afară pentru a vedea obiectul acum aflat sus pe cer şi de dimensiunile unei jumătăţi de lună. A dispărut apoi în depărtare. Cei trei martori au înconjurat casa şi s-au dus apoi la locul în care aterizase obiectul, unde, surprinşi, afirmă ei, au observat un inel strălucitor pe sol. Părţi din copacii din jur străluceau de asemenea. Solul, raportează Ted Phillips, investigator experimentat, „era straniu, ca o crustă lucioasă, ca şi cum s-ar fi cristalizat”. Dna Johnson a observat că degetele îi amorţiseră, de parcă i-ar fi fost făcută o anestezie locală. Ea este asistentă la spitalul din apropiere şi timp de două săptămâni nu a putut lua pulsul pacienţilor.

În ziua următoare, inelul încă mai era vizibil – locul respectiv era uscat, arătând ca o „crustă”. Interiorul şi exteriorul inelului erau umezite de ploile recente, dar inelul însuşi era perfect uscat! Treizeci şi două de zile mai târziu, când Ted Phillips a reuşit să ajungă la „locul faptei”, căzuse zăpada, iar interiorul şi exteriorul inelului erau umede, însă inelul, lat de un picior, era perfect alb.

Am îndepărtat zăpada de pe o porţiune a inelului şi am turnat apă în zona inelului: apa nu a trecut prin sol. Era într-adevăr remarcabil, căci se înregistraseră câţiva

inci de ploaie şi zăpadă.

Phillips a prelevat un fragment din inel şi a observat că acesta conţinea o mare cantitate de material alb la culoare. Solul aflat sub inel era uscat până la o adâncime de cel puţin un picior.

Acesta nu este un caz izolat. Sute de rapoarte despre motive în formă de inel au fost adunate de cercetători şi multe dintre ele se referă la o substanţă albă aflată pe locul respectiv. Un eveniment similar a avut loc în Noua Zeelandă, într-un loc numit Waihoke, în ianuarie 1965. Aici, inelul a fost vizibil timp de patru ani înainte de a fi acoperit în cele din urmă de iarbă. Este curios faptul că, în ciuda emoţiei cauzate de cazul din Delphos şi a atenţiei acordate acestuia atât de către ufologi, cât şi de către sceptici, nimeni nu a încercat să identifice acea substanţă albă. Au fost făcute analize detaliate ale solului, care nu au relevat nicio deosebire semnificativă între exteriorul şi interiorul inelului. Am obţinut în cele din urmă o mostră de substanţă albă de la Phillips şi am dat-o unui laborator biologic din Franţa, unde a fost examinată la un microscop puternic prin tehnica imersiunii în ulei. S-au extras fibre (a fost înlăturată astfel „explicaţia11 furnizată de Philip Klass în *UF Os Explained*, el pretinde că substanţa respectivă a fost produsă de urina oilor ce păşteau aşezate în cerc). Fibrele erau de natură vegetală şi aparţineau unui organism din ordinul Actinomycetelor, organisme intermediare între bacterii şi fungi. (Biologul francez care l-a identificat şi care a cerut ca numele să nu-i fie menţionat în această carte, a constatat că organismul aparţine familiei Actinomycetelor, genul Nocardia.) El este adesea întâlnit împreună cu un fungus din ordinul Basidiomycete, care poate deveni fluorescent în anumite situaţii.

Acest fungus poate produce un motiv circular vizibil pe suprafaţa solului. Astfel se pot explica, fără îndoială,

unele inele produse de OZN-uri, dar legătura dintre acest fungus şi cele văzuta de familia Johnson încă nu a fost explicată. O interpretare posibilă ar fi că o stimulare de înaltă energie a activat creşterea spectaculoasă a Nocardiei şi a unui fungus existent, provocând fluorescenţa ultimului.

Efectele obiectului strălucitor asupra animalelor sunt asemănătoare cu cele observate şi în alte cazuri de aterizare. În timpul reperării, câinele a fost foarte liniştit. Oile au behăit, dar, ca şi câinele, parcă erau ţintuite locului. Nici băiatul nu s-a putut mişca, dar nu ştie dacă de frică sau din altă cauză. Comportamentul animalelor după reperare a fost cu totul deosebit. Timp de aproape două săptămâni, în fiecare seară, oile săreau din ţarc şi alergau înnebunite. Câinele încerca, furios, să intre în casă la căderea nopţii. El a distrus practic oblonul de la uşă şi singurul mijloc prin care a putut fi ţinut afară a fost înlocuirea acestuia cu unul de metal.

Au existat efecte deosebite şi asupra martorului. Mai întâi, a suferit din pricina unei puternice iritaţii a ochilor: aceştia erau roşii şi lăcrimau. Apoi au apărut durerile de cap şi coşmarurile. Aceste coşmaruri, ce au durat aproape o săptămână, au fost atât de vii încât băiatul i-a trezit pe părinţi cu ţipete răsunătoare. A avut acelaşi vis, noapte de noapte, în care nişte creaturi cu înfăţişare umană priveau pe fereastra camerei sale. De două sau de trei ori, venind în dormitorul lui, părinţii l-au găsit strigând în faţa ferestrei.

CONFUZIA – O TEHNICĂ ÎN RITUALUL CONTACTULUI

Ceva mai devreme am prezentat povestea unui martor care a fost întrebat cât e ceasul de către un ocupant al unui OZN. „2: 30”, a răspuns martorul.

„Minţi; este ora patru”, a spus ocupantul, îi rămân îndatorat lui Gerald Askevold pentru că mi-a adus la

cunoştinţă fascinanta poveste a dr. Milton Erickson, un pionier al hipnozei moderne, în legătură cu „The Gentle Art of Reframing”:

Într-o zi vântoasă… de după colţul unei clădiri a apărut un bărbat alergând şi s-a lovit de mine foarte tare; eram aplecat, încercând să merg împotriva vântului. Înainte ca el să-şi fi regăsit echilibrul şi să-mi vorbească, m-am uitat bine la ceas şi, amabil, ca şi cum m-ar fi întrebat cât e ceasul, am declarat: „Este exact două şi zece minute”, deşi de fapt era aproape 4 p.m., şi am plecat mai departe. Ceva mai încolo, m-am oprit, m-am întors şi l-am văzut uitându-se după mine, fără îndoială încă zăpăcit de remarca mea.

După ce citează această poveste, psihologul Paul Watzlawick comentează în cartea sa *Change*.

Astfel descrie Erickson incidentul care l-a condus la dezvoltarea unei metode neobişnuite de inducere hipnotică pe care mai târziu a numit-o tehnica confuziei. Ce s-a întâmplat?

Incidentul ciocnirii unul de altul a creat un context în care răspunsul convenţional evident ar fi fost scuzele reciproce. Răspunsul brusc şi neaşteptat al dr. Erickson a redefinit acelaşi context ca pe unul diferit, adică unul potrivit, din punct de vedere social, în cazul în care celălalt bărbat l-ar fi întrebat cât e ceasul, dar chiar şi acesta ar fi fost tulburător din pricina incorectitudinii evidente a informaţiei, în contrast cu maniera curtenitoare, atentă în care fusese oferită. Rezultatul a fost confuzia, neînsoţită de nicio altă informaţie care ar fi reorganizat piesele puzzle-ului într-un cadru nou, de înţeles, de referinţă. Aşa cum subliniază Erickson, nevoia de a ieşi din această confuzie prin găsirea acestui nou cadru îl face pe subiect pregătit şi nerăbdător să păstreze ferm următorul fragment de informaţie care îi este oferit. Confuzia, ce decorează scena pentru un nou cadru, devine deci un pas important în

procesul efectuării unei schimbări de ordin secund, „arătându-i muştei cum să iasă afară din sticlă”, încerca aşa-zisul pilot OZN să-i arate martorului ieşirea dintr-un labirint similar? E folosită în mod deliberat această tehnică a confuziei pentru a provoca schimbări pe scară mare? Răspunsul la astfel de întrebări s-ar putea să ne ajute să înţelegem puternica asemănare pe care oricine a studiat credinţele grupurilor esoterice a observat-o, fără îndoială, între anumite întâlniri OZN şi ritualurile de iniţiere ale societăţilor secrete. Această „deschidere a minţii” către un nou set de simboluri despre care vorbesc numeroşi martori este chiar ceea ce încearcă să înfăptuiască variatele tradiţii oculte.

CAZUL LUI JOSE ANTONIO

Iată povestea lui José Antonio, soldat brazilian din poliţia militară din Minas Gerais, ordonanţa maiorului Celio Ferreir a, comandantul, la acea vreme, al unui batalion de gardă. Investigaţia, condusă de dl Brant Aleixo şi publicată în *The Flying Saucer Review* (noiembrie/decembrie 1973), a dezvăluit că în mai 1969, într-o după-amiază gle duminică, José Antonio, care pescuia într-o lagună la nord de Belo Horizonte, a simţit deodată că cineva se mişcă în spatele său. A văzut cum o „explozie de lumină” i-a lovit picioarele, s-a simţit ca paralizat, a scăpat undiţa şi a căzut în genunchi. A fost prins de doi indivizi mascaţi de aproximativ patru picioare înălţime, îmbrăcaţi în costume greoaie ce păreau din aluminiu, care l-au dus la o navă ce arăta ca un cilindru vertical. În interiorul navei fiinţele i-au dat o cască asemănătoare cu cea pe care o purtau, l-au leqat şi au decolat:

Pe măsură ce maşina urca, soldatului îi era tot mai greu să respire, şi, la un moment dat, pe lângă faptul că era cu moralul la pământ, a simţit că întreg trupul îi era obosit, aproape paralizat. Se simţea din ce în ce mai rău în

acea poziţie, din pricina duritătţii şi formei scaunului, amorţelii picioarelor şi greutăţii căştii, care îi apăsa umerii şi gâtul.

După o perioadă ce a părut „interminabilă”, nava a aterizat, provocându-i o senzaţie neplăcută, iar omuleţii l-au dezlegat pe José Antonio, l-au pus o legătură peste cască, în dreptul ochilor, şi l-au târât; genunchii lui atingeau solul. A auzit paşi şi mai mulţi oameni vorbind. În cele din urmă, a fost aşezat pe un scaun şi i s-a scos legătura.

José Antonio se afla într-o cameră mare, pătrată, de treizeci pe patruzeci de picioare, la aproximativ cincisprezece picioare de un pitic robust care se uita la el „cu vizibilă satisfacţie”. Piticul era extrem de păros:

Pletele lui lungi, roşcate şi ondulate, îi cădeau până în talie; avea o barbă lungă şi deasă, care îi ajungea până la abdomen. Avea sprâncene foarte dese, groase de două degete, care-i acopereau fruntea. Pielea era deschisă la culoare, foarte palidă, ochii rotunzi, mai mari decât ai noştri, şi verzi, precum frunzele ce încep să se veştejească.

Au început să apară şi alte fiinţe asemănătoare şi în curând în cameră erau cincisprezece pitici. Soldatul pretinde că undeva în spate, dincolo de câmpul său vizual, se afla o uşă. Cei trei pereţi pe care-i putea vedea nu aveau nici uşă, nici ferestre. La stâng a era o poliţă joasă, pe care se aflau *cadavrele a patru oameni*, unul din ei era negru. S-a gândit că fuseseră ucişi de homunculi. Întreaga încăpere părea să fie făcută din piatră şi, la un moment dat, lui José Antonio i s-a dat să bea ceva dintr-un pahar cubic din piatră; cavitatea, ce conţinea un lichid verde-închis, era *în formă de piramidă cu vârful în jos*.

Camera era uniform şi intens luminată, dar sursa luminii nu putea fi identificată. Pe peretele din stânga se aflau tablouri cu animale: un jaguar, o maimuţă, o girafă, un elefant; cu vehicule şi case. În colţul drept al camerei

era ceva ce semăna cu o maşină de curse cu susul în jos. Soldatul a văzut toate acestea în timp ce homunculii examinau echipamentul său de pescuit şi luau *tot ce găseau în dublu exemplar*, au păstrat câte un specimen din fiecare tip de cârlig de pescuit şi o singură bancnotă din cei 35 de cruzeiros.

Căpetenia piticilor a început o conversaţie stranie cu soldatul. Aceasta a constat în întregime din gesturi şi desene şi s-a învârtit în jurul conceptului de arme. (José Antonio crede că omuleţii trebuie să fi observat că era militar şi se comportau ca atare.) La un moment dat, un omuleţ a îndreptat un fascicul luminos către peretele de piatră. Se părea că i se cerea lui José Antonio să-i ajute pe omuleţi. Voia să le fie ghid printre pământeni? Asta a înţeles José Antonio. A refuzat prin gesturi şi a început să se roage, atingând rozariul pe care-l avea la el:

Căpetenia a păşit spre el, arătând pentru prima dată iritat, a înşfăcat crucifixul şi i l-a smuls. O mătanie s-a rostogolit pe jos şi a fost ridicată de către unul din omuleţi, care a arătat-o celorlalţi. Crucifixul a trecut şi el din mână-n mână, stârnind curiozitatea tuturor.

În timp ce homunculii discutau între ei, José Antonio a avut o viziune a unei fiinţe asemănătoare lui Hristos, „cu ochii limpezi şi senini”, descul ţ şi purtând un veşmânt închis la culoare. Personajul i-a făcut câteva revelaţii lui José Antonio, pe care acesta refuză să le dezvăluie. Năluca a dispărut, piticii, iritaţi, l-au legat din nou la ochi şi a fost transportat înapoi. În timp ce nava ateriza, a simţit că este din nou târât şi şi-a pierdut cunoştinţa. S-a trezit, singur, lângă oraşul Vitoria, în statul Espírito Santo, la două sute de mile depărtare de locul în care pescuise. Lipsise patru zile şi jumătate.

Există o paralelă curioasă la acest caz în experienţele lui Robert Monroe, ale cărui investigaţii în legătură pu „călătoria în afara corpului” au fost deja menţionate. Într-o

anumită împrejurare, el a avut senzaţia că se află în afara corpului său, luptându-se cu două fiinţe mici:

Disperat, m-am gândit la foc şi asta a părut să ajute puţin. Totuşi, am avut impresia că erau amândoi foarte amuzaţi, ca şi cum nu le-aş fi putut face niciun rău. În acest timp, eu ceream ajutor.

Apoi am văzut ceva apărând în colţul Ochiului meu. La început, am crezut că e vorba de un altul, dar era, clar, un om. S-a oprit la mică distanţă şi a urmărit totul cu o expresie foarte serioasă... Purta un veşmânt închis la culoare, care-i cădea până la glezne. Nu îi puteam vedea picioarele.

Ca şi în cazul lui José Antonio, apariţia omului mai înalt a fost semnalul sfârşitului calvarului.

Ritualurile de iniţiere sunt caracterizate de următoarele faze, sau scene generale, adesea combinate sau dezvoltate în cadrul unor teme mai complexe:

1. Candidatul este confruntat cu membrii grupului ocult ce poartă costume speciale.

2. Este legat la ochi.

3. Este ţinut de mână de-a lungul unui drum dificil.

4. Este dus într-o încăpere specială, fără ferestre, şi aşezat astfel încât să nu vadă decât o parte din această încăpere.

5. Este dus în faţa „Maestrului”.

6. Este supus unui test şi trebuie să răspundă la unele întrebări.

7. I se arată mai multe simboluri destinate a-i reaminti de moarte.

8. Situaţia sugerează că s-ar putea să nu supravieţuiască încercării.

9.1 se dă mâncare sau băutură rituală.

10. Este legat la ochi din nou şi scos afară.

Toate aceste elemente sunt prezente în cazul lui José Antonio. Trebuie să mai adăugăm că tot ce se afla în

încăpere părea a fi din piatră. Cubul din care a băut, cu piramida inversată, reprezintă un ultim retuş rafinat.

CAZUL LUI PAULO GAETANO

La sfârşitul acestui capitol ne vom ocupa de un alt caz remarcabil din America de Sud, ce propune noi interpretări în legătură cu natura confruntării.

La 17 noiembrie 1971, la 9: 30 p.m., un brazilian pe nume Paulo Gaetano se întorcea acasă cu maşina din oraşul Natividad de Carangola, unde se dusese cu afaceri. În maşină se mai afla un bărbat, Elvio B. Treceau pe lângă oraşul Bananeiras, când Paulo a simţit că maşina nu merge normal; i-a spus asta tovarăşului său, care i-a replicat că îi e somn şi că vrea să doarmă. Motorul s-a oprit şi Paulo a trebuit să tragă pe dreapta. Atunci a văzut un obiect la aproximativ doisprezece picioare depărtare. Un fascicul roşu de lumină era proiectat pe maşină, provocând, se pare, deschiderea uşii. Au apărut câteva fiinţe mici, care l-au luat pe Paulo în navă şi l-au aşezat pe o masă mică. l-au legat braţele şi au coborât din tavan ceva ce semăna cu un aparat cu raze X. A simţit o tăietură lângă cot şi fiinţele i-au luat sânge. (Investigatorii de la grupul ZBEVD din Brazilia au văzut şi au fotografiat rana trei zile mai târziu.). Apoi i s-au arătat două panouri, unul cu un plan al oraşului Itaperuna, celălalt reprezentând o explozie atomică. Lui Paulo i s-a făcut rău. îşi aminteşte că Elvio l-a ajutat, dar nu mai ştie cum a ajuns acasă.

Partea interesantă este că martorul nu a fost singur. A văzut şi Elvio farfuria zburătoare? *Nu. El nu a văzut decât un autobuz*.

În apropiere de Bananeiras, Paulo a început să dea semne de nervozitate, a relatat Elvio. A spus că erau urmăriţi de o farfurie zburătoare, dar de fapt în spatele lor se află un autobuz care se menţinea la o distanţă rezonabilă de maşină.

Elvio a adăugat că maşina a încetinit şi s-a oprit şi că

i-a venit în ajutor lui Paulo după ce acesta căzuse, în spatele maşinii, uşa din dreptul şoferului fiind deschisă. Elvio l-a ridicat pe Paulo şi au luat amândoi autobuzul până la Itaperuna, unde Paulo a fost examinat la centrul de prim-ajutor. Poliţia a trimis o patrulă la locul respectiv, care a găsit maşina lui Paulo pe autostradă. Elvio nu a putut explica ce anume i se întâmplase lui Paolo şi de ce era deschisă uşa. El nu-şi aminteşte când a coborât Paulo din maşină şi nici de ce au luat autobuzul. Poliţia nu a găsit nicio urmă care să poată explica rana lui Paulo.

Unele experimente cu microunde sugerează că este posibil, din punct de vedere tehnic, ca impresii senzoriale să fie proiectate de la distanţă în mintea unei persoane. Poate fi vorba de o legătură între această tehnică şi fenomenul OZN? Din nou trebuie să întrebăm: avem de-a face cu o tehnologie care produce, în mod sistematic, confuzie în rândul martorilor? Dacă este aşa, ea ar putea fi copiată. Dacă anumite zone ale creierului uman pot fi stimulate de la distanţă, atunci nu este imposibil să ne gândim la nişte emisiuni care saturează literalmente mari teritorii cu un potop de simboluri. O astfel de tehnologie ar putea fi un factor important în confruntarea cu avansatele invenţii psihotronice.

COMPONENTA SPIRITUALĂ: O MORFOLOGIE A MIRACOLELOR

CE S-A ÎNTÂMPLAT LA FATIMA

Multe descrieri ale fenomenului OZN ne forţează să lucrăm simultan cu două categorii pe care am încercat întotdeauna să le separăm: fizicul (sau tehnicul) şi spiritualul (sau divinul). Numeroşi martori pretind, în declaraţiile făcute după o întâlnire de aproape, că experienţa respectivă are pentru ei o semnificaţie religioasă. Poate că are. Poate că nu avem nevoie numai de o descoperire ştiinţifică de răsunet, ci şi de una de domeniul conştiinţei, de o înţelegere globală, istorică a

credinţelor – materialiste şi idealiste – prin care bâjbâim de o mie de ani. Steven Spielberg a valorificat această idee la sfârşitul filmului *Close Encounter of the Third Kind*. La fel a făcut Whitley Strieber în cartea sa *Communion*. Ea a apărut într-o formă completă, tratată artistic, în *A Maggot*; capodopera lui John Fowles publicată în 1986.

Faimoasele apariţii de la Fatima oferă un exemplu istoric al dimensiunii religioase a întâlnirilor OZN. Cazul este celebru, dar pariez că puţini americani cunosc întreaga poveste a celor petrecute în 1917 în apropierea unui orăşel portughez. Presupun că sunt şi mai puţini aceia care realizează că întreaga secvenţă de observaţii ale unei fiinţe despre care se crede că a fost Fecioara Maria a început cu doi ani mai devreme, cu o adevărată secvenţă clasică de reperări OZN.

Dacă acceptăm interpretarea dată celor întâmplate la Fatima de Biserica catolică, avem de-a face cu un fenomen ce nu poate fi explicat nici ca efect fizic, nici ca iluzie. În hotărârea din 1930, după treisprezece ani de investigaţii serioase întreprinse de numeroşi cercetători, Biserica a declarat:

Fenomenul solar din 13 octombrie 1917, descris în presa vremii, a fost minunat şi a produs o puternică impresie asupra celor care au avut fericirea de a-i fi martori…

Acest fenomen, care nu a fost înregistrat de niciun observator astronomic şi care deci nu a fost unul natural, a fost observat de persoane din toate categoriile şi din toate clasele sociale, credincioşi şi necredincioşi, jurnalişti de la principalele ziare portugheze şi chiar de persoane aflate la o depărtare de câteva mile. Aceste fapte anulează orice explicaţie referitoare la o iluzie colectivă.

„Miracolul”, după cum va observa cititorul, a fost prezis cu câteva luni mai înainte de trei copii care au avut o viziune: o femeie „într-o lumină strălucitoare”. Ea nu a

spus că este Fecioara Maria. A declarat, simplu, că este „din Rai” şi i-a sfătuit să se întoarcă în acel loc în fiecare lună până în octombrie, când se va petrece un miracol public „în aşa fel încât toată lumea va crede”.

La Fatima au apărut sfere luminoase, lumini ciudat colorate, „valuri fierbinţi” – toate trăsăturile fizice asociate de obicei cu OZN-urile. Ele au mai inclus mişcarea tipică, de frunză ce cade, a farfuriei zburătoare ce zigzaghează prin aer. Au mai cuprins profeţia şi pierderea conştiinţei din partea martorilor – ceea ce a denumit componenta metapsihică a reperărilor OZN.

MOTIVUL PROFEŢIEI

Prima apariţie a femeii de la Fatima a avut loc la 13 mai 1917. Trei copii ce păzeau oile au văzut o rază de lumină; s-au îndreptat spre o păşune aflată într-o vâlcea numită Ceva da Iria (literal: Peştera Sf. Irina, *un străvechi loc sacru*) pentru a vedea ce se întâmplă. S-au trezit într-o lumină strălucitoare, care aproape i-a orbit, şi în centrul acestei lumini au văzut o femeie micuţă, care le-a vorbit, rugându-i să se întoarcă în acel loc în fiecare lună.

Prima dată, copiii au fost singuri; a doua oară, pe 13 iunie, li s-au alăturat alte cincizeci de persoane. Acestea i-au văzut pe cei trei mici păstori îngenuncheaţi şi transfiguraţi, ca şi cum ar fi fost transportaţi în altă lume. Lucia, copilul cel mai mare, care avea zece ani la vremea respectivă, a vorbit cu acea creatură nevăzută, ale cărei răspunsuri nu puteau fi auzite de restul grupului. Totuşi, un spectator a afirmat că a perceput o voce stinsă sau bâzâitul unei albine (sunet tipic, asociat cu OZN-urile moderne). La sfârşitul dialogului, toţi martorii au auzit o explozie şi au văzut un norişor alb ridicându-se din apropierea unui copac – asupra căruia se vor concentra toate manifestările ulterioare.

În luna următoare, la 13 iulie, numărul martorilor a crescut la patru mii cinci sute. Această a treia apariţie a

fost deosebită din mai multe motive. Unii spectatori au făcut descrieri detaliate ale unor fenomene fizice care pot fi comparate cu datele OZN. Iată cum descrie evenimentul Joseph Pelletier, în *The Sun Danced at Fatima*.

Un sunet – bâzâit sau zumzet –, o descreştere a strălucirii Soarelui şi a căldurii, un mic nor alb deasupra copacului apariţiilor şi un zgomot strident la plecarea Doamnei.

Uimitor este şi faptul că celor trei copii le-a fost arătată o viziune a Iadului, care i-a îngrozit, ca şi următoarea profeţie anunţând şi alte *apariţii ale unor lumini necunoscute* pe cer:

Războiul se va sfârşi, dar dacă oamenii nu încetează să-l supere pe Dumnezeu, un altul, şi mai cumplit, va începe în timpul papei Pius al XI-lea (notă: acesta a murit în anul 1939). Când veţi vedea noaptea luminată de *o lumină necunoscută*, să ştiţi că acesta este marele semn pe care vi-l trimite Dumnezeu, anunţând că va pedepsi lumea pentru crimele sale prin război, foamete şi persecutarea Bisericii şi a Sfântului Părinte.

Pentru a împiedica asta, voi cere binecuvântarea Rusiei… Dacă ei vor lua în seamă cererile mele, Rusia va fi convertită şi va fi pace. Dacă nu, ea îşi va răspândi greşelile în toată lumea.

Amestecul de seriozitate şi absurditate, pe care l-am observat deja în mai multe poveşti despre contacte cu alte fiinţe, este caracteristic şi acestei declaraţii. Vom vedea că acelaşi lucru este valabil şi la Lourdes, unde Fecioara Maria o îndeamnă pe micuţa Bernadette să facă lucruri fără niciun sens.

Motivul profeţiei şi-a urmat cursul. La 13 august, optsprezece mii de persoane se aflau în locul respectiv. Copiii însă nu erau prezenţi. Ei fuseseră închişi de către o oficialitate locală care hotărâse să pună capăt acestui „nonsens”. În absenţa lor, a fost auzit bubuind tunetul,

apoi a fost văzut un fulger strălucitor. Un mic nor alb s-a format în jurul copacului. A

plutit timp de câteva minute, apoi s-a înălţat şi s-a risipit. Norii aflaţi pe cer au devenit roşii-stacojii, apoi roz, galbeni şi albaştri. „O lumină colorată ca un curcubeu pe pământ”; „nori în jurul soarelui reflectând diferite culori asupra oamenilor” – astfel! au descris martorii cele întâmplate. Ei au văzut „flori căzătoare”, faimosul fenomen al „părului de înger”, atât de des raportat după trecerea unui OZN şi interpretat uneori ca un efect al ionizării. În declaraţia sa, făcută sub jurământ în timpul anchetei canonice, Manuel Pedro Marto a relatat că a văzut clar *un glob luminos rotindu-se printre nori*.

La 19 august, copiii, care fuseseră eliberaţi, se aflau cu oile la păscut în apropiere de Aijustrel; pe la 4: 00 p.m., au observat o bruscă scădere a temperaturii. Soarele, au spus ei, a devenit galben; a apărut din nou curcubeul, văzut şi de adulţii aflaţi în apropiere (după cum s-a stabilit mai târziu). Au fost observate un fulger strălucitor şi o lumină incandescentă deasupra unui copac din apropierea copiilor. Creatura, îmbrăcată în alb şi auriu, se afla în mijlocul acelei lumini. Martorii au căzut în genunchi şi „şi-au desfătat sufletele în extaz”. A urmat un dialog în cursul căruia apariţia le-a cerut copiilor să „se roage pentru păcătoşi”. După zece minute, Doamna din Lumină a plecat încet spre est, însoţită de un vuiet.

APARIŢII ALE UNUI GLOB LUMINOS

La 13 septembrie mulţimea atinsese treizeci de mii de persoane, inclusiv doi preoţi, absolut sceptici, care veniseră tocmai pentru a stabili falsitatea celebrelor „miracole”. Majoritatea celor prezenţi se strânseseră într-un imens amfiteatru, pentru a fi mai aproape de copacul apariţiilor. Cei doi preoţi aleseseră un loc mai înalt de pe care să poată observa mai bine totul. Cele ce urmează se bazează pe relatările lor.

Amiază. Soarele se întunecă, deşi nu se văd nori pe cer. Mulţimea strigă: „Iat-o… priviţi!”. Cu toţii au putut vedea un glob de lumină ce cobora încet către vale, de la est la vest, către copii. S-a aşezat în copac. S-a format un nor alb şi, din cerul senin, au început să cadă „petale” albe. Iată cum descrie un martor acest fenomen:

În vreme ce oamenii priveau acest lucru ciudat, au observat că particulele sferice scânteietoare, contrar legilor perspectivei, deveneau tot mai mici pe măsură ce se apropiau. Şi când cei prezenţi au întins mâinile şi au încercat să le prindă, au constatat că se evaporaseră. Copiii au văzut din nou acea creatură în centrul globului şi din nou Doamna şi Lucia au dialogat. A fost repetată promisiunea unui miracol pe 13 octombrie. Apoi globul strălucitor s-a ridicat şi a dispărut *în soare*.

Întrebat ce anume credea că este globul, unul din preoţi, destul de tulburat, a declarat că „era un vehicul ceresc care o purta pe Maica Domnului de pe tronul ei pe deasupra acestui cumplit deşert”. Reprezentarea Pământului ca o închisoare sau ca un ameninţător ţinut sterp este destul de des întâlnită printre cei care au fost expuşi unor astfel de fenomene.

Ultima apariţie, conform prezicerii, a avut loc pe 13 octombrie 1917. Mulţimea număra şaptezeci de mii de persoane de data aceasta. (Numărul celor adunaţi pentru a vedea minunea a crescut în următoarea progresie: 3.50, 4.500, 18.000, 30.000, 70.000.) Viziunea a fost precedată de un fascicul luminos la amiază şi de un parfum dulce, straniu. Copiii au vorbit cu Doamna. Martorii au putut observa schimbările dramatice de pe feţele celor trei copii, vrăjiţi de ceea ce vedeau Miracolul prezis s-a petrecut după ce apariţia a părăsit Ceva da Iria. Ploaia care căzuse până atunci peste mulţime s-a oprit brusc şi norii grei s-au îndepărtat. Soarele a apărut ca un disc de argint strălucitor, „un disc supranatural, care se rotea cu

rapiditate în jurul propriei axe şi răspândea raze diferit colorate în toate direcţiile. Săgeţi de lumină roşie au ţâşnit din soare şi au colorat norii, pământul copacii, oamenii; apoi săgeţi violete, albastre, galbene şi de alte culori, una după alta”. Aceste culori au fost descrise de către un sceptic obiectiv drept „segmente monocromatice” şi ele se roteau într-adevăr.

Relatările vorbesc despre un *disc plat* mai degrabă decât despre un glob. După un timp, s-a oprit şi „a plonjat în jos. În zigzag, către pământ şi spectatorii îngroziţi”.

Majoritatea martorilor au crezut că le-a sunat ceasul. Mulţi dintre ei, inclusiv necredincioşii, au căzut în genunchi şi au început să-şi mărturisească păcatele. În cele din urmă, discul şi-a schimbat direcţia şi a dispărut în soare, adevăratul soare, din nou fix şi strălucind pe cer. Mulţimea uimită a realizat brusc că hainele tuturor erau uscate.

Aceasta este povestea celor petrecute la Fatima aşa cum a putut fi reconstituită pe baza relatărilor vremii şi a rapoartelor investigatorilor Bisericii. „Miracolul” final a reprezentat punctul culminant al unei serii de apariţii, combinate cu contacte şi mesaje, care le plasează, după opinia mea, între fenomenele OZN. Nu a fost vorba doar de un disc zburător sau de un glob; mişcarea acestuia, traiectoria de frunză căzătoare, efectele luminoase, bubuitul tunetului, bâzâitul, parfumul straniu, „părul de înger” care s-a dizolvat atingând pământul, căldura asociată apropierii discului – *toate acestea sunt trăsături frecvente ale reperărilor OZN*, ca şi paralizia, amnezia, convertirea şi vindecările.

ÎNGERUL PĂCII

Puţine cărţi despre Fatima ne oferă detalii în legătură cu copiii. Totuşi, în toate fenomenele legate de apariţii, este importantă investigarea mediului, ca şi cunoaşterea incidentelor ce au precedat evenimentele cercetate şi care

i: au determinat pe martori să perceapă realităţi extraordinare. În cazul de la Fatima *evenimentele nu au început* – aşa cum afirmă numeroase surse de încredere – la 13 mai 1917. Este adevărat că aceasta este data primei apariţii a Doamnei, dar ea a fost precedată de o serie de reperări ale unui înger în urmă cu doi ani. Aceste reperări aruncă serioase îndoieli asupra interpretării „miracolului” oferită de Biserica catolică.

În aprilie 1915, Lucia, care avea opt ani, se ruga în apropiere de Fatima, când a văzut un nor alb, transparent şi o formă umană. În acelaşi an a avut aceeaşi viziune încă de două ori, ultima dată în octombrie. Apoi, în 1916, Lucia a fost vizitată de înger de *trei ori*.

Prima dată era primăvară. Lucia se afla împreună cu doi veri, a început ploaia. Copiii s-au adăpostit într-o mică peşteră. După prânz ploaia a stat, iar copiii, care se jucau la intrarea în peşteră, au auzit vântul vuind cu putere – o altă constantă în comportarea OZN-urilor –, apoi a apărut o lumină albă. Strălucea în vale, deasupra vârfurilor copacilor. În interiorul luminii se afla un tânăr de o mare frumuseţe, care s-a apropiat de micuţi şi le-a spus: „Sunt Îngerul Păcii”, l-a învăţat o rugăciune şi a dispărut. Cei trei copii, ca în transă, au repetat rugăciunea, mecanic, până ce au căzut, literalmente, epuizaţi.

Următorul incident a avut loc într-o zi fierbinte de la jumătatea verii lui 1916. De data aceasta, îngerul a apărut brusc şi a întrebat: „Ce faceţi? Rugaţi-vă! Rugaţi-vă mult! Oferiţi rugăciuni şi jertfe fără încetare”.

„Cum să oferim jertfe?”, a întrebat Lucia.

„Jertfiţi-vă cum puteţi… Mai presus de toate, acceptaţi şi înduraţi cu supunere suferinţa pe care o va trimite Domnul”.

Copiii au rămas paralizaţi. Numai spre seară şi-au venit în fire şi au început din nou să se joace. În acest caz, ca şi în precedentul, martorii au refuzat să vorbească

despre cele petrecute – n-au discutat nici între ei. Pelletier relatează:

L-xperienta a fost atât de intimă şi atât de manifest sfântă încât mei unul din ei nu s-a gândit măcar s-o povestească altora, nici chiar un mic amănunt, tra, evident, o favoare ce trebuia păstrată pentru ei. Sunt absolut şi instinctiv convinşi de asta. În ziua următoare, tot nu-şi puteau explica cele trăite. „Nu ştiu ce se petrece cu mine”, a spus una din fetiţe. „Nu pot să vorbesc, nici să mă joc, nici să cânt şi nu am puterea să fac nimic”.

Îngerul a mai apărut o dată, la sfârşitul lui 1916, în peştera de la Cabeso. Copiii au primit împărtăşania. Analizând puterea care le-a permis tinerilor martori să imite acţiunile „îngerului” şi să repete rugile lui, Pelletier face această remarcă:

Această putere este atât de intensă încât aproape că îi anihilează complet. îi privează practic de uzul simţurilor… trupurile lor sunt supuse unei forţe misterioase, împovărătoare, care îi istoveşte.

Observaţia de mai sus poate fi aplicată întregului spectru de întâlniri de aproape cu OZN-uri.

IMPACTUL CELOR PETRECUTE LA FATIMA

Care au fost urmările celor petrecute ia Fatima? Viaţa multor oameni care au asistat la „miracole” s-a schimbat profund. Unii au fost vindecaţi de diferite boli:

La cererea mamei mele, m-am dus din nou la Ceva da Iria în august, în timpul apariţiilor, scrie inginerul Mario

Godinho. M-am întors, din nou, descurajat şi dezamăgit. Dar de data aceasta s-a petrecut ceva extraordinar. Mama mea, care avea de mai mulţi ani o tumoare la un ochi, *s-a vindecat*. Doctorii care au v azut-o au spus că nu pot explica această vindecare.

Este numai una dintre sutele de mărturii de acest fel. Atunci când s-a petrecut ultimul miracol, mulţi oameni s-au pierdut cu firea, chiar şi cei aflaţi la o distanţă de mai

multe mile şi fără să fie în compania altor martori care i-ar fi putut influenţa. Un copil de doisprezece ani, Albano Barros, de exemplu, care se afla pe un câmp de lângă Minde, la opt mile de Fatima, a fost atât de uluit la vederea discului de lumină ce cădea către pământ încât *nu-şi mai aminteşte ce a urmat* „Nu-mi pot aminti nici măcar cum am Oiiu oot-43, ai îi luyit sau anuiift; ani iacul. Mai au fost atât de afectaţi încât, precum fermierul Manuel Francisco, s-au dus acasă plângând. Un alt martor, o doamnă ce trăieşte acum în Statele Unite ale Americii, în apropiere de Albany, comentează: „Chiar şi azi, atunci când fulgeră, îmi aduc aminte şi mă sperii”. Un avocat cunoscut, dl Mendes, i-a declarat, în 1960, lui John Haffert:

Ceea ce am văzut la Fatima ne-a afectat viaţa interioară şi sunt sigur că toţi cei ce au văzut miracolul sau doar au auzit despre el au fost impresionaţi de măreţia acestuia… încă îmi mai amintesc totul la fel de viu precum s-a petrecut şi mă simt dominat de acel extraordinar eveniment.

Un alt martor relatează: „Încă mă mai gândesc la acel semn”. O extrem de interesantă serie de mărturii provin de la martorii ce nu s-au aflat la Ceva da Iria* ci la mai multe mile depărtare de mulţimea adunată acolo. Am menţionat deja observaţia făcută ţie Albano Barros din Minde. Dna Guilhermina Lopes da Silva, care locuia la Leina, la un mai puţin de şaisprezece mile de locul miracolului, nu a putut merge acolo, dar a privit către munte la amiază şi a văzut „o lumină mare, roşie” pe cer. Era atât de strălucitoare încât a fost văzută la o depărtare de treizeci de mile (la San Pedro de Muel, de către scriitorul portughez Alfonso Vieira, soţia şi soacra acestuia). Se pare că fenomenul nu a putut fi fotografiat cu mijloacele timpului. (Fotografia publicată de mai toate ziarele şi despre care se pretinde că a fost făcută la faţa locului, este de fapt fotografia unei eclipse de soare care

nu are nicio legătură cu miracolul.) Există, în schimb, multe fotografii ale mulţimii, deşi adevărata strălucire a discului rămâne o problemă ne rezolvată. *Doi martori au privit discul cu binoclul şi au relatat că au văzut o scară şi două fiinţe*. Marginile discului, conform tuturor descrierilor, erau ascuţite. Şi acesta nu era deloc orbitor, deşi multe fotografii înfăţişează oamenii din mulţime umbrindu-şi ochii. Alţii relatează că fenomenul respectiv a întunecat atât de mult soarele încât la un moment dat au putut vedea luna şi stelele.

Un alt martor aflat la mare distanţă, un elev, a fost atât de impresionat de cele văzute încât a hotărât să se facă preot. Scriitorul catolic american John Haffert l-a intervievat în 1960. În vremea în care s-a petrecut miracolul, elevul se afla cu fratele său şi alţi copii în satul Alburitel, la nouă mile de Ceva da Iria şi iată ce a observat: Am privit fix soarele, ce părea palid; ochii nu mă dureau. Arăta ca o minge de zăpadă, învârtindu-se în jurul propriei axe, şi mi s-a părut, deodată, că se coboară în zigzag, ameninţând Pământul. Înspăimântat, am fugit şi m-am ascuns printre oamenii care plângeau şi aşteptau sfârşitul lumii. Mulţi se adunaseră lângă şcoala din sat şi toţi ieşisem din clase şi fugeam pe străzi din pricina strigătelor de uimire ale bărbaţilor şi femeilor aflaţi pe stradă în faţa şcolii atunci când a început miracolul.

Printre ei se afla şi un necredincios care îşi petrecuse toată dimineaţa bătându-şi joc de „prostovanii” care se duseseră până la Fatima să vadă o fată obişnuită. Părea acum paralizat, uitându-se fix la soare. A început să tremure din cap până-n picioare şi, ridicându-şi braţele, a căzut în genunchi în noroi, rugându-se.

Între timp, oamenii continuau să strige şi să plângă, rugându-se lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor. Am alergat cu toţii la cele două capele din sat, care s-au umplut curând până la refuz. În timpul acestor lungi

minute ale minunii solare, obiectele din jurul nostru s-au colorat pe rând în toate culorile curcubeului... Când oamenii au realizat că pericolul dispăruse, a fost o explozie de bucurie.

Doi din copiii de la Fatima au murit tineri, aşa cum a prezis Doamna, dar Lucia a trăit, retrasă într-o mănăstire, până la adânci bătrâneţi.

BINECUVÂNTATA FECIOARĂ MARIA

Tocmai am examinat o serie de evenimente aparent miraculoase, şi anume cele legate de observarea la Fatima a unei fiinţe descrise de percipienţi ca fiind Binecuvântata Fecioară Maria. Aceştia, bineînţeles, au fost supuşi unei atât de puternice alterări a realităţii încât declaraţiile lor sunt distorsionate de emoţia resimţită. Asta nu înseamnă că mărturiile lor trebuie respinse. Ele sunt asemănătoare multor altor relatări.

La 11 februarie 1858, o fetiţă de paisprezece ani, pe nume Bernadette Soubirous, care strângea lemne de foc pe malul unui pârâiaş de lângă Lourdes, Franţa, a auzit „un zgomot puternic, ca al unei furtuni”. A privit în jurul său, dar nici copacii, nici apa nu – se mişcau. Apoi a auzit din nou acel sunet. Speriată, a privit în faţa ei şi „şi-a pierdut graiul şi puterea de a gândi”.

Dintr-o grotă din apropiere a ieşit un nor auriu. Nu după multă vreme a apărut o fiinţă, descrisă ca o doamnă frumoasă, care s-a aşezat în faţa unui tufiş ce se unduia ca şi cum ar fi fost bătut de vânt. La Fatima, era vorba de vântul ce „se mişca pe deasupra muntelui fără a atinge copacii”. Doamna din Fatima a apărut mereu în vârful ramurilor unui copăcel, crengile din centru înclinându-se spre est ca şi cum-s-ar fi întors în acea direcţie atunci când apariţia a dispărut. Întrebată despre asta, Lucia, fetiţa de la Fatima, a declarat că „picioarele Doamnei noastre se odihneau uşor pe vârfurile frunzelor”. Montes de Oca adaugă, în cartea sa *More About Fatima*, că „ramurile cele

mai de sus ale copacului au fost înclinate în forma unei umbrele şi au rămas aşa ca şi cum o greutate invizibilă s-ar fi aflat deasupra lor”.

Atunci când Doamna de la Lourdes a privit-o pe Bernadette, *fetiţa nu a mai simţit teamă*, dar i s-a părut că *nu mai ştie unde* se află. A vrut să se roage, dar, deşi a încercat să-şi ridice mâna la frunte, *braţul îi era parcă paralizat* şi numai după ce Doamna şi-a făcut cruce, Bernadette a putut face acelaşi lucru. Când s-a aflat despre cele petrecute, totul a fost privit cu neîncredere de către autorităţile locale. Părintele Peyramalle, preotul oraşului, a fost foarte supărat şi a sugerat că Doamna ar trebui să producă înflorirea tufei de trandafiri în faţa unei întregi mulţimi pentru a-i convinge pe toţi. Atunci când Bernadette i-a comunicat Doamnei această cerere a preotului local, apariţia a zâmbit. Ea i s-a arătat Bernadettei timp de cincisprezece zile şi în centrul conversaţiei lor s-a aflat cererea Doamnei de a i se ridica o capelă şi de a se face procesiuni în acel loc. Uneori dialogul era absurd, în sensul acelor conversaţii cu „ufonauţii” pe care le-am prezentat mai sus. O dată, Doamna i-a spus Bernadettei să se ducă şi să se spele într-un izvor inexistent, iar altă dată i-a ordonat destul de aspru să se „ducă şi să mănânce iarba care creşte acolo!”

Un studiu al acestor evenimente din punctul de vedere al tradiţiei esoterice ar oferi rezultate surprinzătoare. Maeştri ocult işti precum Gurdjieff şi Crowley obişnuiau să ceară discipolilor lucruri nesăbuite, de exemplu transportarea de pietre pe vârful unui munte ca încercare a devotamentului lor sau ca disciplinare a spiritului. Povestea Mariei însăşi şi a miracolelor din timpul vieţii sale prezintă asemănări interesante cu zeităţi mai timpurii, mai ales cu zeiţa egipteană Isis. Ca şi anumite ţinte ale manifestărilor OZN, Maria este atinsă de o misterioasă rază de lumină; ca urmare, poartă în pântece

un copil fără tată. Scena de la Fatima aminteşte de amuletele feniciene descrise la începutul acestei cărţi. Nu ne propunem aici o interpretare a mitologiei, ci o încercare de a ordona relatările unor observaţii ce par să formeze nişte motive extraordinare. Un astfel de motiv este cel al norului şi peşterii, prezent la Fatima, Lourdes şi în alte apariţii. În *Apocrife* găsim acelaşi motiv:

Au stat în peşteră: şi au zărit cum un nor strălucitor umbrea peştera. Şi moaşa a spus: sufletul meu proslăveşte această zi, fiindcă ochii mei au văzut lucruri minunate: s-a născut spre izbăvirea lui Israel. Şi pe loc norul s-a îndepărtat din peşteră şi o lumină mare a luminat peştera, iar ochii noştri nu o puteau suporta. Şi încet, încet, acea lumină s-a îndepărtat până ce a apărut copilul.

O examinare superficială a fenomenelor de la Lourdes arată că o fată mai degrabă simplă (Bernadette era analfabetă şi îşi petrecea aproape toată ziua repetând rugăciuni în vreme ce trebăluia pe lângă casa părinţilor ei, care erau foarte săraci) a devenit pur şi simplu vizionară; nu peste multă vreme nebunia ei a fost împărtăşită de o mulţime de oameni mereu sporită. Dar povestea merită o examinare mai detaliată.

Mai întâi problema izvorului. În timpul celei de-a noua apariţii a Doamnei, Bernadettei i s-a spus să „se spele şi să bea din izvor” – dar nu era niciun izvor! Bernadette l-a căutat, nu l-a găsit şi, în disperare de cauză, a început să sape în nisip. Şi ce să vezi? Apa a apărut şi a umplut groapa, transformând solul în noroi. Bernadette a încercat să se spele, dar nu a reuşit decât să-şi mânjească faţa. Mulţi au râs de ea, mai ales atunci când a încercat să bea şi mai târziu să mănânce iarbă. Bernadette săpase groapa „într-un fel de toropeală”, dar se pare că a făcut-o la timpul şi la locul potrivit. Într-adevăr, a doua zi, *pe locui aceia a apărut un mic şuvoi curat de apă*. Un orb, pe nume Louis Bourriette, s-a spălat pe ochi cu apa aceea şi şi-a

recăpătat vederea. Un copil pe moarte s-a însănătoşit, se spune, complet. Atitudinea mulţimii s-a schimbat.

Următoarea fază a apariţiilor a fost marcată de o cerere de penitenţă. Bernadette a fost instruită să „sărute pământul pentru păcătoşi”. Fata şi toţi cei de faţă au început să sărute pământul ca o dovadă de umilinţă. Gestul este într-adevăr mişcător. A fost chiar interpretat ca un panaceu al purificării sociale, aşa cum afirmă Stephen Breen:

Ei ofereau un exemplu de fugă şi umilinţă care ar putea salva Europa dacă ar fi aplicat la problemele sociale ale timpului, care, la urma urmelor, nu sunt decât o „colecţie” de probleme personale.

Mulţi dintre noi nu suntem de acord cu această apreciere mai degrabă simplistă şi superficială a problemelor sociale, dar ceea ce s-a subliniat aici ilustrează un mecanism prin care fenomene cum sunt de exemplu reperările OZN şi contactele cu fiinţe paranormale pot *juca un rol mai important decât cel reprezentat de impactul lor local*. Pentru Franţa de la sfârşitul secolului al XIX-lea, ca şi pentru Portugalia anului 1917, apariţiile misterioasei Doamne au reprezentat, în multe privinţe, momente hotărâtoare din punct de vedere social şi politic, care au influenţat profund conştiinţa colectivă.

O altă observaţie interesantă poate fi făcută în legătură cu natura stării de transă în care s-a aflat Bernadette. Un doctor a făcut un experiment interesant. Dr. Douzous a procedat la aplicarea flăcării unei luminări pe mâna Bernadettei timp de cincisprezece minute, măsurate pe ceas. Când ea şi-a terminat rugăciunea, doctorul a putut observa lumina extazului părăsindu-i faţa.

I-am cerut să-mi arate mâna stângă. Am examinat-o cu foarte mare atenţie, dar nu am găsit nici cea mai mică urmă de arsură. Am cerut apoi persoanei care ţinea

lumânarea să o aprindă din nou şi să mi-o dea. Am p us-o de câteva ori sub mâna stângă a Bernadettei, dar de fiecare dată şi-a tras-o, spunând: „Mă arde”. Înregistrez acest fapt aşa cum l-am văzut, fără a încerca să-l explic.

FIINŢE STRĂLUCITOARE

Evans-Wentz, care cunoştea la fel de bine tradiţiile din Tibet şi Scoţia, a fost unul din cei mai mari specialişti în folclor ai acestui secol. După ce a călătorit toată viaţa, s-a stabilit în California şi şi-a petrecut ultimii ani lângă San Diego, unde s-a împrietenit cu indienii din partea locului, studiindu-le cultura şi tradiţiile. A făcut câteva descoperiri în California şi a lăsat mai multe note în manuscris, care conţin idei interesante asupra legăturii dintre religie şi fenomenele paranormale.

Cea mai captivantă ipoteză propusă de Evans-Wentz este o dezvoltare a observaţiei că zeii antici îşi continuă existenţa sub nume noi, iar miturile evoluează din civilizaţie în civilizaţie. Este oare posibil, se întreba el, ca fiecare ţinut să-şi aibă propriile forţe psihice şi telurice contribuind la apariţia unor anumite entităţi spirituale, privite de fiinţele umane drept zei şi zeiţe? Oare paralelismul între mormonism şi credinţele străvechi indiene ar putea fi un exemplu al unui astfel de proces?

Frank Waters a subliniat înaintea lui Evans-Wentz că primii colonişti albi ai Americii au devenit aproape indieni în spirit şi sentimente, iată ce scrie în *Masked Gods*:

Ei au fost confruntaţi cu acea mare entitate psihică reprezentată de spiritul-locului, inima unui nou continent. Aceasta i-a zdruncinat complet. Dar au sucombat în feluri diferite.

Viziunea lui Dumnezeu şi Iisus avută de Joseph Smith, fondatorul Bisericii lui Iisus Hristos a sfinţilor zilelor din urmă, a fost, de fapt, crede Evans-Wentz, o viziune a Fiinţelor Strălucitoare (cunoscute în alte părţi ale

lumii sub numele de *Deva**). Aceste Fiinţe Strălucitoare apăreau în faţa indienilor în timpul ritualurilor secrete desfăşurate pe înălţimi sau în munţii sacri. Astfel, populaţia Winnebagos vorbeşte despre un tânăr care a urcat muntele, nerăbdător să afle înţelepciunea. A postit timp de douăsprezece zile; un spirit a venit la el şi i-a oferit cunoaşterea, învăţându-l cuvinte minunate care aduceau sănătate, bunăstare şi viaţă lungă. S-a întors la ai săi cu un cântec ce exprima nou descoperita sa înţelepciune. Cântecul începea aşa:

M-am dus în singurătate Mi-a fost arătată înţelepciunea.

A spus Spiritul.

Visează, o, visează din nou.

Şi spune despre mine Tu, visulel

O astfel de căutare a unei himere este universală printre indienii din America, deşi în unele triburi (de exemplu Pueblos şi

Deva – în mitologia vedică înseamnă zeu, în general; aceste zeităţi locuiesc în ţinuturile cereşti Devaloka sau în munţii înalţi şi sacri, ca Himalavă (n.t.).

Navahos) se limitează la preoţi şi iniţiaţi. Pentru Evans-Wentz, fiinţele contactate în cursul unor asemenea viziuni sunt identice cu creaturile celtice din Comunitatea Secretă şi el concluzionează că este o dovadă a faptului că au existat într-adevăr. Aceste fiinţe sunt păzitoarele unor locuri secrete, „avându-le în păstrare pentru un viitor minunat”. Poetul irlandez William Butler Yeats i-a spus lui Evans-Wentz că astfel de locuri existau şi erau păzite într-adevăr. El a identificat un astfel de loc în Franţa, unul în Country Wicklow (Irlanda), unul în Campania (Italia) şi chiar în Asia şi America.

Putem folosi acel vast şi neexplorat rezervor de evenimente fantastice care este fenomenul OZN pentru a obţine un răspuns de la zeii noştri, vechi sau noi, pentru a-i

aduce la dimensiunea umană, sau pentru a le înţelege puterea? Sau ne vom găsi închişi în labirintul lor, „sticla lor pentru muşte”? Timpul pentru întrebări nu este niciodată potrivit, iar locul este întotdeauna în altă parte? îngerii din ceruri se bucură sau râd de prostia noastră?

Un fost preot iezuit, părintele Salvatore Freixedo, a cercetat în profunzime acest aspect al fenomenului, în mai multe cărţi, printre care *Defendiamonos de /os Dioses* (Să ne apărăm de zei), care, din păcate, nu poate fi citită în Anglia. El argumentează convingător că sistemul de control spiritual din care fac parte şi OZN-urile s-ar putea să aibă ca efecte miturile religioase ce ţin umanitatea într-o stare jalnică de supunere în faţa unor mituri învechite. În discuţia pe care am avut-o în particular, a subliniat că fenomenufa avut la origine creaturi care au manipulat realitatea şi destinul nostru în scopuri proprii. Profitând de naivitatea şi lipsa noastră de judecată critică în prezenţa „miracolelor”, aceste creaturi, după părerea sa, s-au jucat cu emoţiile noastre pentru a fi adorate ca zei.

POVESTEA MORMONILOR

Am văzut o lumină apărând în camera mea, care a continuat să crească până ce camera a fost luminată ca ziua în amiaza mare; deodată, un personaj a apărut lângă patul meu, stând în aer, căci picioarele sale nu atingeau podeaua…

M-a chemat pe nume şi mi-a spus că era un mesager trimis de Dumnezeu către mine şi că numele lui era Moroni; că Dumnezeu avea o lucrare pentru mine şi că numele meu va fi înţeles la bine şi la rău printre toate naţiunile, neamurile şi limbile.

Astfel începe povestea revelaţiei Cărţii Mormonilor; cele de mai sus s-au petrecut în noaptea de 21 septembrie 1823, când Joseph Smith i-a întâlnit pe înger. Cartea, a declarat îngerul, era sub forma unor tăbliţe de aur îngropate într-un anumit loc şi putea fi tălmăcită cu

ajutorul a două pietre aflate în nişte cutii din argint îngropate alături de tăbliţe.

După ce mi-a spus acestea, am văzut-cum lumina din îne-pen *rrern*-(*r*> ca r’ Hijpn doOdBtP ÎN RUHii fvlui care-mi vorbise şi a continuat tot aşa până ce camera s-a aflat din nou în întuneric, cu excepţia zonei din jurul său, când, dintr-odată, am văzut, aşa era, un culoar deschizându-se spre rai şi el a urcat până ce a dispărut în întregime.

În anul 1842, la cererea colonelului Wentworth, de la *Chicago Democrat*, Joseph Smith a scris o schiţă a istoriei Bisericii Mormonilor, care conţine şi alte detalii în legătură cu apariţia.

Deodată, o lumină asemănătoare cu lumina zilei, dar cu mult mai pură, mai splendidă şi mai strălucitoare, a izbucnit în încăpere; într-adevăr, la prima vedere, te făcea să te gândeşti că acea casă era plină cu foc. Apariţia a produs un şoc ce mi-a afectat întregul trup. Într-o clipă, un personaj stătea în faţa mea, înconjurat de o strălucire încă şi mai mare decât aceea de care eram deja înconjurat...

Mi s-a spus unde se aflau nişte tăbliţe pe care era gravat un rezumat al hrişoavelor vechilor popoare ce au trăit pe acest continent. Îngerul mi-a apărut de trei ori în aceeaşi noapte şi mi-a dezvăluit aceleaşi lucruri.

Este important să notăm că *aceasta nu a fost prima viziune avută de Joseph*. Într-adevăr, i „se intrzisese să se alăture vreunei secte religioase a timpului” deoarece pretindea că avusese o revelaţie în vreme ce se afla singur în pustietate la vârsta de paisprezece ani.

Atunci când i s-a înfăţişat Îngerul Moroni, Joseph Smith se ruga pentru o viziune, căci, spune el, „eram sigur că voiprimi un semn dumnezeiesc, aşa cum mai primisem şi înainte”. Îngerul a apărut de trei ori în noaptea de 21 septembrie 1823 (dată la care are loc echinocţiul de toamnă), repetând exact aceleaşi cuvinte. După a treia înfăţişare, Joseph, surprins, a auzit cocoşul cântând şi a

descoperit că se apropia ziua, „astfel că trebuie să fi vorbit toată noaptea”.

Joseph Smith s-a sculat şi s-a apucat de treabă, dar s-a simţit atât de extenuat (ca şi copiii de la Fatima) încât nu a putut să muncească cu folos. Tatăl său s-a gândit că era bolnav şi i-a spus să se ducă acasă. Pe drum, a căzut pe când încerca să sară un gard şi şi-a pierdut cunoştinţa. Atunci a apărut din nou îngerul şi i-a cerut să repete cuvintele lui tatălui său şi să-i dezvăluie instrucţiunile primite. Tatăl l-a sfătuit pe Joseph să se ducă şi să facă ceea ce i se spusese, afirmând că „acestea erau la Dumnezeu”.

I. ia. ul o a.:.io i iggli, îi! C-OTCoi*., i pl. O tOtji ide. Le-a găsit într-o cutie de piatră, pe care a deschis-o fără probleme, dar nu a reuşit să ia tăbliţele din cutie. Îngerul a apărut din nou şi i-a spus să vină acolo exact peste un an şi în fiecare an după aceea; patru ani mai târziu, i se va permite să ia tăbliţele.

Restul poveştii este bine cunoscut. Mulţumită unui fermier bogat, pe nume Martin Harris, Smith a putut lucra la traducerea tăbliţelor de aur, pe care le-a citit cu ajutorul pietrelor speciale găsite în cutie. Harris a dus tăbliţele şi începutul traducerii profesorului Charles Anthony din New York; acest domn învăţat a declarat că traducerea era corectă, „mult mai bună decât ce văzuse el mai înainte tradus din egipteană”. Uitându-se la tăbliţele care nu fuseseră încă traduse, profesorul a spus că sunt egiptene, caldeene, asiriene şi arabe, apoi a semnat o declaraţie în acest sens, pe care mai târziu a rupt-o în bucăţi, aflând că tânărul găsise tăbliţele la indicaţiile unui înger!

Unsprezece persoane au declarat că au văzut tăbliţele dezgropate de Joseph Smith. În iunie 1829, în urma unei alte viziuni avute de Smith, profetul mormon s-a retras în pădure însoţit de Martin Harris David Whitmer şi Oliver Cowdery; au îngenuncheat, „rugându-se fierbinte”,

sperând să aibă o viziune a tăbliţelor. Cum nu se întâmpla nimic, Martin Harris s-a îndepărtat de grup, crezând că prezenţa sa era o piedică în calea producerii miracolului. Ceilalţi şi-au terminat rugăciunile şi, după câteva minute, în faţa lor a apărut un înger, ţinând tăbliţele: „El a întors tăbliţele una câte una în aşa fel încât să le putem vedea şi să observam cele gravate pe ele”.

Cartea Mormonilor a fost publicată pentru prima dată în 1830. Este un document ciudat, asemănător în multe privinţe cu Biblia Oahspe sau Cartea lui Urantia, două culegeri de istorie veche „inspirate” de asemenea de inteligenţa divină. Biblia

Oahspe este o relatare a originilor şi epocii antice a umanităţii şi conţine numeroase referiri la Omul Roşu. A fost primită „psihic” de John Ballou Newbrough pe la 1881 şi a fost creată de Fiinţele Strălucitoare, pe care el le numeşte îngeri.

Nu are rost să ne angajăm într-o dezbatere în legătură cu veridicitatea sau falsitatea declaraţiilor făcute de Joseph Smith. Noi căutăm aici indicaţii de un alt ordin, mai înalt, şi putem defini ca miracol orice eveniment, real sau imaginar sau chiar falsificat, care creează anumite efecte paranormale, dar verificabile. Transformarea unui băiat de fermier obişnuit din statul New York într-un lider de netăgăduit al unor mulţimi de oameni este un fapt neobişnuit care merită atenţie, chiar dacă ne îndoim de cele povestite de el. Urmărind punctul de cotitură al vieţii acestui bărbat – reperarea unei lumini ciudate şi contactul cu o creatură aflată în interiorul acestei lumini, cred că relatarea trebuie păstrată alături de cele pe care le-am găsit în alte credinţe şi în alte ţinuturi.

Evans-Wentz a fost intrigat de prima viziune a lui Joseph Smith, care nu a fost apariţia Îngerului Moroni, ci a doua entităţi ale căror nume nu i-au fost dezvăluite. Aceasta s-a petrecut pe când Smith avea paisprezece ani şi

se ruga în pădure, aşa cum se relatează în cartea *The Pear*! *of Great Price*:

Am văzut un stâlp de lumină exact deasupra capului meu, mai strălucitor decât soarele, care a coborât încet până ce l-am simţit deasupra mea... Când lumina se rezema pe mine, am văzut două personaje ale căror strălucire şi splendoare desfide orice descriere, stând în faţa mea, în aer. Unul dintre ele mi-a vorbit.

Evans-Wentz a tradus Cartea tibetană a morţii; el a putut stabili deci că rolul jucat de Smith în dezvăluirea *Cărţii Mormonilor este* similar celui al tertonilor, cei care au luat „de-a gata" scrierile sacre secrete din Tibet. *Cartea Mormonilor* se pretinde a fi „istoria sacră a Americii antice". În ea se afirmă că indienii sunt urmaşii unui trib israelit care s-a stabilit în America cu şase sute de ani înainte de Hristos. Este destul de dificil să iei în serios o astfel de declaraţie în lumina antropologiei moderne. Suntem confruntaţi din nou cu un amestec de certitudine şi absurditate, cu fapte şi fantezie. Oare asemenea mesaje erau deliberat trimise pentru a izola pe cei care credeau în ele de restul societăţii?

Într-un articol publicat în numărul din aprilie 1974 al revistei *Occult*, Jérôme Clark şi Loren Coleman subliniază că istoria mormonilor conţine, de asemenea, multe referinţe la trei fiinţe misterioase despre care se spune că erau trei dintre apostolii americani ai lui Hristos, care au cerut să li se permită să rămână pe pământ până ce Hristos va veni a doua oară. Cei trei „neofiţi" au fost văzuţi de mai multe ori din vremea lui Joseph Smith şi ei sunt corespondenţii celor trei oameni în negru din folclorul OZN modern. Aceşti neofiţi sunt uneori văzuţi separat şi săvârşesc miracole sau vindecări. Într-una din poveştile citate de Clark şi Coleman, o femeie din Utah, pe nume Squires, în aşteptarea bărbatului, s-a dus să scoată apă din fântână; nu văzuse pe nimeni în jurul casei, dar s-a trezit

dintr-odată în faţa unui om cu părul sur, cu barbă lungă, care i-a cerut ceva de mâncare şi nu peste multă vreme a observat că „ea nu se simte bine”. Femeia a recunoscut că într-adevăr o durea un umăr; bărbatul necunoscut a replicat: „Dumnezeu să te binecuvânteze, soră. N-o să mai ai nevoie de nimic, niciodată. Vei fi întotdeauna binecuvântată cu de toate”. A ieşit pe uşă, dar atunci când d-na Squires a ieşit şi ea afară, dispăruse, fără ca femeia să poată vedea încotro plecase. Data incidentului – vara anului 1874. Problemele de sănătate, ca şi cele băneşti au dispărut la puţină vreme, iar ea a trăit până la vârsta de optzeci şi nouă de ani.

O TEORIE A APARIŢIILOR

În multe din cazurile OZN din vremuri mai îndepărtate, martorii au crezut că au văzut îngeri trimişi de Dumnezeu şi din acest motiv nu s-au obosit să relateze cele trăite. Alţii au crezut că au văzut diavoli. Diferenţa s-ar putea să fie nesemnificativă. Comentând experienţele trăifeln copilărie de către Edgar Cayce şi Uri Geller, cercetătorul britanic Peter Rogerson mi-a amintit că poveşti similare erau obişnuite în relatările mediumurilor. Iată ce mi-a scris el:

Andrew Jackson Davis, „Profetul din Poughkeepsie”, a pretins că a întâlnit un personaj mistic care i-a dat un suport pe care se aflau cutii mici „leacuri pentru diferite boli”. Relatarea urmează motivul clasic al evoluţiei şamanului. În cartea sa *Şamanismul*, Mircea Eliade prezintă declaraţiile unor şamani şi cum anume au devenit conştienţi de puterile lor neobişnuite. Relatările sunt adesea de felul: „Eram pe malul râului; o minge mare de foc a coborât din cer, a pătruns în interiorul meu şi atunci am ştiut că voi deveni şaman”.

După apariţia primelor mele cărţi, am primit numeroase scrisori interesante. „Până acum am crezut că am văzut un mesager din rai”, scrie un martor. „Citind

cartea dumneavoastră, am înţeles că am văzut un OZN”. Unele poveşti sunt ciudate, dar destul de consistente pentru a deveni nucleul unei noi mişcări religioase dacă martorii ar avea înclinaţia psihologică potrivită. Poate că numai o singură întâlnire de aproape din zece mii poate provoca o nouă convingere, o nouă sectă sau o nouă credinţă. Când apare combinaţia potrivită de condiţii sociale şi psihologice, când fenomenul găseşte într-un martor o persoană gata să creadă, atunci are loc revelaţia.

Totul se desfăşoară ca şi cum revelaţia ar trebui să izoleze martorul, profetul sau pe cel care crede de cei din jur. El devine adesea un paria şi e nevoit să fugă. Aceasta a fost soarta a numeroşi martori OZN. în Franţa, câţiva fermieri şi-au văzut câmpurile aproape ruinate de mulţimile curioase sau potrivnice. Bărbatul din Michigan care a relatat despre gazul de mlaştină a fost ţinta batjocurilor pe stradă şi mulţi oameni au aruncat cu sticle în casa lui.

Dacă au nevoie de un climat în care să-şi poată continua noua viaţă în concordanţă cu implicaţiile viziunii avute, cei care cred trebuie să-şi creeze secta proprie şi să se mute. Aşa a făcut Moise. Aşa a făcut Joseph Smith. Adesea liderul este părăsit de nevastă şi de restul familiei. Mai ales soţia se poate simţi părăsită şi îl poate trăda atunci când el sau ea are mai mare nevoie de sprijin. Soţia lui Martin Harris a pus pe foc 116 pagini proaspăt traduse ale *Cărţii Mormonilor*. Nevestele mai multor poliţişti americani implicaţi în incidentele moderne OZN au divorţat.

Uneori, instrucţiunile specifice date celor care cred sunt de asemenea natură încât grupul lor continuă a fi persecutat timp de mai multe secole (evreii) şi trebuie să îndure mari privaţiuni înainte de a găsi un loc în care să se poată stabili (Israel, Utah). Liderii sunt hărţuiţi de mulţime (într-un oraş chiar rulota şefului poliţiei a fost distrusă de

foc şi uneori omorâţi (Iisus a fost crucificat; Joseph Smith linşat de mulţime în Illinois).

Cred că a venit vremea pentru apariţia unor noi „religii”, centrate pe credinţa în OZN-uri. Într-o măsură mult mai mare decât toate fenomenele cu care se confruntă ştiinţa modernă, OZN-urile pot inspira teamă, sentimentul micimii omului şi ideea posibilităţii contactului cu cosmosul. Religiile care au supravieţuit până la noi au început cu experienţele miraculoase ale unei singure persoane, dar astăzi există mii pentru care credinţa într-un contact cu cealaltă lume se bazează pe o convingere intimă, clădită pe ceea ce ei consideră a fi un contact personal cu OZN-urile şi ocupanţii lor. Fenomenul şi efectele sale lucrează aşa cum au făcut-o la Fatima şi Lourdes sau în alte locuri: ca un sistem de control spiritual.

Tabelul de mai jos va clarifica lucrurile. Prima coloană conţine efectele fizice descrise – cu propriile cuvinte – de către martorii miracolelor pe care le-am prezentat mai sus. A doua coloană conţine descrierea celor simţite de persoanele contactate de OZN-uri, atât în timpul, cât şi după experienţa respectivă; referinţele la reperări sunt cele din catalogul publicat în cartea mea *Passport to Magonia*. Cred că cititorul poate trage singur concluziile. Am reuşit doar să zgârii suprafaţa. Vă invit să căutaţi şi alte documente în biblioteci şi să completaţi această morfologie a miracolelor cu material nou.

@Miracole religioase

„O pâclă îngheţată, un nor strălucitor”.

(Guadalupe, 9 decembrie 1531)

„Un şoc ce mi-a afectat întregul trup”.

„Pierderea simţului timpului” „Atât de extenuat încât nu s-a putut mişca”.

„A căzut şi şi-a pierdut cunoştinţa”.

(Smith, 21 septembrie 1823)

„Un stâlp de lumină care cobora”.

„Un culoar spre rai”.

„O lumină a apărut în cameră” (Joseph Smith, *Cartea Mormonilor*, 1820 şi 1823)

Evenimente OZN

„Ei au văzut o lumină răspândindu-se în jurul lor ca o ceaţă” [*Magonia*, cazul 402)

„A fost găsit fără cunoştinţă” „Leşin, amnezie şi reîntoarcere la locul respectiv în stare de transă”.

(*Magonia*, cazul 482)

„A simţit înţepături în tot corpul, a trebuit să se oprească, şi-a pierdut echilibrul de mai multe ori”.

(*Magonia*, cazul 102)

„Un puternic fascicul luminos îndreptat spre el”.

„Un fascicul vertical de lumină era îndreptat spre el, dispărând cu o strălucire”.

(*Magonia*, cazul 921)

„Un nor auriu”.

„Un zgomot puternic, ca al unei furtuni”.

(Lourdes, 11 februarie 1858)

„Şi-a pierdut graiul şi puterea de a gândi”.

„Nu mai ştia unde se află” „Braţul îi era paralizat” (Lourdes, 11 februarie 1858)

„Aflaţi în transă”.

„Au căzut, epuizaţi” (Fatima, primăvara 1916)

„Un nor alb, transparent”.

„O lumină albă strălucind pe deasupra vârfurilor copacilor” „Vântul vuind cu putere” (Fatima, aprilie 1915 şi primăvara 1916)

„Acea putere îi anihila”.

„Ti privează de uzul simţurilor lor”.

„În ziua următoare s-au simţit slăbiţi”.

(Fatima, vara 1916)

„Obiectul s-a ridicat într-un nor, având o culoare

neobişnuită, care a zburat împotriva vântului”.

(*Magonia*, cazul 575)

„A decolat, stârnind un curent de aer care a ridicat maşina” (*Magonia*, cazul 81)

„Şi-a pierdut cunoştinţa în timp ce l-a învăluit o lumină vie. Nu şi-a putut mişca braţul stâng vreme de trei zile, a avut dureri şi o stare de nervozitate extremă”.

(*Magonia*, cazul 912)

„Martorul s-a simţit atât de slăbit dintr-odată încât a scăpat puşca”.

(*Magonia*, cazul 339)

„Au văzut o sursă luminoasă de mari dimensiuni în aer şi au auzit sunete pătrunzătoare, şuierătoare”.

(*Magonia*, cazul 870)

„A decolat, scoţând sunete ciudate”.

(*Magonia*, cazul 77)

„Băiatul a ajuns acasă ca nebun. Calul şi câinele au fost paralizaţi timp de câteva minute”.

(*Magonia*, cazul 916)

„S-a trezit paralizat şi a observat că păsările se opriseră din cântat şi că vacile păreau incapabile să se mişte”.

(*Magonia*, cazul 82)

„O lumină strălucitoare aproape i-a orbit”.

„O rază de lumină”.

(Fatima, 13 mai 1917)

„Un nor s-a ridicat din apropierea copacului”.

„Trei ramuri au fost înclinate” „O explozie”.

(Fatima, 13 iunie 1917)

„Un sunet ca un bâzâit sau zumzet”.

„Un zgomot strident”.

(Fatima, 13 iulie 1917)

„S-a format un nor alb”.

„Petale căzătoare care s-au evaporat”.

„Un glob luminos rotindu-se prin nori”.

„Un fulger strălucitor”.

(Fatima, 13 august 1917)

„Un glob de lumină s-a aşezat pe un copac”.

„Un parfum straniu”.

„Scăderea temperaturii” „Fulger strălucitor”, „uruitul unei rachete”.

(Fatima, 19 august 1917)

„Martorul a fost brusc învăluit într-o lumină alb-albastră atât de orbitoare încât a trebuit să se oprească”.

(*Magonia*, cazul 870)

„Un zgomot neobişnuit, un vârtej de flăcări s-a îndreptat către vie”.

„Plantele s-au mişcat violent” „A zburat spre sud cu un uruit asurzitor”.

(*Magonia*, cazul 391)

„S-a deplasat încet, emiţând un sunet ca un zumzet şi luminându-le maşina”.

(*Magonia*, cazul 425)

„O cupolă imensă din care pornea o lumină strălucitoare care lumina ţinutul”.

„A zburat în timp ce un nor strălucitor a căzut pe sol în acel loc”.

(*Magonia*, cazul 255)

„Un disc argintiu mişcându-se pe cer”.

„O senzaţie de frig intens”.

„Un miros puternic în vreme ce obiectul pleca”.

(*Magonia*, cazul 615)

„Un glob de lumină înaintând – „Au auzit un zumzet straniu şi de-a lungul văii” au văzut două discuri planând

„Vine de la est la vest şi la 1 m deasupra solului”.

rămâne pe copac” „S-au ridicat cu un sunet

„Se formează un nor alb” ascuţit ca un şuierat, în timp

„Cad petale albe, strălucice copacii de dedesubt s-autoare” aplecat de două ori”.

(Fatima, 13 septembrie 1917) (*Magonia*, cazul 442)

„Un disc ciudat care se rotea rapid”.

„Un disc plat a plonjat în zigzag”.

„Hainele martorilor erau uscate, în ciuda ploii recente” (Fatima, 13 octombrie 1917)

„Un disc de trei ori mai mare decât soarele, roşu şi purpuriu, rotindu-se rapid, a fost văzut coborând repede către pământ” (*Magonia*, cazul 321)

„Atunci când obiectul a plecat, s-a format un nor dens de fum, deşi ploua. Martorii au observat că iarba, solul şi copacii erau perfect uscaţi”.

(*Magonia* cazul 292)

Partea a Treia

O PROVOCARE ADRESATĂ CERCETĂRII

În mulţi dintre noi există, în mod evident, o dorinţă ascunsă de a accepta forţele extraterestre – de a fi îmbrăţişaţi de acestea, de a fi copleşiţi de ele şi, pe cât posibil, de a fi privaţi, în favoarea lor, de obositoarea noastră responsabilitate în ceea ce ne priveşte.

„Sughiţuri din spaţiul cosmic”, Russell Davies, cronică la Close *Encounters of the Third Kind*, în *The Observer*, 19 martie 1978

Deşi fenomenul OZN este extrem de complex şi depăşeşte graniţele metodei ştiinţifice, nu sunt încă pregătit pentru a abandona abordarea raţională a cunoaşterii pentru concluzii bazate pe credinţă, intuiţie sau pretinse mesaje primite prin „canale” şi contacte. Miza este prea mare.

Avem ocazia rară de a îmbunătăţi tehnicile ştiinţifice şi de a trece dincolo de limitele realităţii obişnuite. Dar ar fi o nebunie să ajungem acolo fără o recunoaştere clară a anumitor pericole.

Ceea ce voi numi, în Capitolul opt, „tripla acoperire 1 are legătură cu aceste pericole: fenomenul OZN nu poate fi direct studiat din pricina negării oficiale continue, ce

induce în eroare, a însăşi existenţei sale; reacţiile şi temerile martorilor seamănă şi mai multă confuzie şi este „protejat" de descoperirile ulterioare de către propria sa structură.

Există şi un interes politic. Fiind o sursă de zvonuri în rândul militarilor şi al populaţiei civile, poveştile cu OZN-uri pot fi manipulate dintr-o varietate de motive care s-ar putea să nu aibă nimic de-a face cu interesul guvernului în legătură cu fenomenul respectiv. Trăim într-o lume în care orice zvon poate fi exploatat, orice cult reprezintă o forţă potenţială, orice credinţă poate prejudicia regimurile existente. Aşteptarea unor vizitatori extratereştri este o puternică sursă potenţială de noi tendinţe sociale şi politice.

Nu există nicio dovadă că fenomenul OZN este de origine extraterestră. Dimpotrivă, în Capitolul nouă vom vedea că există câteva argumente ce converg către negarea ipotezei extraterestre.

În fine, în Capitolul zece, voi prezenta un posibil cadru pentru o extensie a cercetării actuale asupra formei de realitate în care se pare că-şi are originea fenomenul OZN.

ÎN LUPTĂ CU TRIPLA ACOPERIRE

Suntem încântaţi să vă aducem la cunoştinţă că am primit scrisoarea dumneavoastră... în legătură cu fotografiile ce reprezintă OZN-uri în formaţie de luptă, despre care afirmaţi că au fost făcute de către căpitanul Orrego, din marina chiliană, în apropierea Antarcticii, în 1948.

În legătură cu aceasta, dorim să vă informăm că am primit, recent, o scrisoare din partea căpitanului Orrego în care declară că nu a văzut niciun OZN deasupra Antarcticii în 1948. Deci fotografiile cerute de dumneavoastră nu există.

Scrisoare trimisă unui scriitor american de către

şeful Misiunii Navale Chiliene.

Este interzis ca televiziunea, radioul, ziarele şi alte mijloace de comunicare în masă să divulge rapoarte OZN fără ca acestea să fie cenzurate în prealabil de către Forţele Aeriene Braziliene.

Hotărâre a guvernului brazilian privind securitatea statului.

COLEGIUL INVIZIBIL

După aproximativ treizeci de ani de cercetare a acestui fenomen, am ajuns la unele concluzii. Desigur este vorba de ipoteze, dar ele fac lumină asupra „răpirilor” şi reţinerii oamenilor de ştiinţă de a analiza faptele.

Eu cred că un OZN este atât o entitate fizică, cu masă, inerţie, volum, cu parametri fizici pe care-i putem măsura, cât şi o fereastră către o altă realitate. Oare acesta să fie motivul pentru care martorii ne pot oferi în acelaşi timp o naraţiune consistentă a faptelor şi o descriere a contactului cu forme de viaţă care nu se potriveşte cu un cadru acceptabil? Aceste forme de viaţă, cum sunt de exemplu omuleţii cenuşii văzuţi de Kathy, pot fi reale, dar şi produsul viselor noastre. Ca şi în cazul acestor vise, le putem căuta semnificaţia ascunsă sau o putem ignora. Dar la fel ca aceste vise, ele ne pot influenţa viaţa în mai multe feluri.

Fenomenul a avut un impact semnificativ asupra mea. În două ocazii am urmărit nişte obiecte necunoscute folosind mici telescoape. Câţiva dintre colegii mei astronomi au făcut observaţii similare şi! după unele investigaţii, am aflat despre reperări păstrate secrete de către astronomii profesionişti din întreaga lume. Obiectele pe care le-am urmărit nu erau spectaculoase, dar reacţia pe care au provocat-o în rândul oamenilor de ştiinţă francezi m-a fascinat. În loc să se întrebe dacă aceste obiecte „imposibile”, ce păreau a fi manevrate, nu sunt o manifestare a unei tehnologii avansate (şi în anumite

cazuri ele pot fi terestre), ei s-au gândit cum anume să înlăture înregistrările. Au făcut-o negând toate observaţiile, dând vina pe avioane sau planete, atunci când documentele erau incontestabile, şi desfiinţând datele când se demonstra că niciun avion nu s-ar fi putut comporta aşa cum o făcuseră obiectele.

Această experienţă timpurie a confruntării cu scepticismul oamenilor de ştiinţă dogmatici m-a pus în legătură cu specialişti care, ca şi mine, doreau să înţeleagă natura fenomenului şi mai ales să determine dacă avea sau nu o origine inteligentă. Grupul s-a mărit odată cu trecerea anilor. În mod ciudat, ei îşi spun „Colegiul Invizibil”.

Dr. J. Allen Hynek, astronomul american care a fost timp de douăzeci de ani consultant ştiinţific în problema OZN al Air Force, a explicat această denumire într-un articol intitulat „Misterul OZN”, publicat în *FBI Bulletin* (februarie 1975):

Este o reîntoarcere în „evul întunecat” al ştiinţei, când oamenii de ştiinţă erau suspectaţi că au încheiat un pact cu Diavolul şi trebuiau să lucreze separat. Se întâlneau adesea clandestin pentru a-şi împărtăşi părerile şi rezultatele diferitelor experimente. Din acest motiv, îşi spuneau Colegiul Invizibil. Şi a rămas invizibil până când oamenii de ştiinţă ai acelor timpuri au devenit nişte persoane respectabile, odată cu înfiinţarea, de către regele Carol al II-lea, a. celebrei Royal Society la începutul anilor 1660.

Interesul meu pentru OZN-uri a trecut prin mai multe faze, dar nu mi-am potolit niciodată curiozitatea în legătură cu comportarea oamenilor de ştiinţă, care distrug, distorsionează sau pur şi simplu ignoră chiar faptele pe care ar trebui să le cerceteze. Oamenii de ştiinţă nu sunt singurii ce ar trebui blamaţi pentru nefericitul stigmat ce încă este ataşat acestui subiect, însă enorma diferenţă între poziţia academică şi ceea ce cred milioane de oameni

face imperativă o reexaminare a întregii probleme.

Pe de o parte, avem faptele – mii de observaţii, încă neexaminate, ale unor martori de încredere. Ele reprezintă un adevărat monument al limitelor înţelegerii noastre. Cartea mea *Passport to Magonia*, publicată în 1970, conţine un catalog cu 923 de întâlniri de aproape neexplicate, dar numărul lor creşte pe zi ce trece.

Pe de altă parte, avem foarte puţine ipoteze care să explice bogăţia datelor. Fie că întâlnirile respective sunt invenţii, iluzii, farse ori miraje, ne spun experţii, fie suntem vizitaţi de o rasă extraterestră. Nu pot subscrie la niciuna dintre aceste explicaţii. Timp de mulţi ani am argumentat că fenomenul nu poate fi explicat numai ca fiind o farsă sau o iluzie, ci reprezintă o posibilitate de a obţine noi cunoştinţe autentice. Sper ca în secţiunea de faţă să pot merge mai departe, arătând de ce observaţiile neexplicate nu au nevoie să reprezinte o vizită extraterestră! ci ceva mult mai interesant: *o fereastră către dimensiunile nedescoperite ale propriului nostru mediu înconjurător*.

În mare parte, dorinţa mea de a examina critic teoria extraterestră provine din studierea relatărilor martorilor; am utilizat tehnici moderne de analiză, procesând informaţiile pe computer. Multe dintre relatări provin de la martori care descriu ocupanţii navei; materialul e destul de bogat pentru a ne face o idee despre fiziologia şi comportamentul ciudatelor fiinţe, dacă ele corespund condiţiilor de evoluţie biologică pe care noi presupunem că există pe alte planete. În loc de asta, am obţinut imaginea unei realităţi diferite care pare să se intersecteze în unghi drept cu realitatea noastră. Este realitatea Magoniei. Dar şi mai mult decât atât.

În 1971, după o reperare OZN neobişnuită, mai multe obiecte ciudate au căzut din cer. Misterioasele fragmente au fost adunate de un texan care a făcut greşeala de a le arăta prietenilor. A doua zi, la uşa lui au bătut doi bărbaţi

de la Air Force Intelligence, şi-au arătat legitimaţiile şi, politicoşi, au cerut obiectele. Martorul i-a dat afară, cu următoarea declaraţie, pe care o găsesc admirabilă: „Dumnezeu a făcut totul pe această lume, deci El a făcut şi farfuriile zburătoare, orice ar fi ele.

Aceste fragmente au căzut în curtea mea, aşa că Dumnezeu a intenţionat ca ele să fie ale mele. Dacă El ar fi dorit să le dea Aviaţiei, le-ar fi aruncat la Pentagon”.

Urmărindu-se martorii cu pregătire tehnică ce au văzut un obiect zburător neidentificat, s-a descoperit că proporţia celor care au chemat Air Force în timpul derulării lui Project Blue Book a fost de 12%! Această atitudine faţă de autorităţi este o componentă importantă a fenomenului ON. Ideea unui mister cosmic persistă în cele mai umbrite zone ale imaginaţiei noastre. Oare reacţia societăţii este de a suprima relatările, oare „acoperirea” lor în mod individual şi colectiv constituie o parte a fenomenului OZN, ca şi obiectele înseşi?

PRIMA ACOPERIRE: NEGAREA OFICIALĂ

Primul nivel al acoperirii se află în relatarea despre OZN-uri. El reprezintă rezultatul îngustimii de minte şi al atitudinii negative a oamenilor de ştiinţă guvernamentali şi a autorităţilor militare. Mai clar, am numit „prima acoperire” eforturile celor aflaţi într-o poziţie oficială de a descuraja relatarea unui incident OZKL. Ea poate varia de la râsul ostil al unui ajutor de şerif la intimidarea piloţilor de către comandanţi sau confiscarea dovezilor deţinute de martori. În unele cazuri, publicul este făcut să creadă că relatarea despre OZN-uri nu este necesară deoarece guvernul cunoaşte totul despre subiect.

La sfârşitul anului 1964, de exemplu, mai mulţi prieteni din Paris mi-au trimis nişte date interesante. Se părea că cineva de acolo încerca să răspândească poveşti despre OZN-uri prin intermediul mass-mediei franceze (cuvântul francez pentru acest gen de zvonuri este

intoxication). Un fost membru al Intelligence Service, considerat drept o sursă de încredere, a făcut declaraţii în legătură cu faptul că armata britanică supraveghea îndeaproape situaţia OZN şi împărtăşea informaţiile sale ruşilor! A mai spus că ambele ţări ajunseseră la concluzia că obiectele erau reale. O altă poveste ce circula printre ziariştii francezi provenea de la un american care pretindea că FBI elaborase studii exhaustive ale cazurilor din SUA, zvon parţial adevărat deoarece unele aterizări prezentau elemente ce fuseseră considerate de competenţa FBI.

În ambele istorii, care îşi aveau originea în surse cvasioficiale, putea fi întâlnită aceeaşi temă liniştitoare: oamenii nu trebuie să-şi facă griji în legătură cu OZN-urile, ci să lase investigarea acestora în mâinile autorităţilor competente, care ştiu tot ce trebuie ştiut. Suntem cu toţii bine protejaţi.

Între timp, printre oamenii de ştiinţă implicaţi în problema OZN neliniştea creştea. Observaţiile proveneau râu numai de la martori cu activităţi în aer liber, ca fermierii sau şoferii de camion, ci şi de la observatori cu pregătire tehnică, ingineri, doctori şi profesori. Guvernul SUA nu prea ştia tot ce trebuie din moment ce, în august 1965, colonelul Spaulding a făcut investigaţii printre cercetătorii de marcă ce aveau legătură cu biroul său din cadrul Air Force. l-a întrebat ce anume gândesc despre înaintarea dosarelor OZN către Academia de Ştiinţe sau un alt organism respectabil şi şi-a reînnoit eforturile de asigurare a publicului şi de descoperire a adevărului. Drept urmare, în noiembrie 1965, Comitetul ştiinţific consultativul Air Force s-a întâlnit la Dallas şi a discutat problema OZN. în cadrul acestei întâlniri a fost luată în considerare pentru prima dată ideea aşa-numitului studiu „independent”. Grupul special de studiu, condus de dr. Brien O’Brien a recomandat ca Air Force să aloce 250.000

dolari anual pentru obţinerea unor „date de înaltă calitate”. Însuşi faptul că a fost recomandat un nou studiu pare să arate că suprimarea informaţiilor sau lansarea de zvonuri nu erau rezultatul unei politici a secretului militar în legătură cu problema OZN, ci mai degrabă un produs al confuziei ce domnea la toate nivelurile birocraţiei federale. Armata a reacţionat la reperări direct proporţional cu impactul lor în presă, încercând să le minimalizeze, şi aceste reacţii au fost lipsite de tact. Confuzia ce a rezultat a fost de necrezut. Cel mai bun exemplu – criza Gazului de mlaştină.

SCANDALUL GAZULUI DE MLAŞTINĂ

Episodul Gazul de mlaştină a jucat un rol decisiv în influenţarea opiniei publice într-un moment-cheie al pasiunii locale şi naţionale. Criza Gazului de mlaştină a început pentru mine într-o dimineaţă de luni, 21 martie 1966. Ascultam unul din programele radio din Chicago când s-a transmis ştirea despre reperările din Michigan: se spunea că patru obiecte zburaseră pe deasupra unei ferme de lângă Ann Arbor şi că unul din ele aterizase într-o zonă mlăştinoasă. Părea a fi un caz tipic. În 1964 stabilisem că multe aterizări tind să aibă loc în locuri izolate, fapt ce apăruse pentru prima dată în urma analizării pe computer a cazurilor franceze. În cele din urmă, folosind date de la Air Force, l-am convins pe dr. Hynek că acelaşi şablon exista şi în Statele Unite. Mlaştinile, ca regiunea Everglades din Florida, şi zonele accidentate, precum centrul Franţei sau nord-vestul Americii, se aflau printre locurile preferate de OZN-uri. În 1965, aşa cum am spus mai sus, am primit mai multe relatări de la fermieri australieni care descriau o navă ce lăsase urme circulare în vegetaţia mlaştinilor de acolo.

În acea dimineaţă de luni, l-am sunat pe dr. Hynek pentru a-i spune despre reperările din Michigan, iar ei a sunat la Project Blue Book, în Dayton, Ohio, pentru a le

cere să investigheze imediat cazul. A sugerat să ne ducem acolo înainte ca reporterii şi amatorii de curiozităţi să distrugă urmele. Ofiţerul din Dayton nu s-a arătat interesat, aşa cum mi-a spus mai târziu dr. Hynek.

„Cazul nu a fost raportat oficial la Air Force”, a spus ofiţerul.

„Asta nu are legătură cu ştiinţa”, a remarcat dr. Hynek.

„Puţin îmi pasă”, a fost răspunsul.

O jumătate de oră mai târziu, au sunat cei de la Project Blue Book:

„Cât de repede puteţi ajunge la Ann Arbor?”

„Credeam că nu vă interesează!”

„Ei bine, cineva ne-a raportat oficial cazul acum un minut”.

„Cine anume?”

„Pentagonul! Sunt copleşiţi de telefoane. Toţi reporterii din ţară vor să ştie ce se petrece”.

În dimineaţa următoare, dr. Hynek se afla în Michigan. Ceea ce s-a întâmplat la Ann Arbor este un exemplu clasic de neînţelegere cu presa. Hynek era presat să facă o declaraţie prematură, la cererea celor de la public relations din cadrul Air Force. În declaraţia sa, el a menţionat că este necesară o investigaţie mai amănunţită, dar a mai spus şi că *unii* oameni din Michigan *s-ar putea* să fi văzut gaze de mlaştină. Presa a luat cele declarate ca pe un verdict final şi a explodat cu furie. Cum îndrăzneşte acest universitar din Chicago să pună la îndoială cuvântul unui fermier onest şi să sugereze în mod serios că nu a văzut o adevărată farfurie zburătoare?

Comentariile furioase proveneau de la aceleaşi ziare care timp de ani întregi ridiculizaseră martori ca bietul fermier şi nu-i oferiseră niciun sprijin dr. Hynek atunci când le rugase să relateze cu mai multă acurateţe cazurile OZN. Brusc, a devenit la modă să crezi în farfuriile

zburătoare. În martie 1966, reporterii mişunau prin tufişurile din Michigan în căutare de marţieni şi experţi în OZN-uri. Schimbarea de poziţie a luat prin surprindere Aviaţia şi a distrus în câteva zile Project Blue Book.

Reacţia publicului a făcut ca acest caz să ajungă la Washington prin intermediul lui Gerald Ford, pe atunci un politician local, care a cerut să se acorde toată atenţia scandalului Gazului de mlaştină. Comitetul spaţiului din Senat s-a întrunit, a dezbătut problema şi a hotărât rapid că NASA nu trebuie implicată. Agenţia spaţială avea de păstrat o imagine publică şi nu dorea să aibă de-a face cu subiectul respectiv. Aşa că au aruncat pisica moartă Comitetului forţelor armate din Cameră.

La începutul lui aprilie 1966, ministrului Aviaţiei i s-a cerut să fie în favoarea unei analize ştiinţifice a celor 648 de cazuri clasificate „neidentificate” la acea vreme în dosarele Blue Book. La sfârşitul acestei luni, guvernatorul Floridei şi mai mulţi reporteri aflaţi în avionul guvernatorului au văzut un obiect zburător neidentificat. Aceste relatări au creat senzaţie, dar scandalul în jurul incidentului din Michigan scăzuse deja. Trecuseră aproape două luni şi nu se întâmplase nimic demn de a apărea în presă. În loc de asta – o acoperire oficială. Un film documentar de televiziune a avut grijă să acorde subiectului noi dimensiuni: în el, astronomul Donald Menzel[1], de la Harvard, era prezentat turnând benzină peste acetonă pentru a demonstra proprietăţi optice cunoscute încă din secolul al XVIII-lea. Încerca să convingă publicul că OZN-urile nu sunt altceva decât nişte miraje. „Te rog să-mi spui când o să plouă din nou cu benzină”, am rugat-o pe soţia mea. „O să ne ducem afară să vedem farfuriile zburătoare!”

Numărul lui Menzel a fost urmat de un interviu clasic cu un „contactat”, care insista pe efectele comice ale

1 https://en.wikipedia.org/wiki/Donald_Howard_Menzel

descrierii întâlnirii sale cu „fraţii din cosmos”. Declaraţiile sale erau alese cu grijă în aşa fel încât să-l arate cât mai trăsnit cu putinţă. A urmat apoi o discuţie impresionantă cu un alt astronom, care a declarat cu autoritate că vizitatorii extratereştri sunt extrem de improbabili. Documentarul mai conţinea şi un interviu cu un ofiţer care a declarat că niciun fel de OZN nu a fost vreodată detectat de radar, ca şi o discuţie cu un astronom care a declarat că OZN-urile nu au fost niciodată văzute sau fotografiate de staţiile de urmărire a sateliţilor.

Ambele declaraţii erau nişte minciuni sfruntate. Este adevărat că radarul nu a „văzut” niciodată OZN-uri, dar asta numai din pricină că operatorii militari le numesc altfel! în jargonul lor, vorbesc despre INC, „ţinte necorelate”. La vremea când a fost prezentat documentarul, Sistemul de Apărare Vestic înregistra aproximativ şapte sute de asemenea INC-uri *pe lună*! A existat chiar o sugestie din partea unui astronom respectat ca armata să modifice programele computerelor sale pentru a aduna informaţiile despre aceste INC-uri în loc să le ignore pentru că nu se potrivesc cu traiectoria proiectilelor. Sugestia nu a fost pusă în aplicare.

OAMENI DE ŞTIINŢĂ SPERIAŢI

De ce oamenii de ştiinţă nu spun nimic? Mulţi astronomi trebuie să ştie ce am aflat când lucram la Observatorul din Paris şi urmăream obiecte neidentificate şi chiar le fotografiam. Se tem oamenii de ştiinţă de reacţia pe care ar produce-o declaraţiile lor în rândul unui public în general neuniform şi credul? Sau le este pur şi simplu teamă că îşi pierd reputaţia? Oricare ar fi motivul, el nu justifică distrugerea deliberată a datelor ştiinţifice. Nici măcar ideea de a nu spune nimic care ar putea produce frică nu ţine. Incidentul din Michigan a dovedit că frica se răspândeşte mult mai repede, şi cu efecte mult mai distructive, în rândul unei populaţii care a fost ţinută în

mod sistematic în ignoranţă. Psihologii ştiu foarte bine că este mai potrivit să-l obişnuieşti pe copil cu ideea că bunicul lui nu va trăi o veşnicie decât să-l laşi să o descopere brusc, odată cu moartea acestuia. În mod similar, negând existenţa misterului, comunitatea ştiinţifică îşi asumă serioase riscuri în legătură cu sistemul de încredere al publicului. După părerea mea, o asemenea atitudine a contribuit la pierderea pe termen lung a sprijinului popular şi a respectului pentru ştiinţă şi această atitudine continuă a fi unul din factorii care conduc publicul către numeroasele culte ce reprezintă un flagel în domeniu.

În toată această perioadă, totuşi, multe s-au petrecut dincolo de suprafaţă. Am început să primim scrisori şi telefoane de la specialişti care doreau să participe la investigarea fenomenului. În pasionanta sa carte *The UFO Experience*, dr. Hynek a descris felul în care acest mic grup a crescut în ultima perioadă a anilor şaizeci şi în anii şaptezeci. Dacă reţeaua va decide vreodată să devină vizibilă, atunci o serie de străluciţi specialişti vor putea fi adunaţi din rândurile ei pentru a lucra efectiv în noua zonă de cercetare. Totuşi, date fiind condiţiile existente, este probabil mult mai bine ca ei să-şi continue separat investigaţiile. Istoria Comitetului Condon de la Universitatea din Colorado este relevantă.

CE NU A ŞTIUT CONDON

Cred că eşecul lui Condon nu face parte dintr-un scenariu de acoperire. La sfârşitul anului 1966 Air Force se cam săturase şi dorea să lase baltă afacerea. După mai bine de douăzeci de ani de analiză a subiectului, armata declara lumii ştiinţifice, pe bună dreptate: „Nu am găsit nicio dovadă care să ne privească. Aceste obiecte nu se comportă deloc ca nişte duşmani ai Statelor Unite. Nu ştim nici măcar din ce sunt făcute şi de fiecare dată când am supus un caz oamenilor de ştiinţă, ei i-au ridiculizat pe

piloţii noştri, care nu s-au făcut vinovaţi decât de a se fi încrezut în propriii ochi şi în instrumentele lor. Ne-am săturat. Acestea sunt datele. E rândul vostru să vedeţi ce anume puteţi face cu ele”.

Comunitatea ştiinţifică, ce fusese atât de nerăbdătoare să facă declaraţii în faţa camerelor de luat vederi pentru a explica OZN-urile în perioada în care de acestea se ocupa Air Force, a reacţionat cu răceală la sugestia că explicaţiile lor favorite vor fi testate în mod serios şi pe scară mai largă. Mai multe universităţi, inclusiv Harvard şi Columbia, au fost contactate de către Departamentul Apărării, dar au refuzat sarcina respectivă, ca şi banii oferiţi.

Europenii au reacţionat şi ei în mod asemănător, anticipând chiar decizia americană. În dosarele europene se aflau materiale explozive. Majoritatea reperărilor erau extrem de bine documentate, iar investigaţiile secrete de mare calibru fuseseră făcute cu mai mult profesionalism decât în cele mai bune cazuri din dosarele Air Force. Şi nu e de mirare. Unii martori ocupau cel mai înalt rang politic. Într-una din ţările europene, un OZN aproape *aterizase chiar pe proprietatea particulară a şefului statului*! Nava a fost descrisă în detaliu de membrii anturajului oficial. Investigaţia a fost condusă de la un nivel foarte înalt. Şoferul înaltei personalităţi politice declara că:

a văzut ceea ce crede că a fost o navă ce încerca să aterizeze pe şosea, chiar în faţa lui. A oprit imediat automobilul. Obiectul a trecut la numai câţiva metri pe deasupra maşinii staţionate provocând violente vibraţii verticale în vehicul. Câteva secunde mai târziu, obiectul şi-a schimbat traiectoria şi a trecut din nou dar în sens invers, generând efecte similare asupra maşinii. Apoi, reluându-şi poziţia deasupra câtorva copaci, unde apăruse iniţial, a efectuat o rapidă schimbare de altitudine, o înclinare de nouăzeci de grade faţă de orizontală, şi a

ţâşnit, dispărând spre vest.

Martorul este o persoană de încredere (continuă raportul). Am descoperit că obiectul, o farfurie cu susul în jos, cu turelă şi hublouri, ar putea avea dimensiunile raportate de martor, anume douăzeci de metri.

O asemenea observaţie nu era o glumă. Dar nici US Air Force, nici comunitatea academică americană nu cunoşteau în detaliu dimensiunile problemei în Europa de vest. Sovieticii erau probabil mult mai interesaţi decât vest-europenii.

Zvonul ce s-a răspândit în Europa prin „canale neoficiale” în vara anului 1966 era greu de verificat, dar în lumina ultimelor evenimente din istoria Comitetului Condon prezenta un oarecare interes. Conform acestui zvon, Air Force era nemulţumită de problema OZN şi căuta o scuză pentru a scăpa de ea. Trebuiau doar să găsească o universitate care să întocmească un raport negativ după o examinare sumară a faptelor. Acesta, repet, era numai un zvon. Dar a fost luat în serios la Paris în aşa fel încât a împiedicat formarea unui comitet similar celui american. Ruşii au făcut câteva mişcări în direcţia creării unui comitet, dar au aşteptat, înţelepţi, să vadă cum evoluează lucrurile în Statele Unite înainte de a-l aproba. La Boulder, Colorado, a fost adunat în fine un grup, prezentat cu surle şi trâmbiţe, condus de dr. Condon, fizician de prestigiu aflat în pragul pensiei. Grupul a primit o sumă apreciabilă pentru a medita la ufologie; raportul său era planificat pentru anul 1969. S-a dovedit a fi negativ.

DISTRUGEREA DATELOR

În noiembrie 1966, atunci când Comitetul Condon a început să adune mărturii de la cei care făcuseră cercetări în cazuri OZN, dr. Hynek şi cu mine am fost primii chemaţi la Boulder. Am observat curând că Bob Low, unul din administratori, era în mod clar factorul cheie în luarea deciziilor echipei, deşi nu avea nicio pregătire ştiinţifică şi

părea că nu manifestă niciun interes faţă de problema respectivă. Exista totuşi un oarecare sentiment euforic în rândul tuturor, sentimentul îmbarcării într-o aventură unică. Presa nu mai atâta spiritele; criza Gazului de mlaştină din Michigan fusese uitată de mult. Problema se afla în mâinile oamenilor de ştiinţă şi *a* devenit la fel de plicticoasă ca orice altă tentativă aflata în curs de raţionalizare în moara academică. Dacă tehnologia modernă a transformat călătoria pe Lună într-o plictiseală exasperantă, nu ne putem aştepta la altceva decât la pierderea interesului în legătură cu misterul OZN o dată ce acesta cade în mâinile Marii Ştiinţe! (Primii astronauţi ce vor muri pe orbită vor deceda probabil de plictiseală atunci când nu vor mai avea butoane de apăsat, cifre de citit şi bancuri despre fotbal de schimbat cu Houstonul.)

În februarie 1967, membrii Comitetului Condon au luat legătura în particular cu colegii din alte campusuri întrebându-i cum ar reacţiona dacă raportul final al comitetului ar recomanda renunţarea la Project Blue Book. Câteva luni mai târziu, comitetul se afla în impas. Nu existau investigaţii pe teren. Erau trimise chestionare martorilor, dar numai un singur asistent era disponibil pentru codificarea datelor ce urmau a fi introduse pe computer, majoritatea informaţiilor erau furnizate de cele trei mii de cartele perforate pe care le predasem comitetului.

O mică parte a grupului s-a revoltat, producând o criză. După o serie de incidente, prezentate de dr. Dave Saunders în cartea sa *UFOS? Yes*! echipa s-a împărţit în două. Un raport descoperit şi publicat de grupul minoritar a arătat că echipa Condon nu intenţionase niciodată să ia în serios problema OZN. Publicarea acestui document l-a supărat atât de tare pe Condon încât i-a dat afară pe cei din grupul minoritar şi a continuat proiectul fără a mai lua în considerare posibila realitate a fenomenului.

Dosarele comitetului au fost în cele din urmă distruse. Unii ar putea crede că ele aparţineau comunităţii ştiinţifice sau domeniului public din moment ce contribuabilii americani plătiseră pentru „cercetare”. Dar nu. Atunci când a fost întocmit raportul, dosarele se aflau încuiate la Universitatea din Colorado. Mai târziu au fost transferate într-o casă particulară şi arse.

A DOUA ACOPERIRE: EXPLICAŢIILE CONVENABILE

Orăşelul Carteret se află pe coasta vestică a Normandiei, în Franţa, la aproximativ douăzeci de mile de Cherbourg. Este situat la nord de minunatul Mont Saint-Michel, o mănăstire care, spune legenda, a fost zidită de Diavol. La 2 decembrie 1973, pe plaja de la Carteret s-a petrecut un lucru foarte ciudat. Doi pescari, dl. G. Jean, de patruzeci şi patru de ani, şi fiul acestuia, Noel, de optsprezece ani, s-au trezit la 5: 00 a.m. pentru a-şi recupera plasele la reflux. Când au ajuns pe plajă, o jumătate de oră mai târziu, au văzut un obiect foarte luminos chiar deasupra zonei în care-şi puseseră plasele. Au mers către acesta, cam 150 de iarzi; obiectul arăta ca o „fereastră” de un galben intens, de opt picioare lungime şi cinci picioare înălţime, care emitea un fascicul conic direct către sol. Cei doi pe scări s-au speriat şi au hotărât să nu se apropie mai mult. Au încercat să se apuce de lucru fără să se gândească la obiect, dar acesta s-a schimbat dintr-odată: lumina galbenă a dispărut. În zona în care planase se afla acum o „minge de fotbal” verde-albastră care a dispărut la 6: 05 a.m. Cei doi s-au dus la poliţie.

Soţia mea şi cu mine am investigat cazul în timpul unei călătorii de studii în vestul Franţei în decembrie 1973. Au apărut atunci mai multe date stranii. Mai întâi am aflat că nu era vorba de o primă reperare. Cu două luni mai înainte, tânărul văzuse trei sfere galbene deasupra aceleiaşi plaje în timp ce mergea cu maşina împreună cu cumnatul său. Observaţia respectivă avusese loc pe la 7:

00 p.m. şi sferele păreau să se afle la aproximativ 12 – 15 picioare deasupra solului.

„Cum erau aşezate luminile?”, l-am întrebat pe Noel Jean.

„Prima lumină era galbenă, a doua se afla deasupra acesteia, iar a treia la stânga, tot deasupra, între ele aflându-se ceva metalic”.

„Ce făceau?”

„Luminile se deplasau încoace şi încolo, urmărind maşina”.

„Şi voi ce aţi făcut?”

„Am oprit pentru a le putea privi şi, când ne-am urcat în maşină, luminile se stinseseră”.

După a doua reperare, bărbatul mai în vârstă s-a hotărât *să nu mai iasă niciodată din casă*. Nu s-a mai dus la pescuit. S-a încuiat în cameră când au venit investigatorii. Ştia lucruri despre care nu dorea să vorbească?

Nu am văzut nicio urmă pe plajă. Jandarmii ne-au confirmat că iarba de pe dune na fusese afectată. Sârma ghimpată din apropiere a fost controlată, dar nu prezenta efecte magnetice. Am auzit că un radioamator din localitate observase că, pe durata evenimentului receptorul său rămăsese câteva minute blocat.

„Se afla în mijlocul plaselor”, ne-a spus Noel Jean.

„Ziarele au afirmat că măsura 1,5 pe 1,5 metri”, am subliniat noi.

„Nu e adevărat. Era dreptunghiular, de circa 2, 5 pe 1, 5 metri. Era la fel de mare ca o sobă!”

„La ce oră. s-a terminat?”

„Am ajuns acolo la 5: 30. Obiectul a dispărut între 5: 50 şi 6: 05”.

„Ce s-a întâmplat când obiectul a dispărut?”

„Mergeam privind tot timpul la lumina dreptunghiulară, care s-a îndreptat către dune, apoi a venit spre noi. Lumina se stinsese şi atunci am văzut o

minge mică, de culoare verde-albastră. A devenit tot mai mică şi după ora şase nu am mai văzut nimic”.

„Cât de mare era mingea?”

„Era ca o minge de fotbal”.

„Ce aţi făcut când aţi ajuns pe plajă şi aţi văzut dreptunghiul luminos?"

„Am început să merg spre el, dar devenea din ce în ce mai strălucitor. Aşa că tata a spus: «Lasă-l, vino încoace»”.

Lângă Cherbourg se află o mare instalaţie radar, într-un loc numit Mauperthuis, la treizeci şi opt de kifometri de Carteret. Antena are o bătaie de două sute de kilometri. La 6: 10 în acea dimineaţă, ea a prins un ecou la sud-vest, deplasându-se către nordul Cherbourgului. Un obiect ce ar fi zburat dinspre Carteret către Marea Britanie ar fi urmat această rută. În aceeaşi dimineaţă, pe coastă s-a întâmplat ceva deosebit. Traulerul francez *Archipet*, care se afla în apropierea ţărmului stâncos de la Unille, la vest de Cherbourg (pe traiectoria pe care trebuie s-o fi urmat obiectul dacă ecoul radar corespundea OZN-ului), a deviat de la rută. Luând în considerare faptul că în vecinătatea unui OZN au fost observate frecvent perturbaţii magnetice, se poate presupune că sistemul său de navigaţie a dat indicaţii greşite. Nava s-a apropiat prea mult de coastă, s-a lovit de stânci şi s-a scufundat, din fericire fără pierderi de vieţi omeneşti.

Observarea „ferestrei” galbene pe plajă nu a durat decât cinci minute. De ce nu s-au apropiat mai mult cei doi pescari? Probabil din două motive: mai întâi, „fereastra” a devenit tot mai strălucitoare în vreme ce mergeau către ea şi asta i-a descurajat să se apropie mai tare; în al doilea rând, s-au simţit „paralizaţi de frică”. Nu s-a stabilit dacă paralizia a fost un inhibitor fiziologic real sau rezultatul fricii psihologice – sau ambele.

Observarea a avut loc într-o dimineaţă de duminică.

În vinerea următoare, oamenii din partea locului au descoperit câteva lucruri interesante pe o plajă din apropiere. Era vorba de un echipament complet de explorare subacvatică, un dozimetru, avertizoare sonore, pantaloni şi jachete cu etichete englezeşti.

Brusc, poliţia locală, asistată de DST (contrainformaţiile franceze) şi SDECE (serviciul secret al guvernului francez) „ce au descoperit” că reperarea respectivă era de fapt o operaţie de detectare a radiaţiei subacvatice. Aceasta era esenţa zvonului ce a început să circule.

Este ceea ce am numit a doua acoperire: lansarea de „explicaţii” oficiale născocite cu grijă; ele nu explică nimic, dar oferă o scuză scepticilor pentru a scoate din discuţie problema. Cazurile dificile sunt ascunse cu orice preţ, precum gunoiul sub covor, dacă presiunea psihologică asupra martorului nu este suficientă pentru a-l descuraja.

Cum anume poate explica descoperirea echipamentului de scufundare „pe o plajă din apropiere” cele două observări ale obiectelor neidentificate? Ce se poate spune despre ecoul radar? „Explicaţia” este şubredă, dar tipică pentru poveştile menite a discredita martorii şi a linişti populaţia. Aceste obiective sunt în general atinse. Martorii sunt intimidaţi, iar poliţia locală, singura sursă de date exacte, este de obicei preocupată ca lucrurile să reintre în normal. În afară de asta, poliţiştii au nişte slujbe de păstrat.

Am fost norocoşi că am putut examina capul la numai câteva zile de la evenimente, înainte de a se organiza acoperirea. Care ar fi reacţia unui om de ştiinţă care ar lua cunoştinţă din întâmplare de un astfel de caz după câteva săptămâni sau luni? L-ar da la o parte, pur şi simplu, şi pe bună dreptate. Martorii devin repede necooperanţi; unul din ei stă acasă şi nu vrea să vorbească cu nimeni; poliţia locală nu mai are nimic de spus; operatorii radarului

militar din Cherbourg au primit ordine să nege declaraţiile din ziua cu pricina; informaţiile din ziare sunt confuze, trunchiate şi inexacte.

Un ziar local a publicat un desen reprezentând micul oraş Carteret având în prim-plan o farfurie zburătoare şi un marţian. Un francez zâmbitor se apropie de marţian şi întreabă: „Câţi kilometri prinzi pe oră?”. Şi astfel râsul înlătură tensiunea.

Mai târziu, într-o împrejurare ce poate părea ironică în lumina celor petrecute la Carteret, un membru al cabinetului francez a recunoscut, pentru prima dată, că problema OZN ar trebui să facă subiectul unei cercetări ştiinţifice. În martie 1974, ministrul apărării, Robert Galley, a fost de acord să participe la o serie de interviuri radio care includeau şi relatări ale unor martori şi declaraţii ale unor specialişti francezi ce se ocupau de mai mulţi ani cu studierea fenomenului OZN: dr. Pierre Guerin, de la Institutul de Astrofizică din Paris, dr. Claude Polier, conducătorul studiilor ştiinţifice pentru echivalentul francez al NASA, şi cu mine. Ceea ce i-a spus ministrul apărării reporterului Jean-Claude Bourret este o lecţie pentru reprezentanţii guvernelor din întreaga lume:

Sunt profund convins că trebuie să privim aceste fenomene cu mintea complet deschisă. În istoria omenirii s-au făcut numeroase descoperiri nemaipomenite numai pentru că cineva a încercat să explice inexplicabilul. Acum, printre aceste fenomene aeriene cunoscute sub numele de OZN-uri, se află, fără îndoială, fapte inexplicabile sau prost explicate.

În 1954, Ministerul Apărării a creat o ediţie specială pentru strângerea şi studierea relatărilor martorilor în legătură cu obiectele zburătoare neidentificate. Am în faţă câteva dintre ele, tot mai numeroase de-a lungul anilor până în 1970; sunt aproximativ cincizeci. Printre primele se află o declaraţie a locotenentului Jean d’Emery, de la

Baza 107 a Aviaţiei din Villacoublay, datată 20 noiembrie 1953. Există şi rapoarte ale Jandarmeriei, ca şi unele observaţii ale unor piloţi şi comandanţi. În anul 1954 au existat numeroase elemente a căror convergenţă este interesantă. De aceea atitudinea pe care trebuie s-o luăm este cea a minţii deschise, o atitudine în care observaţiile nu trebuie negate *a priori*. Înaintaşii noştri trebuie să fi negat realitatea a numeroase lucruri care nouă ni se par astăzi absolut elementare, precum piezoelectricitatea sau electricitatea statică, ca să nu mai vorbim de fenomenele biologice.

De fapt, întreaga evoluţie a ştiinţei constă în faptul că, la un moment dat, realizam că am avut idei greşite despre realitatea anumitor fenomene.

E greu să mai adaugi ceva la această declaraţie. Nu este suficient de clar că simpla încercare de a-ţi păstra mintea deschisă în problema OZN va face posibilă o descoperire importantă poate, dar ştiinţa ar trebui să salute cu siguranţă schimbarea atitudinii guvernului care împiedica examinarea faptelor.

A TREIA ACOPERIRE: OZN-UL SE NEAGĂ PE SINE

Am discutat până acum două forme de acoperire: 1. presiunea exercitată asupra martorilor pentru a-i descuraja să-şi spună povestea; 2. fabricarea de „explicaţii” atunci când un martor vorbeşte totuşi. Cred că acestor factori trebuie să le fie adăugat un al treilea: *mecanismul de amortizare a zgomotelor încorporat însuşi fenomenului*.

La 3 decembrie 1967, Herb Schirmer, poliţist din Ashland, Nebraska, a trăit o experienţă ce merită a fi plasată în contextul „răpirilor” lui Betty şi Eiarney Hill sau a pescarului din Pascagoula. La 2: 30 a.m., Schirmer a văzut pe şosea un obiect cu un şir de lumini ce pâlpâiau. A crezut că este vorba de un camion şi a aprins farurile. Obiectul a decolat. Poliţistul de douăzeci şi doi de ani s-a

întors la secţia de poliţie şi a scris în registru: „Am văzut o farfurie zburătoare la intersecţia autostrăzilor 6 şi 63. N-aveţi decât să credeţi sau nu”.

Schirmer s-a dus acasă; îl durea tare capul şi un zgomot ca un bâzâit l-a împiedicat să doarmă. Avea şi o dungă roşie *sub urechea stângă*. Cazul a ajuns în atenţia Comitetului Condon şi Schirmer a fost cercetat sub hipnoză. A devenit atunci clar că exista o perioadă de douăzeci de minute despre care nu-şi amintea nimic. Mai târziu, la sugestia unui alt cercetător, a fost din nou hipnotizat, de data aceasta relevând o extraordinară secvenţă de evenimente.

Atunci când a văzut că obiectul decolează, poliţistul s-a hotărât să-l urmărească şi a pornit pe un drum lateral către acea lumină intensă. A încercat să cheme poliţia din Wahoo, Nebraska, dar radioul nu funcţiona, iar motorul maşinii se oprise. Obiectul, metalic, în formă de minge de fotbal, era înconjurat de o aură argintie. Scotea un sunet ciudat, ca un „vaiet”, şi luminile pâlpâiau cu rapiditate. Sub navă au apărut nişte suporturi; nava a aterizat. Schirmer a vrut să plece, dar *„ceva din mintea lui i-a împiedicat”*. Ocupanţii navei s-au îndreptat către maşină. Omul nu şi-a putut scoate revolverul. Fiinţele au proiectat un gaz verzui în direcţia maşinii, au scos un obiect de mici dimensiuni dintr-un fel de toc de pistol, au îndreptat un fascicul de lumină strălucitoare către el, iar poliţistul şi-a pierdut cunoştinţa.

Următorul lucru pe care şi l-a amintit Schirmer sub hipnoză: a coborât geamul maşinii şi a stat de vorbă cu un ocupant al navei, care a apăsat cu ceva pe gâtul martorului şi l-a întrebat: „Eşti paznicul acestui loc?”, apoi a arătat către uzina electrică şi a spus: „Asta este singura sursă de energie pe care o aveţi?”

Schirmer a fost luat la bordul navei. A văzut panouri de control şi nişte aparate ca nişte computere. Ocupanţii

purtau salopete cu o emblemă – un şarpe înaripat. Unul dintre ei a apăsat un buton, derulând nişte benzi: „Prin mintea mea… cumva… el îmi spune nişte lucruri… Mintea mă doare…”

Cei din navă i-au dat lui Schirmer câteva informaţii interesante, dar în mod clar greşite. Voiau ca el să creadă că vin dintr-o galaxie apropiată. Că au baze în Statele Unite. Că nava se deplasa prin electromagnetism invers. Că navele lor fuseseră doborâte de radar, de ionizare. Că îşi luau energia din mari rezervoare de apă. Lui Schirmer i-a trecut atunci prin minte că, probabil, străinii nu dispun de o metodă anume pusă la punct pentru a intra în contact cu oamenii. Din acest motiv întâlnirile se produc întâmplător iar oficialităţile nu pot descoperi o anumită regulă în realizarea lor. Pe viitor însă contactele se vor înmulţi.

Într-o anumită măsură ei vor să-i pună în încurcătură pe oameni, a declarat Schirmer.

Ei ştiu că au fost văzuţi mult prea des şi încearcă să producă confuzie în minţile oamenilor.

În cele din urmă, ocupantul OZN-ului i-a spus lui Schirmer că nu trebuie să-şi reamintească interiorul navei. El a concluzionat: *„Nu o să vorbeşti normai despre noaptea aceasta. Ne vom întoarce să te vedem încă de două ori”*.

La un moment dat, una dintre acele fiinţe l-a dus pe Schirmer la fereastra navei, a arătat către spaţiul ce îi înconjura şi a spus; cu gravitate: „Paznicule, într-o bună zi ai să vezi Universul!”, Dacă erau atât de avansaţi şi nu doreau ca Schirmer să vorbească despre noaptea aceea, de ce şi-a reamintit atât de multe sub hipnoză? Nu au anticipat această metodă? Poate că anumite părţi ale minţii umane nu le sunt cunoscute? Este posibil ca puterea lor să fie mult mai limitată decât lasă să se înţeleagă prin acţiunile lor? Oare cineva sau ceva ne joacă o farsă

fantastică?

FENOMENUL SE CONTRAZICE

Poate că aţi avut posibilitatea să urmăriţi un spectacol susţinut de un excelent magician. El produce în faţa dumneavoastră, în condiţii imposibile, un fenomen care este în mod clar inexplicabil. Dar apoi pare să realizeze cât este de dezamăgit publicul, într-adevăr, fiecare se simte aproape insultat de nefirescul celor arătate. Trebuie să existe o explicaţie simplă, un truc evident! Dar nu-l găsiţi... Atunci magicianul *explică totul*: tăblia mesei era scobită, bastonul era alcătuit din mici sectoare glisante ce se pot strânge, obţinându-se o formă diferită. Acum aţi înţeles totul, aşa că vă minunaţi cum de nu aţi observat imediat nişte lucruri atât de simple. Plecaţi acasă cu un sentiment cald de recunoştinţă şi un anumit grad de mândrie: „Nu sunt chiar atât de prost, la urma urmelor. Tipul ăla nu m-a păcălit pentru prea multă vreme!”

Când ajungeţi acasă, încep să apară dubii. Faceţi rost de toate obiectele necesare pentru a realiza acelaşi truc prin metoda simplă ce v-a fost arătată cu o oră în urmă. Şi atunci realizaţi că însăşi *explicaţia* este imposibilă, că magicianul nu v-a dezvăluit adevărata tehnică!

Fenomenul OZN este o asemenea problemă de nerezolvat. Lasă în urmă indicii, dar ele par să fie chiar mai înşelătoare decât relatările martorilor. *Fenomenul se contrazice*. Provoacă declaraţii şi demonstrează principii în care unele informaţii sunt false şi altele sunt adevărate. Investigatorul trebuie să găsească adevărul.

Într-un caz relevant martorul principal a fost înşelat de către sociologi; cei ce credeau au fost înşelaţi de nişte pretinşi astronauţi care-şi spuneau „Gardienii”; publicul a fost înşelat de către cei care credeau şi sociologii s-ar putea să fi fost înşelaţi de fenomenul însuşi!

Contactul cu grupul numit *Gardienii a* început atunci

când o femeie din Midwest, căreia îi vom spune Mrs Keech, s-a trezit într-o dimineaţă de iarnă cu braţul amorţit:

Tot braţul era fierbinte, până la umăr… Am simţit că cineva încerca să-mi atragă cumva atenţia. Fără să ştiu de ce, am luat un creion şi hârtie de pe masa de lângă pat. Mâna a început să scrie, dar nu era scrisul meu.

Prin mesajele primite, femeia a fost introdusă treptat în ceea ce ea priveşte drept tărâmul celălalt, până într-o zi în care a primit un mesaj de îmbărbătare de la un „Frate mai mare”, iată ce se spune în cartea lui Leon Festinger, *When Prophecy Fails*:

Sunt întotdeauna cu tine. Grijile zilnice nu te pot atinge. îi vom învăţa ce să caute şi să fie gata să ne urmeze în lumină. O să am grijă de detalii. Ai încredere în noi. Fii răbdătoare şi învaţă, căci noi te pregătim pentru ce vei face aici. Aceasta este datoria ta înainte de venirea mea. Asta se va întâmpla curând.

Mrs Keech a început să considere fenomenul un original „canal de legătură” cu fiinţe superioare şi a început să spună oamenilor că o nouă inteligenţă, uimitoare, îl folosea. În curând în oraşul Midwest în care trăia femeia s-a format o mică sectă. Unul dintre conducătorii sectei era „dr. Armstrong”, pe numele său adevărat Laughead care s-a implicat curând în afacerea Uri Geller. *Gardienii* ofereau grupului învăţături şi sfaturi. Ei preziceau de asemenea evenimentele viitoare, aterizări de farfurii zburătoare şi vizite ale unor fiinţe din spaţiu. Una din aceste preziceri se referea la aterizarea unei nave spaţiale în apropierea unui aerodrom militar. Micul grup s-a îndreptat spre un loc din care se puteau vedea pistele şi a observat scena şi cerul dar în zadar; deodată, un bărbat s-a apropiat de ei; privindu-l, au avut cu toţii o reacţie stranie la apariţia lui. Nimeni nu-l văzuse apropiindu-se. I s-a dat ceva de băut, dar a refuzat. Mergea într-un fel

curios, rigid. Un moment mai târziu, dispăruse, deşi nimeni nu l-a văzut plecând! O dată ce au început să circule asemenea poveşti, secta s-a consolidat. A acumulat propriul folclor şi chiar a creat un vocabular propriu – cuvinte speciale, cu semnificaţii speciale.

Mrs Keech scria acum câte paisprezece ore pe zi. Învăţăturile au început să se refere tot mai mult la chestiuni religioase, cosmologie şi farfurii zburătoare. Într-o bună zi, a sosit marele mesaj final. Prezicea un dezastru, un cutremur de pământ şi o inundaţie şi salvarea credincioşilor de către Fraţii lor din spaţiu:

Regiunea Canadei, Marile Lacuri şi fluviul Mississippi, până la Golful México şi America Centrală, se vor schimba. Marea înclinare a pământului Statelor Unite către est va arunca munţii peste statele din centru.

Grupul s-a simţit răspunzător: trebuia să spună lumii despre aceste evenimente foarte importante. Au oferit autorizaţii de publicare; unele au fost preluate de ziarele locale. Lucrul a atras atenţia unui grup de sociologi de la Universitatea din Minnesota, care investigau comportamentul indivizilor în cadrul mişcărilor sociale bazate pe profeţii specifice. Ei au obţinut o alocaţie din partea Fundaţiei Ford pentru a studia grupul d-nei Keech şi sprijinul Laboratorului pentru cercetarea relaţiilor sociale al Universităţii. Au început să se infiltreze în sectă, pretinzând că sunt sincer convertiţi, şi au aşteptat întâlnirile pentru a înregistra evoluţia credinţelor pe măsură ce se apropia vremea împlinirii profeţiei.

Deşi utilizarea unor asemenea metode este pusă azi sub semnul întrebării, cartea *When Prophecy Fails*, scrisă de către sociologi pe baza investigaţiilor făcute, este esenţială pentru oricine încearcă să înţeleagă natura complexă a credinţei în OZN-uri. Cartea detaliază eforturile făcute de membrii sectei pentru a avertiza omenirea de pedeapsa iminentă şi descrie credinţa lor că

aceia care se vor îneca vor renaşte spiritual pe alte planete potrivite dezvoltării lor spirituale, dar că farfuriile zburătoare vor coborî din cer la timp pentru a-i salva pe credincioşi de potop. Evenimentele prezise, aşa cum şi-a dat seama cititorul, nu s-au petrecut în realitate. Vestul mijlociu al Statelor Unite nu a fost acoperit de ocean şi numeroasele ţări ce urmau a fi distruse se află încă deasupra nivelului mării. Ce a însemnat asta pentru sectă? *A servit de fapt* l*a întărirea convingerii lor*, deoarece au devenit demni de încredere prin evitarea distrugerii! Au avut loc unele cutremure în zone nelocuite în jurul datei cataclismului. Dacă ar fi lovit o zonă populată, pagubele ar fi fost considerabile. Deci, au presupus ei, ţara a fost apărată de dezastru datorită micului grup de oameni credincioşi. Unii membri ai sectei au ajuns la concluzia că a fost vorba de punerea la încercare a credinţei lor oarbe, de a urma fără discuţie ordinele primite de la *Gardienii* lor şi de a înfrunta ridicolul fără teamă.

De ce am pus în discuţie povestea d-nei Keech într-un studiu ştiinţific despre OZN-uri? Mulţi sociologi ar putea argumenta că acest caz este tipic pentru numeroase secte mici şi culte şi că există astăzi teorii adecvate ce explică comportarea lor. În mare parte, este adevărat, dar nu sunt convins că mecanismul care provoacă asemenea mişcări este înţeles pe de-a-ntregul şi nu cred că impactul lor potenţial asupra societăţii a fost explicat.

Cazul d-nei Keech este important pentru toţi oamenii de ştiinţă care manifestă interes pentru fenomenul OZN deoarece oferă un prototip pentru un număr în creştere de grupuri ce se formează în jurul unui sistem similar de credinţe. Unul dintre cele mai cunoscute grupuri de acest fel este cel al adepţilor lui Uri Geller care a reuşit să reţină atenţia. În cazul lui Geller, ca şi în cel al d-nei Keech, există câteva fenomene neexplicate care oferă o bază credinţelor grupului. În ambele cazuri, ni se spune să ne

aşteptăm la o cunoaştere „mai înaltă” ce va veni de la OZN-uri. Şi în ambele, cazuri e vorba de un impact asupra conştiinţei colective.

Dar ce putem spune despre elementul profetic? Mrs Keech a prezis un potop şi salvarea din lumea de dincolo. Uri Geller şi dr. Andrija Puharich au prezis aterizări masive de farfurii zburătoare. Mulţi oameni din toată ţara (pe care John Keel i-a numit „contactaţii tăcuţi”) ţin pentru ei ceea ce cred despre revelaţiile ce le-au fost făcute de extratereştri. Poate că oamenii au avut întotdeauna astfel de experienţe. Poate că erau pur religioase, chiar private, în timpurile trecute, şi numai relativa acceptare a reperărilor OZN moderne de către un segment al mass-mediei şi de către câţiva oameni de ştiinţă curioşi a încurajat dezvăluirea parţială a unor contacte. Oricare ar fi adevărul, avem tendinţa de a dezaproba mult prea uşor orice fenomen care prezintă elemente absurde. Este a treia acoperire.

Este tentant s-o plasăm pe Mrs Keech şi pe cei asemenea ei într-o categorie elegant etichetată în termeni sociologici: „credincioşii din ziua judecăţii de apoi”, cei cu „disonanţă cognitivă”, de preferat cu magicul termen „comportare” lipit pe undeva. Examinarea detaliilor poveştii, totuşi, ne face ceva mai precauţi, lată, de exemplu, ciudatul bărbat pe care l-a întâlnit d-na Keech. Investigatorii academici s-au simţit atât de siguri pe terenul teoriei încât au neglijat să stabilească dacă misterioasele apariţii şi dispariţii ale fiinţei cu mers ţeapăn ar putea fi confirmate de alţii. Această neglijenţă e deplorabilă. În alte două ocazii, Mrs Keech a fost vizitată de creaturi stranii. Primul incident s-a petrecut în urma dezvăluirii prezicerii potopului în ziarele locale. La uşa ei au sunat doi bărbaţi care au cerut să-i vorbească; unul din ei era un om perfect obişnuit, dar tovarăşul său era foarte ciudat şi nu a scos un singur cuvânt în timpul vizitei.

Femeia i-a întrebat cine sunt; primul a replicat: „Sunt de pe această planetă, dar el nu e”. Scopul vizitei lor, care a durat o jumătate de oră, a fost ca ea *să nu dea publicităţii mai multe informaţii decât dăduse deja*. „Nu este timpul potrivit acum”, a spus bărbatul înainte de a pleca, împreună cu însoţitorul său. Întâlnirea a fost extrem de serioasă. Ca urmare, Mrs Keech a renunţat la planurile de a publica o carte despre experienţele sale.

Câteva luni mai târziu, a mai avut o vizită, de data aceasta fiind vorba de cinci tineri care au petrecut două ore încercând să o convingă pe Mrs Keech şi un membru al grupului ei că informaţiile pe care le deţineau erau incorecte, că tot ce prezeseseră era greşit.

Investigatorii nu au depus niciun efort pentru a-i identifica pe vizitatori; după părerea mea, este o scăpare serioasă. Ei au relatat pur şi simplu: „De ce au venit aceşti tineri, ce scop aveau şi cine erau – sunt lucruri pe care nu le cunoaştem: s-ar putea să fi fost nişte farsori ori poate aveau un scop serios”. Descriind discuţia avută cu ultimii vizitatori, Mrs Keech a spus, şocată şi cu lacrimi în ochi:

Au încercat să mă forţeze să-mi retrag cuvintele. Au făcut presiuni asupra mea spunând că nu erau adevărate. Mi-au repetat că ceea ce spusesem era fals. Şi mi-au spus că erau şi ei în contact cu spaţiul şi că tot ceea ce scrisesem era greşit şi că tot ce ea ce prezisesem era greşit.

Acum cercul absurd din jurul d-nei Keech era complet. Ea experimenta a treia acoperire. Potopul nu a avut loc. Cei care se încrezuseră în toate semnele şi în sinceritatea mediului lor sau a canalului au rămas complet izolaţi – îşi pierduseră slujbele sau demisionaseră, în unele cazuri îşi vânduseră tot ce posedau pe pământ, încredinţându-se unei realităţi pe care numai ei o puteau percepe; nu vor putea spune niciodată întreaga poveste. Cel mai educat om din grup, un profesor, a comentat în

cele din urmă:

A trebuit să parcurg un drum lung. Am renunţat la aproape tot. Am tăiat orice legătură. Am ars toate punţile. Am întors spatele lumii. Nu-mi pot permite să mă îndoiesc. Trebuie să cred. Şi nu există niciun alt adevăr... Treceţi acum printr-o perioadă de îndoieli, dar perseveraţi, perseveraţi. Este o perioadă dificilă, dar ştim că băieţii de acolo, de sus, au grijă de noi.

Iată un punct de vedere înfricoşător, care în viitor s-ar putea să ia forme noi şi să „înghită” şi mai mulţi oameni. Este rezultatul celei de-a treia acoperiri. În spatele acestei structuri se află un motiv şi motivul nu este *contactul*, ci *controlul*.

PUŢINĂ POLITICĂ

Am făcut aluzie la faptul că grupuri importante ale celor ce cred în OZN-uri au fost supravegheate îndeaproape de către agenţi guvernamentali. Există un motiv însemnat pentru această atenţie: influenţa lor poate fi manipulată în scopuri politice sau pur şi simplu se testează variatele forme de decepţie. Una dintre recomandările unei comisii CIA/US Air Force în legătură cu OZN-urile, întrunită în 1953, document recent scos de la secret, era tocmai de a supraveghea activităţile grupurilor de civili:

Comisia a luat cunoştinţă de existenţa unor grupuri precum Investigatorii civili ai farfuriilor zburătoare din Los Angeles şi Organizaţia de cercetare a fenomenelor aeriene (Wisconsin). Se credea că asemenea organizaţii trebuie supravegheate din pricina marii lor influenţe asupra gândirii maselor în cazul în care se vor înmulţi reperările. Trebuie avute în vedere aparenta iresponsabilitate şi posibila folosire a grupurilor în scopuri subversive.

E greu să fii mai explicit. Acest factor de control politic explică anumite aspecte bizare ale problemei OZN, inclusiv comportarea unor cunoscuţi *contactaţi*, plasaţi în

rolurile respective pentru a propaga pretinse mesaje extraterestre în mai multe ţări. De exemplu, George Adamski a mărturisit că patru oameni de ştiinţă guvernamentali sunt răspunzători pentru lansarea sa în cariera de ambasador al Fraţilor din spaţiu. Aceştia lucrau pentru Point Loma Naval Electronics Laboratory de lângă San Diego şi pentru o „înscenare similară” la Pasadena. Ei l-au întrebat dacă nu vrea „să coopereze la efortul colectiv de a obţine fotografii ale ciudatei nave din spaţiu”.

Susţinătorul principal al lui Adamski peste hotare a fost un ofiţer de informaţii în retragere din armata britanică, pe care i-am cunoscut personal, şi un inginer absolvent al Universităţii Cambridge care locuieşte acum în Mexic. Un om, care l-a găzduit pe Adamski în timp ce se afla în Australia, mi-a spus că „Bătrânul George” călătorea cu un paşaport ce îi oferea anumite privilegii.

Factorul politic explică şi infiltrarea deliberată în grupurile civile a unor persoane legate de lumea agenţilor secreţi. În termenii controlului comportării sociale, grupurile civile OZN erau necesare unui mecanism precum Project Blue Book sau Comitetului Condon, deoarece ele ofereau o supapă energiei entuziaştilor şi un canal pentru poveştile fabricate. Amiralul Roscoe H. Hillenkoetter, fostul şef al CIA, care a declarat: „Este imperativ să aflăm ce sunt OZN-urile şi de unde vin ele”, iar mai târziu a fost cooptat în comitetul director al National Investigations Committee on Aerial Phenomena (NICAP), a obţinut credibilitatea stratagemei printr-o deliberată promovare a teoriei extraterestre. Tot printre liderii NICAP, unul dintre cele mai influente grupuri OZN din anii cincizeci şi şaizeci, se aflau cel puţin trei bine cunoscuţi agenţi secreţi: Bernard Corvalho, Nicholas de Rochefort şi colonelul Joseph Ryan, oameni care erau practicieni antrenaţi în tehnicile moderne ale războiului psihologic.

Pare stupid ca guvernul să cheltuiască timp şi bani

pentru a testa reacţia publicului la ideea unui contact cu extratereştrii. Totuşi, eu suspectez că cel puţin două cazuri OZN importante au fost de fapt experimente camuflate de generare a zvonurilor şi de creare deliberată a unor culte (unul din aceste cazuri s-a petrecut în Spania, celălalt în Franţa). Cititorului sceptic nu îi pot spune decât că există persoane pe statele de plată ale guvernului a căror slujbă este de a născoci planuri pentru eventuale situaţii extreme. În administraţia Nixon, Casa Albă a propus chiar o schemă pentru invadarea Cubei ce implica un submarin echipat cu lasere. El trebuia să „picteze” imaginea lui Hristos pe deasupra insulei pentru a simula a doua venire a acestuia pe pământ. Acest „miracol”, se credea, va tulbura populaţia catolică a Havanei, va paraliza comunicaţiile şi va dezorganiza forţele armate cubaneze suficient pentru ca nişte comandouri să ocupe punctele strategice şi să răstoarne regimul lui Fidel Castro.

În bine documentata sa carte *War on the Mind*, psihologul clinician Peter Watson, membru al echipei „perspicace” de la *Sunday Times* care a investigat (printre altele) utilizarea războiului psihologic de către englezi, relevă că „există echipament perfecţionat ce utilizează norii de joasă altitudine ca un ecran din spatele căruia să fie lansate uriaşe «spectacole» de propagandă. Au fost pregătite benzi ce urmează a fi manevrate din elicoptere, benzi pe care sunt înregistraţi zei primitivi pentru înfricoşarea unor triburi”.

În timpul războiului din Vietnam, o unitate militară americană, the 4th Psyop Group, a inventat un proiector de imagini numit *Mitralux*. Acesta folosea diapozitive de optzeci şi cinci de milimetri şi un bec de 1.000 de waţi pentru a proiecta diverse figuri pe zidurile clădirilor, munţi şi nori.

Cred că oamenii de ştiinţă trebuie neapărat să studieze OZN-urile. Dar nu în mod naiv. Din cauza

progresului tehnologiei umane, a devenit imposibil de studiat un raport OZN fără a lua în considerare posibilitatea unui eşec în lumina ipotezelor clasice. Multe grupuri OZN se încred în orice zvon ce pare a susţine credinţa în extratereştri, fără a investiga în mod serios de unde provine zvonul şi cine ar avea interes să-l împrăştie. Zelul sceptic al unora dintre demascatorii gălăgioşi este de asemenea inspirat de nevoia de a menţine controlul politic. Pentru a împiedica organizarea unui adevărat studiu ştiinţific al fenomenului OZN, nu este nevoie decât de menţinerea unui anumit grad de ridicol în jurul fenomenului. Asta se poate face destul de uşor, prin intermediul câtorva scriitori influenţi, sub masca umanismului sau raţionalismului.

Cercetarea OZN este etichetată de ei drept „falsă ştiinţă”, ceea ce creează prin asociere un sentiment de vinovăţie, fatal pentru orice om de ştiinţă independent. Se fac eforturi sistematice pentru a discredita profesional cercetătorii ce investighează fenomenul.

Această istorie a interacţiunii dintre contactul cu farfuriile zburătoare şi politică îşi are originea în primele contacte din California. Atunci, erau extrem de active multe grupuri oculte ce aveau legături cu organizaţii avide de putere. Imediat după al doilea război mondial, când o ramură a cultului neotemplier al lui Aleister Crowley a înflorit în Los Angeles, doi dintre membrii săi cei mai activi erau Jack W. Parsons, inginer, şi L. Ron Hubbard, pasionat de science-fiction. Jack Parsons pretindea că a întâlnit în 1946, în deşert, o fiinţă de pe Venus; ulterior, a devenit unul din fondatorii lui Jet Propulsion Laboratory şi ai Aerojet Corporation, deşi JPL neagă legătura. L. Ron Hubbard a fondat Dianetics and Scientology.

După informaţiile pe care le deţin, George Adamski, şi el un contactat, a avut legături înainte de război cu liderul fascist american William Dudley Pelley, închis în

timpul războiului. Un alt contactat, George Hunt Williamson (adevăratul său nume este Michel d'Obrenovic), s-a asociat cu organizaţia lui Pelley la începutul anilor cincizeci. De fapt, s-ar putea ca Pelley să-l fi pus în legătură pe Williamson cu Adamski. Alţi asociaţi ai lui Williamson în timpul marii ere a farfuriilor zburătoare au fost contactaţii John McCoy şi fraţii Ray şi Rex Stanford.

Legăturile dintre toţi aceşti oameni, care au avut o mare influenţă în modelarea mitului OZN în Statele Unite, sunt destul de complicate. William Dudley Pelley, care a murit în 1965, a fost liderul grupului nazist american Silver Shirts care şi-a început activitatea în 1932. El s-a suprapus cu mişcarea *I Am* a lui Guy Ballard. Pelley a refuzat să se alăture celorlalte grupuri fasciste în sprijinirea congresmenului Lemke în 1936, candidând pe cont propriu în Indiana pentru Partidul Creştin. Opoziţia sa împotriva lui Roosevelt a crescut până la condamnarea sa ia opt ani închisoare pentru instigare la revoltă, în 1942. După război, a pus bazele unui grup ocult, *Soulcraft*, şi a editat o revistă rasistă, numită *Valor*. A scris, de asemenea, cartea *Star Guests*, în 1950, o compilaţie a scrierii automate ce aminteşte de *Seth Material*.

Se pare că Williamson a început să lucreze pentru Pelley în 1950 la birourile Soulcraft Publications din Noblesville, indiana, înainte de a se muta în California, unde a fost martor al contactului lui Adamski, la 20 noiembrie 1952, cu o fiinţă de pe Venus cu păr blond, lung. Williamson m-a asigurat că nu a îmbrăţişat niciodată teoriile rasiste pe care le promovau mişcările pronaziste. Poate că Adamski şi Pelley s-au cunoscut datorită intereselor comune în legătură cu cultul *I Am*. Dr. Laughead, care a inspirat contactele d-nei Keech din Midwest şi mai târziu l-a lansat pe dr. Andrija Puharich pe urmele miticelor „Spectre", se pare că a avut şi el legături

cu acest grup.

John McCoy, coautor, împreună cu Williamson, al cărţii *UFO*S *Confidential*, conducea Essene Press. El a fost cel ce a lansat ideea că o conspiraţie a bancherilor evrei era implicată în problema OZN. Fraţii Stanford locuiau în acelaşi oraş texan (Corpus Christi) în care trăia McCoy şi la mijlocul anilor cincizeci au „produs” o serie de cărţi despre contacte, una din ele avându-l coautor pe McCoy.

Am găsit analogii curioase între declaraţiile acestor organizaţii şi cele ale lui Bob Barry, directorul lui Twentieth Century UFO Bureau, ce-şi are cartierul general în Collingswood, New Jersey. Bureau este unul din grupurile care compun organizaţia religioasă fundamentalistă condusă de către reverendul Carl McIntire. În iunie 1978, Barry a declarat că avea trei surse excelente – una în guvern, celelalte fiind persoane ce se retrăseseră din poziţii înalte, care au afirmat că guvernul era implicat în problema OZN şi că fuseseră găsite în total optsprezece corpuri în urma prăbuşirii unor OZN-uri. Dl. Barry este convins că filmul *Close Encounters of the Third Kind* reprezintă o parte a planului guvernului de a influenţa publicul, „în această ţară planul se desfăşoară conform graficului”, a spus Barry într-un interviu luat de Edgar Williams de la *Knight News Service*. „Acum trei ani s-a hotărât producerea de documentare TV şi observarea reacţiei publicului”.

Unii dintre cei ce cred în OZN-uri insistă că filmul lui Alan Sandler Productions – *UFOs*: *Past*, *Present and Future* – ar putea fi un astfel de test. Barry observă că reacţia a fost bună:

Aşa că următorul pas l-a reprezentat filmul *Close Encounters*. Nu peste multă vreme, guvernul va fi sfătuit să declare că OZN-urile sunt într-adevăr printre noi.

Deoarece am fost cel ce a comentat documentarul lui Sandler şi, indirect, am contribuit la *Close Encounters*,

găsesc aceste remarci interesante.

Toţi sunt acum nerăbdători să vadă cum „dezvăluie” guvernul aceste informaţii atât de mult aşteptate; nimeni nu pune sub semnul întrebării realitatea faptelor de bază şi motivaţiile politice care ar putea inspira o manipulare a acestor fapte. A încerca să fii mai şmecher decât CIA şi Pentagonul a devenit un hobby naţional – procesele civile împotriva agenţiilor federale ce se află sub incidenţa lui Freedom of Information Act au început să se înmulţească. Tot ceea ce s-a arătat până acum a fost că aceste agenţii au fost implicate – deseori camuflat – în multe aspecte ale problemei OZN. Presupun că sunt încă implicate. Descoperirea mecanismului de propulsare a OZN-urilor ar putea prezenta un asemenea interes militar încât orice proiect de cercetare legat de acesta va fi desigur secret. Dar entuziaştii OZN-urilor care doresc să „demaşte” guvernul nu se gândesc că s-ar putea să se afle sub incidenţa unei mult mai sofisticate acoperiri a adevăratei situaţii.

Din pricina nerăbdării lor de a crede orice indiciu că autorităţile deţin deja dovada realităţii OZN-urilor, mulţi entuziaşti oferă un canal ideal pentru cei ce doresc să răspândească „evanghelia” extraterestră. Scopul acesta nu are nevoie să fie prea complex sau important din punct de vedere strategic. Poate fi ceva „lumesc”, precum diversiunea politică sau testarea credibilităţii canalelor de informaţie în condiţii de criză simulată sau o capcană pentru operaţii paramilitare.

Niciunul dintre zvonuri nu pare a ne conduce mai aproape de soluţie, care poate fi obţinută numai prin cercetarea ştiinţifică atentă, sinceră, inteligentă şi poate plicticoasă. Adevărul este că OZN-urile s-ar putea să nu provină din spaţiu. Şi s-ar putea ca guvernul să ascundă pur şi simplu faptul că, în ciuda miliardelor de dolari cheltuite pentru apărarea aeriană, nu deţine mai multe

date despre natura problemei fenomenului decât în anii patruzeci când au început investigaţiile.

ÎMPOTRIVA EXTRATEREŞTRILOR

CONCLUZII PRIPITE

Un pescar din Mississippi, supus de şase ori testului cu detectorul de minciuni, se află în faţa naţiunii, la televiziune. Aşezat între dr. Carl Sagan şi un astronaut, descrie cei doi roboţi care au coborât pentru a-l lua în OZN. Acolo se afla o maşinărie mare, cu un ochi, care l-a examinat. Pescarul a fost interogat de un inginer, un hipnotizator amator, care ne asigură că experienţa a fost reală. Un „expert” în OZN-uri, care îl intervievase pe martor într-o încăpere plină cu reporteri zgomotoşi, observase sinceritatea reacţiilor sale în lumina bliţurilor. Asta i s-a spus Americii – şi asta dorea America să audă.

Bărbatul, ni s-a cerut să credem, adăugă ceva la cunoştinţele pe care le avem despre alte lumi. Trăgând concluzii pripite, prietenii mei ufologi au crezut fiecare propoziţie spusă de el, ce adăuga tuşe finale tabloului vieţii extraterestre. După părerea lor, nu există nicio urmă de îndoială: pescarul aşezat lângă un faimos om de ştiinţă, care discută acum cu astronautul (care, apropo, a văzut şi el un OZN), a fost, fără îndoială, martorul unei aterizări a unei nave spaţiale şi a fost răpit de ocupanţii acesteia, nişte roboţi. Aşa să fie?

A venit vremea să punem sub semnul întrebării respectiva declaraţie. Nu am nevoie de un detector de minciuni pentru a şti dacă martorul descrie ceea ce a văzut. Dar nu sunt gata să înghit pe nemestecate povestea cu nava de pe o altă planetă.

IPOTEZA NAVEI SPAŢIALE SUB SEMNUL ÎNTREBĂRII

Într-o anumită privinţă, studierea OZN-urilor seamănă cu politica americană: nu te poţi înscrie decât în două partide. În politică, poţi fi democrat sau republican.

În ufologie ori eşti un „demascator” care nu crede deloc în OZN-uri, ori eşti de acord că OZN-urile sunt nave spaţiale de pe o altă planetă. Dar există numai două posibilităţi? Dacă OZN-urile sunt adevărate, este oare evident că sunt nave spaţiale?

Timp de mai mulţi ani, relatările despre reperări neexplicate se refereau la discuri ce păreau a fi metalice, de mari dimensiuni, capabile să atingă o acceleraţie fantastică. Dispăreau în mod frecvent, ridicându-se brusc din câmpul vizual al martorului, sugerând astfel că se duc acasă, pe o altă planetă. Ocupanţii lor purtau costume de scafandri şi mergeau cu greutate. Presa franceză din 1954, de exemplu, era plină cu relatări despre „roboţi” şi „marţieni”. În rândul cercetătorilor OZN din anii 1960, printre care mă număram şi eu. exista un consens, şi anume că aveam probabil de-a face cu vizitatori din spaţiul extraterestru. La vremea aceea, ideea era revoluţionară. Oameni de ştiinţă precum Carl Sagan au subliniat că vizitatorii extratereştri, dacă despre ei era vorba, ar trebui să fie foarte rari. Alţii, ca Donald Menzel, au respins această idee, deoarece chiar şi stelele cele mai apropiate sunt prea departe pentru ca o călătorie interstelară să fie posibilă, chiar cu o viteză foarte mare. Argumentele lui Sagan şi Menzel sunt valabile numai dacă ne închipuim că ştiinţa „lor” nu a depăşit în vreun mod fundamental limitele propriei noastre ştiinţe, că ei nu au găsit mijloace de propagare a informaţiei mult mai rapide decât viteza luminii şi că folosesc acelaşi concept al spaţiu-timpului ca şi noi. De fapt, nu putem face o asemenea presupunere în legătură cu o civilizaţie extraterestră. S-ar putea să existe multe secole de dezvoltare dincolo de propria noastră ştiinţă. De asemenea, s-ar putea să fie mult mai inteligenţi.

Adevărata întrebare este următoarea: *explică oare ipoteza „navei spaţiale” în mod satisfăcător fenomenul OZN aşa cum îl cunoaştem noi astăzi*? Răspunsul este un

nu definitiv şi răspicat. Cei contactaţi şi prietenii lor vor contesta acest răspuns în multe feluri:! Şi ce puteţi spune despre mesajele pe care le primim prin intermediul canalelor şi prin scrierea automată, ce ne asigură că din alte lumi sosesc anumite vehicule? Ce puteţi spune în legătură cu observaţiile noastre – aterizări în deşerturi şi zone izolate? Dar despre straniile cicatrice lăsate pe corpurile celor răpiţi care îşi amintesc că au fost supuşi unor examene medicale la bordul navei?”

Şi ce se poate spune despre „harta cerească” văzută de Betty Hill la bordul OZN-ului care a răpit-o? Dar despre miile de relatări ale unor aterizări ce provin din întreaga lume? Să examinăm mai îndeaproape aceste aşa-zise dovezi.

PREA MULTE ATERIZĂRI

Primul argument împotriva ideii farfuriilor zburătoare poate fi găsit, destul de ciudat, în marele număr al reperărilor verificate, dar neexplicabile. În dosarele mele am adunat aproximativ două mii de cazuri documentate de întâlniri de aproape din toate ţările lumii, multe din ele implicând ocupanţi de diferite dimensiuni şi forme. Se poate spune că două mii de cazuri în aproximativ douăzeci de ani nu reprezintă un număr prea mare, dar ne referim numai la cazurile care au fost de fapt *raportate*. Se poate calcula câte aterizări reprezintă acestea dacă, aşa cum pretind cei contactaţi, OZN-urile sunt nave spaţiale ai căror ocupanţi s-a întâmplat să fie surprinşi de martorii care se aflau în scenă în vreme ce nava era reparată sau echipajul explora planeta noastră. Pentru a face această estimare trebuie să luăm în considerare trei factori: *timpul* reperării, probabilitatea ca aceasta să fie *raportată* şi *locul* evenimentului.

Majoritatea aterizărilor, se relatează, au loc după 6: 00 p.m. Studiile pe computer au dezvăluit că, pentru fiecare continent, această activitate are un punct maxim la

10: 30 p.m., descrescând după această oră şi crescând din nou chiar înaintea răsăritului. Există puţine relatări după 6: 00 a.m. Ce ar putea însemna asta? Că activitatea obiectelor este nocturnă prin natură şi alegere. Atunci de ce relatările descresc în frecvenţă în jurul miezului nopţii? Pur şi simplu pentru că oamenii se duc la culcare: după 10: 30 p.m. numărul martorilor potenţiali se reduce sever. Atunci lăsaţi-ne să ne întrebăm cât de multe rapoarte am avea dacă oamenii nu s-ar culca, ci ar sta afară pentru a urmări aceste aşa-numite nave spaţiale. Răspunsul ar fi: aproximativ treizeci de mii. Va trebui să multiplicăm numărul de cazuri cu cincizeci şi maximul ar fi atunci între 1: 00 şi 3: 00 a.m.

Însă ultima cifră nu poate aproxima numărul existent de evenimente deoarece ştim din multe studii independente că numai un caz din zece ajunge să fie raportat. Deci nu vom avea treizeci de mii, ci trei sute de mii de cazuri în dosarele noastre! Dar nu ar fi totul: majoritatea aterizărilor se petrec în zone nepopulate, *departe de locuinţe*! Dacă populaţia globului ar fi distribuită în mod egal în loc de a se concentra în oraşe, cât de multe rapoarte am avea? Din nou, dacă luăm un factor de multiplicare de zece, ajungem la concluzia ameţitoare că dacă OZN-urile, sunt nave spaţiale angajate în supravegherea generală a planetei noastre, ar fi trebuit să aterizeze aici de nu mai puţin *de trei milioane de ori în* două decenii.

Numărul este absurd. Folosind o singură sondă, de dimensiunile unui butoiaş de bere, plasată pe orbită la o mie de mile de Pământ, tehnologia umană de astăzi ar fi capabilă să capteze în câteva săptămâni aproape toate evenimentele importante despre geografia planetei, climă, vegetaţie, cultură. Dată fiind abundenta programelor radio şi TV din ultimii cincizeci de ani, nu este necesară nici măcar o astfel de sondă spaţială.

Este unul dintre aspectele problemei OZN pe care nicio teorie *nu* l-a explicat încă. Ipoteza vizitării întâmplătoare nu îl explică. Fie că OZN-urile îşi aleg martorii după criterii psihologice sau sociologice, fie că sunt cumva cu totul diferite de vehiculele spaţiale. În oricare din cazuri, felul în care ni se înfăţişează este o *înscenare*!

SUPERFIZICA OZN-URILOR

Următoarele reperări neexplicate au fost extrase dintre zecile de cazuri similare aflate în dosarele mele.

Martie 1954, *Santa Maria*, *Brazilia*. Un bărbat a observat doi ocupanţi ai unei nave în formă de minge de fotbal care vorbeau o limbă ciudată. Nava a dispărut fără zgomot, instantaneu.

Iunie 1962, *Verona*, *Italia*. În urma unei observări OZN, o femeie s-a trezit cu o senzaţie de frig intens şi a văzut o fiinţă cu capul chel lângă casă. A chemat alţi martori şi cu toţii au văzut fiinţa micşorându-se şi dispărând pe foc „ca o imagine TV când se stinge aparatul”.

Octombrie 1963, *Whidbey Island*, *statul Washington*. O femeie între două vârste a văzut o navă stranie cu trei personaje în interior. S-a înclinat, s-a scufundat parţial în pământ, s-a mărit şi a dispărut cu un flash.

Noiembrie 1968, *Franţa*. Un doctor a văzut două obiecte mari, în formă de disc, fuzionând într-unul singur; obiectul rezultat a emis un fascicul luminos în direcţia sa. A dispărut cu un fel de explozie, lăsând în urmă un nor care s-a disipat încet.

Am prezentat constatarea acum zece ani într-o lucrare, în faţa institutului American de Aeronautică şi Astronautică. Această „lege a timpilor” a fost verificată de alţi cercetători din diferite ţări şi numărul total de aterizări estimate a fost confirmat în mod repetat (nota autorului).

Observaţi ce au în comun aceste reperări. În fiecare caz, aşa-numita navă spaţială nu a dispărut deplasându-se, chiar cu mare viteză. A dispărut pur şi simplu pe loc sau a pălit precum pisica din Cheshire, lăsând uneori în urmă un nor alb, alteori producând sunetul unei explozii. În alte cazuri, s-a relatat că OZN-urile au intrat în pământ.

Nu este nevoie să subliniez că o asemenea comportare este contrară celei a obiectelor reale şi aproape imposibil de imitat cu actuala noastră tehnologie spaţială. Este comportarea unei imagini sau unei proiecţii holografice… Alteori obiectele lasă urme materiale. S-ar putea să fie implicată o maşină, dar o maşină pe care martorii nu o văd; ei văd numai proiecţia ei. Când ne ducem la cinematograf, ne uităm la obiectele şi oamenii de pe ecran; nu ne uităm la proiector. În afară de asta, o singură maşină fizică (un aparat de filmat) poate declanşa milioane de experienţe similare în rândul oamenilor ce urmăresc proiectarea filmului rezultat.

Majoritatea martorilor nu raportează iniţial un obiect sau o navă; ei relatează despre o lumină, o lumină masivă, multicoloră, intensă, pulsatorie, o lumină jucăuşă, fascinantă, impresionantă, hipnotică, însoţită de sunete stranii. Cu alte cuvinte, OZN-urile pot fi neidentificate, dar nu zboară ca păsările sau avioanele şi nu se comportă întotdeauna ca nişte obiecte materiale.

Ce aflăm din literatura ştiinţifică despre efectele luminilor puternice, pulsatorii, colorate şi despre cele ale radiaţiilor electromagnetice, asemenea microundelor şi razelor gama, asupra creierului uman şi a nervilor principali? Jalnic de puţin. Până ce această zonă nu va fi explorată în întregime, nu vom înţelege decât extrem de puţin despre fizica OZN-urilor.

UMANOIZII ABSURZI

Cei contactaţi ne spun că au întâlnit locuitori ai altor

planete, în unele cazuri, fiinţele s-au dovedit a fi roboţi sau pitici în costume de scafandri, dar în majoritatea incidentelor erau umanoizi şi puteau respira aerul nostru. Mergeau normal pe planeta noastră. În diferite reperări erau însoţiţi de fiinţe umane. Ocazional, ocupanţii erau complet umani şi vorbeau limba oamenilor. Acelaşi lucru se poate aplica elfilor şi îngerilor, silfilor şi djinilor.

Totuşi, vizitatorii din spaţiul cosmic nu ar trebui să aibă formă umană. Nu ar trebui în niciun caz să respire aerul nostru (de teama virusurilor, chiar dacă ar fi adaptaţi la compoziţia chimică a atmosferei). Ar trebui să aibă serioase probleme cu gravitaţia terestră. Nu ar trebui să cunoască cultura noastră. Nu ar trebui să recunoaştem emoţia pe feţele lor.

Puteţi da deoparte aceste obiecţii şi susţine că vizitatorii sunt destul de avansaţi în ceea ce priveşte manipularea genetică pentru a fi „crescut” sau clonat piloţi umanoizi pentru nava lor spaţială. Poate că au răpit chiar oameni pentru a obţine copii destinaţi a deveni membri ai echipajelor zburătoare. Dar nici chiar aceste presupuneri exotice nu reuşesc să explice faptele.

Peste douăzeci şi cinci de ani biologia noastră va fi capabilă să modifice caracteristicile genetice ale fiinţei umane. Vom crea oameni adaptaţi unor condiţii speciale, cum sunt cele din spaţiul extraterestru. Nu cumva trebuie să ne aşteptăm ca ocupanţii OZN-urilor să facă acelaşi lucru, în loc să adopte forma umană, care este departe de a reprezenta un optimum biologic? Luaţi în considerare următorul caz.

23 martie 1966, *Temple*, *Oklahoma*. Un instructor în electronica aparatelor de zbor de la Baza Sheppard a Air Force, mergea cu maşina la lucru pe drumul 65; era ora 5: 00 a.m. şi se apropia de intersecţia cu autostrada 70. L-am intervievat prin telefon.

„Cu o milă înaintea intersecţiei am văzut o lumină

foarte strălucitoare la o milă sau cam aşa ceva în dreapta mea şi am presupus că era un camion care avea probleme pe autostradă. Am continuat să mă îndrept spre vest pe autostrada 70. Am mers un sfert de milă sau cam aşa ceva, m-am răzgândit şi am crezut că era o casă care fusese mutată pe autostradă în primele ore ale dimineţii”.

„Păreaţi să vă apropiaţi de acel lucru?”

„Da, domnule. Era parcat pe autostradă şi am ajuns la o sută de iarzi de el; am oprit, am coborât din maşină şi am ajuns pe jos către obiect, lăsând aprinse farurile şi motorul în funcţiune. Am făcut cam cincisprezece paşi şi m-am gândit că am un Kodak pe scaunul din faţă şi că ar trebui să fac o fotografie. Am ezitat preţ de o secundă şi, în timpul acesta, iată, omul acela care era îmbrăcat într-o salopetă militară, am crezut că era un sergent... avea însemnele pe braţul drept şi purta un fel de şapcă cu cozorocul ridicat, cântărea aproximativ 180 de pfunzi şi avea circa 5' 9''[2]...”

„Arăta perfect obişnuit?”

„O, da, era un simplu mecanic G. I... sau un şef de echipaj sau orice altceva ar fi putut fi în acel echipaj. Avea o lanternă în mână şi aproape îngenunchease cu piciorul drept, iar cu mâna stângă atingea fuzelajul”. Obiectul arăta ca un avion de mare capacitate, din aluminiu, fără aripi sau coadă şi fără niciun semn pe fuzelaj. S-a ridicat vertical la aproximativ cincizeci de picioare şi s-a îndreptat spre sud-est, aproape drept, cu spatele, la circa zece grade, cu o viteză estimată la 720 mile pe oră, judecând după hambarele pe care le-a iluminat de-a lungul traiectoriei pe deasupra văii. Avea dimensiunile unui avion comercial, dar nu avea mijloace de propulsie vizibile. Martorul a fost sever interogat de ofiţeri de la baza Air Force. Un şofer de camion aflat pe drum observase şi el acelaşi obiect.

---

2 5' 9'' = 1,75 m

Oricine a fost, bărbatul cu şapcă de baseball nu era un explorator interplanetar. Este numai una dintre reperările în care piloţii sunt descrişi ca fiind oameni obişnuiţi. Oricine sunt ei, ocupanţii unei asemenea nave nu sunt extratereştri obişnuiţi.

O HARTĂ CEREASCĂ SPRE NICĂIERI

Mulţi investigatori OZN au fost teribil de emoţionaţi în anii din urmă deoarece un martor de o sinceritate evidentă, d-na Betty Hill, a descris ceea ce ea credea a fi o hartă cerească utilizată de către misterioşii noştri vizitatori. Aceşti investigatori sunt convinşi că harta văzută de ea în interiorul „farfuriei zburătoare” îi condusese pe piloţi spre Sistemul nostru Solar. Asta dovedeşte, susţin ei, că suntem într-adevăr vizitaţi de către o rază de exploratori spaţiali.

După părerea mea, nu dovedeşte nimic asemănător. Desenul lui Betty reprezintă o hartă spre nicăieri. Dacă este vorba de amestecul unei inteligenţe, harta lui Betty s-ar putea să fie o altă încercare de a ne duce aiurea sau un simbol sofisticat indicând un nivel mai înalt al adevărului.

Am menţionat că un psihiatru a reuşit să-i facă pe Betty şi Barney Hill să se „întoarcă” la momentul incidentului folosind hipnoza regresivă. Amândoi au descris o scenă pe care nu şi-o puteau aminti în stare de conştientă: maşina a fost oprită, nişte omuleţi ciudaţi în uniforme închise la culoare i-au luat în interiorul unei farfurii zburătoare, unde au fost supuşi unui examen medical.

Barney Hill a decedat, la patruzeci şi şase de ani – hemoragie cerebrală. Betty a devenit o celebritate şi un punct de referinţă pentru cei care cred în vizitatorii extratereştri. A făcut mai mult decât oricare alt martor pentru răspândirea în rândul publicului american a credinţei în vizitatorii din spaţiul extraterestru. Mai mulţi ufologi pretind acum că baza acestor vizitatori a fost

identificată: ei vin de pe o planetă ce se roteşte în jurul stelei Zeta Reticuli, din constelaţia sudică Reticulus.

Sigur că nu este pentru prima dată când a fost „revelată” originea „farfuriilor zburătoare”, fie către ufonauţii înşişi, fie prin deduceri din cele spuse de martori. De fiecare dată, martorul pare a fi cu adevărat sincer şi crede în „revelaţii”. Dar de fiecare dată aceste revelaţii contrazic tot ceea ce afirmă ceilalţi contactaţi.

Istoria unei asemenea identificări începe odată cu nava din 1897, ai cărei ocupanţi îi invitau pe martori să meargă cu ei „într-un loc în care nu plouă”. Aşa cum am subliniat mai sus, o dată, fiind întrebaţi de unde vin, piloţii aceia ciudaţi au răspuns: „Suntem *pretutindeni*, dar vom fi în Grecia mâine!”. Un alt ocupant a menţionat Cuba.

La 23 iulie 1947, în apropiere de Pitanga, Brazilia, câţiva topografi au observat o navă în formă de disc aterizând în apropiere. Unul din ei, José G. Higgins, a văzut trei fiinţe îmbrăcate cu haine strălucitoare şi costume transparente ieşind din farfuria zburătoare. Aveau doi metri înălţime, capete mari! fără păr, ochi imenşi, rotunzi, fără gene sau sprâncene; în spate purta o cutie metalică. Au desenat Sistemul Solar pentru martor şi au arătat spre Uranus ca şi cum ar fi indicat că vin de acolo.

În 1952, un bărbat pe nume Truman Bethurum s-a întâlnit cu fiinţe din spaţiu care pretindeau că vin de pe Clarion, o planetă pe care noi nu o putem vedea, fiind ascunsă de Soare.

Într-un interviu la radio şi în cursul unei conversaţii cu mine, un contactat, „Jim” a identificat baza farfuriilor ca fiind Orion:

Entităţile luminoase care au apărut sub formă de energie au spus că sunt din constelaţia pe care noi o numim Orion şi că se află aici pentru a ne pregăti să interconectăm cu următorul nivel al inteligenţei universale.

La 2 noiembrie 1966, un comis-voiajor, Darenberger, a văzut un obiect închis la culoare în faţa lui, pe drum, în timp ce se întorcea cu maşina acasă la Parkersburg, West Virginia. Un bărbat ce părea a fi negru a ieşit din strania maşină zburătoare şi s-a apropiat de el. Era îmbrăcat cu o cămaşă şi pantaloni albaştri şi i-a dat martorului un mesaj ce spunea că vine dintr-o altă lume numită Lanulos.

La 4 septembrie 1967, în America Latină, un ofiţer de poliţie numit Andrade a văzut un pitic ce purta o salopetă argintie lângă un disc ce plana. Şi-a îndreptat mitraliera către creatură, dar o voce venind din obiect i-a ordonat să nu folosească arma. Apoi piticul a încercat să-l convingă pe Andrade să vină în lumea lui, care „era foarte departe şi mult mai mare decât Pământul, cu multe avantaje pentru pământeni”.

Şi să nu uităm afacerea *Ummo*, pe care am descris-o în altă carte. O serie complexă de mesaje despre care se pretindea că vin dintr-o „Federaţie Cosmică a Planetelor” au fost primite de oameni din Spania şi Franţa. Aceste mesaje din UMMO, se pretindea, ofereau detalii despre originea şi civilizaţia vizitatorilor noştri:

Dorim să informăm planeta Pământ despre originea şi scopul vizitei noastre. Venim de pe UMMO, o planetă ce se roteşte în jurul stelei IUMMA, care pe Pământ este înregistrată sub denumirea de Wolf 424.

Fiinţele misterioase au oferit chiar şi o hartă a lui Ummo şi detalii ale compoziţiei atmosferei acestei planete!

Recent, colonelul Wendell Stevens a sprijinit nişte rapoarte senzaţionale despre contacte cu OZN-uri din *Pleiade* şi o varietate de alte locuri (Pleiadele sunt stele tinere, albastre; este puţin probabil că acolo există planete pe care să se fi dezvoltat viaţă).

În fine, Uri Geller a declarat că puterile sale provin de la o formă de conştiinţă emanată de pe „Hoova”, iar contactatul spaniol Jacques Bordas crede că fiinţa stranie

pe care a văzut-o era de pe Titan. Deci avem o tulburătoare multitudine de „revelaţii” ale locului de unde vin farfuriile zburătoare!

O profesoară din Ohio, Marjorie Fish, a adăugat un alt capitol acestei căutări construind o machetă a stelelor asemănătoare Soarelui pe care i-a suprapus-o peste harta pe care Betty Hill a văzut-o în interiorul farfuriei zburătoare. Această machetă indică multor dintre cei ce cred în OZN-uri că farfuria care i-a răpit pe Betty şi Barney venea de pe Zeta Reticuli.

Marjorie Fish a vizitat-o pe Betty în 1969 pentru a obţine informaţii despre hartă. Betty i-a spus că desenase harta sub hipnoza în 1964. Ea şi-o reamintea ca pe un display plat, subţire, lăsând impresia de profunzime. Deoarece nu se mişcase în timp ce o văzuse, nu putea spune dacă era într-adevăr în trei dimensiuni sau doar plată ca ecranul unui televizor. Avea aproximativ trei picioare pe două picioare şi se puteau vedea multe stele.

Mrs Fish a întocmit o listă a tuturor stelelor cunoscute până la o depărtare de 55 de ani-lumină de Soare care ar putea oferi condiţii pentru dezvoltarea unor forme de viaţă, conform teoriei cosmologice acceptată în prezent. Acestea sunt stele care nu sunt nici prea calde, nici prea reci, care nu variază în strălucire, şi care se rotesc încet, această rotaţie înceată fiind necesară dacă stelele ar avea planete în jurul lor. Există patruzeci şi şase de astfel de stele.

Marjorie Fish a pornit să construiască machete ale poziţiilor acestor stele folosind mărgele înşirate pe aţă şi a căutat „alinieri suspecte”. În cele din urmă, a obţinut o configuraţie de şaisprezece stele care semăna destul de bine cu harta lui Betty Hill dacă era privită dintr-un anumit unghi.

Walter Mitchell, profesor de astronomie la Ohio State, a recreat macheta pe calculator, declarând că a fost

„impresionat”. În conferinţe ţinute în toată ţara, cercetătorii OZN au prezentat diapozitive ale machetei şi ale hărţii originale, arătând auditoriului asemănarea, ceea ce implică faptul că OZN-urile erau nave spaţiale reale originare din Zeta Reticuli. Oamenii cu care am vorbit după astfel de conferinţe plecaseră de acolo cu senzaţia că misterul OZN fusese în fine rezolvat. Dar eu cred că se înşelau.

Recunoscând că martorul este sincer, iar analistul este corect, încă mai avem două probleme importante de rezolvat. Este îngrozitor că ele nu au fost niciodată puse şi că „investigatorii” OZN s-au grăbit să ajungă la o concluzie senzaţională pe baza dovezilor prezentate. Cele două întrebări la care trebuie să răspundem sunt: 1. din cât de multe poziţii în spaţiu ne putem uita la macheta cu cele patruzeci şi şase de stele? şi 2. O dată ce am găsit combinaţia bună sau chiar ceva mai bună, trebuie oare, în mod necesar, ca aceasta să ne spună ceva despre originea OZN-urilor?

Întrebarea pusă computerului a fost una greşită. Dându-i-se stelele de pe machetă şi punctul de vedere ales de Marjorie Fish, computerul a fost obligat să arate acelaşi model pe care Marjorie îl găsise cu mărgelele şi aţele. Ar fi fost mult mai interesant dacă i s-ar fi cerut calculatorului să aleagă dintre milioanele de posibile puncte de vedere în spaţiu şi să calculeze cât de multe s-ar fi – potrivit cu harta originală. Pentru asta ar fi fost nevoie de multă răbdare – ca să nu mai vorbim de mult timp petrecut în faţa calculatorului. Am fi obţinut, probabil, o listă cu multe puncte în spaţiu din care şaisprezece din cele patruzeci şi şase de stele pot forma un model cât de cât asemănător cu harta Hill. Zeta Reticuli s-ar putea sau nu să apară în urma testului. *Evident, acest experiment nu a fost făcut*.

Şi dacă ar fi fost găsită combinaţia perfectă? Dacă Zeta Reticuli ar fi fost identificată drept centrul acelui

model stelar? Tot nu ar fi fost o dovadă a originii spaţiale a vizitatorilor noştri. Se pare că un fapt crucial a scăpat atenţiei celor care au examinat desenul lui Betty Hill: *harta ei nu a fost făcută la scară*! Dimensiunile stelelor – dacă interpretarea oferită de Fish este corectă – nu corespund strălucirii lor. Distanţa între două stele din Zeta Reticuli, de exemplu, este exagerată; sigur, harta nu ar fi putut servi navigaţiei. Ce ar fi putut face un pilot al unei farfurii zburătoare cu o asemenea hartă? de ce ar fi desenat-o dintr-un punct care nu corespunde nici unui obiect ceresc cunoscut?

Şi de ce, la urma urmelor, să foloseşti o hartă, pentru numele lui Dumnezeu? Chiar la standardele tehnologiei noastre spaţiale, am ajuns să pilotăm o navă spaţială prin intermediul software-ului şi al telemetriei, nu cu ajutorul hărţilor. Obiectul văzut de Betty la bordul navei era la fel de absurd ca un propulsor sau o cârmă. De ce nu o frână pneumatică Westinghouse, aşa cum a crezut că a auzit un martor pe nava din 1897? Sau un fluier? Sau un clopot? Sau un grătar fără flacără? Sau un ceas ale cărui arătătoare nu se mişcă?

Dacă harta a fost reală, trebuie să fi fost plasată acolo pentru ca să fie văzută de Betty Hill, nu pentru a fi folosită de un pilot! Expunerea unor martori încrezători la înscenări pentru a obţine o convingere este un truc vechi. În timpul celui de-al doilea război mondial, de exemplu, englezii au schimbat toate semnele de circulaţie de pe traseul unui general german capturat şi condus spre coastă pentru un schimb de prizonieri. El a declarat înaltului comandant german că a văzut tancuri, camioane şi barăci în zona în care Aliaţii adunau o „armată fantomă” gata să atace nordul Europei. Aceasta a fost numai una din multele trucuri destinate a abate atenţia armatei germane de la Normandia.

Nu putem decât să bănuim scopul unei înscenări de

genul celei prezentate lui Betty Hill. Poate că a servit la întărirea credinţei că are de-a face cu nişte vizitatori extratereştri. Poate că i-a distras atenţia de la altceva. Poate că scopul a fost ca ea să-i convingă pe alţii că o invazie spaţială este posibilă. Şi din nou poate că s-a intenţionat să ni se ofere un simbol al înţelegerii greşite pe care o avem despre dimensiunile fizice, ca dialogul absurd din alte cazuri. Sau a fost vorba de o impresie ce s-a născut în conştiinţa ei, stresată de experienţa răpirii.

CAPCANE ÎN DATELE LEGATE DE RĂPIRI

Există în prezent sute de pretinse răpiri documentate – adică momente în care martorul unei întâlniri de aproape îşi aduce aminte, sub hipnoză, că a fost luat (a) cu forţa într-un OZN. în general, martorul descrie una din scenele-standard despre care am vorbit: un fel de examen medical, instrumente introduse în trupul pacientului, cauzând adesea traume sau durere. Examinarea este adesea de natură ginecologică, culminând cu prelevarea foetusului în cazul descris pe larg de Budd Hopkins, care susţine că toate acestea indică faptul că o rasă extraterestră încearcă să se îmbogăţească sau chiar să-şi păstreze viitorul prin intermediul ingineriei genetice.

Dovada că asemenea întâlniri sunt reale este „furnizată” de cicatricele de pe corpul martorilor şi de „timpul lipsă” din reconstituirea evenimentelor ce au precedat şi urmat răpirea, despre care îşi amintesc numai sub hipnoză. Strămoşul tuturor cazurilor de răpire rămâne episodul cu Betty şi Barney Hill, din 1961.

Datele răpirilor sunt, evident, de mare interes. Informaţia este de obicei prezentată în literatura OZN (de exemplu, în *Interrupted Journey*, a lui John Fuller, în *Intruders*, *a* lui Budd Hopkins) drept argumentul fundamental în favoarea teoriei extraterestre. Se afirmă că răpirile ne furnizează motivul ce lipsea pentru venirea OZN-urilor: „ei” au nevoie de oameni pentru a studia rasa

noastră, nu numai pentru a ne înţelege, ci şi pentru a se încrucişa cu noi, „culegând” nou material genetic pentru propria lor supravieţuire.

Există o mare asemănare între aceste pretenţii moderne şi legendele medievale. Teoria a explicat relaţiile cu elfii. Am arătat că basmele cu zâne şi spiriduşi sunt pline cu tot felul de istorii despre furtul copiilor, *changelings*, răpirea de bărbaţi şi femei de către Gentry în scopul procreării. Chiar şi cicatricele sună familiar. Budd Hopkins şi alţi ufologi au examinat cu grijă martorii care aveau cicatrice inexplicabile sau semne care indicau că au fost victimele unei răpiri (poate una pe care nu şi-o pot aminti decât sub hipnoză). În evul mediu preoţii şi inchizitorii au examinat şi ei corpurile celor suspectaţi că au participat la Sabatul vrăjitoarelor. Dovada unui astfel de contact supranatural era o cicatrice sau un semn. Autorităţile exagerau pentru a le găsi şi de obicei aveau succes: ce individ normal nu are o cicatrice despre a cărei cauză a uitat sau care nu poate fi explicată? Multe dintre pretinsele victime au fost torturate şi arse pe rug.

Ce înseamnă toate astea? Să uităm că hipnoza, în majoritatea cazurilor, a fost produsă la un nivel scăzut, sub conducerea unor practicieni neantrenaţi sau chiar a unor amatori. Să ignorăm întrebările principale, ideile preconcepute în legătură cu răspunsurile, extrema sugestibilitate a martorilor supuşi unor asemenea practici neştiinţifice. Scepticii şi denigratorii se vor bucura de evidentele defecte şi, de data asta, sunt de acord cu ei. Dar să le ignorăm şi să evaluăm materialul la adevărata lui valoare. Obţinem oare un tablou ce sugerează un contact cu nişte vizitatori avansaţi? Răspunsul meu este un *nu* apăsat. Am întrebat mai înainte: ce fel de piloţi sunt cei care încă mai folosesc hărţi pentru a naviga în spaţiu?” Acum trebuie să întreb: ce fel de doctori sunt cei care au nevoie să producă traume sutelor de pacienţi pentru a lua

puţin sânge sau câţiva embrioni?

Astăzi orice doctor poate preleva un centimetru cub de sânge fără a lăsa o cicatrice sau un semn. Prin analiză putem determina dacă pacientul avea o pisică siameză la vârsta de şase ani! Biologia moleculară, o ştiinţă aflată încă în perioada copilăriei, este deja capabilă să ofere cantităţi incredibile de informaţie din cantităţi infime de celule umane. Fertilizarea in vitro a atins un asemenea nivel încât aşa-zisele experimente genetice despre care se pretinde că ar fi practicat la bordul OZN-urilor par ridicole şi groteşti. Ufonauţii ar trebui să se întoarcă pe băncile facultăţii de medicină.

Dispunând de aparatele acelea care pot paraliza, ar fi simplu pentru ei, dacă sunt extratereştri, să facă o incursiune în banca de sânge a oricărui spital modern, unde ar putea găsi şi colecţii de embrioni congelaţi în diferite stadii de evoluţie. Şi ce fel de psihologi sunt, dacă orice hipnotizator amator poate obţine de la martor detaliile unei răpiri care, se presupune, au fost şterse cu totul din memoria lui sau a ei? Noi dispunem de droguri ce provoacă o pierdere permanentă, selectivă, a memoriei. Oare extratereştrii cei deştepţi nu ştiu nici măcar atât?

După părerea mea, interacţiunea de care îşi amintesc martorii, dacă s-a petrecut într-adevăr, ar trebui tratată la un nivel simbolic. Nu ne spune nimic despre originea extraterestră a fiinţelor, şi ideea că practică astfel de experimente pentru a-şi îmbogăţi rasa este pur şi simplu o altă contribuţie la caracterul absurd al întregului fenomen.

Apărând înarmate până-n dinţi în universul nostru, OZN-urile ne oferă un suport fizic pentru propriile noastre vise. Noi facem restul. Creierul nostru înalţă o scară de simboluri către cerul întunecat unde planează maşini stranii şi le întâlnim dincolo de jumătatea drumului, pe puntea stranietăţii lor – poate pentru că percepem, în mod vag, că aventura lor irezistibilă, patetică, este strâns legată

de a noastră. Dar teoria extraterestră nu explică faptele.

SISTEMUL DE CONTROL

CONTACT SAU CONTROL

După patruzeci de ani de confuzie, avem destul de multe date pentru a explica impactul fenomenului OZN asupra societăţii noastre. Nu trebuie decât să privim în jurul nostru şi să examinam schimbarea ce are loc chiar acum în cadrul mitologiilor umane. Nu trebuie decât să observăm cât de la modă a devenit subiectul contactului cu viaţa extraterestră. Astăzi vom găsi menţiuni despre el în argumentele oamenilor de ştiinţă, dar şi în spusele ghicitoarelor în cărţi. La unul din capetele spectrului, radioastronomii sugerează că trebuie să ascultăm stelele pentru a descifra în zgomotul galactic posibilul murmur al unor societăţi nou-născute sau avertismentele înţelepte ale unor culturi de mult dispărute. Astronomul Carl Sagan, multă vreme un demascator OZN, a publicat recent un roman intitulat *Contact*. La capătul celălalt al spectrului, Jeanne Dixon este citată de un ziar (care o numeşte „cel mai bun medium din SUA”) prezicând o schimbare iminentă în înţelegerea OZN-urilor; „care va aduce mari avantaje umanităţii”, spune ea.

Potrivit unui interviu cu dixon publicat în mai 1974, OZN-urile sunt conduse de piloţi femei şi vin de pe o planetă aflată dincolo de Jupiter, dar încă nedescoperită: „Cei din OZN-uri manifestă interes pentru noi, dar au evitat să ne contacteze până acum deoarece nu suntem încă pregătiţi mintal pentru asta”.

Ca societate, manifestăm un mare interes pentru contactul cu nişte minţi superioare care ne vor călăuzi biata noastră planetă, hărţuită şi înfierbântată. Cred că suntem gata să cădem într-o capcană, poate una „bună”. Cred că atunci când vorbim despre reperările OZN ca despre cazuri de vizite din spaţiu privim fenomenul la un nivel greşit. Nu avem de-a face cu valuri succesive de

vizitatori extratereştri. Avem de-a face cu un sistem de control.

Termostatele care reglează temperatura în casele noastre vara şi iarna sunt un exemplu de sistem de control. Vara, termostatul permite aerului să se încălzească până ce se atinge o anumită limită, după care este declanşat sistemul de răcire.

Iarna, când aerul de afară se răceşte şi temperatura scade sub o anumită limită, intră în scenă un alt mecanism, radiatorul, care încălzeşte casa. Simplu. Un observator ar putea explica toate astea afirmând că frigul e „rău”, iar căldura e „bună”. Şi ar avea dreptate numai pe jumătate. Un alt observator dar de altă orientare, ar putea hotărî că e „rău” să fie cald. Şi el ar avea dreptate pe jumătate. Pentru a înţelege întreg fenomenul, trebuie stăpânit conceptul de control şi acceptat faptul că acesta are nevoie de ambele principii opuse pentru a funcţiona. Bănuiesc că există un sistem de control spiritual al conştiinţei umane şi că fenomene precum OZN-urile sunt una dintre manifestările sale. Nu pot spune dacă acest control este natural şi spontan; dacă poate fi explicat în termenii geneticii, psihosociologiei sau ai fenomenelor obişnuite – sau este de natură artificială, aflat sub puterea unei voinţe supranaturale. S-ar putea să fie determinat în întregime de legi pe care nu le-am descoperit încă.

Am ajuns la această idee datorită faptului că, în fiecare caz OZN pe care l-am putut studia în profunzime, am descoperit şi elemente raţionale, şi elemente absurde; l-aş putea considera şi prietenos, şi ostil. Aceasta mi-a indicat că ne ocupăm de un nivel greşit. Ca şi cei care cred, ca şi scepticii, deoarece ei sunt convinşi că pot explica faptele cam în felul în care o fac entuziaştii convertiţi la viziunea d-nei Dixon despre amazoanele de pe Jupiter!

Există căi ce permit accesul la nivelul de referinţă al

oricărui sistem de control. Chiar şi un copil, dacă e destul de deştept sau curajos, se poate urca pe un scaun, poate întoarce contorul termostatului şi obţine un răspuns. (Răspunsul în chestiune poate fi o palmă peste fund dată de tatăl copilului, fireşte. Drumul către cunoaştere abundă în asemenea accidente.) Sigur că se poate obţine accesul la controlul fenomenului OZN; trebuie să fie uitate spiritele, capriciile şi pretenţiile legate de contactul cu extratereştrii şi să se facă ştiinţă adevărată. Dar va fi nevoie de o abordare inteligentă – şi foarte curajoasă.

ÎNVĂŢAREA PROGRAMATĂ

Psihologul B.F. Skinner a arătat în ce condiţii un organism care reacţionează la un stimul exterior învaţă un nou comportament. Iar noi ştim în ce condiţii această învăţare este ireversibilă. Condiţiile sunt similare patternului pe care fenomenul OZN l-a urmărit de-a lungul anilor - o activitate intensă, urmată de perioade liniştite în care se părea că a dispărut cu totul. Încearcă oare să ne înveţe ceva? Cu fiecare nou val de reperări impactul social este tot mai mare. Tot mai mulţi oameni devin fascinaţi de spaţiu, de noi frontiere ale conştiinţei. Apar mai multe cărţi şi articole, schimbând cultura noastră în direcţia unei noi imagini a omului.

Skinner a studiat timp de o jumătate de secol comportamentul şi procesul modificării acestuia. Experimentele sale, viu discutate, s-au centrat pe observarea şobolanilor, porumbeilor şi a altor animale plasate în situaţii de învăţare. (Le sunt îndatorat dl Fred Beckman, de la Universitatea din Chicago, şi profesorului Douglas Price-Williams, de la UCLA, pentru sugestia că aceste cercetări s-ar putea să aibă legătură cu reacţiile umane la OZN-uri.)

Metoda învăţării programate se răspândeşte rapid… Tehnicile ce implică programe au fost adaptate la un mare număr de specii. Au fost obţinute performanţe similare

surprinzătoare, mai ales în cazul unor programe complexe, cu organisme diferite – porumbei, şoareci, şobolani, câini, pisici şi maimuţe. La nivel uman, analiza programelor s-a dovedit utilă în studierea comportării psihotice şi în schiţarea tehnicilor educaţionale pentru subiecţii umani normali… Alte aplicaţii ale controlului comportamentului uman, de exemplu în drept, criminologie, religie, industrie şi comerţ, sunt promiţătoare.

Cele de mai sus au apărut într-o lucrare de un înalt nivel ştiinţific, intitulată *Patterns of Reinforcement*, de Charles Ferster şi B.F. Skinner, ce se referă la cercetările sponsorizate de Office of Naval Research.

Deşi experimentele lor au fost complexe, descoperirile lui Fester şi Skinner pot fi rezumate în câteva rânduri. O modificare drastică a comportamentului unui animal (inclusiv al omului) poate fi obţinută prin învăţarea selectivă a anumitor acţiuni, de exemplu dând mâncare unui porumbel numai atunci când acesta apasă o anumită pârghie. Totuşi, anumite căi de învăţare conduc la o mai bună învăţare decât altele. Dacă pregătirea este egală şi monotonă, subiectul poate fi oprit în dezvoltare sau chiar întors la un stadiu anterior. *Cea mai bună metodă de învăţare programată este cea care combină periodicitatea cu neprevăzutul*. Învăţarea este deci înceată, dar continuă. Ea conduce la un înalt nivel de adaptabilitate. Şi este ireversibilă. *Este interesant de observat că patternul valurilor de OZN-uri are aceeaşi structură cu a învăţării programate*.

Într-un ziar a apărut un comentariu în legătură cu aparenta lipsă de realitate a fenomenului OZN: „Nu ne atacă. Nu ne afectează viaţa cea de toate zilele. Nu ne ajută în multele probleme cu care ne confruntăm. Nu ne-a adus nimic de valoare. S-ar putea să fi speriat câţiva tipi de ici, pe colo, dar asta o fac şi furtunile cu tunete şi fulgere sau tornadele. Pe plan social, nu a avut niciun fel

de consecinţă”. Jurnalistul care a scris asta avea dreptate, desigur, însă în mod superficial. Dar a uitat ceva: viaţa oamenilor nu este guvernată de juxtapunerea problemă-rezolvare. Viaţa oamenilor este guvernată de imaginaţie şi mit; acestea ascultă de legi stricte, care, la rândul lor, sunt guvernate de sisteme de control – deşi, toată lumea este de acord, nu de tip hardware. *Dacă OZN-urile acţionează la nivel mitic şi spiritual, lucrul acesta va fi aproape imposibil de detectat prin metode convenţionale*.

Dacă OZN-urile operează într-un mod asemănător învăţării programate a lui Skinner, atunci învăţarea va lua timp, dar nu va fi niciodată uitată. *Şi s-ar putea să nu-i întâlnim niciodată pe profesorii noştri*.

Cum putem verifica dacă o astfel de condiţionare operează în fapt? Va trebui să stabilim efectele primare. Va trebui să continuăm a analiza urmele aterizărilor, să intervievăm martorii şi pe cei „răpiţi”, să „hrănim” calculatoarele cu detaliile reperărilor şi să scrutăm cerul cu radiotelescoape şi camere de luat vederi. Dar această activitate va fi ineficientă dacă nu va fi însoţită de o investigare a impactului secundar, schimbarea produsă de fenomen asupra concepţiei noastre despre lume. Un fenomen care se neagă pe sine, care distruge dovezile despre el nu poate fi stăpânit de către forţa brută. Dacă logica fenomenului OZN este o metalogică, nu are niciun rost să ne adunăm seara în jurul unei linguri încovoiate de către un medium şi să aşteptăm în întuneric mesajele cosmice. Multe ustensile casnice vor deveni cu siguranţă inutile şi vor fi destule mesaje cosmice, fiţi siguri de asta! Dar orice speranţă într-o înţelepciune superioară va fi anihilată de incoerenţa lor nesănătoasă sau de aberaţiile lor calculate.

Dacă fenomenul ne sileşte să străbatem curba învăţării, atunci *nu are altă alternativă decât să ne îndrume greşit*. Skinner a conceput o maşină care hrăneşte

şobolanul numai dacă acesta apasă o anumită pârghie, dar asta înseamnă înşelarea şobolanului. Însă dacă şobolanul nu apasă pârghia bună, el devine extrem de înfometat. Omului îi este foame de cunoaştere şi putere şi dacă există o inteligenţă dincolo de OZN-uri, atunci ea trebuie să ia în considerare acest fapt. Tindem să uităm că, de altfel, nu avem de ales: în cele din urmă, trebuie să studiem OZN-urile, iar studiul, în schimb, va contribui la învăţarea însăşi.

O civilizaţie ca a noastră, care este orientată către progresul tehnic, nu-şi poate permite să ignore apariţia pe cer a unor obiecte care desfid legile fizicii şi performanţele rachetelor sale. În numai câţiva ani, ţările avansate vor îndrepta spre această problemă, în mod deschis sau în secret, cei mai buni specialişti în spionaj, cei mai buni specialişti în computere. Aşa cum am menţionat la începutul cărţii, proiectul de apărare Star War efectuează un studiu al OZN-urilor, cercetarea respectivă fiind prioritară. Dar oamenii noştri de ştiinţă s-ar putea să nu poată folosi rezultatele expertizei deoarece fenomenul nu se potriveşte în niciuna dintre categoriile obişnuite. *Dacă dispun de mijloacele prin care conceptele umane pot fi rearanjate*. OZN-urile nu pot fi analizate prin intermediul tehnicilor de cercetare standard. Tot ceea ce putem face este să urmărim efectele pe care le au asupra oamenilor şi să sperăm că vom reuşi să descoperim, din întâmplare, vreun principiu care să le explice comportarea.

Care anume este variabila controlată de acest sistem de control? Termostatele controlează temperatura giroscoapele direcţia în care zboară o rachetă. Ce anume poate controla un fenomen paranormal? *Sugerez că este controlată şi condiţionată credinţa oamenilor*.

MIT ŞI CIVILIZAŢIE

Eu presupun că există un nivel de control al societăţii care reglează dezvoltarea umană şi că fenomenul OZN se

află la acest nivel. Ce anume explică aceasta? Explică, sigur, de ce nu există un contact deschis. Un contact direct ar exclude o adevărată învăţare. Explică, de asemenea, unele declaraţii făcute de ufonauţi („veţi crede în noi, dar nu prea mult”, „nu vei vorbi normal despre noaptea aceasta”). Explică absurditatea a numeroase cazuri, unde reacţiile la fenomen ar putea fi evocate în termenii conştiinţei nonverbale mai degrabă decât în termeni „logici”. Ar explica de ce atât de mulţi martori nu pot descrie ceea ce au văzut. Şi ar explica aspectele sexuale şi genetice care întăresc semnalul, codificând încete mai puternice emoţii de care sunt capabili bărbaţii şi femeile, şi încălcarea tabuurilor umane.

Aceeaşi idee le-a venit, independent, celor doi scriitori de Science fiction sovietici, Boris şi Arkadi Strugatki, în romanul lor *Definitely Maybe*. Confruntaţi cu o serie de coincidenţe ciudate şi cu aberaţii absurde ale comunicaţiilor, un grup de oameni de ştiinţă afirma:

(...) fără a bănui, am pătruns pe teritoriul unei supercivilizaţii care a hotărât să aibă grijă de progresul nostru aşa cum crede ea că este potrivit.

Un alt, personaj al romanului are o părere diferită:

Vecherovski a introdus conceptul Universului homeostatic: „universul îşi menţine structura”, asta era axioma lui.

Atunci când vorbesc de un sistem de control spiritual nu vreau să spun că vreo supercivilizaţie ne ţine într-o închisoare mărginită de spaţiu, supravegheata de nişte creaturi pe care le-am putea numi îngeri sau demoni. Ceea ce vreau să spun este că mitologia acţionează la un nivel al realităţii sociale asupra căreia tendinţele politice şi intelectuale normale nu au putere reală. La acest nivel, timpul e lung şi evoluţia înceată. Mass-media, care are drept scop furnizarea de imagini de fracţiune de secundă, cât mai zgomotoase, ratează cu totul acest semnal. O

societate a cărei atenţie se măsoară în minute (intervalul dintre două reclame) nu îşi poate forma o părere despre evenimentele care îşi au originea în vremea în care bunicul meu încă nu se născuse şi care se vor sfârşi după ce fiii mei vor muri. Acestea sunt schimbări pe termen lung. Ele domină destinul civilizaţiei. Miturile definesc lucruri la care se pot gândi cărturarii, politicienii şi oamenii de ştiinţă. Ele operează cu simboluri şi limbajul format din aceste simboluri constituie un sistem complet. Acest sistem este metalogic, dar nu metapsihic. El nu încalcă nicio lege deoarece reprezintă substanţa din care sunt alcătuite legile.

Teoria nu explică cum anume trebuie să ne apară nouă OZN-urile, deşi susţine că sunt construite *atât ca nave reale*, *fizice* (un fapt care, cred eu, nu poate fi negat), *cât şi ca sisteme psihice*, ale căror proprietăţi trebuie definite. Ca focar al fenomenelor psihice, OZN-ul provoacă observatorului o reacţie emoţională profundă, dar dezvoltarea logică a unei investigaţii este împiedicată – sau exclusă – de aparenta încălcare a cauzalităţii şi de climatul sociologic creat. Oamenii de ştiinţă s-ar putea să vrea să intervieveze martorii aterizării unei nave, dar s-ar putea să nu dorească aprofundarea celor discutate. Or, un martor poate oferi drept „dovadă" a experienţei sale câteva lipii ce i-au fost date de extratereştri, sau mesaje fără niciun sens, sau o poveste despre un contact sexual cu o fiinţă din spaţiul extraterestru. În felul acesta, cel ce studiază cazul poate fi descurajat. Aspectele scandaloase ale multor poveşti de acest fel fac improbabilă examinarea lor serioasă, întărind rolul zvonurilor ca folclor secret, bogat în noi imagini.

VIITOAREA FORMĂ DE RELIGIE

În cursul celor douăzeci şi cinci de ani de investigaţie în domeniul fenomenelor paranormale, am auzit multe poveşti. În trecut, am publicat numai acele istorii pe care

le socoteam autentice sau care prezentau credibilitate. În afara acestor cazuri, un anumit număr de zvonuri consistente joacă un rol în dezvăluirea întregului mit. Ele includ poveşti despre contactul între oameni şi pretinşi vizitatori stabiliţi pe Pământ. Unele descrieri sunt extrem de detaliate şi au fost implicaţi ca martori oameni de ştiinţă. Se spune că unii dintre cei implicaţi în asemenea cazuri au dispărut. Există un întreg spectru de experienţe, de la răpire sau contact la întâlniri de aproape, expunere în faţa umanoizilor şi, în fine, la relatări despre extratereştrii aflaţi printre noi. Am petrecut mai multe ore cu Betty şi Barney Hill şi am avut şansa să discut cazul răpirii lor cu dr. Simon. De-a lungul timpului, am vorbit şi cu alţi „răpiţi”, ca Travis Walton şi Herb Schirmer. M-am obişnuit şi cu poveştile celor care afirmă că au facultăţi paranormale şi pretind că acestea au apărut în urma unui contact OZN.

Ceea ce mă interesează nu este probabilitatea unui contact, ci faptul că acum, în fiecare ţară, există o subcultură, bazată pe ideea că umanitatea are un destin mult mai înalt. Veţi întâlni oameni în îndepărtata Californie care au renunţat la viaţa în oraş (unde au avut slujbe bune, bine plătite) deoarece au primit mesaje din spaţiu cosmic îndemnându-i să facă asta. Mulţi dintre cei la care mă refer sunt oameni între două vârste, cu familii şi slujbe stabile. Ar fi oameni perfect normali dacă vieţile lor nu ar fi fost schimbate de ceea ce ei consideră a fi comunicaţii extraterestre. Ei aşteaptă. Şi, fapt curios astăzi, par perfect fericiţi, l-am putea categorisi printre victimele stresului citadin care a alterat confortul psihologic al vieţii micilor oraşe de provincie, dar ne putem întreba dacă nu cumva ei sunt precursorii unei noi mişcări spirituale. Ne îndreptăm oare, cum ne-a avertizat Aimé Michael, către o nouă epocă a iraţionalului?

Cunosc un bărbat care a părăsit Los Angelesul,

împreună cu familia, după ce a primit un mesaj, crede el, de pe o altă planetă, prin care a fost sfătuit să găsească un loc izolat şi să trăiască acolo, departe de lume, „pregătind un centru al păcii în lumea de intensă agitaţie ce va veni”. Locuieşte acum cu soţia într-un sătuc de munte nu are televizor, citeşte cu aviditate şi aşteaptă şi alte instrucţiuni. Este unul dintre cei mai fericiţi bătrâni pe care i-am întâlnit în Statele Unite, o ţară în care nu prea găsiţi mulţi oameni în vârstă fericiţi. Nu avem de-a face aici cu fuga de realitate – avem de-a face cu viitoarea formă de religie, cu o nouă mişcare spirituală.

De ce toate acestea? Pentru că farfuriile zburătoare, reale sau nu ca obiecte, introduc în mod clar un element central într-un deja tulbure peisaj viitor. Ar fi deosebit de optimist să prezicem că pericolele vor scădea. Dar, este interesant să ne întrebăm ce se va întâmpla cu civilizaţia noastră dacă următorul pas în dezvoltarea fenomenului va fi o schimbare masivă a atitudinilor oamenilor în legătură cu abilităţile paranormale şi viaţa extraterestră.

MITUL SALVĂRII

Marea sărbătoare în San Francisco: o mie de tineri, nucleul mişcării metafizice şi contraculturale din nordul Californiei, s-au adunat într-o mare sală de spectacole. La tarabe se vinde mâncare pentru vegetarieni, sfaturi cosmice, cursuri de yoga tantrică şi de educare a conştiinţei. O mulţime multicoloră mişună pe intervalele dintre scaune, umplând sălile de seminar. One World Family Commune din Berkeley conduce un restaurant. Este îndrumată de Allan the Messiah, care poartă o impecabilă uniformă roşie, prezentând Evanghelia Veşnică, ce i-a fost revelată de către farfuriile zburătoare. Informaţiile sale indică faptul că Pământul este gol pe dinăuntru, iar în interior se află fiinţele de pe farfuriile zburătoare.

„Chiar crezi asta într-adevăr?”, întreabă un prieten

de-al meu.

„Cu siguranţă”, răspunse Alien. „Dacă ai avea de gând să faci o planetă, ai irosi bunătate de lut?”

Mă aflu alături de dr. Andrija Puharich, Arthur Young, matematicianul Charles Muses (Young şi Muses sunt cei doi autori ai excelentei cărţi *Consciousness and Reality*) şi un om de ştiinţă ce lucrează în cadrul armatei, Tom Bearden. Puharich descrie ultimele sale experienţe cu Uri Geller, explicând asistenţei că primeşte mesaje pe bandă de magnetofon de la o misterioasă sursă cosmică. Dar banda dispare cu regularitate. Nu se poate face nimic pentru a se împiedica asta şi este absolut convins că el şi Uri sunt conduşi acum de către o sursă foarte înaltă de înţelepciune şi că unicul viitor al umanităţii este de a-şi plasa destinul în mâinile „lor”.

Apare un alt vorbitor. Umanitatea, spune el, se află pe marginea prăpăstiei. Cum vom putea ajunge pe malul celălalt, cel sigur? O farfurie zburătoare planează pe deasupra prăpastiei; ea e singura noastră scăpare: „Nu vreţi să vă dau o mână de ajutor?", întreabă OZN-ul salvator.

Acest subiect este familiar celor din mişcarea „New Age”. Sărbătorirea, în 1987, a aşa-numitei „Convergenţe Armonice” a vehiculat teme similare.

Salvarea din ceruri. Nu ar trebui să cunoaştem ceva mai mult despre străinul care ne dă o mână de ajutor înainte de a urca la bord? Nu ar trebui să ne asigurăm că prăpastia este reală şi că o putem trece cu propriile noastre resurse? Oare nu putem ajunge pe malul celălalt – viitorul nostru – cu propriile noastre mijloace?

Atunci când ni se cere să renunţăm la gândurile noastre raţionale, să uităm „demodatele” noastre facultăţi critice, să aruncăm controlul peste bord, înseamnă că a sosit timpul să luăm toate datele şi să ne retragem într-un loc liniştit în care să putem medita. Tare mi-e teamă că

problema nu va fi studiată serios de specialişti până ce nu va afecta în cel mai înalt grad conştiinţa publică şi atunci abordarea va fi una în întregime clasică: milioane de dolari pentru consultanţi şi institute de cercetări, mii de chestionare, investigatori de teren cu flacoane de sticlă, sociologi, personal medical potrivind electrozi pe lobii frontali ai fermierilor. Toate acestea nu vor fi decât o părticică din curba învăţării, un alt pas pe drumul condiţionării.

În mintea mea există un îndemn straniu: aş vrea să încetez a mă comporta ca un cobai ce apasă nişte pârghii – chiar dacă pentru asta ar trebui să renunţ la brânză şi să fiu flămând pentru un timp. Aş vrea să păşesc în afara labirintului condiţionat şi să văd cum anume funcţionează. Mă întreb ce aş descoperi. Poate o teribilă monstruozitate superumană a cărei simplă contemplare m-ar îmbolnăvi? Poate o adunare solemnă de înţelepţi? Sau simplitatea înnebunitoare a unui mecanism de ceasornic ce funcţionează de unul singur?

ÎNCHEIERE:
EXPLORÂND

În prima parte a acestei cărţi am încercat să prezint, pe cât posibil, câteva din vechile scrieri care au legătură cu fenomenul modern OZN şi credinţa în contactul extraterestru în partea a doua am prezentat relatările despre răpirile ce au avut loc în diferite vremuri, în diferite ţări şi componentele psihică şi spirituală ale experienţelor de contact.

În partea a treia am construit un caz pentru noua cercetare, agresivă, prezentând factorii care inhibă o asemenea cercetare: triplă acoperire, motivaţiile politice. Am subliniat că avem de-a face cu un fenomen nou, original, de mari proporţii. OZN-urile sunt obiecte fizice reale. Totuşi nu sunt neapărat nave extraterestre. S-o spunem deschis: teoria extraterestră nu explică faptele. Şi aş fi tare dezamăgit dacă OZN-urile se dovedesc a nu fi altceva decât vizitatori de pe o altă planetă.

CE ALTCEVA AR PUTEA FI?

Dacă sunt nave spaţiale, ce altceva ar putea fi OZN-urile? Cum pot fi motivate efectele fizice, impactul asupra societăţii, înfăţişarea ocupanţilor, elementele absurde, ca de vis, ale comportării acestora? Cum am putea explică faptul că fenomenul se prezintă populaţiei rurale, dar evită contactul deschis, alegând în schimb înmânarea de mesaje în timpul unor răpiri bizare, în incidente foarte ciudate? Teoria pe care o sugerează chiar fenomenul, pe măsură ce analizăm şi realizăm forţele puse în joc, merge dincolo de faptul că OZN-urile sunt simple vehicule produse de rase avansate tehnologic de pe o altă planetă.

Eu cred că fenomenul OZN reprezintă o dovadă a existenţei unor alte dimensiuni de dincolo de spaţiu-timp; OZN-urile s-ar putea să nu vină din spaţiul obişnuit, ci dintr-un multi*vers* care se află în jurul nostru, a cărui realitate tulburătoare am refuzat cu încăpăţânare să o

luăm în considerare, în ciuda evidenţei pe care o avem în faţa ochilor de mai multe veacuri. O asemenea teorie este necesară pentru a putea explica atât cazurile moderne, cât şi cronicile ce vorbesc despre Magonia – răpirile în componenta psihică.

Eu cred că în jurul nostru se află un sistem care transcende timpul aşa cum transcende spaţiul. Şi alţi cercetători au ajuns la aceeaşi concluzie. Unii au fost profund descurajaţi, iar concluzia a fost foarte bine rezumată la începutul acestui secol de către Charles Fort, autorul lucrării *The Book of the Damned*: „Suntem proprietatea cuiva”. Cercetătorii fenomenului, precum părintele Salvatore Freixedo în America Latină, John Keel în Statele Unite şi Aimé Michel în Franţa, cred că nu avem nicio putere în faţa posibilităţilor complexe şi absurde ale presupusei inteligenţe extraterestre care se poate travesti în invadator marţian, zeu primitiv, Fecioara Maria, sau corăbii zburătoare. Aflând despre observaţiile lor, am rămas încrezător în inteligenţa umană: – ea este capabilă a înţelege mai vasta realitate a fenomenului. Vom continua să-i studiem – un caz mai bizar decât altul, un pattern mai ciudat decât celălalt.

Sistemul despre care vorbesc, un sistem ce stăpâneşte dimensiunile timpului şi spaţiului, s-ar putea foarte bine să se autolocalizeze în spaţiul extraterestru. Cu toate acestea, manifestările sale nu pot fi ale unei nave spaţiale în sensul obişnuit – cu şuruburi şi piuliţe. OZN-urile sunt manifestări fizice care nu pot fi înţelese separat de realitatea lor psihică şi simbolică. Ceea ce vedem nu este o invazie extraterestră. Este un sistem spiritual care acţionează asupra oamenilor şi foloseşte oamenii.

Încercând să găsim un cadru adecvat de cercetare, este bine să facem presupuneri în legătură cu variantele fizicii actuale în care miracole aparente se pot produce fără a încălca legile fizicii şi în care fenomenele psihice ar

fi regula şi nu excepţia, într-o *astfel de fizică, OZN-urile ar putea veni de pe pământ fără ca să fie, în mod necesar, invenţii umane sau ar putea veni dintr-o altă galaxie fără ca, în mod necesar, să fie nave spaţiale*.

teoreticieni mai calificaţi decât mine lucrează deja la construirea unor asemenea modele alternative. Pentru a explica modul de comportare a particulelor elementare şi formarea cosmosului, ei vorbesc despre superstringuri şi despre univers cu mai multe dimensiuni, dincolo de familiarul spaţiu-timp.

În cartea lor *Beyond Einstein*, dr. Michio Taku şi Jennifer Trainer subliniază că şi în fizica obişnuită sunt necesare cinci dimensiuni pentru a explica teoria Big Bang-ului. În 1919, Albert Einstein, care studia consecinţele relativităţii generale, a primit o scrisoare de la matematicianul sovietic Franz Kaluza, ce propunea o teorie a gravitaţiei în cinci dimensiuni. Câteva săptămâni mai târziu, Einstein i-a scris lui Kaluza: „Unitatea formală a teoriei dumneavoastră este uimitoare”. Şi alţi creatori au continuat studiul.

Unde este a cincea dimensiune? în 1926, matematicianul suedez Oskar Klein a explicat de ce lumea pare a avea doar patru dimensiuni şi nu cinci, sugerând că a cincea dimensiune „s-a încolăcit” într-un cerc atât de mic încât nu poate fi observat. Klein a mai afirmat că grosimea acestuia ar corespunde constantei lui Planck, care este de o sută de miliarde de miliarde de ori mai mică decât nucleul unui atom. Totuşi, această elegantă teorie a ridicat mai multe probleme decât a rezolvat şi a trebuit să fie abandonată.

În 1957, Hugh Everett şi John Wheeler, de la Universitatea Princeton, au propus interpretarea mecanicii cuantice conform ipotezei MWI („Many Worlds Interpretation”). În lumina acestui concept, universul este văzut ramificându-se constant prin intermediul realităţilor

alternative.

În ultimii ani, au apărut ipoteze ce presupun şi mai multe dimensiuni. Cele mai interesante rezultate au fost obţinute de teoriile superstringurilor, apărute în anii 1970. Azi, mulţi fizicieni implicaţi în cercetarea superstringurilor cred că universul a evoluat de la un strâng în zece dimensiuni care era instabil. După cum afirmă Taku şi Trainer, „şase dimensiuni s-au încolăcit, lăsând intact universul nostru în patru dimensiuni”. Peste câteva decenii probabil, această teorie va fi negată, îmbunătăţită, extinsă. Fenomenele paranormale, ca OZN-urile, pot oferi material pentru o dezbatere fundamentală.

INFORMAŢIE, OCAZII, SPAŢIU-TIMP

O altă faţetă a fenomenului OZN interesează teoria informaţiei. Conform fizicii moderne, şi în mod special părerilor lui Brillouin, Bagor şi Roghstein, informaţia şi entropia sunt strâns legate. Această legătură a fost prezentată clar de către Brillouin:

Entropia este privită, în general, ca exprimând starea de dezordine a unui sistem fizic. Mai precis, se poate afirma că entropia măsoară lipsa de informaţie despre adevărata structură a sistemului.

Nicio informaţie nu poate fi obţinută în cursul unei măsurări fizice, deci fără a schimba nivelul entropiei în univers, starea de dezordine din cosmos.

Acum fizicienii sunt confruntaţi cu o nouă provocare: cum să definească dezordinea. Şi astă nu este uşor, după cum a subliniat R. Schafroth:

Unii oameni de ştiinţă adună hârtii şi cărţi pe rafturile bibliotecilor lor într-o dezordine aparentă. Totuşi ei ştiu foarte bine unde pot găsi ceea ce caută. Dacă cineva reface ordinea aparentă, nefericitul posesor al documentelor respective nu va mai fi capabil să găsească nimic. În acest caz, este evident că aparenta dezordine era de fapt ordine şi viceversa.

Făcând speculaţii în legătură cu relaţia dintre aceste cantităţi fizice, fizicianul francez Costa de Beauregard scria: Probabil că asta este natura probabilităţii – de a servi drept legătură *operaţională* între obiectiv şi subiectiv, între materie şi spirit”. El subliniază că în fizica precibernetică *observaţia* era privită ca un proces fără niciun mister, neîncercând nicio explicaţie, în timp ce *acţiunea liberă*, dimpotrivă; era „privită ca o imposibilitate fizică şi o iluzie psihologică”. În fizica modernă aceste idei au fost revoluţionate.

Multe teorii au încercat să explice fenomenele paranormale împrumutând din fizică conceptele dimensiunilor spaţului şi timpului, concepte care mi se par demodate. Ele nu sunt potrivite pentru înţelegerea telepatiei sau a deplasării obiectelor la distanţă, a fenomenelor sau a răpirilor OZN. Am fost întotdeauna impresionat de faptul că energia şi informaţia sunt unul şi acelaşi lucru, sub două aspecte diferite. Profesorii noştri de fizică ne-au învăţat asta, dar nu ne-au prezentat niciodată consecinţele.

Poate că ar trebui să ne eliberăm gleznele teoretice de lanţurile spaţiu-timpului. Coordonatele spaţiu şi timp îşi datorează situaţia confortabilă consideraţiilor grafice. Teoria spaţiului şi timpului este un artefact cultural. Dacă am fi inventat computerul înainte de a inventa hârtia milimetrică, astăzi am fi putut avea o cu totul altă teorie despre univers.

Povestea dialogului lui Cardan cu cei doi silfi care nu erau de acord asupra naturii universului rezumă foarte bine problema. Unul dintre silfi credea că lumea a fost creată din eternitate. Celălalt a prezentat o teorie apropiată de ocazionalismul islamic: *Universul este un noian de evenimente*. Cartea pe care o citiţi acum este numai o ocazie a cărţii pe care am scris-o. Puteţi fi siguri că este identică cu toate celelalte copii? Stiloul cu care

scriu aceste cuvinte nu este în mod necesar acelaşi stilou pe care l-am folosit acum un minut; s-ar putea să fie un nou exemplu, o nouă *ocazie* a aceluiaşi stilou.

Timpul şi spaţiul s-ar putea să fie noţiuni potrivite pentru a trasa înaintarea unei locomotive, dar sunt complet nefolositoare pentru a determina în timp informaţia. Excepţia aparentă este biblioteca, dar oricine a încercat să găsească ceva într-o bibliotecă modernă, cu rafturile ei orizontale de-a lungul unor pereţi verticali, va recunoaşte cât este de greu să deosebeşti ordinea de dezordine în coordonatele carteziene.

Informaticienii au recunoscut de mult că ordonarea conform spaţiului şi timpului reprezintă varianta cea mai proastă pentru stocarea multor date cu mare viteză. În sistemul informaţional bazat pe computer nu s-a încercat plasarea datelor ce au legătură una cu alta în locaţii fizice secvenţiale. Sunt mult mai potrivite înmagazinarea datelor pe măsură ce apar şi construirea unui algoritm de recuperare a lor bazat pe un cuvânt-cheie sau pe „mărunţire”, un procedeu în care indexul de înregistrare este aleator. Probabilitatea serveşte drept legătură între ceva obiectiv, locaţia de memorie, şi ceva subiectiv, cererea de recuperare.

Simultaneitatea şi coincidenţele ce abundă în vieţile noastre sugerează că lumea ar putea fi organizată ca o bază de date aleatorie (multivers) şi nu ca o bibliotecă secvenţială (universul în patru dimensiuni din fizica convenţională).

CREATURILE DIN MULTIVERS

Dacă nu există nicio dimensiune a timpului aşa cum presupunem noi că există, creierul uman s-ar putea să cerceteze evenimentele prin asociere. Calculatoarele moderne recuperează informaţia în mod asociativ. Utilizatorul „evocă”.

datele dorite folosind cuvinte-cheie, *cuvinte cu o*

anumită putere. De exemplu, dacă cere intersectarea „microundă” cu „durere de cap", s-ar putea să găsească douăzeci de articole a căror existenţă în literatură nici nu a bănuit-o. Dacă trăim în universul asociativ al specialistului în software mai degrabă decât în universul secvenţial al fizicii spaţiu-timpului, atunci miracolele nu mai sunt elemente iraţionale. Filosofia ce ar deriva din această presupunere s-ar putea să fie mai apropiată de ocazionalismul islamic decât de universul cartezian sau newtonian. Şi va trebui construită o nouă teorie a informaţiei. O astfel de teorie s-ar putea să aibă de spus lucruri interesante în legătură cu modul de comunicare cu locuitorii celorlalte realităţi fizice, creaturile din multivers. S-ar putea să facă lumină asupra răpirilor OZN, de exemplu.

Trebuie să-i credem pe martorii ce descriu, experienţele trăite de ei la bordul OZN-urilor? Aşa cum am subliniat, nu există niciun motiv să ne îndoim de integritatea lor, de sinceritatea şi de onestitatea lor. Iată ce spunea acum douăzeci de ani dr. Simon despre Betty şi Barney Hill: „Experienţa, fără niciun dubiu, a fost reală pentru *ei*”.

Înseamnă asta că trebuie să luăm ad litteram ceea ce-şi amintesc ei? Nu cred. Evenimentele au avut loc într-o realitate pe care pur şi simplu n-o înţelegem încă; ele au avut un impact asupra unei părţi a minţii umane pe care nu l-am descoperit încă. Cred că fenomenul OZN este una dintre căile prin care o altă formă, străină, de inteligenţă, de o incredibilă complexitate, comunică cu noi *în mod simbolic*. Nu există nicio indicaţie că este extraterestră. În schimb, există numeroase dovezi că are acces la procesele psihice pe care noi nu le stăpânim încă sau nici măcar nu le-am cercetat. În faţa unei asemenea interacţiuni la nivel simbolic sau mitic, toate şedinţele de hipnoză şi încercările de implanturi sunt la fel de zadarnice precum întrebările

puse de inchizitori vrăjitoarelor ce se întorceau de la Sabat sau căutarea turbată a urmelor lăsate de Diavol pe trupurile lor.

Până ce nu vom avea mai multe dovezi despre natura fizică a fenomenului OZN, sunt nevoit să resping sondarea fără discernământ a minţilor martorilor de către hipnotizatorii amatori care cred în teoria lor despre vizitele extraterestre şi se grăbesc să obţină confirmarea ei cu orice preţ.

Martorii au trăit o experienţă reală, traumatizantă. Slăbiţi, ei sunt gata să creadă orice explicaţie oferită de cineva competent, în starea de extremă sugestibilitate creată de hipnoză, ei sunt uşor de convins de orice interpretare a fenomenului. Procedeul este neetic şi cu siguranţă neştiinţific.

Ce rezultate s-au obţinut în cele câteva cazuri (de exemplu episodul Hill) în care hipnoza a fost folosită sub observaţie medicală şi fără a se pune întrebări tendenţioase? Nu am aflat nimic folositor despre viaţa extraterestră. Dar am aflat că propriile noastre concepte de spaţiu şi timp sunt greşite, că există o realitate mult mai vastă, alte dimensiuni, şi că a venit vremea să punem la îndoială imaginea pe care ne-am creat-o despre univers.

Să facem speculaţii şi mai îndrăzneţe. Subiectul invită la multe întrebări tulburătoare, fundamentale. Dacă există o legătură între energie şi informaţie, de ce avem numai o fizică, fizica energiei? Unde este fizica informaţiei? Poate fi relevantă aici magia? Scrierile lui Paracelsus, în care apare conceptul „semnăturilor”, reprezintă o sursă de inspiraţie neglijată? Până ce nu se va răspunde la aceste întrebări, va fi imposibil să ne consacrăm acelui lucru pe care fizicianul francez Costa de Beauregard îl denumea „adevărata problemă fundamentală”, aceea a relaţiei între psihic şi materie. Chiar dacă luăm în considerare numai aspectele

operaţionale ale unui fragment de informaţie, dacă cineva învaţă ceva din asta, teoria fizică afirmă că entropia universului trebuie să se modifice.

Acestea sunt întrebările speculative. Dar într-o vreme în care începem să bănuim că vechile probleme sunt aduse ia lumină de către înalta tehnologie, speculaţia creatoare este necesară. Poate fi găsit un drum către realităţi ce nu se află pe planete îndepărtate, ci chiar în jurul nostru, în afara conştiinţei noastre normale? Asta li s-a întâmplat celor răpiţi – Helen şi Kathy sau Travis Walton? în loc să fi trăit un incident fizic în interiorul unei nave spaţiale, au experimentat oare o translaţie temporală a conştiinţei lor într-o realitate modificată, urmată de viziuni ale unor creaturi arhetipale? Este posibil să favorizeze coincidenţe şi efecte deosebite de natură aparent paranormală, creând structuri fizice apărate de zgomotele de fiecare zi şi servind drept particularităţi informaţionale?

Dacă lumea din jurul nostru este o lume de evenimente informaţionale, manifestarea simbolică ce înconjoară relatările despre OZN-uri ar trebui privită ca un factor important. Dacă privim lumea fizică reală ca pe un univers asociativ de evenimente informaţionale, conştiinţa nu mai este pur şi simplu o funcţie locală a creierului uman. Eu propun *să definim conştiinţa drept procesul prin intermediul căruia asociaţiile informaţionale sunt recuperate şi trecute în revistă*. Iluzia timpului şi spaţiului reprezintă numai un efect secundar al conştiinţei care traversează asociaţiile. Într-o astfel de teorie, fenomenele paranormale, precum clarviziunea sau precogniţia, ar fi de aşteptat, chiar obişnuite, iar OZN-urile şi-ar pierde mult din ciudăţenie. Aceste fenomene ar fi aspecte ale realităţii conştiinţei umane. Afirm că relatările despre „contactul” extraterestru ar trebui studiate la acest nivel, chiar dacă nu suntem încă în stare să ne canalizăm speculaţiile asupra ecuaţiilor abstracte ale unei noi fizici.

Timp de mai mulţi ani, fenomenul OZN a servit drept suport pentru imaginaţia umană, drept cadru pentru tragedia umană, drept fabrică de vise umane. Am reacţionat la el prin filme, poezie, muzică, Science fiction. Şi el a reacţionat faţă de noi. Nu încearcă să comunice cu câţiva indivizi, cu un grup, cu un guvern. De ce ar face-o? Fenomenele funcţionează ca un sistem operaţional de comunicare simbolică la nivel global. Există ceva în legătură cu rasa umană cu care „ei” interacţionează şi nu ştim ce este acest ceva. Fac parte din mediul înconjurător, din sistemul de control al evoluţiei umane. Dar efectele lor, în loc să fie doar fizice, se simt şi în credinţele noastre. Ei influenţează ceea ce am putea numi viaţa noastră spirituală. Ne afectează politica, istoria, cultura. Sunt ceva din trecutul nostru. Şi, fără îndoială, fac parte din viitorul nostru.

ANEXA I

Sanctus Agobardus, Ora Pro Nobis!

Câteva lecţii oferite de răpirile din Franţa secolului al IX-lea

1. PROBLEMA RĂPIRII

În aceste vremuri de intensă dezordine şi speculaţii în rândul ufologilor americani, problema relatărilor despre răpiri a obţinut, în fine, locul pe care-l merita.

Pe de o parte, scepticii, precum dl Klass, resping orice sugestie că răpirile ar fi reale: din moment ce OZN-urile nu pot exista, spun ei, aceste relatări trebuie să provină din nişte imaginaţii înfierbântate sau sunt pur şi simplu farse, cărora le-au căzut victime investigatorii creduli.

Pe de altă parte, cercetătorii experimentaţi, ca dr. David Jacobs sau Budd Hopkins, prezintă dovezi din experienţele hipnotice făcute de ei asupra celor răpiţi. După părerea lor, cazurile nu numai că sunt reale, ci reprezintă o indicaţie autentică a faptului că acel contact între omenire şi civilizaţia extraterestră ce ne vizitează intră într-o nouă fază. Această nouă fază se caracterizează, pretind ei, prin experimente medicale şi genetice asupra unor victime care nu bănuiesc nimic.

Numeroşi cercetători din domeniu se situează undeva la mijloc, între cele două extreme. Cei care au continuat munca lui François Meheust, sau al meu *Passport to Magonia*, pot confirma că folclorul abundă în relatări despre răpiri de către obiecte ce vin din cer, în poveşti despre căsătorii mixte cu fiinţe ale luminii şi în teorii despre motivaţiile genetice şi rasiale ale fiinţelor în chestiune: dacă experimentările continuă, trebuie să se fi desfăşurat tot timpul.

Comunitatea OZN din Statele Unite ale Americii a

dezaprobat în general această ipoteză, argumentând că folclorul este prea vag pentru a putea fi folosit şi că paralela între ufonauţii moderni, echipaţi cu ultimele realizări ale tehnologiei, şi elfii sau silfii din vechime este prea „subţire” şi deci irelevantă. După părerea lui Budd Hopkins, reprezintă „o confluenţă întâmplătoare cu cazurile OZN studiate, o speculaţie neconformistă şi folclor de o autenticitate evident nesigură”.

Afirm că, dimpotrivă, este extrem de important să căutăm antecedentele istorice ale relatărilor pe care le studiem astăzi. Ceea ce găsim în astfel de relatări ne poate ajuta în rezolvarea unora dintre problemele ufologiei moderne. Voi reaminti că însuşi titlul cărţii *Passport to Magonia*, pe care am publicat-o acum douăzeci de ani, a fost inspirat de o istorisire din arhivele franceze medievale. Această relatare a fost atribuită arhiepiscopului Agobard. Ea se referă la o serie de reperări de „corăbii din nori” şi la presupunerea că aceste obiecte transportau vrăjitori din Magonia, o regiune magică situată undeva între cer şi pământ.

Nu este nimic nesigur în legătură cu credinţa în Magonia.

Recent, am petrecut câtva timp la Lyon, Franţa, pentru a studia textul original al declaraţiei lui Agobard. Scopul acestui scurt articol este de a arăta că, departe de a fi un simplu zvon sau o poveste cu zâne, relatarea despre Magonia are un loc bine stabilit în istorie.

2. CINE A FOST SFÂNTUL AGOBARD?

Agobard s-a născut probabil în 779, în apropiere de Narbonne, a venit la Lyon la vârsta de douăzeci de ani, a fost hirotonisit în 804 şi i-a succedat arhiepiscopului Leigrade atunci când acesta s-a retras la mănăstirea Saint Médard, în 814.

Arhiepiscopul Agobard a fost un om luminat, inteligent, care a jucat un rol activ în luptele politice ale

timpului său: s-a alăturat taberei lui Lothar în lupta acestuia împotriva tatălui său şi chiar a scris o carte pentru a-l sprijini. Aceasta l-a costat poziţia atunci când Ludovic cel Pios a venit din nou la putere, dar a fost reinstalat doi ani mai târziu, în 837.

Fiind un „raţionalist *avant la lettre*, Sfântul Agobard a scris nu mai puţin de douăzeci şi două de cărţi, inclusiv câteva tratate împotriva superstiţiilor şi credinţelor eretice, ca şi pamflete politice şi volume de poezii. Traducătorul anonim al operei sale de *Grandine et Tonitruis* (Despre grindină şi tunet) notează în introducere:

Toate scrierile sale, al căror stil este corect şi adesea elegant, merită onoarea de a fi traduse, deoarece ele ne fac cunoscute moravurile şi obiceiurile primei jumătăţi a secolului al nouălea, mai bine decât orice alte scrieri ale timpului.

În special trebuie să se ştie că s-a luptat cu prejudecăţile şi superstiţiile timpului său mult mai puternic şi, cu un simţ al raţiunii mult mai înalt decât al oricui altcuiva. împotriva uneia dintre aceste superstiţii a redactat „Despre grindină şi tunet”.

Cartea a fost mai întâi parţial tradusă din latină pentru a fi publicată în *L'Annuaire de Lyon* din anul 1837. Traducerea a fost revizuită şi retipărită, în puţine exemplare, în 1841 (Lyon: Imprimerie de Dumoulin, Ronef et Sibuet, Quai St. Antoine). Acesta a fost volumul pe care l-am studiat la Biblioteca municipală din Lyon.

3. DESPRE GRINDINĂ ŞI TUNET

Scopul principal al lucrării de *Grandine et Tonitruis* este de a demasca unele concepţii populare greşite despre vreme. În particular, bunul arhiepiscop de Lyon combătea ideea că vânturile şi furtunile se datorează influenţei vrăjitorilor (numiţi, în mod potrivit, „*tempestaires*” de către popor). Argumentul său principal este următorul: „Oricine ia de la Domnul admirabila şi teribila Sa lucrare şi

o atribuie Omului, este un martor mincinos împotriva Domnului însuşi”.

În acest context îşi ridică vocea împotriva celor care sunt destul de nebuni pentru a crede că pot exista corăbii („naves”) ce zboară prin nori. Pentru a evita orice acuzaţie că aş fi schimbat semnificaţia termenilor folosiţi în original şi dată fiind raritatea cărţii, cred că este important să reproduc pasajele cheie din textul în limba latină:

Plerosque autem vidimus et audivimus tanta dementia obrutos, tanta stultitia alienatos, ut credant et dicant: quandam esse regionem, quae clicatur MAGONIA, exqua naves veniant în nubibus, în quibus fruges quae grandinibus decidunt, et tempestatibus pereunt, vehanturin candem regionem, ipsis videlicet nautis aereis dantibus pretia tempestariis, et accipientibus frumenta vei ceteras fruges.

Traducătorul a tălmăcit în felul următor:

Am văzut şi am auzit mulţi oameni destul de nebuni şi destul de nesănătoşi pentru a crede şi a declara că există o anumită regiune numită MAGONIA, în care corăbiile navighează pe deasupra norilor; (se spune că) aceste nave transportă în această regiune roadele care au căzut din pricina grindinei şi au fost distruse de furtună, după ce valoarea grâului şi a altor roade a fost plătită „tempestaires”-ilor de către navigatorii aerieni care i-au primit pe aceştia.

Sfântul Agobard continuă:

Ex his item tam profunda stultitia excoecatis, ut haec posse fieri credant, vidimus plures în quodam conventu hominum exibere vinctos quatuor homines, tres viros, et unam feminam, quasi qui de ipsis navibus ceciderint: quos scilicet per aliquot dies în vinculis detentos, tandem collecto conventu hominum exhibuerunt, ut dixi, în nostra praesentia, tanquam lapidandos. Sed tamen vincente veritate, post mulţam ratiocinationem, ipsi qui cos

exhibuerant, secundum, propheticum illud confusi sunt, sicut confunditur fur quando deprehenditur.

Acestea au fost traduse după cum urmează:

Am văzut câţiva dintre aceşti indivizi nebuni care, crezând în adevărul unor asemenea lucruri absurde, au arătat în faţa mulţimii adunate patru oameni în lanţuri, trei bărbaţi şi o femeie, spunând că au căzut din acele nave. îi ţinuseră legaţi timp de mai multe zile până când i-au adus în faţa mea, urmaţi de mulţime, pentru a-i ucide cu pietre. După o lungă discuţie, adevărul a ieşit la iveală în cele din urmă, cei care îi arătaseră poporului aflându-se, cum spune profetul, ruşinaţi precum un hoţ care a fost prins. (Ieremia, 2: 26)

Deoarece nu avem acces la declaraţiile făcute de cealaltă parte, nu vom şti niciodată cum arătau „corăbiile din nori” sau de ce martorii credeau că cei trei bărbaţi şi femeia veniseră de pe aceste nave şi trebuiau omorâţi cu pietre. Natural, simplul fapt al coborârii dintr-o „corabie din nori” ar putea fi dovada vrăjitoriei.

În una din cărţile sale, fizicianul francez Arago afirmă că în vremea lui Charlemagne era obiceiul ca pe câmpuri să fie ridicate prăjini pentru a le proteja de grindină şi tunete. Aceste, prăjini nu erau paratrăsnete, cum s-ar putea bănui, ci obiecte magice care îşi făceau efectul numai dacă de ele erau prinse anumite pergamente. În *Capitulariile* sale, publicate în 789, împăratul Charlemagne a interzis această practică „superstiţioasă”.

4. UN SFÂNT PATRON AL RĂPIŢILOR?

L-aş numi pe Sfântul Agobard sfântul patron al răpiţilor. Cele afirmate de el ne confirmă că interacţiunea dintre noi şi corăbiile ce navighează prin nori nu este un fenomen nou. El mi-a indicat de asemenea că vederea acestor „corăbii” era legată, în mintea oamenilor, de perturbaţiile atmosferice şi de furtul roadelor, al plantelor şi probabil chiar al animalelor de către fiinţe din cer.

Referirea la animale se află într-un pasaj dintr-o lucrare a lui J.-J. Ampère (*Histoire Litteraire de la France*, III, 178): „Se credea că anumiţi oameni, numiţi «tempestarii», provoacă furtuni pentru a fura roadele lovite de grindină şi animalele care au murit în urma furtunilor şi inundaţiilor pentru a le vinde unor cumpărători misterioşi care vin pe calea aerului”.

Foarte important, cartea lui Agobard arată că în secolul al nouălea exista în cultura vestică o credinţă în legătură cu o regiune separată a universului de unde porneau acele corăbii şi în legătură cu faptul că femeile şi bărbaţii puteau să călătorească cu ele.

Trebuie să-i mulţumim că a salvat vieţile acelor patru bieţi oameni, un episod ce arată că, la urma urmei, scepticii pot face şi ceva bine în acest domeniu.

ANEXA 2

Dimensiuni:
Un interviu cu Jacques Vallée *de Linda J.* S*trand*

INTRODUCERE

Jacques Vallée, de origine franceză, specialist în computere şi astrofizică, este una din figurile cele mai renumite *şi* retrase ale ufologiei. Cu siguranţă este cel mai controversat teoretician într-un domeniu plin de capcane filosofice, ce a servit drept model pentru Lacombe (jucat cu suavă demnitate de regretatul François Truffaut), personajul din *Close Encounters of the Third Kind* de Steven Spielberg. La vremea aceea, Vallée a protestat energic împotriva prezentării fiinţelor extraterestre ca „fraţi" dintr-o altă lume. El a declarat o dată despre Lacombe: „Cred că pur şi simplu căutau un personaj ciudat, care să se afle undeva la jumătatea drumului între americanul obişnuit şi extratereştri".

Împreună cu regretatul dr. J. Allen Hynek, Vallée a ajutat la formarea unui „Colegiu invizibil" de experţi OZN (titlul uneia dintre cărţile sale) şi a fost coautor al cărţii *The Edge of Reality*. Primele studii ale lui Vallée (*Anatomy of a Phenomenon* şi *Challenge to Science*, scrise împreună cu soţia sa Janine) se caracterizează printr-o abordare concisă a datelor OZN. Dar cu *Passport to Magonia* (1969) şi mai ales cu *Messengers of Deception* (1979), Vallée cel dulce la vorbă şi-a uimit adepţii. *Magonia*, care compară relatările contemporane despre extratereştri şi răpiri cu relatările mai vechi, găsite mai ales în folclorul european medieval, a fost bine primită pe continent, într-adevăr, o mişcare bazată pe interpretarea psihosociologică a fenomenului OZN s-a răspândit ulterior, larg promovată de francezi. În Anglia a dus chiar la înfiinţarea unui jurnal trimestrial cu acelaşi nume, *Messengers*, totuşi! care a pus

accentul mai ales pe cultele OZN de pe coasta vestică a Americii, a fost o lucrare despre care chiar Vallée admite: „Aş scrie-o altfel acum”.

După *Messengers*, Vallée a publicat trei cărţi despre tehnologie, inclusiv un manual de calculatoare. Dar comunitatea americană OZN era interesată. Cu excepţia satisfacerii cererilor publicului din timpul său (un inevitabil cult al personalităţii s-a format în jurul propriilor sale scrieri), Vallée a învăţat că poate gândi cel mai bine într-un fel de vacuum, liber de „contaminarea cu teoriile populare despre OZN-uri, menţinând un cerc de linişte în jurul meu şi conducând propriile mele investigaţii în domeniu”. El afirmă: „mintea mea lucrează cel mai bine îmbibându-se cu date ca un burete şi storcându-le din an în Paşte”.

Ultima „stoarcere” a lui Vallée este o carte care rezumă şi clarifică lucrările mai vechi. Se numeşte *Dimensions*: *A Casebook of Alien Contact*. În ea este dezvoltat conceptul care a fost pentru prima dată propus în *Invisible College*, comparând OZN-urile cu un sistem de control ce operează asupra inconştientului colectiv. Atât în folclor, cât şi în formele moderne, afirmă Vallée, „OZN-urile reprezintă unul dintre mijloacele de influenţare a conceptelor umane”.

În timp ce lucra la *Dimensions*, Vallée a renunţat, încet-încet, la tăcerea pe care singur şi-o impusese. În 1986 a publicat un roman în limba franceză, intitulat ALINTEL, conceput să conţină fapte şi speculaţii pe care nu le-ar fi putut publica în forma non-fiction. Acum un an, în decembrie, a vorbit în faţa unei adunări OZN la Londra, iar anul trecut a participat luând cuvântul, la Simpozionul „Îngeri, extratereştri şi arhetipuri: inteligenţa cosmică şi imaginaţia mitică”, organizat de „New Age” din San Francisco şi sponsorizat de Omega Foundation.

Linda Strand este ziaristă de ştiinţă şi locuieşte în

Boulder, Colorado. A publicat articole pe diverse teme, în *Science Digest*, *Astronomy* şi alte publicaţii similare. „Am auzit pentru prima dată de Jacques Vallée în 1977, într-o vreme în care începuse să mă intereseze cercetarea OZN. Doi prieteni mi-au recomandat cu căldură să încerc să-l contactez spunându-mi că lucrările sale sunt «de departe cele mai bune» în domeniu. Cinci ani mai târziu, deziluzionată de majoritatea cercetărilor OZN pe care le studiasem, i-am scris lui Vallée prin intermediul editorului său.

Când ne-am întâlnit după vreo şase luni, la cină, am fost amuzată de asemănarea dintre Vallée şi personajul interpretat de François Truffaut în *Close Encounters of the Third Kind*. Când i-am spus-o, a zâmbit şi mi-a răspuns cu un puternic accent franţuzesc: «Nu e nicio coincidenţă».

Ceea ce m-a impresionat şi continuă să mă impresioneze la Vallée este modestia lui: nu lasă deloc impresia că este un guru care cunoaşte toate răspunsurile. Este foarte odihnitor să ai de-a face cu un adevărat om de ştiinţă, căruia nu îi este ruşine că are mai multe întrebări de pus decât răspunsuri de dat, care încă încearcă să alunge ideile preconcepute din calea gândului creator. Cred că inteligenta şi spiritul său apar în interviul care urmează, interviu luat la sfârşitul anului trecut”.

Strand: Jacques Vallée, în ultimii ani „v-aţi retras” din lumea OZN-urilor. Vă izolaţi, pur şi simplu, sau aţi renunţat la cercetarea OZN?

Vallée: Singurul lucru care mă interesează este să mă pot apropia de o soluţie la problema OZN. Controversele care au apărut pe scena din SUA nu sunt relevante. Dar nu am dispărut cu totul: două excursii de studii în America de Sud, conferinţe anul trecut la Londra, mai multe vizite în Europa, inclusiv o întâlnire la nivel înalt, comunitatea ştiinţifică GEPAN din Franţa... Nu aş numi toate astea „retragere”.

Strand: Plănuiţi să includeţi în *Dimensions* cazurile recent investigate?

Vallée: Nu, nu am găsit încă forma potrivită pentru a publica aceste cazuri: Multe din ele mai au nevoie să fie cercetate. Plănuiesc să prelucrez informaţia, dar vreau să o fac în mod constructiv.

Strand: *De* ce preferaţi să „operaţi” în această manieră mai degrabă secretoasă?

Vallée: Să-i spunem „privată”. Este normal ca un cercetător să se gândească mai mulţi ani la ceea ce publică. Eu trec prin faze de muncă liniştită şi faze active şi discuţii. Acum ceea ce ne lipseşte cel mai mult nu sunt datele: Dumnezeu ştie că avem mai multe date decât ne trebuie şi nu ştim ce să facem cu ele! Ceea ce ne lipseşte este un cadru de cercetare şi asta am încercat să construiesc în *Dimensions*, folosind atât vechiul materia! din cărţile mele precedente, cât şi observaţii noi.

Strand: *Cum* obţineţi informaţiile? Domeniul a fost destul de tăcut în ultimii câţiva arii.

Vallée: Este adevărat că nu am mai avut un „val” important ţările vestice de mai multă vreme. În plus, oamenii nu mai raportează reperările presei sau autorităţilor aşa cum o făceau mai înainte; ei au înţeles că asemenea relatări sunt, din păcate, fără rost. Dar primesc destul de multe relatări în mod direct de la martori sau prin intermediul prietenilor mei. Din moment ce pot să-mi continui propriile cercetări, nu sunt nevoit să cer permisiunea nimănui pentru a continua studiul. Şi am acces liber sau aproape liber la întreaga tehnologie de care am nevoie.

Strand: Vom reveni ceva mai târziu la acest subiect, dar mai întâi puteţi prezenta, în câteva cuvinte, un curriculum vitae?

Vallée: M-am născut şi am crescut în Franţa; doream să devin astronom. Am studiat la Sorbona matematica şi

fizica. Erau începuturile calculatoarelor, pe care le-am găsit extrem de interesante, aşa că am urmat cursuri de informatică şi programare; am obţinut diploma de licenţiat în astrofizică.

Apoi am lucrat la Observatorul din Paris timp de un an pentru Comitetul spaţial al guvernului francez. În 1962 am venit la Universitatea din Texas. Sunt autorul programului ce a întocmit harta planetei Marte pentru proiectul Marinei – prima hartă detaliată a planetei, sub sponsorizarea NASA. Mai târziu m-am mutat la Northwestern University şi mi-am susţinut lucrarea de doctorat în 1967; avea drept subiect ceea ce astăzi se numeşte inteligenţă artificială. În vremea aceea era privit ca matematica aplicată!

Strand: Cum a început colaborarea cu Hynek?

Vallée: Ştia că eu şi soţia mea compilasem şi analizasem primul catalog pe computer al OZN-urilor neexplicate din întreaga lume. M-a îndemnat să lucrez cu el şi mi-a oferit cu generozitate datele de care dispunea. Am rămas la Northwestern din 1963 până în 1967.

Strand. *De* ce aţi renunţat la astronomie pentru informatică? Mulţi cercetători OZN au considerat astronomia drept cel mai bun antrenament pentru a investiga OZN-urile.

Vallée: *O* bună pregătire în domeniul astronomiei este esenţială pentru a putea deosebi adevăratele OZN-uri de obiectele cereşti obişnuite. Este de asemenea utilă pentru a demistifica declaraţiile oamenilor de ştiinţă mai „încuiaţi” care pretind că înţeleg tot ce se petrece în univers. Studierea astronomiei ar trebui să ne facă umili şi curioşi în legătură cu toate lucrurile pe care nu le cunoaştem, inclusiv OZN-urile. Totuşi nu se întâmplă aşa. Găsesc domeniul calculatoarelor mult mai deschis şi mai dinamic. Profesorii mei de informatică m-au încurajat să-mi continui munca în legătură cu OZN-urile.

Strand: Anii pe care i-aţi petrecut alături de Allen Hynek la Northwestern par să fi reprezentat un punct de răscruce pentru amândoi şi, ca rezultat al muncii pe care aţi desfăşurat-o ambii ulterior, un punct de referinţă pentru ufologia din Statele Unite. Cum anume s-a petrecut această transformare?

Vallée: Pentru mine a fost foarte simplu: pentru prima dată am avut acces la toate dosarele Blue Book şi am putut să-mi extind analizele pe care le făcusem mai înainte, pătrunzând în întreaga istorie a domeniului şi întâlnind personajele-cheie. Pentru Allen Hynek, schimbarea a fost diferită. El era un om de ştiinţă cu o minte deschisă, care reflectase îndelung şi profund la limitele ştiinţei, dar trebuise să facă echilibristică atunci când ajunsese la OZN-uri. Pe de o parte, ştia că multe dintre explicaţiile oferite de Air Force erau „apă de ploaie”, aşa cum îi plăcea să spună. Pe de altă parte, nu a găsit niciodată dovezi ştiinţifice convingătoare pentru existenţa OZN-urilor, aşa că a rămas sceptic.

Strand: Cum şi-a schimbat poziţia?

Vallée: Asta s-a petrecut încet, după săptămâni, luni, pe măsură ce se acumulau dovezile din dosarele mele cu relatări despre aterizări şi corelaţiile cu date similare din dosarele americane.

Strand: Trebuie să fi avut cunoştinţă despre relatările în legătură cu aterizările.

Vallée: Circulau în America în rândul unor grupuri marginale, dar erau amestecate cu toată „apa de ploaie”. Cred că realizaţi că aterizările care fuseseră raportate la Air Force se plasau în general în categoria „psihologică”, iar lui Hynek rar i se cerea să se ocupe de ele. Principalul grup civil era NICAP, care încerca să obţină credibilitate la Washington; şi ei ascundeau aceste rapoarte. Singurul grup care a înţeles semnificaţia relatărilor despre aterizări de la bun început a fost APRO. în Franţa, pe de altă parte,

existau sute de cazuri bine documentate de întâlniri de aproape, din vremea valului din 1954.

Strand: Ce credea despre aceste cazuri?

Vallée: Le cunoştea, cu siguranţă. S-a întâlnit la Paris cu Aimé Michel şi Pierre Guerin la sugestia unui cunoscut astronom francez stabilit în Statele Unite. S-a întors de la Paris foarte intrigat de date şi impresionat de Michel şi Guerin, dar nu s-a convins până ce nu i-am arătat detaliile şi actualele patternuri. Mi-a spus: „Aceste relatări mi se par a fi poveşti cu fantome”. Fusese impresionat mai cu seamă de descrierea făcută de Aimé Michel în legătură cu valul din 1954: „un festival al absurdităţilor”.

Strand: Ce l-a făcut să-şi schimbe părerea?

Vallée: Un factor-cheie l-a reprezentat discuţia pe care am avut-o timp de mai multe săptămâni în legătură cu dovada că fenomenul există. Am argumentat. că un singur raport nu înseamnă nimic în sine, dar că sutele de rapoarte ce se încadrau într-un şablon global indicau faptul că aveam de-a face cu un fenomen deosebit.

Argumentul hotărâtor l-a reprezentat, desigur, faptul că acelaşi şablon începuse să apară din datele Air Force. Atunci Allen Hynek a decis că venise vremea să susţină cercetarea serioasă asupra fenomenului.

Strand: Istoria acelei perioade pretinde că Hynek nu şi-a schimbat poziţia decât atunci când Jim McDonald a intrat în biroul său şi a bătut cu pumnul în masă.

Vallée: Nu este adevărat. Apropo, eram acolo când Jim a bătut cu pumnul în masă. Cu mult înainte de această scenă, Hynek fusese de acord să sponsorizeze mai multe propuneri pe care doream să le supun celor de la Air Force, care erau refractari la orice, şi la fel Northwest University. Hynek a dus lupta în linişte, în spatele scenei, ăsta era stilul său. Abordarea lui McDonald a fost sonoră şi directă; el a dus controversa în arena publică prematur, după părerea mea. Şi a suportat consecinţele. Acţiunea lui

McDonald a grăbit înfiinţarea Comitetului Condon.

Strand: *Se* pare că a fost o perioadă interesantă, în care sentimentul descoperirii plutea în aer.

Vallée: Nu s-a petrecut peste noapte. Am avut nevoie de patru ani pentru a parcurge în întregime dosarele Blue Book, douăsprezece mii de cazuri. Şi majoritatea, bineînţeles, puteau fi explicate prin fenomene naturale. Încă mai am şi azi o serie de cazuri neexplicate din dosarele Air Force. Nu numai cele câteva etichetate de ei „neidentificate”, ci un mare număr dintre cele pentru care nu există nicio explicaţie adecvată. Aceste „reziduuri” erau valoroase. Alien a comparat procesul cu căutarea a câteva grame de radiu în tone de pehblendă. El m-a încurajat să-i aduc pe ceilalţi cercetători în grupul nostru. Fred Beckman, de la Universitatea din Chicago, ni s-a alăturat, ca şi Bill Powers, inginer şef la Dearborn Observatory, ca şi mulţi matematicieni, ingineri şi psihologi. Am reluat multe din cazurile pe care Air Force le măturase sub covor.

Strand: De ce despre acea perioadă, ce a reprezentat un punct-cheie al tranziţiei, se fac comentarii răuvoitoare?

Vallée: Nu pot să răspund la această întrebare. Poate că au tendinţa să se concentreze asupra laturii „oficiale” a lucrurilor, audierile din Congres, controversa McDonald, care a făcut senzaţie în presă. Lucrurile cu adevărat importante s-au petrecut în culise şi s-ar putea să treacă mult timp până ca să se înţeleagă că adevărata istorie a fenomenului nu a fost încă dezvăluită, deoarece mulţi dintre participanţi nu vorbesc despre asta. Sunteţi prima persoană care îmi pune întrebări despre acea perioadă.

Strand: Ce credeţi că lipseşte din analizele istorice?

Vallée: Două lucruri: înţelegerea faptului că poziţiile cercetătorilor cheie s-au schimbat încet şi perspectiva internaţională. Istoricii americani ai domeniului au privit exclusiv scena din SUA, poate pentru că trebuiau să definească subiectul în mod limitat pentru a-l păstra sub

control. Dar pentru noi a fost clar încă de la început că problema nu putea fi abordată decât la nivel internaţional.

Strand: Daţi-mi câteva exemple.

Vallée: Uitaţi-vă la străini – indivizi şi organizaţii care au avut un impact major. Oameni ca Olavo Fontes în Brazilia sau revista engleză *Flying Saucer* Review din Londra. Nicio revistă americană nu se poate compara cu ea, deşi s-au cheltuit o grămadă de bani cu publicaţii efemere. Chiar acum lucrez la trei cazuri, o analiză a unei dovezi fizice, o fotografie a unui OZN şi o răpire. Numai ultimul caz provine din Statele Unite.

Strand: Evident, credeţi că este ceva în neregulă cu cercetarea OZN din Statele Unite ale Americii. Ce înseamnă asta? O atitudine limitată?

Vallée: Prea multă vorbărie şi nu destulă cercetare.

Strand: De aceea nu faceţi parte din nicio organizaţie OZN în acest moment?

Vallée: Nu este neapărat nevoie să faci parte dintr-o organizaţie OZN pentru a cerceta fenomenul OZN cum nu ai nevoie să faci parte dintr-un club de degustare a vinului pentru a te bucura de un vin bun. Cred că în viitor veţi găsi la fel de mulţi cercetători în afara ca şi în interiorul grupurilor. E loc pentru multe abordări ale problemei şi există o continuă nevoie de grupuri puternice, organizate. Dar dacă activitatea principală a acestora se rezumă la a spune poveşti înspăimântătoare şi la a specula la nesfârşit despre ce anume ascunde guvernul, nu mă interesează.

Strand: *Ce* credeţi despre neaşteptatul succes al cărţilor *Communion* de Whitley Strieber şi *Intruders* de Budd Hopkins?

Vallée: Există mai multe lucruri pe care le putem învăţa din succesul lor. Mai întâi ne arată cât de mult au nesocotit atât mass-media, cât şi foarte multe persoane oficiale profunzimea fenomenului. Ambele cărţi au apărut într-o vreme în care se raportau foarte puţine „reperări”,

deci tensiunea în rândul publicului atinsese culmea. Dar comunitatea OZN poate fi surprinsă: cu şase luni înainte de publicarea acestor cărţi, romanul lui John Fowles, *A Maggot*, devenea un bestseller internaţional. Interesant că a trecut cu totul neobservat de către cercetătorii OZN. Unul dintre cei mai mari scriitori de limbă engleză în viaţă publică o capodoperă având ca subiect problema contactului cu extratereştrii, iar noi îl ignorăm complet! *A Maggot* este cea mai fascinantă carte pe care am citit-o în ultimii zece ani.

Strand: *Ce* părere aveţi despre folosirea, din ce în ce mai răspândită, a Hipnozei în investigarea cazurilor de răpire?

Vallée: Resping folosirea hipnozei de către mulţi cercetători OZN. Nu este numai prost îndrumata, dar este iresponsabilă, neştiinţifică şi profund neetică. îşi găseşte ea locul în arsenalul investigatorului? Da, atunci când este efectuată de un psihiatru profesionist, cu experienţă clinică în hipnoză şi care nu are nicio slăbiciune pentru OZN-uri, sau de către psihologi clinicieni. Ceea ce face cazul Hill atât de semnificativ este tocmai faptul că şedinţele au fost conduse de dr. Simon, care întruneşte aceste criterii. Dar îi putem lăsa pe ingineri, artişti sau pe profesorii de colegiu să „stoarcă” minţile martorilor influenţabili? Fără discuţie, nu. În majoritatea cazurilor sunt la îndemână alte tehnici psihologice, mult mai de încredere şi mai puţin intrusive. Poate suna cam dur, dar comunitatea OZ N-ar trebui să-şi spele rufele în familie înainte de a o face, ca de obicei, Phil Klass.

Strand: Puteţi fi mai explicit în legătură cu părerea dv. asupra acestui abuz?

Vallée: Mă înfior atunci când ascult înregistrările pe bandă a unor şedinţe în care martorii sunt bombardaţi cu întrebări tendenţioase de către adepţii unei teorii sau ai alteia. Există nenumărate exemple. Cunosc un martor care

a suferit o criză cardiacă în cursul unei asemenea şedinţe, condusă de un grup din San Francisco. Cei care îl intervievau nu au ştiut cum să-l scoată din transă. În alt caz, un martor sincer a fost interogat sub hipnoză într-o încăpere plină cu alţi „răpiţi”, care îşi aşteptau rândul pentru a-şi descrie experienţele! Ceea ce este tragic în aceste cazuri, desigur, este că datele reale s-ar putea pierde pentru totdeauna. Şedinţele ulterioare, chiar dacă sunt conduse de către un profesionist, aduc de obicei în memoria celui în cauză amintirile primei transe mai degrabă decât evenimentul însuşi. Investigatorii nu fac decât să polueze mintea martorului.

Strand: Ce ne puteţi spune despre detectoarele de minciuni sau despre analizatoarele de stres?

Vallée: Cred că nu au nicio motivaţie ştiinţifică.

Strand: Aţi declarat că nu sunteţi dispus să discutaţi despre acoperirea guvernului. Nu credeţi că autorităţile ascund într-adevăr ceva?

Vallée: Sigur că ascund unele lucruri. Dar luaţi-o în felul următor: dacă guvernul ar încerca să ascundă Nebuloasa Andromeda, credeţi că asta m-ar putea opri să-mi aşez în curte propriul telescop pentru a mă uita la ea? OZN-urile nu sunt un fenomen pe care-l poţi confisca şi ascunde într-un sertar. Sunt bucuros că unii dintre colegii mei cercetători OZN încearcă să obţină anumite informaţii, aducându-le la lumină, dar îmi pot folosi propria îndemânare mai bine continuând genul de cercetare pe care îl fac.

Strand: Credeţi că guvernul are vreo dovadă fizică a existenţei OZN-urilor?

Vallée: Dacă prin asta înţelegeţi că deţine o mulţime de date interesante, da. Presupun că sunt tot atât de nedumeriţi în legătură cu subiectul ca şi noi, ceilalţi, şi că nu prea le convine să o admită. Dacă prin asta înţelegeţi că Air Force a doborât farfurii zburătoare şi humanoizi, atunci

trebuie să vă spun că sunt extrem de sceptic. Toată afacerea miroase urât.

Strand: Aveţi o teorie personală despre MAJESTIC-12 şi adevăratul său scop?

Vallée: Aici intrăm într-o sală a oglinzilor. Sunt mai degrabă sceptic în legătură cu felul în care informaţia a ieşit la iveală. S-ar putea să fi existat o scurgere intenţionată de informaţii pentru a se propaga ideea existentei unor vizitatori din spaţiul extraterestru, oferindu-i credibilitate prin intermediul organizaţiilor OZN civile, care sunt mai mult decât receptive la acest gen de „dovadă”. Date fiind numele aflate pe lista oamenilor de ştiinţă a MJ-12, totuşi, mi se pare că munca lor a avut o cu totul altă orientare, având de-a face cu războiul psihologic. Am tratat superficial această problemă în *Messengers of Deceptions* şi m-am ars deoarece comunitatea cercetătorilor OZN nu era pregătită nici măcar pentru a se gândi la aceasta.

Strand: Acum, după trecerea anilor, şi după ce au apărut mai multe de te, puteţi formula din nou principala problemă din *Messengers*?

Vallée: În carte am afirmat că fenomenul OZN este absolut real, dar nu în mod necesar extraterestru. Şi această idee a vizitatorilor extratereştri poate fi exploatată şi chiar a fost exploatată în mod repetat de către organizaţii umane cu scopuri foarte lumeşti. Mulţi dintre colegii noştri ufologi au crezut că eu am afirmat că OZN-urile sunt nave ale oamenilor, ceea ce nu am făcut niciodată. Dar ei nu-şi pot afirma ceva ce nu este de *aici* şi nici de pe o altă „planetă”.

Strand: Poate din pricină că toţi au căutat o soluţie pur tehnică a problemei, o simplă extensie a cunoştinţelor inginereşti şi ştiinţifice?

Vallée: Cei care au văzut implicaţiile pe termen lung sunt din afara comunităţii ştiinţifice. Când l-am întâlnit pe

Muktenanda în timp ce scriam *Messengers*, el ştia exact ce voiam eu să spun. Mi-a spus: „Nu sunt de pe o altă planetă, sunt dintr-un alt *plan*!”

Strand: Mulţi cititori au văzut în *Messengers* o ruptură cu lucrările precedente ale dv.

Vallée: Nu a fost vorba de aşa ceva. Aici ne confruntăm cu o încercare de a înţelege nu numai un alt mediu, ci şi o altă realitate. Am introdus această idee în *Passport to Magonia*, în 1969, şi mai târziu în *Invisible College*. *Messengers* a fost următoarea carte din această serie, potrivită cu tot ce scrisesem mai înainte. Dar am mers mai departe şi am adăugat o idee nouă care, la vremea aceea, era una delicată: problema OZN este un fenomen social şi sub această formă trebuie exploatată şi este folosită chiar şi acum în scopuri care nu au nicio legătură cu eventualitatea unei planificări şi cu războiul psihologic.

Strand: Deţineţi date care să susţină această afirmaţie?

Vallée: Aşa cred. Atunci când petreci destul de mult timp în domeniu, întâlneşti cazuri care se dovedesc a fi farse, dar farsele ce nu au fost născocite de martori. Ele au fost inventate de altcineva pentru ca martorii să asiste la ele, ca parte a unui exerciţiu de camuflare. Câteodată exerciţiul nu reuşeşte, alteori scapă de sub control.

Strand: Ne puteţi da câteva exemple?

Vallée: Există două cazuri ce se potrivesc în acest şablon: afacerea UMMO, în ţările de limbă spaniolă, şi cazul Pontoise, în Franţa. Le-am cercetat în profunzime. De fapt, am fost unul dintre destinatarii materialului original UMMO şi am urmărit unele din ramificaţiile sale până în Argentina. Cred că UMMO este un exerciţiu care a scăpat de sub control. Pontoise este unul dintre cele care nu au reuşit.

Strand: Care ar putea fi scopul unei asemenea

manipulări?

Vallée: Un scop principal ar putea fi de a stimula crearea unui cult cu o puternică structură internă care ulterior să poată fi exploatat în alte scopuri. Asta a avut succes în afacerea UMMO. În Pontoise, ceva nu a funcţionat cum trebuie. Este amuzant că martorii din afacerea Pontoise şi-au retras declaraţiile de răpire în zilele ce au urmat editării în Franţa a cărţii *Messengers of Deception*...

Strand: Sugeraţi că au existat cazuri similare şi în Statele Unite?

Vallée: Absolut. Dar nu cred că este un subiect copt pentru a fi discutat. Şi amintiţi-vă nu este vorba decât de un număr redus de relatări, din păcate, acestea sunt relatările ce tind să devină cunoscute prin intermediul presei şi noi, cercetătorii, suntem nevoiţi să risipim multă energie cu ele înainte de a ne da seama despre ce este vorba.

Strand: De ce spuneţi că subiectul nu e copt pentru a fi discutat? în comunitatea OZN circulă o grămadă de zvonuri despre acoperire şi manipulare. Asta înseamnă că au devenit un subiect la ordinea zilei în ultimii ani.

Vallée: Totuşi opinia publică ştie foarte puţin despre metodele şi ţintele acoperirii. În domeniul OZN această credulitate este exacerbată de nevoia de a crede că guvernul deţine toate răspunsurile şi nu ni le împărtăşeşte şi nouă.

Strand: Ar trebui să ni se spună, fie că au sau nu răspunsurile?

Vallée: Nu în mod necesar. Oare când ne-a spus ultima dată guvernul adevărul despre ceva? Este în frică birocraţiei să păstreze lucrurile pentru sine, mai ales atunci când sunt tratate de o manieră incompetentă. De fiecare dată când am avut ocazia să văd cum este tratată problema OZN la nivel oficial, am văzut eforturi fie bine

intenţionate, fie prost organizate sau incompetenţă pur şi simplu.

Strand: Credeţi că MJ-12 este o farsă?

Vallée: Nu, nu am spus asta. MJ-12 s-ar putea foarte bine să fi existat, dar nu aş cerceta în amănunt obiectivele pe care se prea poate să le fi urmărit, care sunt altele decât cele pe care le bănuie comunitatea OZN.

Strand: De exemplu?

Vallée: În *Messengers of Deception* am încercat să fac aluzie la ce se întâmplase. Am menţionat „marţienii” şi „Duble Cross Committee” din timpul celui de-al doilea război mondial, care erau întreprinderi ştiinţifice de înalt nivel ce se ocupau cu înşelarea strategică. Această ipoteză se potriveşte numelor aflate pe acea listă, inclusiv numele lui Menzel.

Strand: Asta îmi aminteşte de ALINTEL, recentul dumneavoastră roman în limba franceză, care circulă şi aici într-un cerc restrâns. Am fost fascinată de ceea ce aţi afirmat despre aparatura Doppler şi legătura cu obiectele. Puteţi detalia?

Vallée: Am scris romanul Science fiction ALINTEL pentru că aşa am putut să spun nişte lucruri pe care nu le-am putut spune în *Messengers of Deception*. Cartea descrie, în detaliu, pentru prima dată, cum anume ar arăta o întâlnire cu o navă multidimensională şi care ar fi consecinţele. Aparatura Doppler face parte din observarea fizică a unui obiect care se deplasează foarte rapid, în timp ce stă într-un anume loc, aşa cum se pare că se întâmplă cu o navă multidimensională. Cartea se ocupă de asemenea de reacţia serviciilor secrete la un posibil contact cu extratereştrii.

Strand: În carte există o organizaţie numită ALINTEL, ceea ce înseamnă Alien Intelligence Agency. Simbolizează cumva Majestic-12?

Vallée: Nu chiar. MJ-12 nu ar fi decât o adunătură de

amatori în comparaţie cu ALINTEL. Lucrul cel mai drăguţ în legătură cu Science fictionul îl reprezintă faptul că poţi explora mai multe posibilităţi. În roman, ALINTEL este o organizaţie mondială ce leagă Estul cu Vestul, deoarece interesele marilor puteri converg atunci când e vorba ca OZN-urile să fie identificate.

Strand: Cartea va fi tradusă şi în limba engleză?

Vallée: Am lucrat la o traducere, dar nu mi-am dat prea multă osteneală deoarece nu am încă un editor.

Strand: O ultimă întrebare: de ce anume credeţi că are nevoie mai mult cercetarea OZN din zilele noastre? Bani, sprijinul guvernului?

Vallée: Avem nevoie de multe lucruri, inclusiv bani şi sprijin. Dar într-adevăr deplorabilă este lipsa de sceptici inteligenţi. Nu mă refer ia fanatici înguşti la minte care îşi petrec timpul cu ridiculizarea sau atacuri la persoană împotriva martorilor Dintr-aceştia exista o grămadă şi eu cred că pot fi cu uşurinţă ignoraţi. Dar avem nevoie de sceptici gata să analizeze datele. Fără ei argumentele „pentru” în cazul OZN-urilor sunt unilaterale.

Strand: Credeţi că pot exista sceptici cu mintea deschisă în acest domeniu?

Vallée: Mă gândesc la oameni ca regretatul dr. Christopher Evans, care a făcut mai multe seriale despre OZN-uri şi culte pentru BBC. Era colaborator al OMNI. Era un adevărat om de ştiinţă şi aborda chestiunea cu onestitate şi curiozitate. Era sincer sceptic în legătură cu OZN-urile şi m-a determinat să reconsider multe lucruri, dar era într-adevăr foarte bine pregătit. Acest gen de dialog critic ar îmbogăţi enorm ipotezele despre OZN-uri şi ce ar putea fi ele. Atâta vreme cât suntem prinşi în capcană între fanaticii care cred în extratereştri şi scepticii cvasireligioşi, va fi foarte greu să progresăm într-adevăr, să construim cadrul teoretic sofisticat de care avem nevoie. Acesta este un fenomen ce modifică toate noţiunile

pe care le avem despre realitate şi este nevoie de mai multe puncte de vedere, diferite, în această dezbatere.

DESPRE AUTOR

Dr. Jacques Vallée, care a fost investigator principal în proiectele pe calculator ale Departamentului Apărării, s-a născut în Franţa, unde a studiat astrofizica. S-a mutat în Statele Unite în 196 şi şi-a luat doctoratul în informatică în 1967, la Northwestern University, unde a fost colaboratorul apropiat al regretatului dr. Allen Hynek. Dr. Vallée, care a scris mai multe articole şi trei cărţi de tehnologie, a început să fie interesat de subiectul OZN după ce a asistat la distrugerea unor benzi de urmărire a unor obiecte neidentificate la un mare observator. Cercetarea fenomenului OZN l-a purtat în multe locuri din SUA şi alte ţări ale lumii – Franţa, Scoţia, Australia, Brazilia. Modul său unic de abordare a fenomenului a determinat alegerea sa drept model pentru personajul omului de ştiinţă francez interpretat de François Truffaut în filmul lui Steven Spielberg *Close Encounters of the Third Kind*. Dr. Vallée locuieşte, împreună cu soţia şi cei doi copii, în San Francisco.

SORIN ŞTEFĂNESCU
SFIDAREA TIMPULUI

Istoria autentică a civilizaţiei este interzisă. Conjuraţii puternice veghează asupra strictei menţineri a unei versiuni alterate, care ea singură are autorizaţia de a fi exprimată.

— Urme de paşi omeneşti imprimate în roci acum… sute de milioane de ani.

— Piramide în adâncul oceanelor… pe Marte şi… straniul efect de piramidă.

— Obiecte enigmatice descoperite în roci

— Lumi paralele

— Lumi ascunse în măruntaiele Terrei
— Nemesis va aduce sfârşitul lumii?
— Fantome… puteri supranaturale
— Timpul… ce legătură există între toate acestea şi… TIMP?

O carte extraordinară, pasionantă, plină de relatări uluitoare dublate de un set de ilustraţii inedite.

ZONA

BRIAN INGLIS

ENCICLOPEDIA FENOMENELOR PARANORMALE

În trecutul îndepărtat paranormalul a fost explicat în termeni de supranatural, ocult sau miraculos. Astăzi fenomenele psi pot fi împărţite ştiinţific în câteva categorii care, totuşi, se întrepătrund: fantome, divinaţie, „al şaselea simţ” (clarviziune, telepatie, precogniţie, retrocogniţie) şi psihokinezie. Lor li se mai adaugă chirurgia psi, stările modificate ale conştientului precum şi o serie de alte fenomene cum ar fi combustia spontană şi fulgerele globulare.

Acest volum de factură enciclopedică (17x24 cm, legat cu scoarţe şi supracopertă) care include şi un set de ilustraţii inedite, este pentru prima oară publicat în România şi la numai câţiva ani de la publicarea în Marea Britanie (1985)

ENCICLOPEDIA FENOMENELOR PARANORMALE este o lucrare de referinţă, esenţială pentru cei fascinaţi de subiect, scrisă de un cercetător de marcă *al* domeniului.

TIMOTHY GOOD

RAPORT OZN 1992

RAPORT OZN 1992 relatează detaliat şi la zi cele mai recente evenimente legate de enigmaticele Obiecte Zburătoare Neidentificate.

Raport OZN 1992, întocmit de Timothy Good, cel mai

autorizat cercetător britanic al fenomenului, adună în paginile sale expertizele unei echipe internaţionale profund implicată în investigarea straniilor manifestări.

RAPORT OZN 1992 include:

— Ultimele informaţii privind misterioasele cercuri şi pictograme apărute în lanurile de grâu atât din Marea Britanie cât şi în alte ţări.

— Descrierile făcute de martori oculari a extratereştrilor observaţi în Puerto Rico.

— Relatări uluitoare din fosta Uniune Sovietică

— Ultimele evenimente OZN din China

— Ilustraţii relevante şi inedite legate de fenomenul OZN inclusiv craniul unui extraterestru!

RAPORT OZN 1992 o lucrare esenţială pentru cei fascinaţi de acest subiect.

TIMOTHY GOOD

EI SUNT AICI

După părerea mea, această situaţie (despre fenomenul OZN) poate avea implicaţii în securitatea naţională, mai presus de interesele unui singur departament.

Walter Bedell Smith *director CIA (1952)*

— Numeroase vite au fost mutilate chirurgical prin mijloace tehnice necunoscute medicinii umane;

— La o bază militară ultrasecretă americană din Nevada a fost dezmembrată şi testată în zbor o navă extraterestră.

— Medicii au examinat extratereştri vii şi au disecat şi fotografiat cadavrele altora recuperate din OZN-uri prăbuşite.

Acestea nu sunt aserţiunile unui vizionar fanatic ci constatările bine documentate susţinute cu documente şi de convorbirile avute cu personalităţi cheie din SUA ce activează în domeniile militar ştiinţific şi serviciile de

informaţii.

EI SUNT AICI reprezintă un salt calitativ în investigarea fenomenului OZN. Uluitoarele sale revelaţii sunt imposibil de ignorat

Jacques Vallée
CONFRUNTĂRI

Dr. Jacques Vallée este recunoscut drept unul dintre principalii oameni de ştiinţă care investighează astăzi fenomenul OZN. Acum, în această pasionantă continuare a best-sellerului său, Dr. Vallée aduce din nou cititorii în lumea foarte reală a observaţiilor OZN, a contactelor şi, în anumite cazuri, a răpirii şi traumatizării oamenilor.

Lucrarea de faţă prezintă, adesea cu un impact emoţional dramatic, relatări ale martorilor oculari şi studii asupra unor cazuri din SUA, Europa şi America de Sud unde dr. Vallée a cercetat personal pretenţii de observaţii OZN, întâlniri apropiate, ocazionale şi chiar… fatale. Completat cu hărţi, schiţe, diagrame şi fotografii făcute la faţa locului, acest studiu oferă o privire de ansamblu care dă fiori asupra fenomenului OZN, fenomen ce a fost observat de foarte mult timp dar considerat de mulţi oameni drept ceva neserios.

Fascinantă… Vallée a scris încă o carte serioasă şi stimulativă despre OZN-uri, la acelaşi nivel cu extraordinarele sale lucrări ANATOMY OF A PHENOMENON şi *CHALLENGE TO SCIENCE. O recomandăm călduros*

BOOKLIST

RAYMOND BERNARD

O LUME ASCUNSĂ

Din dovezile cuprinse în această carte, confirmate de mulţi exploratori arctici, autorul ajunge la următoarele concluzii:

1) Există o populaţie numeroasă care locuieşte pe

suprafaţa interioară concavă a Pământului alcătuind o civilizaţie mult mai avansată decât a noastră din punct de vedere al realizărilor ştiinţifice, care provine, probabil, de pe continentele scufundate Lemuria şi Atlantida. Farfuriile zburătoare sunt doar una dintre multele lor realizări. Ar fi în avantajul nostru să contactăm aceşti Fraţi Mai Mari ai rasei umane, să învăţăm de la ei şi să le primim sfatul şi ajutorul.

2) Existenţa unei deschideri polare şi a unei întinderi de pământ între poli este probabil cunoscută Marinei SUA în slujba căreia amiralul Byrd a efectuat cele două zboruri ale sale şi este probabil un secret internaţional de prim rang.

Adevărata casă a OZN-urilor este o uriaşă lume subterană a cărei intrare se află la Polul Nord.

Dr. RAYMOND BERNARD

STIMATE CITITOR

Cunoaşteţi PERSONAL întâmplări, fenomene, evenimente ce pot fi încadrate în aria tematică propusă de colecţia ZONA?

Dacă DA, vă rugăm să ni le relataţi specificând obligatoriu: *nume, adresă, telefon, vârsta, profesia, data, ora, durata observaţiei, dacă sunt martori* (*nume, adresă, telefon*), *locul şi condiţiile observaţiei, descriere cât mai clară şi simplă. Anexaţi, dacă este cazul, schiţe, fotografii, alte elemente probatoare legate de relatarea Dvs.*

Trimiteţi materialele pe adresa c.p. *76 – 161, Bucureşti, 77450.*

Culegere şi paginare computerizată
Secţia fotoculegere – Imprimeria Coresi

Tipărit sub comanda nr. 30795 Regia Autonomă a

Imprimeriilor Imprimeria CORESI Bucureşti Piaţa Presei Libere Nr. 1 ROMÂNIA